Globusz® Publishing

FEMEIA

CUPRINS

De câteva zile femeia sta fără de reacţie, nemişcată în balansoarul de pe terasă. Noroc că era vară. Poate că, şi dacă nu era, tot n-ar fi simţit frigul, sau ploaia, sau ninsoarea. Peste ea ninsese amarul şi dezamăgirea fără de capăt. O ţinea împietrită, fără să se mişte. Doar din când în când tresărea scurt, spasmodic, ca şi când ar fi trecut-o frisoane.

Era perfect conştientă de ceea ce făcea, dar nu avea nici cea mai elementară putere şi voinţă de-a reacţiona în vreun fel. Privea fix, drept înainte, ca prin sticlă opacă. „Poate că mi-a slăbit brusc vederea. Ar trebui să mă mobilizez şi să merg la doctor."

N-o făcea. Doar în mintea ei se vedea ridicându-se, îmbrăcându-se, dichisindu-se ca pe vremuri şi pornind să se caute. Să se caute sau să caute. Nu ştia nici ea prea bine ce avea în capul ei tulbure. Dac-ar fi să caute, pe cine sau ce să caute?! Vederea ei opacizată sau pe ea însăşi, pe ea cea pe care o pierduse nu se ştie nici când, nici cum, nici unde, nici de ce? Nici măcar pentru cine! Doar s-a trezit aşa deodată că nu mai vrea nimic. Că e tare obosită şi că singura dorinţă e să stea nemişcată. Îi era mult şi să meargă până la baie. De vorbit, nici vorbă! Telefonul l-a scos din priză, ea, care n-ar fi crezut că vreodată ar fi putut trăi fără astfel de tehnologii moderne. Ea, cea plină de energie şi idei, idei pe care nu se mărginea doar să le aibă, ci le şi punea în practică, de se mira lumea câte a putut realiza o femeie singură. Ea, cea veşnic plină de energie inepuizabilă. Ea, despre care fostul ei soţ obişnuia să spună că renaşte din propria cenuşă, precum pasărea Phoenix. Ea, cea atât de veselă şi plină de viaţă.

De altfel, de ce-ar mai avea nevoie de telefon? Cu cine să vorbească?! Singura fiinţă de pe lume cu care ar fi vrut să mai vorbească era fiul ei. Fiul ei care a plecat de lângă ea. A plecat să-şi orânduiască viaţa lui, după propriile vreri şi idei, dornic de independenţa pe care o visează toţi tinerii.

„Oare cum e bine, ca mine, care am stat cu ai mei până când s-au prăpădit şi unul şi celălalt, fiind întotdeauna uniţi la orişice, un tot indestructibil, legat prin sânge şi fire nevăzute şi rezistând, sprijiniţi unul pe celălalt, la cele mai aprige intemperii ale vieţii?! Aşa au şi săltat peste multe vicisitudini care le-au şters crâmpeie întregi de viaţă, precum un val mare şi rău, o plajă însorită. Aşa, sau cum a făcut fiul ei, care a lăsat-o de una singură, pe ea cu ea, între patru pereţi, de-i vine să urle precum lupul flămând la lună, într-o noapte seacă care plezneşte pădurea, sticlindu-şi cu răutate colţii gerului mai neîmblânzit decât fiara cu ochii împăienjeniţi de furie oarbă, trezită de foamea cruntă care-i ronţăie neînduplecat măruntaiele?!

Cu ce oi fi greşit? De unde vine această dorinţă nestăpânită de aşa-zisă independenţă?! Ce mare lucru-i dacă nu faci numai cum te taie capul şi încerci să pricepi dacă nu cumva e ceva bun şi-n cei mai mari ca tine?! De unde atâta încrâncenare încăpăţânată în a-ţi face rău propriei persoane? Aşa o fi moda acum. Pe tot mai mulţi îi aud discutând pe această temă, de parcă ar fi cea mai gravă problemă de securitate a lumii acesteia. Dar, de ce mi-oi fi bătând capul cu asta, doar ce-i făcut e bun făcut, el s-a dus, nu mai e, oi vedea dacă şi când mai vine să mă întrebe dacă mai exist sau am dat colţul. Şi expresia aceasta-i tot o modernitate de uzanţă cotidiană a tinerilor liberi, nerespectatori de reguli, îndatoriri şi obligaţii. Dacă va mai veni! Poate. Cine să ştie. Cine să ştie gândul altuia? Ce mi-e scris deoparte mi-e pus. Dar mă sufocă arsura şi pietroiul acesta din piept. Ce-o fi oare?! Doare al naibii de rău şi nu pot scăpa de el. Cred că e sufletul meu care-i bolnav şi tânjeşte după iubire, se căinează şi boceşte amar de groaza singurătăţii. Ca pelinul de amar. Aş vrea să nu fie, dar nu pot. Îşi face drum prin mine ca prin hornul casei crivăţul iarna şi vumvăie a pustiu, a pagubă, a degeaba, şi-ntr-un final, a lehamite amestecată cu leşie. Poate că seamăn cu mama mea care a stat singură numai cu tata şi cu mine în ditamai căsoiul, deşi la trei paşi numai, stăteau în alt căsoi, tot singuri, bunica cu bunicul, îngânându-şi de urât unul altuia cu-cu-cu. Cu-cu, cuc. Până-ntr-o vreme când s-a schimbat treaba şi ai mei s-au mutat la bunici.

-A fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea, spunea Mami. N-am mai fost singură, am avut cu cine să stau de vorbă, la cine să-mi vărs năduful sau preaplinul, de bine sau de rău, nu asta conta, ci că era, tot timpul, cineva gata să mă asculte şi să mă înţeleagă. Nici n-am mai lucrat atât, nici una, nici alta. Nimic nu se mai făcea în dublu exemplar, ca înainte. Eu, mâncare, ea, mâncare. Eu, călcat, ea, călcat. Acum una făcea una, alta, alta şi totul se termina mai uşor şi mai repede. Da, a fost atât de bine, cum nu pot spune, cât am locuit la mama, înţeleg măritată fiind. A fost cea mai uşoară perioadă din toată viaţa. O regret în fiecare moment.

Uite aşa, niciodată nu ştii cum e mai bine. Noi, eu şi bărbatul meu, am locuit împreună cu părinţii de la începutul începutului, dar nu mi-a mers bine, pentru că lui, deşi i se căuta în coarne tot timpul şi poruncea mai ceva ca un paşă, nu i-a plăcut. A vrut singur. Până la urmă a plecat singur, eh, nu singur de tot, e clar la ce mă refer. Vreau să zic, fără mine şi copil. Până la urmă a rămas singur de tot. S-a săturat de singurătate ca de mere pădureţe. O lua razna pe cele uliţi de urât, dar ce să-i faci? Uneori cale de întoarcere nu mai există, deşi aceea ţi-ar fi unica dorinţă. Cum e bine? Ce e rău? Doar dacă Dumnezeu vrea să te lumineze. Dacă nu, înseamnă că ai de plătit cine ştie ce poliţe. Uite eu. Ce fac acuma?! Îmi bat joc eu de mine. Că ce naiba vreau ? Ce-mi trebuie? Ce-mi lipseşte? Pas dacă pot a-mi răspunde, măcar să ştiu că mi-e clar mie despre mine însămi. Da, eu, nu. Stau şi zac. Uite-aşa, de-al naibii sau de ce? "

Se simţea ca o stofă englezească de lână pură, în care-au dat iama moliile, fiindcă stăpâna a uitat să-şi ia măsurile de precauţie elementare şi să pună niscaiva naftalină în dulap. Aşa încât animăletul cel hulpav a dat atacul şi-a făcut prăpăd, după buna sa plăcere transformând totul în harcea-parcea. Sau se mai poate spune fără de tăgadă că era ca o mobilă strălucitoare Louis XV, ori Bidermaier, năpădită de carii, care au ros, şi-au tot ros cu tenacitatea şi răbdarea-le caracteristice, până ce-au dat totul gata de s-a ales praf şi pulbere. Praf mai fin decât nisipul Saharei, sau decât pudra întinsă cu meşteşug pe faţa unui clovn cu gura râzând până la urechi şi cu-n ochi picurând lacrimi obidite, venite dintr-o stranie lume a contrastelor. Praf. Praf au făcut cucoanele de molii din frumuseţi neasemuite. Praf. Ce le păsa lor? Să fie ele burduşite, sătule şi mulţumite. Restul ce importanţă mai putea să aibă?! Praf... Pfuf! O suflare anemică e suficientă pentru ca totul să se împrăştie în cele patru zări, fără de urmă. Nimic. Praf şi pulbere. Îţi vine a te-ntreba în ce să mai ai încredere, să mai crezi. Şi de ce-ai mai crede de vreme ce s-alege într-un final praf şi pulbere?... Morbide gânduri. Numai bune de pus coada măturii pe spinarea lor. Morbide rău. Depresie curată. De ce? De unde până unde? Întrebare de o sută de puncte.

Întotdeauna a avut nevoie de iubire. Aşa a fost ea. A trebuit să împartă iubire din prea plinul care-i dădea pe lângă. Dar şi dorea să capete. Numai că acest sentiment, trâmbiţat pe toate drumurile, e, de fapt, o rara avis. Nu se prea găseşte. Surogate, da, câte pofteşti! Părelniceli, cu ghiotura. Spoială, câtă-ncape. Apoi se volatilizează cât ai zice mâc. De câte ori i s-a întâmplat asta, ea n-a avut niciodată vreme să se dezmeticească şi rămânea, invariabil, completamente năucă, luată prin surprindere, cu o gheară înfiptă adânc în sufletul ei deteriorat de surpriză. Era ca şi când s-ar fi sfâşiat o cuvertură făcută din bucăţele. Bucăţele separate de material colorat şi însăilate una de alta cu o aţă precară, care a cedat la prima lovitură a bătătorului, pus pe făcut curăţenie. Craşh! Hârşti! Gata. O gaură mare, spintecături peste tot. Se răspândesc cu viteza curentului electric prin filamente înroşite şi, cu rapiditatea gândului nestăpânit, seamănă crăpături precum cele din gheaţa prea subţire în care un negândit a spart o copcă. Ce să mai repari?! Şi dacă te strădui şi eşti mare meşter în cârpoceli, tot degeaba, pentru că reuşea de se mai ţinea cu dinţii de viaţă, o oareşce vreme, aşa în silă şi de musai, dar la prima întorsătură-n somn, iarăşi te trezea din vise dulci sfâşierea prea puţin durabilei alcătuiri şi rămâneai descoperit în toată nudidatea corpului înfierbântat în moliciunile mângâierilor, expus brusc la biciuirea rece a atmosferei din jur, care te înţepenea sub jetul rece al realităţii.

De-un timp, telefonul suna în draci. De ce l-o fi deschis? „Dar dacă o caută copilul?” Drăcovenia continuă să sune tot la câteva minute. Chiar şi azi noapte. Ca şi cu o zi înainte. Fiecare zbârnâit o enervează din cale-afară. Cine, ce avea de-mpărţit cu ea. S-o lase toţi în pacea ei. S-o lase! Nu le cere nimic, n-are nevoie de nimeni. S-o lase! Îi venea să se ridice şi să dea cu el de pereţi ca să nu-l audă. Dar efortul era prea mare. N-a făcut-o. Sau, poate că, totuşi, de undeva din inconştient, se strecura porunca de-a nu strica lucrurile pe care tot ea le-a adunat nu fără efort şi renunţări. Nu e vorba chiar de obiecul acela numit telefon, de altele, mai mari, pe care şi le-a dorit, a tras serios ca să le aibă, de casă, de maşină, de mobilă, de lucruri cochete care să-i facă o ambianţă plăcută, în mijlocul căreia să se simtă bine, de confort. Le are, dar n-o mai interesează absolutamente nimic. Doar statul în balansoar. Uneori o doare spatele, ar trebui să se ridice, ca să se mai dezmorţească. Pas. Mintea i-o ia razna la ale ei şi uită.

Zbârrrr! Zbârrrrr! Stridenţa sunetului, care sparge tăcerea de piramidă încă nedescetluită, îi răşpăle creierii ca un şmirghel. Ca o perie de sârmă. Ca un diamant pe sticlă. Dar nu se mişcă. De la o vreme, unealta tace. Răsuflă uşurată.

„Dacă e copilul?”

Dă să se ridice şi să răspundă, dar se lasă să cadă înapoi.

„Nu, nu-i. Simt eu că lui nu-i pasă.”

Continuă să vegeteze, singura simţire prezentă fiind zbaterea din piept, care zvâcneşte dureri perpetue şi neostoite nici c-o centimă.

Cât timp trece, poate fi întrebat oricine, cu speranţa că se poate afla. Numai pe ea nu, până când altă instalaţie îşi face simţită prezenţa nedorită. Soneria de la interfon. Are telecomanda lângă ea. De ce-o fi luat-o? Nu catadicseşte să o ridice, s-o deschidă şi să întrebe, ca toată lumea, cine o caută. Tace mâlc. Tace şi soneria după insistenţe cicălitoare de fată bătrână, care pune pe fugă un pretendent nehotărât adus în belciuge la însurătoare, ca taurul la montă. Câinii au lătrat şi-au sărit pe gardul înalt de doi metri, mai să-l dărâme. Auzindu-i, şi-a mişcat ochii-n orbite către lumina soarelui.

„Nu-i încă vremea să le dau de mâncare. Pot să mai stau.”

Câinii să mănânce, că, despre ea, n-a mai pus ceva pe limbă de cine ştie când. A ajuns o umbră străvezie, de s-o zburătăcească vântul dintr-un singur oftat. Fum, nu alta. Dar tot frumoasă. De ce n-ar fi?! Ce dacă-i fum? Ne ia şi ochii şi simţirea şi ne poartă pe tărâmuri pietruite cu vise câte un fuior subţirel de fum, înălţându-şi alene dintr-un coş onduleurile elegante taman spre buza cerului plumburiu de iarnă care gestează neaua. Neaua care-şi sloboade puritatea izvorâtă din cel mai băltit în tristeţi cenuşiu al înaltului. Neaua care-şi joacă imberbii fulgi, precum dresorul caii pur sânge prin arena circului.

O bufnitură. Câinii nu dau zvoană.

„Nu poate fi nimic. Am eu halucinaţii.”

Clic. Se deschide poarta. Cineva o strigă pe nume. O voce cunoscută. E prietena ei cea mai bună. O aude cum intră-n casă şi urcă pe terasă. Ea tot nu se mişcă.

„Ar trebui."

O face din nou numai cu gândul: se ridică, o întâmpină şi-o pofteşte-n casă. Să ia loc. Să-i facă o cafea.

Îi simte mâna pe umăr. Abia atunci îi tresar pleoapele şi deschide o fisură oblică printre ele.

-Ce-i măi, fato, cu tine?! Se poate?! Te sun de nebună şi nu răspunzi! Am intrat la idei. L-am rugat pe Florin să vină cu mine şi să sară gardul, să intrăm şi să vedem ce ţi s-a întâmplat.

Nu răspunde. Deschide gura, apoi renunţă.

Prietena se aşază ciuci înaintea ei şi-o scutură de braţe. Măi femeie, ce-i cu tine?! Fii bună şi nu te mai uita la mine ca viţica la poarta nouă. Revino-ţi şi spune-mi ce ai.

Tăcere. Doar o uşoară legănare din cap, ca o părere, şi o lacrimă rebelă, scăpată dintre zăgazuri, se prelinge pe obraz, precum o picătură de ulei dincolo de buza paharului.

-Uite ce-i, dacă nu vrei să înţelegi de vorbă bună, să ştii că te trezesc eu!

Deodată simte impactul apei reci. Îi turnase, nebuna, o găleată cu apă direct în vârful capului. Scuturată de surpriza şocului neaşteptat, reacţia vine prompt, ca un strigăt de ajutor.

-Băiatul meu!

- Ce-i cu băiatul tău?

Îşi duce mâna la piept şi scoate un sunet scurt şi greu, ca un geamăt izvorât dintr-o genune adâncă şi străpungând până-n măruntaiele Pământului.

-Mama, ce i-ai făcut?

-Nu te băga. Eu sunt medicul. Psihiatru pe deasupra. Îți amintești?

-Totuşi, tanti...

-Ce tanti! Nicio tanti! Nu vezi că-i în plină criză? Trebuie s-o scot din asta. Cine ştie de când stă aici, aşa, în prostraţie. N-a mâncat, n-a băut. După ce-o scot cât de cât, trebuie s-o duc la altcineva. Eu sunt prietena ei şi sunt subiectivă şi îngrijorată. Pe de altă parte, nici reacţiile bolnavului nu sunt aceleaşi faţă de un medic care-i e în acelaşi timp şi prieten, ca faţă de un medic străin. Apoi trebuie să analizez mai bine dacă are nevoie de psihiatru sau de psiholog... Acum spune-mi mai clar ce-i cu băiatul tău? i se adresează din nou Femeii, cu o voce care nu lasă cale de scăpare. Nici acum nu te-ai obişnuit cu ideea că a crescut, că e ditamai găliganul matur? E chiar cazul să-şi poarte singur de grijă. Eu nu mai ştiu cum să fac să-l văd pe-al meu că-şi ia nevasta şi copiii şi pleacă acasă la ei, să mai răsuflu şi eu, că mă asfixiază. Nu mai pot niciodată, nici pentru un prăpădit de minut să-mi văd de viaţa mea. Parcă nici nu ar fi a mea. Trăiesc doar prin nevoile lor, prin bucuriile lor, prin grijile şi necazurile lor, mai mult sau mai puţin reale, unele contrafăcute, ca marfa de proastă calitate, dar, pentru că sunt ale lor, mă implic, mă ambalez, iar de mine uit cu totul. Ceea ce uneori mă scandalizează, atunci când ajung să am timp a mă gândi la astfel de lucruri, e că ei nu-şi dau seama şi nu-şi pun problema c-ar trebui să exist şi pentru mine, prin prisma propriei mele vieţi, nu numai pentru ei, pentru a fi mereu prezentă când au nevoie de ajutor. Şi, har domnului, au permanent nevoie. Ba de una, ba de alta. Nu că nu i-aş iubi mai puţin ca tine pe fii-tu. Nici vorbă. Dar ştiu să recunosc că mai am nevoie, din când în când, de mine, pentru mine. Tu asta nu vrei să recunoşti şi uite unde ai ajuns. Eşti dependentă de prezenţa lui fii-tu, ca pătimaşul de sticlă. N-o are, face urât. Aşa şi tu. Ia, fii bună! Revino-ţi! Ar fi deja cazul!

-Mama! Chiar crezi ce spui?

-Dacă te referi la ceea ce am spus despre tine, da, aşa este. Ai familia ta. Cu ea trebuie să trăieşti, nu cu mine. Acesta-i complex Oedip. Aşa se cheamă. Acasă cu voi. La fel ca fiu-su. Astea sunt legile firii. Unde mai pui că şi noi suntem fiinţe omeneşti, mai trebuie să ne tragem răsuflarea din când în când.

-Ce, mă dai afară din casa în care m-am născut?

-Nu te dau afară. Asta e altceva. Veniţi când vreţi, vă fac şi vă dau tot ce vreţi din tot ce am şi tot ce pot, absolut tot, fără nicio reţinere, cât de vagă, dar şi eu am dreptul la un pic de linişte şi intimitate. Nu crezi? De ce vă imaginaţi voi, ăştia tinerii, că numai voi aveţi dreptul să vă trăiţi viaţa şi să fiţi independenţi? Adică eu de ce n-aş trăi la fel de independent ca tine? Măcar câteva nenorocite de procente, acolo. Şi ea la fel. Trebuie să o fac să înţeleagă asta, până nu-i prea târziu. Ştiu că-i este greu, ştiu că a fost singură o viaţă întreagă, ştiu că a sacrificat o tinereţe de dragul copilului ăstuia, dar asta-i altceva. Nici noi nu avem voie să vă dirijăm pe voi, dar nici voi pe noi. Chiar dacă o faceţi indirect şi, de cele mai multe ori, inconştient, doar dintr-un egoism manifestat atavic. De ce să-mi dirijeze viaţa şi acţiunile şi timpul nevoile voastre, dorinţele voastre, mofturile voastre, necesităţile voastre?! Ea e în aceeaşi situaţie, numai că, fiindcă a ros-o singurătatea ani de zile-n şir, a devenit dependentă de fiul ei, ca drogatul de heroină.

Când spun toate astea nu înseamnă că o mamă nu-şi iubeşte suficient copiii, dacă e mai ruptă de ei, dacă-i mai lasă să se mai şi bâţâie un picuţ pe propriile picioare. Să vadă cum e şi să fie în stare să aprecieze ce capătă. Şi eu vă iubesc foarte mult şi, după cum bine ştii, nu am această independenţă, pentru că ba vreţi una de la mine, ba alta, ceea ce-mi ocupă timpul sau mă deranjează în acel moment în care poate că aş fi preferat să fac altceva, dar de dragul vostru m-am lăsat pe mine şi v-am ajutat, ca să fiţi voi liberi ca pasărea cerului şi să faceţi ce vreţi. Crezi că-i puţin lucru? Ca mai apoi să pretindeţi sus şi tare, ca şi fii-su, că vrem să vă comandăm viaţa. Chiar şi tu mai spui asta când ceva nu-ţi convine, tu, care toată ziua eşti pe capul meu... O.K. M-am ambalat ca proasta cu lucruri care nu ajută la nimic în momentul acesta. Dar e revoltător ce se întâmplă cu ea, iar tu mi-ai fost la îndemână ca să mă descarc într-un fel... cât despre tine, madam, hai acum repejor, scoală de acolo şi du-te de te schimbă, fiindcă eşti udă leoarcă, precum o paparudă.

O apucă de sub un braţ, îi face semn lui Florin să o ia de cealaltă şi o ridică. Odată pusă la verticală, îi împinge un picior cu propriul picior, apoi pe celălalt şi aşa, şontâc, şontâc, o face să umble.

„Doamne-ajută c-am reuşit!”

A urmărit-o cu atenţie cum se mişcă cu-ncetinitorul prin cameră, se îndreaptă spre dulapul cu haine, dezechilibrându-se din când în când, făcând câte un pas clătinat într-o parte, exact ca o gâscă îmbătată de prea mult mâncat de dude. Atunci se opreşte pentru o fracţiune de secundă. Dă impresia că se va aşeza jos pe covor şi acolo va rămâne. N-a făcut-o. Într-un târziu a terminat cu îmbrăcatul. N-a ajutat-o. A lăsat-o singură cu propriile acţiuni şi decizii, ca s-o facă să se mai şi mişte din loc, nu să stea ca aluatul dospit pentru plăcintă, lăbărţat inert pe tăblia mesei. S-o motorizeze şi s-o scoată cât de cât din starea de tâmpiţizare în care intrase.

Părea extrem de obosită. Totuşi s-a îndreptat spre fereastră şi a privit în curte. Un flutur de zâmbet i-a trecut peste buzele scorojite. Cei doi câini, doi zăvozi albi ca urşii polari, mari cât viţeii de lapte, s-au aliniat, stând în fund, în faţa ferestrei şi o priveau drept în ochi, cu adoraţie mută, scoţând un schelălăit aproape mut, tandru şi îngrijorat, care mai că nu rostea în vorbe:

-Ce-i cu tine? Noi te iubim, nu vezi?

-Ştiu, ştiu, vine răspunsul neaşteptat de răspicat şi clar. Ştie mama. Vine mama acum să vă dea de mâncare, fetele mele dragi.

Tot neaşteptat şi mai ales nesperat se întoarce pe călcâie, calcă sigur şi apăsat până la bucătărie de unde ia mâncarea. Le-o încălzeşte puţin, ca să nu le strice stomacul şi să facă bâr la burtă, chiar dacă e vară, apoi coboară scările până în curte. Cum a trecut de gard, încep să sară pe ea, îi trec de umeri, deşi e o femeie înaltă, îi trag câte o limbă pe obraji, nici nu se uită la mâncare, latră a bucurie, se lasă în patru labe, una de o parte şi alta de cealaltă şi-i ling mâinile, apoi îşi bagă botul sub palma ei ca să le mângâie pe cap. Ea zâmbeşte.

-Ei, hai acum! Mâncaţi. V-am adus ceva bun.

Se apleacă să le dea câte o bucată din mână. Cea mai tânără, o nebună şi jumătate, tare ca un bivol, îi sare în spate şi ea cade în fund, apoi se lasă pe spate în iarbă, râzând cu hohote, lăsându-se alintată de cele două patrupede iubăreţe. Într-un târziu se ridică, îşi şterge lacrimile, căci râsese cu lacrimi.

-Gata! Gata acum! La mâncare cu voi!

O ascultă.

Ea le umple castronul pentru apă, de la robinetul din curte.

De sus o privesc, pe fereastră o privesc, două perechi de ochi:

-Doamne, mama, ce poate să facă un pic de iubire! Fie ea de oriunde.

-Ai văzut? Să nu uiţi asta cât ăi trăi tu. Şi să-i înveţi şi pe alţii.

-Biata tanti!

Globusz® Publishing

CUPRINS

PAVEL

-Alo, Pavel? Leli la telefon. Te rog să-mi faci o mare favoare. Cea mai bună prietenă a mea a făcut o cădere psihică. Te-aş ruga pe tine să o vezi. Cred că un tratament psihiatric e prea mult. Este de fapt doar o necăjită singură, singură de tot, cu sufletul pustiit, ferfeniţit tot de nelinişti. Eu am convingerea că tu eşti unicul capabil să o scoţi din criză, după cât te cunosc şi după câte am auzit vorbindu-se despre tine. Ţi s-a dus buhul. Pentru mine este prea greu, sunt prea apropiată de ea, aş putea fi subiectivă. Aş putea face greşeli. Şi-apoi, una e psihiatrul, alta psihologul. Te rog primeşte-o tu! Chiar azi, dacă se poate. Am să încerc s-o aduc. Sunt rare momentele când se lasă mişcată din balansoarul postat lângă uşa deschisă spre terasă şi-şi iese din muţenie. Ieri după masă am reuşit o asemenea performanţă. Apoi i-am dat un sedativ şi-am stat cu ea toată noaptea. S-a trezit înaintea mea şi, până să fac şi eu ochi, ea se şi instalase la loc, pe terasă. Abia am reuşit s-o fac să bea puţină cafea caldă şi dulce. Acum zace iar. Nu ştiu dacă şi-a spălat vârful nasului sau nu. Cred că nu.

-Păi, dacă aşa stau lucrurile, nu te mai obosi cu încercări care s-ar putea să fie deşarte, doar pierdere de vreme. Tocmai mi-a dat telefon un pacient programat, ultimul pe ziua de azi, că nu poate veni şi l-am reprogramat. Mă pregăteam de plecare, aşa că o să vin eu la voi. Dă-mi adresa.

-Oh, extraordinar! Eşti o comoară! Mii de mulţumiri! Rămân datoare!

Îi dă adresa. Stă şi aşteaptă cu sufletul cât un purice.

„Dacă o va evalua mai grav decât am diagnosticat eu?!"

Câinii latră. Semn sigur că vine cineva. Se aude şi soneria. Merge să deschidă. E, într-adevăr, Pavel. Îl conduce la ea.

-Bună ziua, doamnă.

Un scurt înclinat de cap şi acela abia perceptibil. Atâta tot. Nici nu catadicseşte să-l privească. Nu tu, bună ziua, nu, du-te dracului. Vorba ceea: "Bună ziua căciulă, că stăpânul n-are gură." Dar ce să te aştepţi de la un bolnav, sau mă rog, ce-o fi starea asta: durere asupra de toate măsurile sufletului omenesc, care nu o mai poate încăpea, nici înghiţi.

-Doamnă, îmi permiteţi să mă prezint. Sunt Pavel, psiholog de meserie. Adică şi ascultător şi vorbitor. Ori predicator. Pentru că o să vă ţin nişte predici de mai mare dragul. Cu permisiunea dumneavoastră, o să vă fiu terapeut.

Tăcere.

-Nu vreţi să-mi spuneţi numele? Să ştiu şi eu cu cine stau de vorbă?

Tăcere de plumb. Doar un bâzâit subţiratic şi enervant de ţânţar rătăcit pe timp de ziuă printre frunzele de viţă-de-vie, care se leagănă cătinel, agăţate de spalierul de deasupra terasei. Poate şi murmurul scăzut al florilor şi ierbii din grădină, care se întreabă una pe alta, cu oareşce nelinişte în suflet şi nesiguranţa speriată a celui neinformat, oare ce s-a întâmplat cu stăpâna lor, de nu le mai grijeşte şi nu le mai dă hrana de toate zilele, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă la crăpatul zorilor şi a doua oară pe la lăsatul serii. Nu le-a mai udat de ceva vreme, nici nu i-au mai auzit vocea blândă vorbindu-le sau îngânând câte-un cântec, anume pentru ele. Nu se mai aude prin fereastra deschisă nici televizorul, nici vreun disc cu muzică, clasică de obicei, muzică din opere, dar şi din cea modernă, câteodată. Muzică de dans, pentru că ei îi plăcea mult să danseze. Era una dintre plăcerile ei. Valsul era slăbiciunea cea mare. Dansa din pasiune. Până şi câinilor le plăcea să asculte şi una şi alta, numai să aibă ce, cât despre flori, îşi deschideau spre ascultare potirele, care, de plăcere, revărsau dintre petalele corolelor valuri de miresme-mbătătoare, care făceau ca aerul să trepideze de amor nebun. Acum sunt triste şi agitate, închise în propria fiinţă. Şi-au strâns bucuriile snop, le-au ascuns de văzul lumii şi aşteaptă cu capete plecate şi suflet ofilit destinul ce le va ajunge.

-Vă rog, doamnă, scoateţi un sunet, unul singur, ca să vă cunosc măcar timbrul vocii. De aflat cum vă cheamă oricum o să aflu de la Leli. Hai, chiar nu vreţi să vă uitaţi şi să vedeţi cine vă vorbeşte, Făt Frumos sau Ucigă-l Toaca?... Bine, dacă nu vreţi să vă spun pe nume, o să vă spun Doamna. Bine aşa?

După câteva secunde lungi cât zidul chinezesc, îl învredniceşte cu o privire ternă şi total lipsită de interes. O privire scursă peste el cu lentoarea mersului îngălat de melc, cu o încetineală extenuată şi exasperantă.

Un oftat. Apoi iar linişte de s-o tai cu lama cuţitului.

-Dacă nu vreţi să vorbiţi cu mine, ca să-mi spuneţi ce-aveţi pe suflet, ce vă necăjeşte atât de tare de nu mai doriţi nimic, mi-a venit altă idee. Ce-ar fi să-mi scrieţi în fiecare zi ce vreţi dumneavoastră, ce vă trece prin minte, ce simţiţi sau ce nu simţiţi, iar eu vin şi citesc şi vă spun ce impresie mi-am făcut, ce

cred, ce gândesc despre, ce avem de făcut împreună, ca să fie totul bine de acum încolo. Sau, dacă nu vă convine să vin, fac şi eu la fel ca dumneavoastră. Vă scriu şi citiţi când vă cade bine. Fără să depindeţi de compania mea directă. După ce citiţi, când aveţi chef, mă sunaţi, iar eu mă înfiinţez cât pot de rapid şi stăm de vorbă. Tot numai dacă nu vă deranjează. Sau poate ne limităm doar la scris, deşi nu-i tocmai la fel de eficient ca şi atunci când ne aflăm amândoi în aceeaşi încăpere şi cooperăm direct. Să ştiţi că sunetul vocii are o foarte mare importanţă. Şi apropierea unei persoane. Se creează anumite câmpuri energetice, care se intersectează şi pot crea stări benefice, dar, scuze pentru divagaţie, asta-i altă problemă, prea complicată pentru dumneavoastră în acest moment. Odată, vă promit că vă voi face să o înţelegeţi. E ceva interesant. Sunt convins că un suflet sensibil ca al dumneavoastră va şti să aprecieze asemenea lucruri. Dar nu acum. Acum avem altceva de făcut, mult mai important şi mai presant.

Îi mergea lui Pavel gura, ca o moară stricată. Deliberat vorbea mult şi repede, doar, doar, ceva din ce spune va declanşa un declic în mintea ei şi-i va trezi o reacţie. De orice fel. Numai reacţie să fie. Să iasă din starea aceea de prostraţie. Cea mai dificilă dintre toate.

-Ori, poate vă va destinde şi vă va face plăcere să veniţi la mine, la cabinet. E plăcut acolo. O să vedeţi. Este o atmosferă care nu are cum să nu vă facă bine. Ce ziceţi, cădem la o învoială?!...

Omul aşteaptă. Când constată că nu-i nicio speranţă de răspuns, încearcă altfel.

-Dacă nu vreţi să mai calc pe aici şi nici să veniţi la mine, le trimitem prin poştă, sau prin fax, dacă aveţi, sau ne dăm e-mailuri. Am înţeles că aveţi calculator. Dacă nu aveţi legătură la internet, mă ocup eu şi rezolv problema. Suport şi cheltuielile.

Nici el nu ştie cum de i-a venit să facă asemenea propuneri. Oricum e exagerat ce face. Dar îl atrage femeia aceasta în mod cu totul aparte faţă de alţi pacienţi. Are ceva special, ceva dureros de dureros, îţi transmite aleanul ei cel adânc, te face să doreşti s-o vezi zâmbind bucuroasă, cu buzele acelea ale ei uşor senzuale, nu prea mult, doar cât să fie atrăgătoare, nu vulgare, frumos conturate pe faţa de un oval perfect, pe care probabil că odată, acei ochi acum opaci, au strălucit cu irizaţii de stele, plini de viaţă, căldură, tandreţe şi iubire. Nu-i era deloc greu să reconstituie în imaginaţie acea expresie a acelei femei, care acum stătea ca o legumă, dar care emana totuşi frumuseţe, gingăşie şi feminitate. Trupească. Dar şi un soi de atracţie magnetică spre sufletul ei îţi semăna în fiinţă un fel de dorinţă acerbă de a-i intra în voie, de-a-i face pe plac, de-a o ocroti şi obloji, de-a o mângâia, de-a o săruta cast şi-a o ţine strâns la piept, şi-a o legăna ca pe copii, ca să se liniştească, să se poată dezbăra de aparenţa înşelătoare a nemişcării exterioare şi de zbuciumul de dinlăuntru, pe care numai ea-l ştia cu-adevărat. Şi acum a apărut el şi i-a intuit străfundurile spulberate în dureri şi le-a absorbit cu fiecare por al fiinţei care-i dicta s-o aline. A simţit impulsul impetuos de-a o lua în braţe, de-a o scutura, de-a striga la ea din toţi bojocii:

-Ascultă aici, Femeie, te iubesc! Revino-ţi!

Pavel se scutură ca de alte alea, îşi trece o mână peste frunte şi nu-i vine a crede că a gândit ce-a gândit.

„O asemenea aberaţie! O asemenea absurditate! Ce naiba a mai fost şi asta?!”

Totuşi impulsul rămâne. „O fi milă”, îşi cataloghează propria simţire, voind s-o categorisească neapărat şi s-o pună la locul ei, în sertăraşul ei, nu să-i stea proţap împotrivă şi să-i comande lui.

„Sigur asta e. Compasiune. Nu are cum să fie altceva. Nu are cum! De-abia am cunoscut-o.”

Dar ce e, ce nu e, vede bine că nu-i în stare să se împotrivească, se simte cumva silit să accepte a se preface în copie a bunului samaritean. Totuşi, îşi impune să abolească simţirile ambigue care-l încearcă, socotindu-le o aiureală fără seamăn şi să abordeze lucrurile din perspectiva specialistului.

„Se pare că este cazul ideal care ilustrează teoria existenţei celor trei componente esenţiale ale alcătuirii umane: corp fizic, psihic şi spirit. Acesta din urmă vizând, bineînţeles, pătrunderea în lumea fascinantă şi destul de puţin explorată a transpersonalului, lumea în care, din nefericire, prea puţini contemporani se încred, iar cei mai mulţi o bagatelizează sau o ignoră, sau o privesc a batjocură, într-o senină totală ignoranţă. Materialitatea a pus stăpânire pe lumea modernă. Ceea ce nu este palpabil, nu există în opinia majorităţii. S-au pierdut vechile semnificaţii ale bătrânilor, cu tot rostul lor benefic. A survenit o depreciere a multor funcţii odinioară sacre. Cât de mult îmi place povestea cu tutunul care, în practicile şamanice din vechime, a fost utilizat doar ca îmbălsămător al aerului creând, prin această parfumare, un câmp energetic anume, care să faciliteze o mai uşoară înălţare a spiritului uman, în încercarea de a ajunge cât mai aproape de puterea supremă, de ceea ce numim în vocabular terestru, convenţional, dumnezeire. Prin ceea ce se face azi, fumatul intensiv şi fără socoteală, devenit din această cauză nociv, planta sacră a tutunului a fost nu numai depreciată, ci înjosită, întinându-i-se capacităţile excepţionale şi reducând-o la un stadiu primar prin involuţie, stadiu de ordinalitate, de prostituţie, de obscenitate, distrugându-i-se adevărata personalitate nobilă, încărcată de vibraţii pozitive. Când am auzit pentru prima dată acest lucru, de la un profesor de psihologie din Peru, de fapt un fel de şaman modern, gândul mi-a zburat, fără să vreau, la pipa păcii. Probabil de aceea era fumată. Capacităţile excepţionale ale tutunului facilitau crearea unei stări spirituale propice instalării unor sentimente benefice, care să netezească drumul spre instalarea păcii, a prieteniei, a înţelegerii, a iubirii între fiinţele pământului. Ce vremuri! Mi-ar fi plăcut să trăiesc atunci. Poate că am şi trăit. Cine ştie?! Odată tot am să mă hotărăsc să particip la o şedinţă de regresie în timp. Deocamdată, încă mai am reţineri. Nici eu nu ştiu de ce, pentru că, de fapt, mi-o doresc mult ca

experiment profesional, dar şi mor de curiozitate. Curiozitatea banală a omului care vrea să afle ce şi cum.

Hei, mister, nu crezi că e cazul să revii la oile tale? La ce-o fi crezând Leli că te gândeşti în clipele astea de pauză, când, trebuie că e evident, că nu eşti aici? Şi-o fi imaginând că reflectezi şi analizezi profund situaţia prietenei ei. Are dreptate. Doar pentru asta m-a chemat. Deci, ia să vedem ce avem aici. Dacă stau să mă gândesc serios, în ceea ce o priveşte pe femeia aceasta, este evident că fizicul e marcat de boala psihicului, care este cât se poate de clar că e bulversat serios de tot. Numai că, după părerea mea, există un numai că: lumina spiritului ei a rămas incredibil de vie şi curată. Doar că, ştiind-o vulnerabilă, a ascuns-o, a dosit-o cu bună ştiinţă, a încuiat-o în adâncurile fiinţei ei şi a aruncat cheia, pentru a o feri de cruzimile oamenilor. Cruzimi care, de foarte multe ori, sunt gratuite, numai aşa dintr-o obişnuinţă perpetuată în cele mai multe cazuri inconştient. Aşa au moştenit. Aşa au văzut, aşa li s-a spus. Dinte pentru dinte. Învăţăturile lui Cristos sunt valabile numai de la gură şi cât se află între zidurile bisericii. Dacă dau pe acolo. În rest, interesul poartă fesul. Nu are cine să le deschidă ochii că nu întotdeauna e corect acest lucru. Şi interesul propriu îşi are rostul lui, dar a nu se trece peste limite. Aici e o întreagă teorie, despre care s-au scris tomuri, ce-mi veni, taman acum, să mă gândesc la ea într-un mod atât de superficial. Îmi fug gândurile aiurea azi. Ce-oi fi având de nu mă pot aduna cum trebuie? Fir-ar! Mă fac de râs faţă de Leli.

Cu toate acestea, nu mă pot împiedica să nu-mi dau cu presupusul a bănui că acest spirit al ei îşi face simţită prezenţa, în special pentru că eu sunt croit pe alt calapod. Asta ar fi o potenţială explicaţie pentru ceea ce acţionează atât de acut asupra mea şi mă atrage cu putere de magnet. Este o situaţie ieşită din limitele legilor standardizate, stranie faţă de tipare. Scila şi Caribda se bat cap în cap. Cu toate acestea, ceva îmi dă senzaţia că intuiţia mea nu mă înşeală. Trebuie să fac repede ceva şi să o ajut."

Pavel simte mai mult ca oricând impulsul de a fi terapeutul foarte eficient, acela cât mai aproape de sensul pe care i-l conferă etimologia sa grecească: însoţitor. Voia s-o însoţească printre meandrele suferinţelor ei şi s-o conducă de mână, ca pe orbi, prin labirintul eliberării de încărcăturile negative care au prăbuşit-o.

Se apropie de ea, se apleacă, o ia pe braţe şi o duce în cameră. O culcă pe canapea. Ea nu se împotriveşte, nici măcar nu deschide ochii. O scurtă, abia perceptibilă tresărire de pleoape o trădează că nu doarme cu adevărat şi un oftat uşor, ca un fulg de păpădie legănându-se alintat pe aripile unui vântuleţ uşor şi călduţ de zi primăvăratecă, îi scapă printre buzele întredeschise doar cât o crăpătură cu totul insignifiantă. Bărbatul se grăbeşte să-şi continue tirada, doar, doar o reuşi a-i amplifica această brumă supraminimală de interes, desprins din acea blazare totală.

-Vom proceda cum vi se pare mai uşor şi mai interesant. Înţelegeţi că trebuie. Aţi ajuns în punctul în care chiar trebuie să faceţi ceva. Măcar să ne lăsaţi să vă ajutăm.

-La ce bun?

În sfârşit o reacţie. Cum o fi ea, dar reacţie. A reuşit s-o provoace să scoată o vorbă. Este primul pas. De asta e sigur. Doar în minte-i strigă cât poate de tare, ca un microbist sadea: „Uraa! Am reuşit!"

S-a înşelat însă. Ea a ales din nou calea tăcerii.

El a aşteptat ceva vreme. Cu fiecare nouă clipă care trecea fără să se mai întâmple nimic, neîncrederea sporea iar speranţele i se topeau precum calota glaciară de la pol, care mai nou ameninţă omenirea cu potopul. Aşa spun savanţii c-ar arăta socoţile lor. Ce motiv am avea să nu-i credem?! În atari condiţii, parcă nici nu-ţi mai vine să faci copii, pentru că te îngrozeşti de soarta ce-i aşteaptă pe ei sau pe urmaşii lor. Potopiţi de ape! Potopul lui Noe. Oare cine va fi ales pe post de Noe? Dacă unul de-ai noştri şi atunci ce mândrie pe capul nostru, ca sămânţa noastră să fie singura care asigură perpetuarea speciei? Pe de altă parte, ce suntem noi, dumnezei, ca să ştim cum va fi să fie? Poate că, totuşi, Dumnezeu cel adevărat se răzgândeşte şi suceşte cârma un pic mai la dreapta, sau un pic mai la stânga, se mai schimbă axa Terrei şi orbita. Uite-aşa se face că e gata cu dezgheţul şi cu potopul. Suntem nişte furnicuţe care se dau balauri, însă tot piticoţi rămânem, cu toate calculele noastre pe care le socotim imbatabile. Ba bine că nu! Eh, asta-i altă poveste, pentru alţii. Pentru Pavel, important e ce face cu Doamna. Femeia stă întinsă confortabil şi pare că doarme. Nu doarme! Ritmul respiraţiei trădează. Continuă să facă pe mortu-n păpuşoi. Încăpăţânare absurdă de om ajuns de nevoi, care nu mai crede în nimic, cu atât mai puţin în el însuşi. Psihologul nu stă prea mult pe gânduri. La atâta lipsă de colaborare n-are ce face. Se decide. Îi spune lui Leli că are intenţia să adopte metoda hipnozei.

Începe în chiar acel moment, cuprins de o febrilitate a dorinţei care nu-l mai încăpea, o dorinţă acută, dureros de acută, de a o vindeca cât mai repede, în pofida faptului că ştia perfect de bine cum că aşa ceva nu se poate. Acestea sunt procese de lungă durată, care-ţi pun răbdarea la încercare. Mai ales când ai de-a face cu un catâr ca femeia asta.

„Sunt măgar! Ea suferă, iar eu o fac catâr. Să-ţi fie ruşine, Pavele!"

Din păcate este mai rău decât a crezut.

Prima dată a încercat tehnica relaxării musculare progresive.

-Te rog să stai cât mai comod posibil. Bine? Caută-ţi poziţia cea mai plăcută.

A abolit voit pronumele de politeţe, pentru a crea un mediu de intimitate şi apropiere, fără de care actul ar fi considerabil îngreunat.

-Axează-ţi percepţia pe vocea mea. Nu trebuie să faci efortul de a te concentra. Ascultă pasiv. În curând, corpul tău se va simţi relaxat, moale. Te vei simţi bine şi somnolentă. Încearcă să-ţi relaxezi întreg corpul... Lasă-l moale. Acum fixează-ţi atenţia asupra piciorului stâng. Plimbă-ţi mintea asupra muşchilor lui, de jos în sus. Îl simţi foarte relaxat. Fiecare muşchi.

Pavel face o pauză. După aproximativ cincisprezece secunde, reia.

-Acelaşi lucru cu piciorul drept... Încet,.. de jos în sus... Acum ambele picioare le simţi eliberate... Mâna stângă. Fiecare deget. Începi cu degetul mic... degetul inelar... degetul mijlociu... arătătorul... degetul mare... Palma... Dosul palmei... Antebraţul... Braţul... Umărul...

Cu voce blândă, caldă, încetinită pe măsură ce trece de la o parte a corpului la alta, Pavel continuă. Glasul este tot mai încet şi mai profund. Catifelat şi mângâietor.

-Acum te simţi atât de bine, încât îţi vine să dormi.

-Pe naiba!

Mâinile Femeii se strâng pumn, spasmodic. Maxilarele se încleştează, iar muşchii sunt contractaţi la maximum. Eşecul este total. Replica ei a sunat dur, aspru, a împotrivire. Îl ia prin surprindere. Îşi revine aproape instantaneu. Nu degeaba e socotit printre cei mai buni în meserie.

-Nu-i nimic. Nu scrie niciunde că trebuie să reuşim de la prima tentativă. Mai avem alternative. Te rog însă să încerci să nu te opui cu tot dinadinsul.

A încercat, rând pe rând, mai multe metode de hipnoză. Cele uzuale şi pe cele mai puţin uzuale. Toate au dat greş.

Pe Pavel îl încearcă un început de disperare. Disperarea unui om care nu este obişnuit cu eşecul.

Din toate tehnicile pe care le cunoştea, a mai rămas una singură. Tehnica de fixare a ochilor. O tehnică grea. Foarte solicitantă pentru terapeut. Doar că, şi cu aceasta, exista un mare impediment. Cum s-o facă să deschidă ochii pe care-i ţine strâns închişi, cu ostilitate vădită.

Pavel îşi stoarce crierii în fel şi chip, dar uneori soarta ia hotărâri rapide şi eficiente în locul tău. Ochii îi cad pe aparatele electronice care se află pe raftul de dedesubtul măsuţei pentru televizor şi pe colecţia de casete, D.V.D.-uri şi C.D.-uri.

„Dacă găsesc vreo înregistrare cu fiul ei, pe care este imprimată şi vocea lui?! Poate că, auzindu-i glasul, va deschide ochii, să vadă ce se întâmplă, să vadă dacă s-a întors. Poate rămâne cu ochii pironiţi pe imaginea lui de pe ecran şi atunci am să încerc s-o prind. Zis şi făcut. Găseşte un D.V.D. Îl pune. Reacţia e promptă. Cea scontată. De aici încolo totul a mers strună. O are dinaintea lui gata pregătită pentru a vorbi, pentru ca sufletul ei încărcat să se descarce prin vorbe, prin destăinuiri către cineva, un altul. Un altul care să fie capabil a o înţelege.

O priveşte. Acum a devenit destinsă, liniştită şi deosebit de frumoasă. Ca o cadră. Este încă tânără, deşi are copil mare. Probabil l-a avut foarte devreme. Desigur, din mare dragoste. Aşa se întâmplă cu majoritatea copiilor avuţi în prima tinereţe. Sunt copiii iubirii. Nu se poate stăpâni să-i admire părul negru, ondulat în valuri largi, abia schiţate, care-i curgea până pe umeri, ca fire de mătase lucitoare, lucitoare ca pana de pasăre exotică în lumina soarelui tropical. Pleoapele închise sunt bordate de gene lungi, întoarse, ca şi când ar fi fost coafate cu fierul de frizat. Lasă umbre pe pomeţii obrajilor, care s-au îmbujorat puţin, doar cu o uşoară tuşă de roşu, care te duce la imaginea unei petale de trandafir proaspăt. Pielea e catifelată şi nici urmă de rid. Coboară privirea în jos şi descoperă conturul unui trup perfect vizibil prin halatul de flotir mulat ca o mănuşă de chirurg. Este o femeie înaltă, suplă, proporţionată, cu picioare lungi şi elegante, ca de gazelă. Are încă papucii pe picioare. Din nou nu rezistă unei tentaţii ivite din neant, absurdă de-a dreptul, dar cât se poate de prezentă şi manifestă. Îi scoate papucii şi-i admiră laba piciorului, fină ca un bibelou de porţelan manufacturizat. Automat îi alunecă ochii spre mâini. Sunt la fel de frumoase. Degete prelungi, unghii la fel. Încă poartă pe ele urmele unei îngrijiri atente, de dinainte de-a o trăzni îmbolnăvirea, cu această crudă manifestare prin dezinteres total faţă de ea însăşi şi faţă de lumea întreagă. Pe inelarul stâng, o urmă încă neştearsă a verighetei. O subţiere a degetului şi o mică adâncitură stă încă martor al unei iubiri răpuse.

Când şi-a scos-o de pe deget, a azvârlit-o cu furie şi lacrimi în ochi, direct în coşul de gunoi. A scos un icnet şi i-a venit să urle la ceruri şi să le învinuiască şi să le strige nefericirea-i. Însă, în acel moment, un fenomen straniu i-a adus în faţă anumite imagini, ca pe un film. Ei, amândoi, fericiţi. Ei, amândoi, iubindu-se. Ei, amândoi, adorându-se. Ei, amândoi, bucurându-se. Ei, amândoi, deveniţi una. Puţine la număr imaginile de acest soi, ce-i drept, dar au fost ale lor. A fost viaţa ei, nu poate s-o şteargă cu buretele ca şi când ar fi scrisul cu creta de pe tablă. Fericită sau nefericită, bucuroasă sau nu, veselă sau tristă, copleşită de durere sau nu, a fost ea, nu altcineva. Nu se poate arunca pe ea însăşi la gunoi. Şi nici

simbolurile nu se aruncă, chiar dacă ele sunt depăşite ca semnificaţie viabilă. S-a aplecat şi a scos verigheta dintre resturile menajere în care se culcuşise liniştită. Obiectului nu-i păsa chiar deloc. Doar proiecţia lui, în sufletul ei, era rănită de moarte. A luat-o, a şters-o şi a aşezat-o în cutiuţa din care a fost scoasă de către cel ce i-a dăruit-o şi i-a pus-o în deget la logodnă. O cutie din catifea roşie, în formă de inimă.

„Ce banală mi se pare acum. Atunci mi s-a părut inegalabil de frumoasă."

De undeva din neunde, o voce i se înfiripă în minte:

„La prima vedere pare banală, şi-ţi vine a o dispreţui ca pe ceva ieftin şi de proastă factură, deşi, la vremea sa, dacă ne referim la ceva atât de prozaic precum preţul, ştii bine că numai ieftină n-a fost. Eu însă nu la acest fel de ieftinătate m-am gândit. Ştii tu la ce. De aceea îţi aduc aminte ceva ce văd că ai uitat: simbolul rămâne simbol. Trebuie să rămână simbol, cu toată încărcătura lui de semnificaţii. Oare de ce uitaţi să vă întrebaţi cât de săraci aţi fi voi, trăitorii pe lume, fără de vraja simbolurilor?"

Ce zi a mai fost şi aceea, a logodnei! Cântase întreg universul pentru ea. Măcar în memoria acelui concert celest trebuie să păstreze verigheta. O aşază cu un fel de evlavie tristă în fundul unui sertar şi o acoperă cu o întreagă colecţie de fulare colorate din mătase vaporoasă. Veselă puşcărie!

Pavel continuă să stea cu privirea nedezlipită de ea.

„Cât e de frumoasă. Toată e frumoasă. O fi având vreun defect? Oricum, chiar dacă-l are, trebuie că e minuscul şi invizibil cu ochiul liber, fără o analiză deliberată, chitită cu atenţie în prealabil. N-am văzut până acum nicio altă femeie atât de perfect frumoasă."

Rămâne dus pe gânduri. Un zgomot venit dinspre bucătărie îl trezeşte din reverie. Probabil că Leli face o cafea sau un ceai.

„Iisuse! Ce-i cu mine?! Ce gânduri îmi trec prin cap?!... Trebuie să nu uit că sunt terapeutul ei curant."

În acel moment, Femeia începe să vorbească, probabil zgândărită de acelaşi zgomot:

-Se făcea că mergeam într-o maşină. La un semafor s-a oprit lângă o gură de canal, acoperită cu-n grătar. Privind prin parbrizul lateral din dreapta-spate, observ ceva care aruncă o sclipire sub lumina unei raze de soare, care a căzut tocmai atunci din înalturi, precum odinioară îngerii cei răzvrătiţi şi izgoniţi. Am deschis uşa. Văd că este un cercel de aur. Apoi, parcă din pământ au răsărit alte şi alte bijuterii. Frumoase. Foarte frumoase. Ieşit din comun de frumoase. Purtau pecetea altor timpuri. Aur placat cu patina vremii, pietre strălucitoare, rubine care răspândeau flăcări, diamante clare ca apa de izvor tocmai ieşit la lumină din pântecele Geei, smaralde verzi, ca şi ochii şerpeşti ai celei mai seducătoare curtezane a Antichităţii, briliante care scot scântei stelare orbindu-te, safire bătând de departe apele mărilor, furându-ţi vederea, perle suave, gingaşe, alunecoase, precum trecerea molcom plutitoare a lebedelor pe ape argintate sub raze de lună. Lucrături în filigran, picturi minuscule în email, pe medalioane care se deschid făcând hocus-pocus, arătându-ţi că poartă în inimă portrete dragi. M-am întins să le culeg. La atingerea mâinii mele, poate prea rapidă de hulpavă ce devenise dintr-odată, unele s-au simţit ofuscate şi-au alunecat printre grilajele canalului căscat spre subterane. Totuşi, nu toate au fost suficient de iute la picior şi-am reuşit să adun un pumn întreg. Le-am pus în poală. Nu-mi venea să cred. Pandantive fabuloase, cercei superbi, inele elegante, brăţări sofisticate. Incredibil.

-Ce ai acolo?

-Uite ce-am găsit.

Cineva de pe stradă, care s-a nimerit să fie prin preajmă, a observat scena şi s-a repezit ca un uliu să-şi facă parte. A mai cules o rămăşiţă, două, sărmanul. Eu eram aceea care devenise bogată. La acest gând, am început să râd ca o dementă, cu capul dat pe spate şi cu lacrimi în ochi. Însoţitorul meu, mirat la început, s-a dezmeticit degrabă şi mi-a ars o pereche de palme răsunătoare, care au lăsat urme vineţii ca norii învolburaţi a furtună, pe obrajii mei de lapte. M-am trezit brusc, sărind în pat drept în fund, buimacă, căutând din ochi comoara. Apoi, un ciripit de pasăre, intrat prin fereastra deschisă a dormitorului meu de fată, m-a adus la realitate. M-am ridicat ca împinsă de un arc, exact ca şi păpuşile acelea închise într-o cutie, pe care, când o deschizi, sare piticotul şi te sperie de-ţi stă inima-n loc. M-am dus aţă la bibliotecă, pentru ca să caut cartea de vise. N-am găsit-o. Unde oi fi pus-o? Am scotocit, am scociorât. Nu-i, ca-n palmă. Ce să fac?! Stau şi mă gândesc şi încerc să-mi aduc aminte ce mai ştiu despre simbolurile din vise. În minte se încheagă, de unde, de neunde, ideea că bijuterii înseamnă lacrimi, durere. Ca şi atunci când visezi boabe de struguri. Tot lacrimi înseamnă. Însă, de ce-aş avea eu motive să plâng? Nu am niciunul. Eventual să-mi plâng de milă. Dar pentru ce? Mi-e bine aşa cum mi-e.

După ani am înţeles prevestirea. Exact c-ar fi trebuit să-mi plâng de milă. Numai că nu aveam dreptul s-o fac. De ce socot că nu aveam dreptul? Pentru că eu mi-am ales drumul. Nimeni altul. Ba, au fost voci care-au încercat să-mi deschidă ochii. Pas de ai cu cin' te-nţelege! Eu, nu şi nu. Numai cum eu, era bine. Aş fi putut să fac altfel. N-am făcut. De ce oare? Nu ştiu. Cred că aşa a fost să fie. De ce o fi fost să fie? mă întreb. După ce legi se stabileşte totul? Poate că a trebuit să plătesc. Pentru ce să plătesc? Ce anume să plătesc? Eu, cu bună ştiinţa mea, n-am făcut sau mai exact n-am vrut să fac rău nimănui. Nici măcar

duşmanilor. Pe unii chiar i-am ajutat când au avut nevoie şi dacă mi-au permis. Nu toţi îţi permit. Îi împiedică stupizenia numită orgoliu. Tipul de orgoliu gratuit şi răufăcător, care-i face pe oameni duşmani de moarte, aşa a moaca, nici nu-şi cunosc de-a binelea gravitatea propriilor motivaţii. O iau una şi bună şi-o ţin cu încăpăţânare, fără de judecată. Vorba ceea: „Pană de păun în dos la cloşcă. Cine sunt eu! Sau, cine este ăsta, ca să las eu de la mine." De fapt, zicătoarea are mai mult saft dacă-i spusă pe şleau, adică înlocuind cuvântul dos cu cel neaoş. Scuzaţi-mă! Am vrut, dar nu sunt în stare să-l rostesc tare. Poate încercaţi de unul singur şi-atunci puteţi gusta altfel întreaga savoare şi întregul adevăr al zicerii celei originale. O spunea străbaba mea cu nespusă savoare timidă, ori de câte ori se preta situaţiei.

Aşa sunt oamenii croiţi, zic unii. Adică să fie orgolioşi. Mie una mi-ar plăcea să se înţeleagă, să se ajute şi să râdă la soare. Cred că aş avea mai multă linişte şi pace şi-aş scăpa de toate zbaterile care mă chinuie. De indiferenţa celor din jur care mă răneşte, de invidia, care mă doare, de frica care mă pune la pământ şi de singurătatea care mă doboară definitiv. De disperare şi lacrimi fără sens. Mi-am propus, de nu ştiu câte ori, să nu mai iau seama la alţii, să-mi văd de mine. Dar oare la ce-i bun omul de unul singur, numai el pentru el? Eu am senzaţia că asta ar fi ca şi când te-ai afla în mijlocul pustiului, acolo unde nu se află nici picior de pasăre măiastră, sau pe insula pustie a lui Robinson. Nici măcar, pentru că acolo mai erau dobitoace, a venit Vineri, pe care omul cel civilizat şi singur l-a adoptat imediat, fără atâta discuţie, ca să aibă cu cine-şi petrece urâtul. Ce pot să fac ca să-mi urmez propriile sfaturi, dacă eu sunt croită pe altă măsură? Alta nu se mai naşte pe post de mine. Ce să fac dacă oamenii sunt aşa cum sunt? Cred că nu toţi, dar mulţi, şi oricum, mie nu mi-a fost dat să-mi întretai serios traiectoria cu cei din categoria celor puţini. De ce i-o fi croit Pronia aşa?! Cum ziceam adineauri, oamenii preferă să se încrânceneze ca sălbăticiunile înfometate când își dispută o halcă de pradă. Măcar acelora le e foame. Dar oamenii ce bai au?

Tace. Tăcerea se prelungeşte o vreme, dar acolo, în materia aceea adăpostită-ntre oasele creniene, se petrece ceva. Ceva ca o fierbere de lavă în măruntaiele pământului. Apoi erupe. Vocea, la început şoptită, parcă lipsită de vlagă, treptat câştigă intensitate şi timbru normal. Se strecoară, făcându-şi loc, parcă dând din coate, printre micronii de aer care subzistă în cameră.

* * *

A fost odată, ca să zic aşa, o mamă şi un tată. Îi văd şi acum. Clar îi văd. Ca ochiul de apă de limpede îi văd. El, ofiţer de carieră, un tip puternic şi mândru, cu simţul datoriei, om care a trăit toată viaţa după reguli stricte şi nici că ar fi putut să-şi vadă existenţa plasată pe altfel de coordonate, decât acelea deprinse de pe băncile şcolii de cadeţi. Sobru, cu o mască de cele mai multe ori impenetrabilă, aceeaşi, fie că mânca la masă în bucătăria nevestei, fie că valsa la un bal de binefacere cu o debutantă. Fie că strălucea roua pe firele de iarbă, fie că tuna şi fulgera. Cu toate acestea, sau poate tocmai de aceea, în pofida acestui echilibru de o stabilitate de-a dreptul enervantă, acasă cânta găina de mai mare dragul.

Ea, mama, un adevărat plutonier major. O femeie voinică, voluminoasă, ţapănă, voluntară, totdeauna în prim-plan. Harnică, ce-i al ei e-al ei, dar şi dură. Îşi impunea voinţa oriunde şi cu oricine. Pur şi simplu nu admitea replică. Trecea peste. Uite-aşa, bătând din degete, fără gând şi fără grijă. Nu putea încăpea în mintea ei cum că altcineva ar putea fi de altă părere şi c-ar şi putea avea dreptate. Exclus. Deţinea piatra filozofală care-i şoptea la ureche numai ei adevărul absolut. Totuşi, nu era bolânzeală. Era cât se poate de zdravănă la cap, doar de o catâreală fără de pereche. Orgoliu nemăsurat de om îngust la minte. Ego exacerbat dincolo de limite admisibile. Avea, pentru copiii ei, un fel de devotament curios, scris iarăşi numai după legile ei.

Băiatul e primul născut. În ani de început de război. A apărut printre picăţele. Între doua permisii la minut ale domnului ofiţer superior. Îşi face un merit din a-l creşte. Sau, mai exact, nu a-l creşte, a-l educa. A-l educa bine, spune ea. Adică dur, ca la cătănie, fără a ieşi nici centimă din vorba mamei. „Astea sunt mofturi," e replica de căpătâi, ca după aceea nici să nu ia seama dacă acel copil are vreo reacţie, fie ea şi nonverbală. Vreun gest, o mimică, o strâmbătură, ceva. Tot timpul îi comandă ca din goarnă: "E-xe-cu-taaa-rea!" La sfârşit de război apare şi fata. Tot aşa, la nimereală. Creşte. Se face puberă rebelă, apoi domnişoară. Degeaba mama încearcă să-i aplice legea. Degeaba. Pe asta n-o mai poate stăpâni. E o obraznică nestăpânită, lipsită totalmente de bun simţ elementar. Face prostie după prostie, culminând cu a se mărita, ca la uşa cortului, fugind cu unul mult mai în vârstă. Într-o noapte a sărit pe fereastră şi dus-a fost. Lasă-te de asta, dar, pe lângă că tipul nu are nici şcoală, nici titluri, nici nu prea face mare brânză. Are servicii de toată jena. Din acelea pe unde se cam arde gazul, iar prin buzunare bate vântul, dar ifosele de domnie sunt până-n grindă. Nici ea, fata, nu mai continuă şcoala. Rămâne numai cu liceul. Nici în căruţă, nici în teleguţă. O cheamă Crina, nume de floare, floare preţioasă a părinţilor ei, care o răsfaţă peste poate, refuzând să vadă adevărul. O iartă şi pentru pocinogul cu măritişul:

-Ce, îi prima care greşeşte? Dacă el o iubeşte... Asta-i important. Ei să se înţeleagă.

Crina e doar în certificatul de naştere. I se spune Miţi. De unde până unde? După ce s-a născut a fost cam plângăreaţă, iar frăţiorului ei i se părea că plânsul ei seamănă cu mieunatul pisicii lor, care, când era flămândă, se aduna de pe cele uliţi, se posta la uşa dinspre terasă şi-şi cerea tainul pre limba ei cea pisicească. Copilul face conexiunile în căpşorul fraged şi decide scurt şi clar că sora lui e Miţi. Miţi o dată, Miţi de două ori şi aşa a rămas bătut în cuie. Miţi.

Miţi are şi ea o fetiţă. Divorţează, iar copilului nu-i prea are grija. Mamă-sa, bunică precum toate bunicicile, deşi femeie de stâncă, îşi iubeşte suficient de mult nepoata încât, în stil caracteristic, ia o

hotărâre. Înfiază fetiţa. Creşte încă din scutece în casă cu ea şi cu unchiul ei, fratele mamei, cu soţia acestuia şi cu fiul lor, vărul ei primar, de care o despart numai doi ani de vârstă. Copiii se ridică împreună. Mătuşa şi unchiul îi sunt ca şi părinţi. Mănâncă la aceeaşi masă, e dusă la plimbare şi în acelaşi parc la joacă cu vărul ei. Merg toţi patru în concediu. Mătuşa ei are nu un copil, ci doi, de-acuma. Peste tot şi-n toate cele. La săniuş, Moş Crăciun, Moş Iepuraş. Nici o deosebire între copii. Vremea trece şi ei cresc. Ajung oameni mari. Bunica se duce la cele veşnice, după nişte ani buni în urma soţului ei. Cât a zăcut pe pat, câţiva ani, fără a mai putea să-şi poarte trupul masiv nici măcar câţiva paşi necesari pentru nevoi stringente, mătuşa a rămas de corvoadă la ploscă şi la toate cele şi unchiul, când n-a fost încotro, cât e el de bărbat. Ruşine, ruşine, dar nevoia e mama-nvăţăturii.

Fata cea înfiată a purces a-şi căuta norocul la cealaltă bunică, mama tatălui, aflată peste mări şi ţări. Aceasta n-a văzut-o cu anii pe fată, doar o dată-n toată viaţa ei, dar ajunsă bătrână şi singură, fiul prăpădit ca-ntotdeauna, nu i-a avut grija, şi atunci a fost bună nepoata. A chemat-o, iar aceasta a răspuns chemării, pentru că acolo putea profita de diverse beneficii. Această bunică, dinspre tată, avea oareşce avere, care nu era de lepădat. Standardele de viaţă erau altele, aşa că fata noastră şi-a pus coada pe spinare şi-a plecat învârtindu-se, fără să-i pese de cei care-au crescut-o.

Dar să vezi şi să nu crezi! Bunica-mamă lasă moştenire toată averea, inclusiv casa, ducăreţei, iar fiul, cel responsabil cu hârtia igienică şi cu lingura de supă dusă la gură, rămâne total mofluz. Miţi împroaşcă noroi în toate părţile, scuipă cum apucă şi cere, drept despăgubiri pentru casă, nişte sume incredibile, atât de incredibile, încât şi pe agenţii imobiliari îi apucă durerea de urechi când aud. De ce Miţi? Pentru că fata ei îşi aduce brusc aminte că are o mamă naturală şi face amnezie la persoana lui unchiu-su şi a mătuşe-si care au fost crescut-o ca şi când ei ar fi făcut-o şi n-ar fi fost o biată de orfană azvârlită la gunoi de mama pe care existenţa unui copil o deranja, fiindcă îi stătea în cale în a-şi da poalele peste cap după bunul plac, când şi unde i se năzărea a o face. Una peste alta, fata vrea câştig cât mai mare, mă-sa sare-n ajutor, să nu vă închipuiţi că nu-şi ia tainul, altfel n-ar merita osteneala, iar fraierul care a crescut un copil al zbânţuitei de sor-sa şi a îngrijit ani de zile o bătrână dificilă, imobilizată la pat, trebuie să-şi ia lumea-n cap şi să plece din casa unde a trăit mai bine de un sfert de veac. O viaţă, practic. Toată viaţa, dacă-i pe-aşa. Totuşi, nu aceasta-i buba care-l roade. Buba e rana din suflet. E dezamăgit de mama sa pe care-a iubit-o dintotdeauna, i-a ţinut partea şi-a lăsat tot timpul după voia ei, chiar dacă şi-a călcat pe suflet şi s-a pus în poară cu nevasta. E la fel de dezamăgit de nepoată, care e acelaşi sânge cu el, ori îi place, ori nu, dar mai ales îl doare că acest copil, pe care l-a socotit ca pe fiica lui, îşi bate pur şi simplu joc de el, fără scrupule. E obosit de lucru prea mult, fiindcă, pentru ca să le poată da la ai lui de toate, lucrează ca un apucat zi lumină, ca şi când ar avea treizeci de ani, nu dublul cifrei. E bolnav de supărare, din cauza ingratitudinii pe care n-o suportă. Ajunge, la un moment dat, în situaţia în care riscă să-şi îndepărteze propria familie, să o sacrifice, făcându-i părtaşi la suferinţa lui, care se manifesta nu chiar în cel mai plăcut mod, creând o atmosferă de tensiune, de inacceptare, de nontoleranţă. Nontoleranţa rănitului, cea a suferindului, a Stan Păţitului, care se teme de alte răni, de alte suferinţe şi care ajunge să sufle nu numai în iaurt, ci chiar şi-n cupa cu îngheţată.

Cu toate acesatea, soţia lui, cea care-a pătimit în rând cu el, ba chiar mai mult în unele privinţe, cu iubirea ei dintotdeauna, i-a stat alături, a căutat să-l înţeleagă. Nu l-a lăsat la greu.

Dragostea fiului e, de asemenea, pusă la încercare, dar acesta îl înţelege şi el, ca şi mama lui, şi nu pune la socoteală. Cât despre împricinat, îşi iubeşte fiul ca pe ochii din cap, dragoste care s-a transmis şi viceversa, adică şi dinspre băiat spre el. La fel le iubeşte şi pe nepoate, pentru că e bunic de-acuma. Până şi noră-sa a pus umărul de l-au ajutat să iasă din impas. Una peste alta, a mai lăsat unul, a mai tăcut celălalt şi au reuşit să se menţină uniţi. O familie. În final şi-au luat o bijuterie de casă într-o zonă liniştită a oraşului cel mare şi gălăgios, mai ceva ca o mahalagioaică. De jur împrejur, o grădiniţă în care clincănesc ghiocei de cum dă primul semn primăvara, iar mai apoi, în vară, te îmbată aerul înmiresmat de parfumul florilor de toate soiurile, pe care omul le îngrijeşte cu o devoţiune şi o plăcere ieşite din comun, mai ales pentru un bărbat. Toată ziua e prin curte şi le bibileşte, le îngrijeşte şi le alintă, iar ele îl răsplătesc cu miresme paradisiace.

În vecini, un cocoş mic, din cei pentru decor, numiţi Hansel şi Gretel, sună deşteptarea în fiecare dimineaţă. În curtea gazonată, o colivie mare cu şase papagali mici tronează în mijloc, pată de culori vesele, pe faţa însorită a zilei. Într-o cuşcă mare cât o curticică, stă tolănit şi ronţăie la morcovi şi frunze de păpădie, un iepure pufos. L-au primit de Paşti nepoţelele. Mare bucurie a mai fost. Iepurele a crescut, şi-a renegat rolul de jucărie, dar n-au avut suflet să scape de el făcându-l friptură. În schimb, a devenit un membru al familiei, îngrijit şi cocoloşit peste poate. De fapt, la fel fac şi cu câinele. Iarna stă într-o cameră la demisol, ca să nu-i fie frig. E o căţeluşă, are patul ei, care constă dintr-o perină şi o păturică fostă a copiilor, într-un coş special.

-E bătrână săraca, o dor şi pe ea oasele. Trebuie să stea la căldură.

Îi ţine de urât iepurele, care şi el e pus la adăpost în alt coşuleţ, precum şi ciripitul papagalilor, nepotoliţi din gurăşenie decât când se lasă peste ei întunericul.

Aşadar, s-au aşezat cu căţel şi cu purcel în locuri noi, frumoase, dar încă străine. El mai priveşte peste umăr, la ce-a fost, dar toţi îşi dau mâna şi încearcă să se acomodeze, să treacă peste această perioadă de „Nu-ţi găseşti locul”, perioadă în care te calci pe bătătură din te miri ce şi scânteile sar troznitoare care-

ncotro, creând pericol de foc mare. Pălălaie pân' la ceriuri. Tot nevastă-sa e cea care stă la mijloc cu extinctorul gata pregătit în caz de primejdie.

De câte ori mergi la ei, el te întreabă:

-Îţi place casa mea? Aşa-i că-i frumoasă.?

Te ia de mână şi te duce dintr-un loc în altul, ca să-ţi arate cum a mai aranjat ceva, cum a schimbat altceva, ce a mai făcut, ce-a dres şi ce-a mai cumpărat nou. Nu stă locului nicio clipeală. Sădeşte flori, udă grădina, vopseşte gardul, montează sonerie cântătoare, schimbă gresie, cumpără tablouri, înalţă chioşc în curte, schimbă locul covoarelor, care unde i se pare că e mai asortat.

-Nu-i aşa că aici se potriveşte mai bine?

A ajuns până acolo încât platitudinea lui raţională de inginer s-a transformat în fantezie. Te miri numai ce idei are. Într-o zi a luat o scară dublă, din cele de lemn, a vopsit-o cu vopsea verde de ulei, a unit, două câte două, tălpicile care sunt vizavi cu câte o scânduriţă găsită prin pod, iar pe acest stativ original şi deosebit de ornamental, a aşezat ghivece cu flori în poziţii gândite artistic. Cea mai originală scară pe care am văzut-o vreodată. O să-mi fac şi eu.

Perioadă de agitaţie, de entuziasm efervescent, căutat cu lumânarea, pentru a-şi dovedi sie însuşi că nu-i pare rău după ce-a lăsat în urmă, că e mai bine acum.

O să treacă şi asta, cum toate trec în viaţă. O să treacă sigur, mai ales că într-adevăr e mult mai bine. Şi mai frumos, şi mai comod, şi mai elegant, şi mai... tot ce vrei.

Aşa e uneori croită lumea, nedreaptă, iar eu nu înţeleg, de ce se mănâncă câteodată oamenii între ei, de ce din om devin neom, pentru o halcă de ceva în plus. Parc-am mânca cu zece guri. Pfui! Ce amăreală scârboasă! Numai că nu se mănâncă mâncare, ci suflete şi omenie. Cu linguroiul se mănâncă. Cu linguroiul din ţara uriaşilor. Sau cel de la tăiatul porcilor?!

Femeia tace. El, Pavel, terapeutul cu renume, nici nu bagă de seamă, la început, tăcerea care se prelungeşte. El se zgâieşte, fixând femeia adormită dinaintea lui. Parcă tot restul încetase să mai existe, în afară de acea fiinţă de dinaintea lui, stând neajutorată, singură şi izolată în lumea ei de fum, urmând calea realităţii transpusă în vis, pe căile care însemnau de fapt meseria lui. Într-un târziu are senzaţia, destul de vagă, de altfel, că-i lipseşte ceva. Că ceva e în minus. Ceva nu mai e. Îşi dă seama că nu mai aude vocea Femeii. Asta îi lipsea. Nu mai aude timbrul acela catifelat şi învăluitor, care te domină şi mai că te hipnotizează. „Oare se poate face hipnoză şi cu vocea? Sau pe bază de sunete? „Trebuie să cercetez fenomenul... Ce se întâmplă cu mine?! Pentru numele Domnului, omule, fii bun şi analizează-te, cenzurează-te, stăpâneşte-te. Eşti ditamai psihologul cu renume. Este pacienta ta. Nu te da în stambă! Ce sfântu' faci?! Doar nu eşti de azi, de ieri. Au mai fost şi altele care ţi-au plăcut, dar ai trecut repejor şi uşor, ca pe un podeţ aruncat peste un pârâiaş îngust, aproape secat, cuminte, paşnic şi speriat de o posibilă totală metamorfozare în vapori, dacă nu vine o ploaie zdravănă. Şi-acu, ce te-a apucat? Ce vezi la ea mai altfel decât la altele?!"

Până să se adune cu totul, e cât pe ce să zică împins de primul imbold care dorea s-o mai audă:

-Continuaţi, vă rog.

N-apucă. Ceasul special cu vibraţii, pe care-l poartă pe mână, îi dă de ştire că timpul şedinţei de hipnoză a expirat. Nu poate să-l depăşească pentru nimic în lume. Ar fi o greşeală majoră pentru unul din tagma lui. Din diverse motive, cât se poate de distincte: mai întâi că nu-i corect. Nu-i corect nici faţă de ceilalţi pacienţi, dar nici faţă de el însuşi să facă cuiva asemenea favoruri. Al doilea, nu-i deontologic. Al treilea, ar putea să-i dăuneze pacientei. Nu poţi şti cu exactitate ce poate aduce o hipnoză prelungită peste limitele deja bine testate şi experimentate.

Face un efort să se rupă din propria părere de rău. Vibraţiile ceasului continuă tenace. El se scutură ca de friguri galbene, ca electrocutat, ca şi când ar fi atins, cu mâna umedă, o mufă defectă sau un ştecher băgat într-o priză electrică.

Face efortul, ce să facă?! Se concentrează. O lasă să se trezească. Abia-şi pune frâu privirii hulpave şi devoratoare a tumultului care se revarsă inexplicabil de puternic din el însuşi când o priveşte cum îşi mişcă încet, părând lascivitate deliberată, dar sigur nu-i aşa, genele lungi, grele, întoarse, care-i adumbresc ochii cu priviri încă pierdute la graniţa dintre două lumi paralele şi totuşi suprapuse în subconştientul ei.

Pavel îi zâmbeşte cald, din fotoliul lui. Reuşeşte să se stăpânească şi să pară absolut neutru, cu o comportare egală cu cea pe care o are de obicei faţă de toţi pacienţii lui.

-Haideţi! S-a terminat. Pentru prima şedinţă a fost perfect.

Ea se ridică şi zăboveşte puţin pe marginea patului.

-Vă resimţiţi cumva? Ceva ciudat în starea generală?

-Nu. Poate doar uşor, abia perceptibil, confuză, sau obosită, nu pot delimita foarte exact stările.

-Aşa-i la început. Va trece repede. Vă veţi obişnui. Pe viitor nu veţi mai simţi nimic neplăcut. V-aţi revenit deja? Da? Vedeţi? Ce v-am spus? Fără teamă. Aveţi încredere. Va fi tot mai bine. Iar sfârşitul vă va aduce binele total. O să vedeţi. Credeţi-mă! Nu vă vând braşoave. Vă promite Pavel că totul va fi O.K. Parol d'onor!, face pe şugubăţul şi duce mâna-n dreptul inimii, înclinându-se uşor.

-Atunci, şedinţa următoare, poimâine, la ora cinci e bine? Vreţi să veniţi la mine, la cabinet? Ar fi mai bine.

-Da.

Răspuns scurt, sec, fără chef. Totuşi un mare progres. A vorbit.

-Rămâne ca, deocamdată, să ne vedem de trei ori pe săptămână. Posibil ca mai încolo să reducem la de două ori. De acord?

-Cum spui dumneata. Acum, vas cost, cost. Am început, o ducem la capăt... Dacă asta mă va ajuta.

„Extraordinar, extraordinar!", exultă Pavel în sinea lui, datorită faptului că Femeia a rostit deodată atâtea cuvinte legate. Un succes nesperat, după o singură şedinţă de terapie şi aceea desfăşurată în condiţii cam improprii.

Vocea Femeii însă a sunat a îndoială, când a catadicsit să zică ceea ce a zis şi ceea ce l-a entuziasmat atât de tare pe Pavel. Îi e teamă că, odată rămasă singură, iar o vor apuca pandaliile. E tare rău când rămâi de unul singur. De ce i-o fi atât de greu aşa dintr-o dată, doar s-a fost obişnuit ani de zile să-şi ajungă ea sieşi. Nu o dată a fost întrebată cum de poate şi nu se plictiseşte singură în concedii. Aşa pleca. De una singură. Îşi făcea geamantanul şi-o întindea care pe unde, unde se nimerea. A ajuns chiar să o incomodeze compania oamenilor. Avea tabieturile ei, de la care nu se abătea niciun pic. O deranja să se abată. O enerva.Voia să facă numai ce şi când îi poftea ei sufletul. Fără comandă când să se culce, când să se scoale, când să mănânce, când să citească şi aşa mai departe. Mai ales când să scrie. Asta n-o împiedica să-şi blesteme uneori soarta, când vedea cupluri fericite, zâmbind împreună, plimbându-se, şuşotind cu ochii-n lună, dansând, împlinindu-se unul pe celălalt.

„Dificil-am mai ajuns! Nu mi-e bun nimica, nici 'şa, nici 'şa. De ce trebuie eu să fiu mai altfel decât toată lumea? Oare chiar sunt eu altfel, sau ceilalţi ştiu să se ascundă şi să se prefacă mai bine decât mine? Sau poate s-au obişnuit cum s-au obişnuit şi nici nu mai pot concepe lumea altfel? Poate femei ca mine tac şi-nghit, pentru că au fost educate cum că asta-i menirea şi poziţia femeii în viaţă? Pentru că, de fapt, eu am ajuns cum am ajuns din cauza faptului că nu am acceptat să fiu o resemnată şi să-i tolerez bărbatului meu ceea ce consideram eu de netolerat?! Astfel am ajuns o femeie singură. Iar restul e bla, bla, bla..."

O fracţiune de secundă Femeia iar se uită fix, pierdută. Ceva o face să tresară.

„Of, Sfinte, că iar încep cu tâmpeniile!"

Se scutură scurt şi îşi duce mâna la frunte şi se şterge cu dosul palmei. Nu de transpiraţie, ci ca s-alunge demonii aceştia de gânduri perfide, care iarăşi vor să-i cotropească mintea, să i-o întunece, să i-o înceţoşeze şi s-o facă din om, neom.

-S-a-ntâmplat ceva?, întreabă Pavel, care nu poate să nu sesizeze că se petrece ceva cu ea.

-... Ăăă... Nimic. Nu. Chiar nimic. Scuzaţi-mă. Chiar nimic. Nişte gânduri. Nimic.

El tace. O lasă în apele ei. Ştie din experienţă că nu e cazul să intervină. N-ar avea nimic de câştigat, numai de pierdut. Uneori sunt momente în care, dacă nu-i laşi cu ale lor, se închistează, se închid în ei, devin încăpăţânaţi şi necooperanţi, au impresia că nu eşti de partea lor, îşi pierd încrederea în tine şi-i pierzi de clienţi pentru multă vreme. Ea e un caz mai dificil ca multe altele. N-a reuşit s-o smulgă din muţenie, doar prin păcăleală şi hipnoză.

Femeia pare să fie mulţumită că o lasă în pace. Îl priveşte totuşi cu un soi de expectativă-n ochi. Când se lămureşte că el n-are de gând să discute, îl învredniceşte cu o părere de zâmbet. Apoi dă să se ridice de pe marginea patului. El observă linia perfectă a pulpelor care atârnă în jos şi pe care şi le bălăngăne uşor, strânse din genunchi, astfel neatingând podeaua, până la care mai sunt câţiva milimetri. Se sprijină în palme, îşi ia un mic avânt de parc-ar trebui să sară de pe marginea prăpastiei. Odată ajunsă cu picioarele pe podea, se îndreaptă către ieşirea din cameră.

El i-o ia înainte, îi deschide uşa ca un majordom ultra stilat de castel nobiliar, nu castel de apă şi nici de nisip. O ia de mână, ca s-o conducă prin hol, către bucătărie.

„Ce piele catifelată."

Simte c-ar dori să i-o sărute şi remarcă înciudat cum că nu-i uşor, că-i trebuie un efort considerabil de voinţă, ca să n-o facă.

„Oare Femeia asta-i făcută din magnet?"

În timp ce el şi Leli şi-au băut cafeaua, Femeia a sorbit cât o păsărică, dintr-o ceaşcă de ceai, sub privirile admirative ale lui Pavel.

„Ar cam fi cazul să plec", îşi spune Pavel, dar constată că-l trage aţa să mai rămână.

Reuşeşte să se controleze şi-şi ia rămas bun.

-Pe poimâine. La revedere.

-La revedere. Şi mulţumesc. Mă simt deja mai uşurată cumva, mai liniştită.

În prag, Pavel se opreşte, întoarce doar capul. O priveşte de parc-ar fi unsă cu miere. Lui i se pare că faţa ei e atât de frumoasă! Fină, distinsă, perfectă, de-o perfecţiune clasică, inegalabilă.

Femeia îl întreabă candid, dar şi cu o sticlire de curiozitate tipic feminină, în ochii încă trişti:

-Ce-am spus în somn? Am zis vreo prostie?

-N-are importanţă acum. Vom discuta când şi dacă va fi cazul. Oricum, n-aţi spus nicio prostie. Fiţi liniştită. Dacă v-aţi ţinut cumva vreodată de pozne, abia aştept să le aud şi eu, zice, în timp ce pe faţă i se întinde o mină amuzată.

-Ştiţi la ce m-am gândit mai înainte? Că eu sunt cea dificilă, mai altfel decât toată lumea. În diverse situaţii, nu reacţionez ca majoritatea, simt altfel, gândesc altfel. Devin nemulţumită de cum sunt sau ce fac cei din jur. Ba îi detest, ba mă fac să sufăr, ba mi se par ridicoli, iar mie îmi vine să râd de ei. Uneori chiar o şi fac la vedere. Mai mare jena. Dar nu mă pot abţine. De aceea sunt socotită nebună. Ce-i mai curios, este că oricât mă analizez pe mine în comparaţie cu ceilalţi, mie nu mi se pare c-aş fi nebună. Mi se pare că ei nu înţeleg corect nişte lucruri. Că sunt pe alături. Atunci mă îndoiesc de mine, simt că sunt singură, părăsită, devin disperată şi nu mai vreau nimic. Zac.

-Daţi-mi voie să vă spun că asta nu e ceva anormal. Fiecare individ are propriul sistem de percepţie a lucrurilor. Nu sunt două la fel. Lumea din jur există aşa cum există, pentru că noi o vedem cum o vedem. Dacă am vedea-o altfel, ea ar fi altfel. De aceea acelaşi obiect, de exemplu, pentru un individ este frumos, iar pentru altul, de-a dreptul o oroare. N-au spus degeaba anticii: „De gustibus non disputandum." Este modul diferit de percepere al fiecăruia. Acelaşi obiect are o mie de forme, o mie de identităţi, dacă este apreciat de o mie de oameni. Este valabil şi pentru situaţii, fapte, fiinţe umane, sau de orice alt fel, de la furnică la elefant. Pentru noi, furnica e mică, dar pentru un spor, pentru o celulă de ceva, cum este? Desigur, mare. Aşa stă treaba. Dacă ne-am desprinde, dacă nu am privi la ceea ce e în jur, lumea nici n-ar mai exista. Nu vi s-a întâmplat niciodată să fiţi fizic undeva, dar gândurile să vă zboare în cu totul altă parte şi să nu mai percepeţi ceea ce vă înconjoară? Unde aţi fost, de fapt, în acel moment? Nici într-un caz acolo unde se afla corpul fizic, ci în lumea cealaltă, a gândurilor, dar care a devenit realitatea acelui moment pentru dumneavoastră. Pentru că vă simţeaţi prezentă acolo. N-aţi mai perceput nimic din ceea ce era în jur. Dar aţi fost foarte conştientă de prezenţa lumii în care v-aţi transpus. În acel moment, aceea era realitatea dumneavoastră, pe aceea o percepeaţi cu adevărat, fizic o percepeaţi, material. Cea în care v-aţi abandonat corpul fizic, pentru că nu o mai vedeaţi, practic nu mai exista. Oamenii îi zic unei asemenea stări că „visezi cu ochii deschişi."

Un alt exemplu, dacă vreţi: când citeşti o carte care te prinde, sau vezi un film bun, te transpui în lumea lor, în lumea pe care ele o creează. Trăieşti în pielea personajelor, vezi ce văd ele, simţi ce simt ele, faci ce fac ele, eşti unde sunt ele. Uiţi că eşti la tine acasă şi stai şi citeşti, pe terasă într-un şezlong comod, sau în curte la umbra unui nuc bătrân sau în cameră la călduricǎ când afară ninge. Nu auzi nici dacă sună telefonul, sau soneria, sau latră câinele. Nu mai eşti nici la munte într-o poiană înmiresmată de suflul proaspăt al ierbii, stând tolănit într-o rână, cu cartea în mână şi ochii lipiţi de pagină. Nu auzi nici greierii, nici trilurile păsărilor, nici clipocitul izvorului. La fel nu mai realizezi că te afli într-un fotoliu din sala de cinema şi nu la Casa Blanca, ori pe puntea vreunui vapor de croazieră, sau în vârful Himalaiei, sau...sau... exemplele pot continua la nesfârşit. Cert este că nu te găseşti acolo unde te afli la propriu, ai devenit parte integrantă din lumea cărţii sau a filmului.

Cred că e suficient de clar ce am vrut să spun. Nu sunteţi nebună. Ce vorbă-i asta? Sunteţi o persoană mai sensibilă decât media şi din această cauză mult mai uşor de rănit. De aici, suferinţa, apoi oboseala psihică şi apatia. Dar sunt sigur că o vom scoate împreună la cale.

Globusz® Publishing

GABI

E poimâine. Se pregătesc să înceapă, dar ea are sămânţă de vorbă.

-Să nu vă închipuiţi cine ştie ce despre mine, dar stau şi mă întreb totuşi şi caut printre propriile-mi circumvoluţii, amintiri. Oi fi făcut cândva ceva neortodox? Nu pot să aflu. Oi fi făcut. Dumnezeu să mă mai ştie şi pe mine! După plată, şi răsplată. E o lege implacabilă. Ce poţi să faci?! Timpul nu-l poţi da înapoi. Nu-i o clepsidră s-o întorci cu susu-n jos şi s-o iei de la capăt, ca să schimbi sau să corectezi ceva.

Printre altele, nici eu nu-mi dau seama de ce, îmi trece acum prin minte cum, imediat după ce m-am măritat, soacra mea, fie-i ţărâna uşoară!, ne spunea când mergeam la ea în vacanţă:

-Măi copii, azi e duminică. Hai să mergem toţi la biserică.

-Ce, dumneata te-ai dus când ai fost ca noi? Şi ce mare scofală dacă mergi la biserică! Asta-i prostie. Poţi să te rogi la fel de bine şi acasă. Doar e acelaşi Dumnezeu, nu?

O spuneam cu importanţă de atoateştiutori. Nici că ne păsa de tăcerea ei tristă şi oarecum înspăimântată de plata ce aveam s-o dăm, nu se ştia când, pentru vorbe negândite. N-avea ce ne face alt decât să se ducă ea şi să se roage şi pentru noi. Iar noi râdeam de spaimele ei şi luam drumul râului, trecând chiar prin dreptul bisericii, pas să oprim măcar de-o rugăciune scurtă şi de-o cruce, chiar mai trunchiată. Nu! Noi eram grăbiţi să ajungem la râu, să ne întindem cu burta la soare şi să ne vedem de ale tinereţii. O făceam în toată voia, pentru că nici ţipenie de vietate nu trecea pe acolo. Mai ales duminica. Nisipul era fin şi călduţ şi moale, mai moale decât orice saltea, şi ni se părea mai parfumat decât orice alt aşternut, fiind impregnat cu mirosul proaspăt al brădetului de pe versantul opus, miros purtat în pântecele pur al fiecărei picături de rouă a dimineţii şi rămas în urma evaporării feciorіei lor sub dogoarea soarelui înfierbântat de pasiuni jupiterice. Cântecul din frunză al sălciilor ne incita romantismul, iar briza apei, simţurile. Seara ne întorceam cică frânţi de oboseală, ca boul care-a tras la jug. Ne trânteam la masă, pe câte un scaun şi ne lăsam serviţi de biata soacră-mea, care tremurase în tot acest timp de grija noastră, ca nu cumva să ne fi pierdut în vreo bulboană. De adevăratelea că existau bulboane. Numai că noi, cu tâmpenia inconştientă a vârstei, hohoteam de râs la ea şi-o socoteam depăşită. De ce tocmai depăşită, nu mă întrebaţi. Numai aşa, pentru că era mama. Era din altă generaţie. Serios motiv, n-am ce zice! Oricum, s-a-ntâmplat să nu păţim nimic. Nici noi, nici mai târziu copilul, căci îl duceam şi pe el. Eh, a fost şi-a trecut. S-au trecut toate. Şi căsnicia noastră. S-a destrămat ca un ghem de lână sub ghearele jucăuşe ale motanului, care altă distracţie n-are. S-a dus şi dus a fost. Am rămas singură. Eu şi copilul.

Dreptu-i că nu toată vremea am fost singură de tot. Am mai aruncat şi eu ochii-n dreapta şi-n stânga, dar pas de-a mi se arăta norocul. Poate că a fost vina mea. Nu prea aveam timp să mă implic cu totul. Probabil se simţea acea lipsă de dăruire totală. Chiar şi când eram îndrăgostită moartă, tot acasă la puiul meu îmi stătea gândul. Nu mă puteam deconecta cu totul şi pace. Simţeam o permanentă încordare şi stare de vinovăţie, ca nu cumva din egoism să-l frustrez pe copil de ceva, fie şi de un singur bob din dragostea mea, din timpul meu dăruit lui. Poate că au simţit-o şi cei de lângă mine şi nu le-a plăcut. Poate! Mai ştiu eu?! Au fost şi vremuri mai bune, dar atunci am făcut tot eu pe nebuna. Am fost cam pretenţioasă. Nu m-am mulţumit cu orice, numai să fie, numai să pot zice că am şi eu un partener. Întotdeauna am dorit dragoste şi tandreţe. Pe deasupra, nu m-am putut îndrăgosti de un bărbat fără şarm. Îmi plăcea să fie spiritual şi cult şi sensibil şi frumos. Cam multe am vrut. S-au găsit şi asemenea exemplare, dar de fiecare dată a durat puţin. Disperată, mă întrebam de ce, până într-o zi când cineva mi-a trântit-o:

-De ce nu vrei să înţelegi că femeile ca tine nu prea au multe şanse în dragoste. Cele care au de toate îi sperie pe bărbaţi. Dacă eşti frumoasă şi proastă, e în regulă. Dacă eşti deşteaptă şi urâtă, iar e în regulă. Ai un handicap cu care poţi fi ţinută în frâu. Dacă eşti frumoasă şi deşteaptă, dar cu raţiunea pe primul plan, mai merge. Dar să fii şi frumoasă şi deşteaptă, şi cu personalitate dar şi sensibilă, cu suflet larg şi cald, asta e prea mult pentru ceea ce are nevoie un singur bărbat. Se sufocă. Se sperie. Chiar dacă un bărbat se topeşte după o astfel de femeie, mai devreme sau mai târziu, îl apucă teama să nu devină dependent de ea, ca narcomanul de seringa plină. Aşa ceva nu pot suporta bărbaţii. Să ştie că sunt dominaţi. Tu eşti net superioară multora, domini de departe prin toate cele. Femeile cele mai nefericite sunt cele frumoase, deştepte, cu personalitate şi cu suflet. Combinaţia asta e percepută ca nefastă de către partea masculină. Sunt laşi, sunt slabi, sunt doar nişte bieţi egoişti de oameni, sunt cum vrei, dar asta sunt. Basta. Iar ele o păţesc dacă cine le-a lăsat pe lume le-a iubit prea mult şi-a uitat măsura, fiind prea darnic. Vorba ceea: „Ce-i mult strică”. Ce să-ţi fac?!

Pavel se fâţâie pe scaun, se vede pus în situaţia de a o întrerupe. Nu-i face plăcere, dar n-are încotro. Îl doare să o audă ce spune. Sigur că spusele acestea sunt relevante în ceea ce priveşte multe aspecte ale bolii ei, dar el a pornit pe un anume sistem de tratament şi ar vrea să-l continue. Faza în care statul la un pahar de vorbă ar ajuta, e depăşită din păcate. Ar ţine o dată, de două ori, apoi ar sări înapoi ca şi calul nărăvaş. Ar pune stăpânire din nou tăcere încrâncenată. Aşa că ar vrea să intre mai în profunzime, să treacă peste superficialitatea relatărilor care poartă, indiscutabil, amprenta propriilor ei condideraţii şi raţionamente. Ar vrea să afle mult mai mult, ar vrea să ştie ce este îngropat în subconştientul ei, ceea ce

ea nu vrea să dezgroape cu bună ştiinţă. Pe de altă parte, timpul trece. După ea mai urmează şi alţii. Nu-i poate lăsa să aştepte. Dacă ar fi după el, ar tot asculta-o. Îi place timbrul catifelat al vocii ei. Pare o mângâiere.

-E foarte interesantă povestea, dar ce-ar fi să-mi spuneţi ce aveţi de spus în timp ce faceţi puţin nani? Nu-i mai plăcut? Împuşcăm doi iepuri dintr-odată. Şi stăm la palavre şi vă odihniţi în acelaşi timp. E o găselniţă bună metoda asta, nu vi se pare?

Ea înţelege că a vorbit prea mult, c-a încălcat regulile jocului. Obrajii-i prind o boare de roşu.

„Ce sensibilă este, remarcă el în gând. Trebuie să am mare grijă pe viitor. Sensibilă şi cu mult bun simţ. Arată atât de dulce aşa îmbujorată cum e."

Dacă circumstanţele ar fi altele, nici el nu ştie ce i-ar face mai întâi. Ar mângâia-o blând, ar ciupi-o de obraz, sau ar săruta-o de să-i foarfece gura cu tot cu buzele alea ale ei frumoase şi provocatoare, strigător la cer de senzuale, mai ales atunci când şi le răsfrânge puţin în jos a nedumerire. Aşa cum stă treaba, nu se poate, iar lui nu-i place de nici unele că nu se poate.

„Fir-ar a naibii de treabă, de ce n-am putut s-o cunosc în altă ocazie?!"

În loc să facă ce are chef, se trage de mânecă şi se aduce la respect. Se pregăteşte să facă ce e de făcut. Îi vine însă cam greu. N-a mai păţit niciodată aşa ceva, cu nimeni.

-Cred că aveţi dreptate, îi răspunde ea şi se întinde pe pat, gata pentru începerea procedurii.

-Te rog să stai cât mai comod. Aş prefera pe spate. Azi vom încerca tehnica relaxării. Pe aceasta, după ce o vei stăpâni şi vei şti ce anume ai de făcut, o vei putea folosi şi de una singură, dacă vei avea stări de încordare sau agitaţie sau tristeţe. În general este vorba despre o stare psihică proastă, pe care trebuie să o depăşeşti. Vei învăţa să te ajuţi singură, să ieşi din asemenea stări fără intervenţia mea ori a oricărui altcuiva.

Spunându-i toate acestea, Pavel o priveşte insistent, cu o uitătură care o domină şi o pătrunde până în adâncul fiinţei ei. Ca urmare, pentru câteva secunde a avut senzaţia că o străbat nişte furnicături prin tot corpul, din vârful degetelor de la picioare, până-n capătul fiecărui fir de păr. Nu ca şi când i s-ar zbârli părul, nu a groază, ci parcă s-ar fi însufleţit şi ar fi căpătat capacitatea de a simţi şi cu el.

„Ce stranie senzaţie!"

Nu are timp să analizeze mai profund, căci vocea blândă, caldă, moale, liniştitoare a lui Pavel o învăluie precum o boare mângâietoare, care te face să zâmbeşti. Să zâmbeşti pur şi simplu, fără măcar să realizezi că o faci.

Femeia simte o moleşeală plăcută şi o dorinţă acută de a se întinde şi a se autoabandona. Cum anume, nu ştie, dar se lasă pradă senzaţiei de detaşare care a inundat-o din toate părţile, rupând-o de realul imediat. În mintea ei golită de gânduri răzbate parcă de undeva de departe vocea bine cunoscută de-acum. Alene îi execută comenzile spuse pe acel ton alinător şi deci irezistibil. Se supune fără împotrivire, însă încet de tot, cu o lentoare care în mod normal ar fi constituit un factor de stânjeneală pentru bunul ei simţ adesea exagerat, dar care în acest moment este complet anihilat de binele care i se scurge prin toate oasele, ca seva de primăvară prin ramurile care-şi pleznesc nerăbdătoare primii muguri, doritori de lumină şi viaţă.

-Acum te rog să depărtezi puţin braţele de corp. Şi picioarele depărtează-le puţin unul de celălalt. Te simţi bine?

Femeia scoate un sunet slab, care se vrea confirmare.

-Concentrează-te, ca şi data trecută, asupra piciorului stâng. Din jos în sus relaxează-ţi fiecare muşchi. Tot mai sus..., încet..., calm... Piciorul drept, acelaşi lucru... Mâna stângă... Fiecare deget în parte. Începe cu cel mic... Palma... Dosul palmei... Mâna dreaptă... încet... încet de tot... Să fie ca o mângâiere abia atinsă. Ca o fulguială uşoară... Concentrează-te pe muşchii bazinului. Relaxează-i... Spatele... pieptul... Musculatura gâtului... Faţa. Nu strânge buzele... Lasă-le moi... Nu te încrunta... nu strânge pleoapele... Acum întreg corpul tău e relaxat. Îl simţi greu... Totuşi ai şi o senzaţie de plutire... Te cufunzi în vid... Ţi-e somn...

Un oftat ca o fâlfâire prelungă de aripi ale vulturului care planează pe seninul zării, se prelinge printre buzele întredeschise doar o idee ale Femeii. Timpul îşi pierde semnificaţia din acest moment.

În spatele pleoapelor căzute greu, ca nişte porţi masive rostuite dintr-un stejar vajnic, se înfiripă imagini. La început fragil şi tremurat, precum mersul mieilor proaspăt născuţi. Imagini ivite pe suprafaţa alunecătoare a unei oglinzi enorme, cât un întreg perete.

Vocea calmă, egală, impersonală, rosteşte răspicat:

-Oglindă, oglinjoară, cine-i...

Se oprește. Tace. Pleoapele tresar, aripă frântă care se zbate într-un spasm fugar. Şi degetele de la o mână tresar. Tot scurt. Tot icnit.

Pavel o privește îngrijorat.

„De ce o fi neliniștită? Femeia asta are multe pe suflet. Oare ce o fi pățit? Ce anume o fi adus-o în starea în care e? Oare o să reuşesc să o ajut? Tare mi-aş dori-o!..

Ca şi când s-ar fi molipsit de la ea, simte cum i se zbate inima. Doctoriceşte spus, o extrasistolă. Scurtă, dar extrasistolă. Un val de căldură i se urcă pe şira spinării până în creştetul capului. Îşi duce palmele la faţă. Arde.

„Ce-i cu tine omule?, se admonestează în gând. Vezi de treabă! Ce ţi-a venit să te implici mai mult decât e necesar pentru profesia ta?! De când te implici tu emoţional în tratarea pacienţilor? Nu vezi c-ai cam luat-o razna?"

„Desigur că văd, îi răspunde spăsit un alterego al său, dar nu mă pot abţine de-a o face. Crezi că dacă aş putea, n-aş face-o? Vezi de nu! Numai că ceva se întâmplă cu mine ori de câte ori apare această Femeie. Ceva ce nu mi s-a mai întâmplat nici măcar cu iubitele mele. Cu niciuna, nici cu cele despre care ziceam că le iubesc şi credeam că sunt îndrăgostit lulea de ele. Această tandreţe îmbibată de îngrijorare ţintuită-n piroane de nelinişti pe care mi le fac pentru ea. Această apăsare în căuşul pieptului, acest sentiment de bucurie incontrolabilă când o privesc, de-mi vine să cânt, această ameţeală care-mi aşază o ceaţă ca de borangic peste vedere, acest tremur interior, acest stomac care se ghemuieşte ca un câine vagabond rebegit de frig. Toate acestea şi altele pentru care nu am cuvinte tocmai adecvate..., sau chiar dacă am, nu vreau să mi le spun tare nici mie însumi, nu vreau să le recunosc, mi se întâmplă pentru prima dată, cu această Femeie, deşi tu ştii foarte bine că nu sunt tocmai ceea ce s-ar putea numi un novice în materie de femei şi nici uşă de biserică se cheamă că n-am fost. Nu ştiu ce să-ţi spun, dar asta e."

„Apropo de novice, aş spune, ba chiar foarte dimpotrivă", vine automat replica conştiinţei lui Pavel.

Femeia începe a povesti, întocmai cum povesteşti unui orb un film în timp ce tu îl priveşti. Paralel cu gândul, Pavel aude, destul de vag, pentru că nu este concentrat pe a asculta, ci pe a se autoanaliza, autoanaliză obsesivă de care nu se poate desprinde uşor, totuşi aude şi vocea Femeii, iar mintea lui înregistrează automat, ceea ce aude.

-Uite-mă, grăieşte Femeia. Sunt divă în liceu. Frumoasă, poetesă, actriţă, joc în echipa de teatru a şcolii, recit la fiecare serbare, având cohorta de admiratori după mine şi cu pleiada de steluţe satelit picate în extaz, eleve din clase mai mici, care-şi doresc din tot sufletul să copieze modelul. Mă dau grande cât pot, dar în străfundul sufletului sunt o mare complexată. „De ce?" veţi întreba. Pentru că am rămas cu nişte complexe din perioada pubertăţii, când am fost o fată care a crescut ca din apă, înaltă şi mai subţire decât o rămurică de salcie. Bunica mea îmi spunea adesea:

-Mai opreşte-te, fată! Trebuie să-ţi dăm cu ghemul în cap, să nu mai creşti atâta, c-ai să ajungi o pălugă care nu-şi mai poate găsi pereche pe măsură.

Această idee mi-a rămas bine înfiptă în conştiinţă multă vreme. Era ca un spin pătruns adânc în buricul degetului, pe care nu-l poţi scoate cu vârful acului de cusut, sterilizat prin simplă înroşire la para lumânării, ci trebuie să te duci la doctor, să te incizeze, după ce ai constatat, într-o dimineaţă, la sculare, că-ţi pulsează degetul şi că s-a format pe el un bănuţ roşu, inflamat de supărare, cu-n mijloc galben de puroi care înseamnă clar, pericol de infecţie serioasă. Şi mai înseamnă că, dacă nu eşti atent şi minimalizezi situaţia, poţi ajunge până-ntr-acolo încât să rămâi fără de deget, sau chiar fără mână, mai ştii ghinion?!

Înaltă de peste un metru şaptezeci, aşa cum li se cere acum top modelelor să fie, subţire, cu o talie de mi-o puteam cuprinde între degetele mari şi cele mijlocii ale propriilor mâini, cu nişte coaste pe care puteai să înveţi a număra, cu un gât lung, de lebădă, pe care copiii de la şcoală, cu răutatea caracteristică vârstei, îl vedeau ca de girafă, chiar îmi spuneau Girafa, lucru care mă durea îngrozitor şi m-a făcut să plâng cu sughiţuri de nu ştiu câte ori, cu ochii mei mari, pe care eu îi percepeam căscaţi cât nişte farfurii, nicidecum frumoşi, m-am socotit urâtă şi am rămas până hăăt..., cred că până-n zi de azi, cu acest complex că nu sunt deloc arătoasă.

Când mergeam la ştrand, purtam costum de baie întreg, ca să nu mi se vadă coastele cele numărabile, nici burta plată. Aveam obiceiul să port bluze cu gât înalt sau fulare, ca să maschez girafa care mă socoteam, nu-mi cumpăram pantofi cu toc înalt, ci numai balerini, fără toc deloc, ca să mai atenuez din centimetri. Pe vremea aceea se purtau fetele mai plinuţe, cu un pic de burtică şi forme apetisante, rubensiene. Eu mă socoteam Cenuşăreasa, neţinând seama de admiratori, punându-le solicitudinea pe seama interesului. Doar eram elevă eminentă şi-i puteam ajuta în diverse moduri şi modalităţi: de la a-i lăsa să copieze la o teză, pe colegii de clasă, până la a le pune câte-o vorbă bună la cei din clasele superioare, pe lângă o profică de care eram mai apropiată şi care ţinea la mine, pentru că eram bună la învăţătură şi-o scoteam din impas ori de câte ori avea inspecţie.

Deci, la liceu, mă prefac din răsputeri că eu însămi mă socotesc cineva, dar trăiesc tot timpul cu frica-n sân şi fac tot ce pot ca să mă impun. Până la un punct ţine. Una peste alta, sunt plină de contraste şi nu

ştiu nici eu exact ce vreau sau ce cred.

Iată-mă-s plină de mine, pe dinafară, bineînţeles, deoarece mi s-au publicat nişte poezii într-un ziar naţional al elevilor. Îmi este dată şi adresa, pentru corespondenţă. Îmi scriu o grămadă de băieţi, orgoliul meu exultă, răspund, mi se răspunde, dar uite că nu iese nimic serios, aşa cum mi-aş fi dorit-o eu. Cum să iasă prin corespondenţă, deoarece, ca un făcut, absolut toţi sunt din alte oraşe. Ne cunoaştem numai din fotografii. Ochii care nu se văd se uită, e adevărul gol, goluţ. Desigur, fiecare dintre ei caută acolo unde este ceva mai palpabil decât o fotografie alb-negru. Doar oameni sunt şi ei. Eu însămi fac la fel. De fapt sunt îndrăgostită până peste urechi de un vecin al meu. Gabi, pre numele său. Acest Gabi, Gabriel, nume de arhanghel, nu-şi dezminte numele şi binevoieşte a fi la fel de frumos ca un înger.

E mai înalt decât mine, eu însămi am un metru şi şaptezeci şi doi. Corp de atlet, cu umeri largi şi muşchi bine conturaţi pe sub tricoul mulat pe el. Nu ştiu când mai are timp să facă şi sport. E blond, cu părul ondulat în valuri mari, lejere, care se mişcă artistic când, în mers, îşi scutură capul. Un obicei al lui. Obicei care mie mi-e drag. Îl scoate în evidenţă, e mai altfel decât toată lumea. Merge ţinându-şi drept boiul acela de star de cinema, calcă apăsat, hotărât şi cu o siguranţă de invidiat, exact ca un om care ştie ce vrea şi ce poate. Păi, acest om cu adevărat ştie şi ce vrea şi ce poate.

Este dintr-o familie nu prea înstărită, sunt patru fraţi, el e cel mai mare, face liceul la cursuri serale, iar ziua lucrează ca strungar. Fuge veşnic, în lipsă de timp. Noroc că are o motocicletă. Este tare mândru de ea. Şi-a cumpărat-o greu, strângând câţiva ani bănuţ peste bănuţ. Şi eu sunt mândră. Stau pe balcon şi-l pândesc când iese şi când intră, când pleacă şi când se întoarce. Visez cu ochii deschişi numai la Adonisul meu cel blond. Nu ştiu cum să fac ca să-i atrag atenţia. Eu sunt o puştoaică fără importanţă pentru unul ca el.

Uneori ies seara şi mă aşez pe scările blocului cu o carte în mână. Aleg ora la care ştiu că ar cam trebui să sosească acasă de la şcoală. E pe înserate, moment tocmai propice ca să se aprindă visele mele adolescentine.

El nu are încotro, trebuie să treacă pe lângă mine. Nu are alt drum. Atunci pot să-l văd de aproape şi apropierea lui, chiar fiind şi la doi metri, îmi dă frisoane. Frisoane absolut unice care mă fac să simt de fiecare dată cum mă trec căldurile şi îmi ard obrajii. Dacă am noroc, mă observă şi mă salută. Uneori îmi şi zâmbeşte, iar atunci e clar că fac noapte albă, mintea mea înfierbântată neputând să lase loc somnului, fiindcă e supersaturată cu scenarii în care protagonişti suntem eu şi Gabi.

Desigur că mâine zi aş prefera ca profesorii să mă ignore la şcoală, pentru că, dacă aş fi ascultată, s-ar alege praful şi pulberea de mediile mele de premiantă. Nu că n-aş şti ce e de ştiut, sunt o conştiincioasă şi o pedantă, o perfecţionistă, cred că acesta e termenul de specialitate, doar că sunt într-o stare de visare, care nu lasă loc pentru a mă putea concentra cum se cuvine la răspunsuri pertinente. Sunt trăsnită cu o bâlbâială de mai mare dragul, parcă m-aş fi ales cu ea din născare, şi nu pot să leg mai mult de două cuvinte, pentru că nici nu ştiu ce sunt întrebată. Eu plutesc în alte sfere. Profesorii mă ştiu ca elevă bună şi mă iartă de fiecare dată. Sunt răbdători, îmi repetă întrebarea, eu binevoiesc să mă trezesc la realitate şi o scot până la urmă cumva la capăt.

E primăvară şi e seară. Apusul soarelui colorează în sângeriu marginile cerului şi cuprinde în braţele lui aprinse şi câţiva norişori pufoşi, care se înroşesc de ruşine şi, ca să scape, se agaţă de crengile abia înmugurite ale plopilor care le ies în cale. Chiar în spatele scărilor pe care am obiceiul să mă aciuiesc, aşteptând clipa când îmi pot vedea iubirea în carne şi oase, este un pom de magnolie. A înflorit şi răspândeşte o mireasmă care mie mi se pare divină. Îmi place atât de mult, încât primăvara folosesc şi eu parfum cu miros de magnolie. Numai primăvara. Greu făceam rost de el. De atunci am eu un fix cu parfumurile, pe care acum îmi permit să le asortez după anotimp, în funcţie de modelul hainei, de momentul zilei, de evenimente. Acum, nu atunci. Dar de atunci am păstrat plăcerea pentru parfumurile asortate. De exemplu, iarna folosesc parfumurile grele, care te încălzesc. La o rochie elegantă de seară, un parfum cu iz amar, greu, mi se pare că dă contur toaletei şi un plus de eleganţă nobilă. Vara, unul răcoros, uşor, freş, aduce prospeţime...

În vremea adolescenţei păcătoase însă mă autoadmonestam: „Idei de minte înfierbântată." Ştiu a mă cataloga, dar nu sunt în stare să mă abţin. „Asta e şi alta mama nu mai face."

Cunosc femei care folosesc un singur fel de parfum, fie vară, fie iarnă, dimineaţa sau seara, la piaţă, sau la operă. Nu, nu mă puneţi la zid. Nu critic. Doar observ... Bine, mă predau. Sunt puţin cam maliţioasă. Ştiu că nu-i frumos şi nici creştineşte, dar... Îmi vine să folosesc drept scuză clişeul „oameni suntem", însă ştiu prea bine că nu-i o scuză. Vă rog, se poate s-o lăsăm baltă?

Aşadar stau pe scări lângă magnolia mea. Încerc să citesc şi până la urmă cartea mă fură, pentru că e, nici mai mult nici mai puţin, povestea familiei Borgia, cu toată depravarea ei, cu toate iubirile incestuoase, cu toată opulenţa de neimaginat de care aveau parte acei oameni, toate la un loc nefăcând altceva decât să incite peste limită frustrări adolescentine.

-Servus, frumoaso! Pot să mă aşez lângă tine? mă aduce în prezent vocea catifelată, de bariton.

Tresar atât de tare din cauza surprizei, încât mai că n-am sărit drept în sus. Cartea însă-mi scapă din mână. În acelaşi timp casc ochii de uimire, încerc să articulez un da, dar constat cu disperare că nu mai

am voce. Intru în panică. „Vorbeşte, neghioabo, că o să plece dacă te vede aşa toantă!" Degeaba. Nu pot şi gata. Instinctul meu, adus la disperare, găseşte soluţia. Dau din cap a aprobare.

-Nu muşc şi nici nu mănânc oameni, să ştii. Mai ales fete frumoase ca tine.

Îmi ia cartea care zace pe jos.

-Ce citeşti?

Se uită. Aud un râs scurt, contrariat.

-Ooo! Ca să vezi de unde sare iepurele! Mi-o dai şi mie când termini?

În minte îmi sticleşte un gând fantastic. „Aşa pot să-l mai întâlnesc şi altădată. Putem să stăm de vorbă." Îmi revine graiul.

-Sigur că da. Îţi place să citeşti? Mie, foarte mult. Tot timpul am de citit câte o carte. Niciodată nu sunt fără, îmi supralicitez eu şansele de a-i atrage atenţia asupra meritelor mele.

-Pot să-ţi mai dau şi altele. Am o grămadă, continuu să turui. Când am un ban, merg la librărie. Îmi place să fie cărţile mele. Dar iau şi cu împrumut.

-Ca să-ţi răspund: da, îmi place să citesc. Numai că eu am alte priorităţi financiare, deocamdată. Nu-mi pot permite să le cumpăr. Sunt fericit dacă-mi dai tu.

-Cum să nu! Când vrei. Dacă vrei şi acum fug până sus să-ţi aduc ceva.

-Nu. Lasă pentru mâine. Acum vreau să stai aici, cu mine. Îmi place. Eşti aşa de dulce. Ai un prieten?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Mă bâlbâi.

-Nnuu! Scot un nu uimit, „cum poate să creadă aşa ceva despre mine?" şi-l repet extrem de categoric:

-Sigur că nu!

Deşi fâstâcită din cauza întrebării, bag de seamă că zâmbeşte.

-Asta e bine.

S-a lăsat întunericul. De la becurile chioare şi rare din stradă, străbate o lumină de penumbre. Mă ia de mână. Niciun pericol să ne vadă cineva. Mi-o sărută. Prima dată scurt. Apoi încă o dată mai lung. În timp ce-şi ţine buzele apăsate pe mâna mea, ridică ochii ca să constate cum reacţionez. Eu nu ripostez. Îmi întoarce mâna cu palma-n sus şi o sărută din nou, chiar în mijlocul palmei. Stau acolo pierdută cu totul, sub stăpânirea absolută a frisoanelor care-mi bântuie prin tot corpul şi mi-l scutură mărunt. De abia reuşesc să fiu suficient de lucidă ca să-mi stăpânesc dinţii care se pregăteau de clănţănit. Sunt lovită de friguri. Nu apuc să realizez exact ce mi se întâmplă, că două mâini mă apucă pe după mijloc şi mă atrag aproape lângă el. Lipită de coapsa mea dreaptă e coapsa lui stângă. Fermă, tare, simt ca în vis tresăltarea muşchilor nestăpâniţi. Îşi apropie faţa de a mea. Stă o fracţiune de secundă. Un ultim fragment de raţiune. Apoi mă sărută. Plutesc şi habar nu mai am pe ce lume mă aflu. Brusc se desprinde, se ridică, mai degrabă sare de parcă e pe arcuri, face un pas înapoi şi pe jumatate întors de plecare, îmi azvârle peste umăr:

-Mâine. Când vin de la şcoală. Ştii tu când. Îmi ştii programul. Te rog să-mi aduci şi o carte bună.

O spune crispat, printre dinţi. Forţat. Clar că se întâmplă ceva cu el. Dar ce? Nu pot să înţeleg. Mi-e frică să nu se fi supărat şi să nu mai vină mâine. Ce motiv ar avea? Nu sunt în stare să judec clar. Mi-e doar frică. Îmi vine să plâng.

Gabi se topeşte în noapte.

O bucată de vreme nu reuşesc să mă adun. Vreau să mă ridic şi să plec înăuntru, dar constat că nu mă ţin picioarele. Într-un târziu mă mobilizez. Sunt ca o fleaşcă. Până mâine seară e o eternitate.

Timpul se scurge cu o lentoare mai dihai decât mersul de melc. Am senzaţia că s-a oprit pe loc, numai ca să-mi facă mie în ciudă. Totuşi trece. Stau pe scări. Gabi vine. Ne reluăm partida de sărutat de unde am lăsat-o. Doar că acum se prelungeşte.

Aşa a început.

Sunt în al nouălea cer. Îi povestesc prietenei mele celei mai bune de la şcoală. La nimeni altcineva.

-Ştii, Moni, e fantastic. Nu ştiu cum să-ţi descriu. Când mă ţine în braţe şi mă sărută, simt că nu mai vreau să se termine. Niciodată nu mi-e destul. Cred că, dacă s-ar putea, m-aş săruta cu el toată ziua şi toată noaptea. Nici măcar nu simt că mă dor buzele. Presupun că ar trebui, pentru că sunt roşii şi cam umflate. Odată a observat şi mama.

-Ce-i cu buzele tale? Sunt umflate.

-Da? Probabil de la răceală, zic, punând la bătaie, la cote maxime, toată puterea de convingere de care

sunt în stare. În acelaţi timp îmi trag sugestiv nasul, ca la guturai, şi scot câteva rateuri seci de tuse contrafăcută. Nu ştiu dacă m-a crezut. Mama nu-i naivă de loc. Dar mă lasă în pace.

-Du-te la baie, îmi strigă din bucătărie unde ne pregăteşte ceva de cină. Vezi că o să găseşti în dulăpior un spray pentru nas şi sirop de tuse. Din cel de patlagină te rog să iei. Este cel mai eficient. Unge-ţi şi gura cu ceva. Altfel o să ţi se crape buzele şi o să ţi se cojească pielea din jurul lor. De obicei nu arată prea bine, să ştii.

-De atunci m-am învăţat minte şi de câte ori mă văd cu Gabi, când vin acasă, o ţuştesc repede în baie, până n-ajunge nimeni să dea ochii cu mine, şi-mi pun comprese cu apă rece sau gheaţă, dacă am. Se potoleşte iritaţia. Eventual şi nişte pudră. Furată de la mama. Dar cu pudra trebuie să am grijă, să nu folosesc prea multă. Îţi dai seama că ar observa mama că-i mai puţină şi apoi ţin-te iar întrebări şi explicaţii. Of, e atât de complicat totul! Nici nu pot să-ţi explic! Claie peste grămadă, şi Gabi pune paie pe foc. Mă nelinişteşte foarte tare. Ştiu că mă iubeşte. Mi-o spune de fiecare dată. Dar nu pot să înţeleg de ce, uneori, în toiul unei îmbrăţişări sare, literalmente sare de lângă mine, se desprinde şi pleacă precum vântu-al mare. Eu rămân prostită, îmi vine să plâng, caut o explicaţie toată noaptea şi mă perpelesc între cearşafurile care mă ard ca o sobă încinsă.

-Îl iubeşti mult, nu?

-Cum să-ţi spun, Moni, ca să mă-nţelegi cât de mult îl iubesc? Simt că nu mai pot să trăiesc toată viaţa mea fără Gabi. Abia aştept să terminăm amândoi liceul şi să ne căsătorim.

-Ţi-a propus el asta?, ridică mirată din sprâncene, Moni.

-Evident că nu încă. E prea devreme ca să-mi facă propuneri de acestea, dar ştiu eu. Sunt sigură că aşa va fi, altfel mor. Nu poate fi altfel. Îl doresc aşa de mult. Vreau să fiu a lui, să-i aparţin cu trup şi suflet, iar asta nu se poate fără căsătorie.

-Dacă spui tu, se pronunţă Moni c-o voce îmbibată de îndoială. Dacă tu eşti sigură de el!..

-Sigur că sunt! Cum să nu fiu, când mă sărută şi mă îmbrăţişează şi-mi spune că sunt frumoasa frumoaselor. Îmi şopteşte la ureche şi apoi îmi pupă lobul urechii. Uff, cum mă trec toţi fiorii din lume. Bruh! Uite că şi acum mă scutur.

Globusz® Publishing

DIDI

CUPRINS

-Bine, fato, dacă zici... dă Moni verdictul, firoscoasă, reţinută şi neconvinsă.

Moni are mai multă experienţă. A trecut prin mai multe. Tatăl ei le-a părăsit, pretinzând că mama ei îl înşeală cu altul. A rămas numai ea, cu mama şi cu bunica. Într-adevăr vine pe la ele un nene, care se poartă ca la el acasă. Face şi drege câte ceva, mai ales la comanda bunicii, care nu-i dă drept la replică, apoi se retrage cu mama în dormitor, ca să stea de vorbă, să plănuiască ce-ar mai trebui făcut prin casă de către o mână de bărbat. Eu cred că-i altceva la mijloc, că mama lui Moni e îndrăgostită de acel domn, dar nu înţeleg de ce nu se căsătoresc dacă-i pe-aşa?! Nu vreau s-o întreb pe Moni. Dacă nu-i convine şi se supără pe mine? Atunci nu mai am cu cine să vorbesc despre Gabi.

Îmi pare rău însă că Moni îmi spune prea puţine despre ea. Ştiu doar că e îndrăgostită de profesorul nostru de matematică. I se zice Didi.

-Pfui! Matematică. Nici prin gând nu mi-ar trece. Ce tâmpenie! Proficu' de mate'!

-Ei, da! Şi? Vine prompt replica încruntată. Măi, da tu eşti chioară, nu vezi ce frumos e? se zborşeşte Moni la mine. Şi tânăr, la fel ca şi Gabriel ăla al tău, doar că al meu şi-a făcut facultatea la vreme. Nu a stat să ardă gazul.

-Gabi nu a ars gazul. Ce, dacă nu e bine situat ca noi şi n-a putut să-l ţină taică-su la şcoală, ce vină are el, săracul?! Cel puţin face toate eforturile ca să ajungă cineva. O să ajungă! O să vezi! O să-l ajut şi eu!

Tonul mi-e plin de reproş la adresa Monicăi şi plin de încredere în ceea ce-l priveşte pe Gabi. „Cum să nu-l apăr? Doar o să fie bărbatul meu. Bărbatul meu cel frumos. Cel mai frumos dintre toţi bărbaţii care există pe faţa pământului. Nici nu se compară cu Didi, proficul lui Moni. Şi nici măcar nu-i frumos cum spune ea. E înalt şi slab, cu umeri înguşti, seamănă cu o ţeavă subţire care are acelaşi diametru şi la un capăt şi la celălalt. Piele albă, lăptoasă, ochi albaştri, spălăciţi, mâinile pistruiate cu degete lungi, ca de femeie. Poartă veşnic costume la două rânduri, cămăşi apretate şi cravate cu nodul legat impecabil. Arată scorţos din cap până-n picioare. Chiar aşa. Până şi pantofii sunt cu scârţ. Din cale-afară de enervant când se plimbă printre rândurile de bănci din clasă. Îi place să poarte costume deschise la culoare, în special un gri deschis cu dunguliţe înguste, negre, culoare care, după părerea mea, îl face şi mai fad decât este de fapt, deşi şi-n realitate e bine şters ca personaj în general, ca mascul, în special. Poate că ştie şi el asta şi tocmai de aceea face atâta pe nebunu' cu noi, elevii, ca să iasă cu ceva în evidenţă. Îi chinuie pe colegii mei în fel şi chip. Eu însă sunt pusă pe primul loc la joaca lui cu noi de-a sadicul. Aşa crede el că trebuie să procedeze cu o elevă care nu este o simplă elevă, ci fiica unor bune cunoştinţe ale părinţilor lui. Parcă eu aş fi vinovată cu ceva de asta!

Cum poate Moni să spună că un asemenea om e frumos? Nu e frumos nici pe dinafară, nici pe dinăuntru. Moni habar n-are ce vorbeşte. Probabil se simte flatată că o curtează un profesor şi nu oricare, ci tocmai acela care-a băgat spaima în tot liceul. Categoric nu-i frumos. A ieşit o combinaţie proastă. E adevărat că-i înalt ca Doamna, mama lui, dar numai atât a moştenit de la ea care-i o frumoasă şi o fină şi o blândă şi o educată. Restul l-a luat de la Nene. Urâţenia şi firea imposibilă."

Stau şi mă minunez, şi nu pot să-i dau de capăt, cum de s-a măritat Doamna cu Nene. Şi bătrân, şi urât. Tot chinuindu-mi mintea în căutare de explicaţii plauzibile, îmi aduc aminte că odată a povestit Mami cum că Doamna era dintr-o familie bogată de evrei din Moldova, care nu ştiu din ce motive a trebuit să lase tot şi să fugă peste noapte. Pentru Doamna, care a venit numai cu haina de pe ea, Nene a însemnat salvarea. Şi pentru ea şi pentru sora ei, o profesoară de limba rusă. Acesta poate fi motivul mariajului, să scape de nevoi. Şi a scăpat.

Mai târziu au plecat definitiv cu toţii în Israel.

* * *

Moni se duce uneori şi la el acasă.

-Are o casă foarte frumoasă, pe malul râului, lângă parc. După ce facem dragoste, când e întuneric, înainte de-a mă duce acasă, ne plimbăm prin parc. Mă ţine de mână. Îţi imaginezi? se confesează într-un târziu Moni.

-Faceţi dragoste? Adică cum faceţi dragoste?

-Bine, stop! M-a luat gura pe dinainte. Las-o baltă. Nu-i de nasul tău. Eşti prea naivă, arborează Moni o mutră de superioritate.

Mă simt lezată, aş vrea s-o reped, dar curiozitatea iese învingătoare.

-Ai fost tu la el acasă? Mama ta ştie?, mă arăt de-a dreptul şocată de veste.

-Sigur că ştie mama. Şi bunica. Sunt încântate şi plănuiesc să ne facă o nuntă mare la vară. O clipă stă pe gânduri şi-n ochii ei mari, albaştri strălucesc vise. Şi mama lui ştie de noi. Când mă duc acolo, Doamna, aşa-i zice toată lumea, Doamna, mai ales servitoarea, au şi servitoare, Doamna ne aduce la el în birou prăjiturele şi ceai în ceşti de porţelan fin, străveziu de subţire ce-i, cu bordură de flori pictate de mână, pe marginile farfurioarelor şi ceşcuţelor. E frumoasă Doamna. Înaltă, zveltă la vârsta ei. Proporţionată. Are părul complet cărunt, adunat într-un coc elegant, pe ceafă. Întotdeauna e îmbrăcată ca şi când în acel moment pleacă în oraş. Dar nu-i aşa. Stă acasă, dar stă dichisită. Chiar că-i o mare doamnă. Ea ştie că merg pentru meditaţii. Ar trebui s-o vezi, dar n-am cum să te duc acolo.

-Ştii prea bine că o cunosc pe Doamna şi toată familia lui Didi, profu'. Pe Relu, frate-su, pe Nene, cum îi spune Doamna, pentru că e cu douăzeci de ani mai bătrân ca ea. Nene e tatăl lui Didi şi soţul Doamnei.

-A, da! Am uitat, spune Moni cu un ton care se vrea nepăsător, ca şi când faptul că eu îi cunosc din familie iubitul, n-ar conta pentru ea nici cât negrul sub unghie.

Eu însă trec repede peste asta şi-o ţin pe-a mea ca neamţul cu tirăraiul. Aceasta-i o expresie a străbunicii mele, expresie care vrea să însemne ceva care nu se mai sfârşeşte. Mie-mi place cum sună vorba aceasta şi-o folosesc frecvent. Aproape ca pe un tic.

-Cum?, nu mă termin de mirat, te-a cerut deja în căsătorie? Să-ţi fie ruşine obrazului, că eu îţi spun tot, chiar şi toate nimicurile neimportante, iar tu abia după ce te-a cerut îmi spui şi mie de el. Ce fel de prietenă intimă îmi eşti?! Şi eu care mă imaginam prima domnişoară de onoare la nunta prietenei mele cele mai bune! Mi-am ales şi model de rochie lungă din revistă. Dar, dacă aşa stă treaba..., mă bosumflu eu şi fac bot.

-Ce vrei! E delicat să vorbesc. E profic, nu ca al tău, un coate goale de care nimănui nu-i pasă ce şi cum face şi drege. Ar ieşi scandal dacă s-ar afla. Îţi dai seama!, zice fata înţepată şi mândră foarte de performanţele ei amoroase.

-Nu pot să cred! Nu pot să cred!, aproape că ţip. Nu pot crede că eşti aşa o mare ticăloasă. Nu mai vorbesc cu tine în vecii vecilor amin.

Mă întorc şi plec cu capul sus, dat pe spate, îngreunat de atâta mândrie jignită.

-Pagubă-n ciuperci.! O să fac nunta fără tine. Crezi că nu găsesc altă primă domnişoară de onoare-n locul tău?

Ideea de domnişoară de onoare odată reluată, însemnând rochie lungă din mătase roz, cu volane de dantelă, cu buchet din boboci de trandafiri tot roz, ca să fie asortaţi, cu Gabi alături, cavaler de onoare, mammă! Mai că mă face să-mi calc pe mândrie şi să conciliez lucrurile... Mai reflectez.

„Nu se poate. Nu pot. N-am dreptul s-o fac. Nu e vorba aici de mândria mea rănită, e vorba de a-l fi jignit pe Gabi şi peste asta nu pot să trec! Nu, nici vorbă!"

* * *

Nu face nuntă Moni, nici cu, nici fără mine. Se aude printre elevi că de câteva zile, profu' o ia acasă pe o altă colegă a noastră, una Gina, mai în vârstă decât noi, venită dintr-un târg prăfuit şi uitat de lume undeva pe graniţă. A întrerupt şcoala din lipsă de mijloace financiare. A adus-o aici o mătuşă. Stă cu ea şi cu soţul acesteia în două camere prăpădite, într-o casă veche şi dărăpănată, de pe vremea lui pazvante chiorul. Uneori vine unchiul şi o învoieşte de la şcoală, pentru că are treabă de făcut în casă, să spele, să calce, să facă curat, să bată covoare. Noi nu putem crede că-i aşa, de parc-ar fi servitoare, dar, oricum, ceva e necurat la mijloc. Profesorii nu zic nimic. Nici directorul. Guri spurcate spun pe şoptite, pe la colţuri, c-ar dormi amândoi. Soţul mătuşii şi cu Gina. Adică cu unchiul, cum ar veni. Un boşorog mic, gras, scârbos şi ochelarist. Croitor de meserie. Îi face haine faine la Gina. După ultima modă. Are reviste de la fiica lui, Nuţi, pe care o tratează ca pe o prinţesă. Să nu pice o picătură de apă pe ea. La Nuţi i-a cumpărat un apartament când s-a măritat c-un avocat de renume. O ţine acasă domnul avocat, cică să se pregătească de examen la arte dramatice, să se facă artistă. Ea se consideră o frumuseţe şi părinţii ei, la fel. Nuţi se comportă de parcă deja e divă de Hollywood. Nu s-a ales nimic din toate astea. Nuţi a rămas cu îngâmfarea şi cu slujbă de funcţionăraş într-un mic birou anost şi prăfuit, în care ea arăta ca cioara-n par, cu eleganţa aceea sfidătoare a ei. Aflăm de pe undeva că, de fapt, hainele Ginei nu sunt noi, sunt moştenite de la Nuţi. Unchiul nu se obosea să se cheltuiască cu-n material nou şi pentru ea. I le transforma pe ale fiică-si, care, atunci când se sătura de-o ţoală, i-o arunca slugii. Pentru că Gina mergea şi la Nuţi la făcut de toate, să-i spele, să cureţe, aia, ailaltă, executarea la comandă, exact ca o femeie de serviciu. Vai de cucu ei.

Cu toate astea, noi o invidiem pentru hainele ei moderne.

„Totuşi, pentru atâta lucru să dormi cu aschimodia aceea de unchi al ei?! Cum o fi asta să dormi?", mă întreb contrariată. Nu prea pricep bine ce înseamnă, doar vag am aflat câte ceva, pe apucate, de ici, de colo. Suntem la mijlocul secolului XX, dar nimănui nu-i trece prin cap să ne facă educaţie sexuală. Partidul şi guvernul socialist ar considera-o, cel puţin teoretic, decadenţă curată. Practic, numai ei şi copiii lor au dreptul să-şi ia partea leului, să tragă chiolhanuri nemaivăzute, cu urgii faţă de care toţi Borgia la

un loc se pot simţi neprihăniţi. Să te ferească, să fii femeie frumoasă şi să intri în raza lor vizuală! Vai ş-amar de capul tău cât de greu poţi să scapi de avansurile insistente, doldora de obscenităţi şi scârboşenii, ale potentaţilor partidului, siguri pe ei şi pe puterea lor, pe frica indusă celor din jur prin ameninţările care, de cele mai multe ori, nu rămân la stadiul de ameninţare, ci se transpun în fapte. Fapte care dărâmă viaţa împricinatului, pe toate fronturile. Vai de fundul tău ce te aşteaptă. Aşa cel puţin spun prietenele mamei când stau la o şuetă. Se feresc ele de mine, dar am tras cu urechea. Întotdeauna e interesant ce vorbesc femeile mature când bârfesc. Poţi să afli multe şi chiar să înveţi câte ceva folositor.

În fine, nu-i treaba mea.

Povestea lui Moni şi-a Ginei cu Didi, profu' de mate, mă pune pe gânduri. Nu ştiu ce să cred şi cum să interpretez chestia asta cu dusul acasă. Pentru mine, el apare altfel. Normal să fie altfel, fiindcă eu îl cunosc de-acasă. De când mă ştiu îl cunosc.

Pe vremea războiului, majoritatea orăşenilor s-au refugiat în câte un sat mai apropiat. Pericolul de bombardament era mai mic, iar pe de altă parte, de bine, de rău, aveau asigurată hrana. Mai o legumă din grădină, mai o pasăre în curte, mai un purcel în cocină, sau vacă de lapte în grajd. Acolo viaţa îşi urma cursul mai aproape de normalitate. Oamenii-şi vedeau de treburile lor gospodăreşti ca mai înainte şi aveau de mâncare. Războiul se făcea simţit doar prin faptul că nu era casă din care să nu fie plecat măcar unul pe front. Asta era durerea. Durerea şi spaima de moarte ori de câte ori se apropia poştaşul de casa lor, să le aducă o carce. O scrisoare. Dacă-i o veste rea? Deşi adevăratele rele veneau cu telegrama. Când era telegramă, puteai să începi să te cânţi după mort încă de la poartă, înainte de-a o deschide şi citi, chiar din momentul când o scotea poştaşul din geanta lui mare de piele roasă, ţinută cu baiera petrecută de-a curmezişul peste piept şi umărul drept.

Familia lui Didi s-a refugiat în satul de unde erau originari ai mei. Mami cu Tati şi toţi cei patru bunici. Pe atunci, părinţii mei nu erau căsătoriţi încă. Peste câteva luni, Tati avea să termine facultatea şi atunci urmau să se căsătorească. Aşa au şi făcut. Nunta a fost restrânsă, ca pe vreme de război, dar, cu toate acestea, Mami s-a îmbrăcat mireasă. După cununia la biserică, a urmat o masă cu rudele şi cei mai apropiaţi. Pentru că familia lui Didi locuia în casa uneia dintre mătuşile mele, au fost şi ei invitaţi la nuntă. Apoi, peste un an, m-am născut eu. În plin război. Aşa că Didi, care mi-a ajuns profesor mai târziu, a fost perfect îndreptăţit să spună sus şi tare că pe mine m-a cunoscut încă de pe când eram în burta mamei şi că, bebeluş fiind, i-am făcut pipi pe pantaloni când m-a ţinut în braţe. Mă deranja şi mă simţeam ruşinată că relatează asemenea lucruri în faţa întregii clase. Altfel aş fi socotit o onoare faptul că recunoştea că ne cunoaşte, pe ai mei şi pe mine, din afara şcolii, că se socotea prieten de familie cu noi. Din păcate nu-mi venea a mă mândri cu asta, pentru că acest fapt mi-a adus numai necazuri. A atras diverse forme de persecuţie nedreaptă din partea lui, printre care ruşinarea în faţa colegilor, cum că i-am făcut pipi în poală era una dintre puţinele nevinovate. Grav era că avea pretenţii exagerate faţă de mine în ceea ce priveşte învăţătura. Cu atât mai mult cu cât, umanistă fiind, fugeam de matematică precum dracul de tămâie. Şi-n zi de azi, visele mele de coşmar înseamnă teză la matematică şi răspuns la tablă. În ambele cazuri, eu neştiind nimic. Realitatea nu a fost chiar aşa, pentru că învăţam de-mi săreau capacele de groaza lui, dar nici nu excelam. Şi apoi n-aveam niciun imbold să învăţ, pentru că oricum îmi dădea nota care-i trăznea lui, nu cea pe care-o meritam.

Odată, ce i-a venit aşa tam-nisam, deşi i-am turuit lecţia învăţată ca pe apă, pe dinafară, îmi pune un doi mare cât mine. În catalog îl pune.

-Mai învaţă, fata mea. Mai învaţă.

Numai în aceste vorbe a constat toată motivaţia de ce m-a altoit cu acel doi cât mine de mare.

Când le-am spus acasă, dreptu-i că adoptând o postură insolentă şi pe un ton total indiferent şi dispreţuitor la adresa lui Didi, mâna lui Tati a zburat direct pe obrajii mei, fără altă discuţie. Perechea aceea de palme n-am s-o pot uita cât oi trăi. Până ca lucrurile să se lămurească şi dragul de Didi să-i explice lui Tati că aceasta era metoda lui de-a mă face pe mine să învăţ la turaţie maximă şi de a mă ţine la respect, eu m-am ales c-o pereche de palme zdravene. Ajunsesem să-l urăsc de-a binelea şi să-mi fie groază de el.

Acestea fiind datele problemei, nu m-am mirat când m-a convocat la meditaţii. Cu atât mai mult, cu cât nu păşeam pentru prima dată-n casa aceea. Am fost acolo de mai multe ori cu Mami şi Tati când mergeau în vizită la Doamna şi la Nene.

Când mă vede, Doamna mă sărută pe amândoi obrajii.

-Măi fetiţo, ce mare ai crescut de când te-am văzut ultima dată. O adevărată domnişoară. Şi ce frumoasă! Didi, se întoarce spre fiul ei, care stătea mai într-o parte, să ai grijă de fata asta, cum au avut Dia şi Adri de tine, când aţi fost mici, tu şi cu Relu, pe timpul războiului. Mai ţii minte?

Dia şi Adri sunt numele de alint ale lui Mami şi Tati. Diana şi Andrei.

-Păi, de asta se află aici, ca să am grijă de ea.

-Aşa să faci, că altfel te pun eu pe tine la colţ, spune Doamna cu zâmbetul înflorit pe faţa ei de femeie

frumoasă, ameninţându-l în glumă cu degetul arătător.

Zâmbesc şi eu, în timp ce mă las condusă către biroul unde aveam să lucrăm, eu şi cu Didi.

Îmi dă de rezolvat nişte probleme imposibile. Cred că le-a căutat cu lumânarea. Nu ştiu să le rezolv şi stau tâmpă în faţa caietului ale cărui pagini au continuat să rămână goale. El se apropie de mine şi se postează în spatele taburetului pe care sunt aşezată. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi se apleacă. Capul îi e lângă al meu. Îi simt răsuflarea caldă chiar lângă ureche. Îmi spune cu o voce aproape şoptită.

-Sigur că nu ştii. Cum să ştii, dacă ţi-e frică de mine? De ce ţi-e frică? Nu-ţi fie frică, pentru că eu te iubesc. De-aia fac cu tine ce fac, ca să fug de mine însumi. Are mama dreptate. Te-ai făcut foarte frumoasă.

Mă trage în sus, apoi către sofaua alăturată, pe care se aşază el, apoi, ţinându-mă de mâini, mă pune pe genunchii lui. Eu sunt absolut şocată. Mă comport ca o jucărie teleghidată, din cauză că, pe moment, mă blochez de surpriză. Ceva din adâncurile mele mă scutură zdravăn, ies, nu ştiu cum, din şocul care m-a imobilizat pentru o secundă, mă ridic ca împinsă de arcuri, bâlbâi ceva neinteligibil şi dau să o iau la fugă spre uşă, dar el mă ajunge, mă apucă de o mână, eu trag un ţipăt, care n-a mai ajuns să fie decât o fracţiune de ţipăt, pentru că el îmi astupă gura cu palma.

-Bine, dacă eşti proastă şi nu vrei. Ţi-ar fi fost şi ţie bine. Dar acum să-ţi ţii gura, pentru că, oricum, eu o să dezmint tot ce spui şi oricum eu voi fi cel crezut, pentru că eu sunt profesorul model, profesorul cel sever care vă mănâncă zilele.

Deschide uşa şi cu un calm demn de cel mai prefăcut dintre prefăcuţi sau cel mai ticălos dintre ticăloşi îmi spune politicos, ca un gentleman, cu o uşoară înclinare a capului, dar şi cu ironie:

-După dumneavoastră, scumpa mea domnişoară.

O zbughesc afară, abia nimeresc scările şi mă îndepărtez de casa lui în care n-am mai pus piciorul niciodată de atunci încolo. Nici măcar în vizită cu ai mei. Am refuzat să merg.

Cred că am mai spus că ei, Didi şi familia lui, au plecat definitiv în străinătate. După ani, Didi şi-a adus fata să facă facultatea în ţara de baştină. A venit cu ea la mine, rugându-mă s-o ajut, să am grijă de ea, pentru că e departe de casă şi de familie. Am avut. L-am iertat de mult pentru ceea ce-i făcuse inocenţei mele de fecioară abia trezită către deschiderea drumului spre dragoste.

* * *

Ceasul sună şi şedinţa se termină.

După ce pleacă, Pavel continuă să se gândească la ea.

Pe măsură ce află mai multe, constată că o place tot mai mult.

„Femeia asta e de-o bunătate ieşită din comun. Auzi tu, să aibă grijă de fata depravatului ăluia inconştient, corupător de minore. Păi, ce-a făcut individul ăsta-i pedofilie curată. Iar ea a fost în stare să ierte şi să uite. Colac peste pupăză să-i mai facă şi bine.

„Pavele, se aude un glas din interiorul lui, ai uitat cum stă treaba cu făcutul de bine ca răspuns la rău?"

„Ei, da, am uitat pe moment. M-am înfuriat că pot exista atâţia ticăloşi pe lume. Bine c-ai venit tu să-mi aduci aminte, nu-i rămâne Pavel dator conştiinţei sale. Dar să ştii că totuşi ea rămâne o grozavă, orice-ai zice tu."

Pavel este atât de preocupat de această femeie, încât uită cu desăvârşire să-şi mai pună problema că ceea ce-i povestise e spus sub hipnoză, iar asta poate fi adevăr din această viaţă, sau, cine ştie ce mai poate da din el subconştientul. Lucruri pe care omul le ştie, dar nu ştie că le ştie. Când află că le ştie, scoţându-le la lumină datorită hipnozei, află că nu ştie de unde le ştie. Ce sunt, de unde şi de când sunt.

Globusz® Publishing

GICU

CUPRINS

Stau iarăşi pe scări. A trecut de mult ora când ar fi trebuit să ajungă Gabi de la şcoală. „Ce s-o fi întâmplat? Ceva neaşteptat probabil, altfel m-ar fi prevenit."

-Servus.

M-a surprins vocea feminină. E Rita, o altă vecină a mea. Mai mare decât mine cu nişte ani buni. A avut vreme să fie unsă cu toate alifiile şi să treacă prin ciur şi prin dârnob. Uneori mai stau de vorbă cu ea despre una, alta. O mai întreb ceea ce vreau să ştiu despre aşazisele lucruri tabu pentru fetele de vârsta mea. Cum am spus, ea le ştie pe toate. Are un iubit. Gicu. E ofiţer. Pilot. E topit după ea şi-i face toate mofturile. Cadouri peste cadouri. O scoate în oraş, la cofetărie. Mai stă şi pe la el. Ea e orfană de mamă. Tatăl s-a recăsătorit când Rita era mică. A crescut cu mamă vitregă. Dar aceasta e cumsecade. O consideră copilul ei. N-a avut propriii copii.

Rita e o fată scundă şi un pic mai plinuţă, nu grasă, doar apetisantă. Dodoloaţă, dacă ştii ce înseamnă. Ai pe ce pune mâna. Şatenă, păr tuns scurt, sportiv. E iute din fire, veselă. Îmi inspiră imaginea unui bob de piper în rostogolire. Adesea râde cu poftă molipsitoare. Nu-şi face probleme din prea multe. Când râde, i se dezvelesc toţi dinţii. Sunt puternici, regulaţi, albi, sănătoşi. Frumoşi. Plus de farmec. De atracţie. O şi vezi muşcând sănătos cu ei şi-ţi vine şi ţie să muşti.

„Cum să nu fie mort Gicu după ea?"

-Servus, îi răspund. Am în voce nedumerire şi nerăbdare şi nervozitate. Nerăbdare şi nervozitate, deoarece, dacă se întâmplă să ajungă Gabi acum, va trece mai departe. Nu se va opri. Aşa e consemnul. Fără străini care să ne bănuiască. N-am înţeles niciodată de ce atâta fereală, doar niciunul dintre noi nu-i căsătorit. Dar, dacă el aşa doreşte, mie nici prin gând nu-mi trece să mă opun. Nu mă opun la nimic, niciodată, când e vorba de ce vrea Gabi.

-Am venit să stau de vorbă cu tine. Trebuie să-ţi spun ceva important, zice Rita cu o mină foarte serioasă, ceea ce nu-i prea stă-n fire.

-Nu se poate mâine după masă, după ce-mi fac lecţiile şi tu te întorci de la facultate? Acum aş avea altă treabă.

-Tocmai asta e. Nu mai ai altă treabă.

Vorbeşte cu voce aspră şi în duşmănie.

-Eu am rupt logodna cu Gicu, pentru că îmi place Gabi. Tu eşti prea mică, iar el e bărbat. Ţine la tine, e adevărat. S-ar fi putut să iasă ceva, dacă ai tăi nu s-ar opune. Dar sunt sigură că nu te-ar da de nevastă unuia care până acum nu-i nici încotro.

Deschid gura să ripostez. Nu-mi dă răgaz.

-Taci şi ascultă. Eu nu l-aş fi băgat în seamă. Doar când ai început tu să te întâlneşti cu el, m-am uitat mai bine. Ce bărbat! Mi-am zis că tu încă mai ai caş la gură şi oricum nu-i poţi da tot de ce are nevoie un asemenea mascul. Eu pot. Îi dau. Ai înţeles? Nu a rezistat ispitei, bineînţeles, oricât te-ar iubi. Doar e bărbat, ce naiba! Pe de altă parte nu sunt convinsă că ţine cu adevărat la tine. Dac-ar fi aşa, nu s-ar fi lăsat dus de simţuri. Hmm? Ai ceva de comentat?! Nici să fi vrut, n-ar fi avut cum rezista la asemenea atacuri frontale cum i-am aplicat eu. Iar tu ai pus numai bine paie pe foc. Lugulu, mugulu, îmbrăţişări, sărutări, mângâieri şi... atâta tot. Cum să mai reziste bietul de el?! Om e, nu? Plus că, îmi şi vine să râd când îmi amintesc, mi-a povestit ce canon era pe capul lui acasă. Peretele despărţitor dintre camera lui şi a părinţilor nu e izolat. Se aude tot. Ştii că taică-su s-a reînsurat cu una mai tânără ca el, după ce a murit mama lui Gabi. Să te ţii bădie, când aceia făceau dragoste! Îşi lua lumea-n cap şi pleca de acasă în dricul nopţii. Nu mai putea răbda. Acum e altă poveste. Vine la mine. Mie-mi convine. E gata pregătit.

Deşi nu-mi era foarte clar în toate amănuntele ce a vrut să zică, am înţeles totuşi că idolul meu m-a trădat. Că iubeşte pe alta. O iau la fugă şi mă opresc numai în camera mea, unde plâng de mă prăpădesc. Mă umflu de plâns, până ce adorm îmbrăcată, trântită peste cuvertura patului. Adorm aşa, sfârşită de durere. Dimineaţa, la şcoală, sunt fleaşcă.

Îi povestesc Monicăi totul. Îmi muşc buzele ca să nu izbucnesc în plâns şi să afle toată lumea. Aş deveni subiectul de comentarii prin colţuri, în pauze, pentru două săptămâni, cel puţin.

-Vai de mine, cum a putut să facă aşa ceva?! N-ai încercat să stai de vorbă cu el? În fond şi tu poţi să faci ce face ea.

-Adică ce să fac?

-Hai, las-o baltă!

N-am observat că din spatele nostru, un coleg, Costi, a auzit totul.

-Dacă pot să-ţi fiu de folos, eu sunt aici. Vrea să mă ia de mână. Eu mă trag un pas înapoi, îl privesc lung, cu dispreţ şi-i întorc spatele.

„Ce-i mai trebuie şi la puştiu' ăsta?! Uite la el, ce îndrăzneală!"

De cele mai multe ori, Rita şi Gabi se întâlnesc la ea. Lumea îi foarfecă mărunt. Lor nu le pasă. Mi-e tot mai dor de el.

Monica mă sfătuieşte:

-De ce nu încerci să stai şi tu de vorbă cu el. Direct. Să-ţi spună el, cu gura lui, nu ce vrea matracuca aia. Poate că varianta lui e alta. Dacă e o lucrătură? Rita ţi-a băgat ţie prostii în cap, tu nu ai mai ieşit pe scări, el a crezut că i-ai dat papucii şi s-a încurcat cu prima venită care i-a făcut avansuri. Poate că a făcut-o de ciudă, ca să te facă geloasă. Eu, în locul tău, m-aş duce să-l caut.

-Unde să-l caut? Când iese nici nu se uită spre balconul meu. Ce să fac? Să fluier după el? Să-l strig în gura mare, ca să mă ştie tot burgul?

-Stai un pic. Mă gândesc c-ai putea să mergi şi să-l aştepţi într-o seară când iese de la şcoală.

Aşa şi fac. Într-o seară, îmi iau inima în dinţi şi pornesc la atac precum m-a dăscălit Moni. Îl aştept. Înainte am fost la coafor să mă aranjez. Am o frizură ultra modernă, care mă şi aranjează. Îi zice paj. Trec podul peste râu şi vântul mi se joacă-n pletele ca de mătase, le leagănă încoace şi încolo şi-mi mângâie faţa precum sălciile cele plângătoare suprafaţa apei metamorfozată-n catifea întunecată sub puterea înserării care şi-a îndreptat asupra ei bagheta fermecată, de vrăjitoare. Dar şi asupra mea. Simt cum îmi vine să zbor, ca să ajung mai repede, însă păţesc ca în visele acelea în care vrei să faci ceva, să fugi, de exemplu, şi nu ţi se dezlipesc picioarele de pământ şi rişti să te ajungă cine ştie ce jivină sau, şi mai rău, un duşman. Să vrei să te îmbraci şi să nu-ţi găseşti hainele şi să pierzi trenul sau avionul care-ţi pleacă de sub nas. Te scoli tremurând speriat şi enervat, cuprins de sudori reci. D-alde astea.

Grăbesc pasul, aproape alerg, dar am impresia că merg cu încetinitorul, că o putere neidentificată mă ţine pe loc. Nu reuşesc să ajung până în faţa liceului. Am totuşi noroc chior şi îl văd că se apropie de mine cu pasul lui săltat şi în acelaşi timp ferm. Pas de bărbat frumos, care ştie a-şi preţui valoarea. Mă observă. În primul moment e surprins. Îşi revine repede, încearcă să-mi zâmbească, ca şi când ar fi încântat că mă întâlneşte, dar penelul nevăzut al conştiinţei l-a adus pe drumul drept şi i-a trasat o umbră de tristeţe pe care n-a putut sau n-a vrut s-o ascundă. Asta îmi dă speranţe. Speranţe deşarte. Alerg spre el şi mă arunc în braţele-i. Nici nu are vreme să se ferească. Ridic priviri înmuiate în infinitatea de dăruire totală a primei iubiri.

O fracţiune de secundă mă ţine strâns la piept.

Undeva în inconştient sesizez cum i se zbate inima.

-Scumpo! Stai! Suntem în plină stradă. Ne vede lumea.

Glasul îi e blând, dar eu îl percep ca pe un şfichi de bici. Mă depărtează uşurel. Nu vrea să mă rănească. Nu am grai. Capul îmi vâjâie şi mintea mi se întunecă. Parcă s-a făcut acolo un gol imens. În piept simt o înjunghiere acută, apoi o greutate imensă, ca şi cum s-ar fi prăvălit un întreg munte peste mine. Îmi vin în minte cuvintele Ritei. Aş vrea să-i spun că şi eu pot face tot ce face ea, dacă el aşa vrea. Însă nu sunt în stare. Tot nu am grai.

Mă ia binişor de mână şi reuşesc să fac paşi. În parc se aşază pe o bancă şi mă trage şi pe mine după el. Tot uşurel, tot cu grijă. Îmi vine să ţip şi să-i spun că nu sunt un bibelou de porţelan valoros. Nu mă sparg. Totuşi nu scot nici un sunet. Docilă, mă aşez. Aştept, lipsită total de vlagă. Ce aştept?

-Scumpo! Tu ştii foarte bine că eu te iubesc mult. Eşti aşa de nevinovată, de dulce, cu sufletul curat. Şi pe de-asupra frumoasă, cultă şi deşteaptă. Sunt conştient că sentimentele tale pentru mine sunt de-o intensitate fără de margini. Dar trebuie să ne înţelegem. Numai iubirea nu-i suficientă în viaţă. Noi doi, fiecare aşa cum este, din ce familie provine şi ce condiţie socială are, am deveni nişte damnaţi în faţa oamenilor, dacă-am pleca la drum numai cu iubire-n traistă. Eu mai am multe să realizez, până să pot fi socotit demn de mâna ta. Şi apoi, noi nu putem, nu avem dreptul la altceva deocamdată decât la o iubire platonică, ceea ce este insuficient pentru mine în acest moment. Ştiu că am ales greşit. Ar fi trebuit să te prefer pe tine. Ar fi trebuit să optez pentru iubirea sinceră, din tot sufletul, iubire cum nu se poate mai adevărată, aşa cum îmi dăruieşti tu şi cum, sunt convins, n-o să mai găsesc niciodată, nu pentru nişte simple partide de amor fizic. Numai că, în acest moment, cum ţi-am spus mai-nainte, am atâtea de realizat, atâta efort am de depus pentru asta, încât o încărcătură în plus, o nedescătuşare fizică mi-e imposibil să mai pot răbda.

Mă cuprinde cu braţul pe după umeri, îşi apropie obrazul de al meu. Stă aşa lipit o clipă, apoi mă sărută cast dar prelung pe obraz. Simt cum degetele-i se înfig involuntar în carnea braţului meu. După un moment de pierzanie, realizează ce face.

-Iartă-mă! N-am vrut! Vezi?! Uneori nu mă pot stăpâni. Dacă o dată uit cu totul de mine? Te nenorocesc. Şi asta nu vreau în ruptul capului.

-Nu-mi pasă!, îmi revine graiul. Nu-mi pasă de nimic. Fac orice vrei tu, numai nu mă părăsi. Nu te mai du la Rita! Te rog! Te rooog! Te roog frumos!

Mutriţă de copil bătut de soartă, ochi care-au adunat întreaga obidă-a mapamondului şi mâini împreunate ca în faţa icoanelor. Dacă n-ar fi fost atât de tânără, ipostaza ar fi fost caraghioasă rău. Aşa, însă, avea un dramatism înduioşător.

-Să nu mai vorbim despre asta. Hai să te conduc acasă. Este târziu. Ce vor zice ai tăi?

Mă ţine de mână tot drumul. Când ajungem în faţa treptelor noastre, mă ia din nou în braţe, mă ţine lipită de el câteva secunde, mă sărută, de data asta pe amândoi obrajii, apoi pe gură. Tot lung şi apăsat, dar tot cast. Controlat cast. Până şi eu percep că el, de fapt, nu e într-o dispoziţie tocmai castă. Se desprinde brusc.

-Noapte bună, scumpo! Presupun că nu voi putea să te uit vreodată. Se întoarce pe-un călcâi şi dispare-n noapte.

Urc scările cu bolovani legaţi la picioare. Cu chiu cu vai ajung. Norocul meu că părinţii nu s-au întors încă dintr-o vizită. Sunt singură. Îmi pot permite să-mi dau drumul la durere, la furie, la frustrare şi la istericale. Apuc o farfurie, care e la îndemână şi dau cu ea de perete. De ce nu de podea? Oricum, tot acolo cade. Literalmente, din gâtlej îmi ies urlete. Mă opreşte oarecum telefonul care ţârâie. Nu răspund. Stau locului şi tremur din toate mădularele. Încă continuu să urlu. Dar cu nişte decibeli mai puţini.

Nu-mi dau seama cât a trecut, dar de la o vreme încetez. Reuşesc să realizez că nu pot lăsa cioburile acolo unde sunt. Iau mătura, făraşul şi strâng. Le golesc într-o pungă neagră, ca să fie mai puţin vizibile. Ridic alte pungi cu gunoi aflate în coş şi o pun pe-a mea mai dedesubt. Nu e cazul să observe mama. M-ar cerceta în primul rând pe mine ce şi cum şi de ce, iar eu nu vreau să afle.

Pleoapele îmi sunt umflate arătând ca două băşici. Mă ustură. Obrajii-mi sunt de pară. Mă ard. Mă duc la baie să mi-i răcoresc. Mă dau cu apă rece. Ridic capul şi mă zăresc în oglindă. Îmi văd coafura proaspătă. Mă apucă din nou pandaliile. Furibundă, bag capul sub jetul de apă al duşului.

„N-are niciun rost să mai fiu aranjată. N-am pentru cine. Basta. Totul s-a terminat.”

Acestea fiind zise, puhoaie de lacrimi mă îneacă. Din nou plâng de mă usuc. Plâng cu sughiţuri. Plâng până mă umflu de plâns. Nu rezolv absolut nimic cu asta.

Sunt nefericită. Profund nefericită. Vreau să mor.

N-am murit, dar am rămas marcată. Nu mai voiam să văd în doi ochi, purtători de nădragi. Aşa-mi plăcea să-i numesc, cu răutate şi dispreţ, pe fie ce bărbat sau băiat îmi ieşea în cale. Purtător de nădragi. Pentru mine însemna expresia dispreţului suprem. De fapt nu era dispreţ, era durerea mea cea mare, durerea morţii primei dragoste.

Timpul nu ţine seamă de mine şi-şi vede de drum. Trece. Trece ca şi cum eu şi durerea mea de copil care tocmai se transformă în femeie, n-am fi existat.

Gabi se însoară cu Rita. Stau cât stau împreună, dar scandalurile se ţin lanţ. Aud de la un prieten al lui că mă regretă amarnic. Eu însă am sufletul pustiu. Gabi divorţează. Nu mai are zi bună cu Rita, după ce ea suferă avortul spontan al primului lor copil.

După o vreme, Rita se recăsătoreşte cu fostul ei logodnic, Gicu. Gicu, cel pe care l-a părăsit pentru Gabi. Gicu o iubeşte mult de tot. Se dă peste cap pentru ea. Au un băiat. Rita devine o matroană excesiv de potolită. Potolită în ceea ce priveşte aventurile amoroase, în rest, o fi el, Gicu ofiţer, că tot ea dădea comanda.

Gabi termină facultatea. E medic stomatolog. Fuge în Suedia.

Aud că-i merge foarte bine. Din nou aud că e foarte bogat. Şi mai aud că e singur cuc.

„Oare îşi mai aduce aminte de mine? Se mai gândeşte la noi doi? Mi-ar plăcea să ştiu. Şi să-l mai văd mi-ar părea foarte bine. Eu încă îl regret. Şi mi-e dor de el. De fapt mi-e dor de dragostea de atunci. Atât de neprefăcută! Cine ştie dacă soarta ne va mai aduce vreodată faţă-n faţă. Cine ştie?! Doar soarta ştie. Oricum, eu mi-o doresc. Să-l mai văd o dată şi să-l îmbrăţişez ca şi atunci. Să simt ce-am simţit atunci. Oare voi mai putea? Oare va fi la fel? Sinceră să fiu, nu cred, dar aş vrea să-l mai strâng o dată-n braţe.”

Femeia se opreşte din relatare. O lacrimă singuratică, tristă şi cuminte îşi găseşte făgaş pe obrazul ei.

Pavel ia o batistă de hârtie de pe măsuţa de alături şi i-o şterge. N-o lasă încă să se trezească. O priveşte lung şi simte acelaşi sentiment de afecţiune stranie pentru fiinţa aceasta.

„Cât de pură a putut să rămână. Şi de candidă. Caldă şi tandră, suprasaturată cu un surplus de iubire pe care se pare că nu a avut cui să-l dăruiască şi să fie primită. O lipsită de noroc ca multe altele. Oare toate

aceste femei nefericite, pe care le ascult zi de zi, sunt doar lipsite de noroc sau natura noastră bărbătească aşa-i croită să le nefericească şi să le dezamăgească? Dacă aşa suntem noi bărbaţii făcuţi, care o fi fost raţiunea de-a fi făcuţi astfel, atât de diferiţi emoţional de femei?”

Pavel rămâne dus pe gânduri. Veşnicul ceas îşi face datoria lui programată mecaniceşte şi sună. Sună, i se pare lui Pavel, de poate să scoale şi morţii. Nu-i aşa. Doar lui i se pare. E un ceas cât se poate de normal, care îndeplineşte ceea ce a fost pus să îndeplinească.

Ca de obicei, după ce se trezeşte, Femeia are pleoapele grele. Până la urmă le ridică, îl priveşte şi nefiind încă complet conştientă, îi zâmbeşte dulce. El simte cum o căldură plăcută i se strecoară prin tot corpul. Îi întinde mâna şi-o ajută să coboare de pe pat. Reţine mîna aceea în a sa o fracţiune de secundă mai mult decât e necesar.

Doamne cum i-ar mai plăcea s-o îmbrăţişeze şi s-o mângâie şi s-o sărute, până sufletul ei avea să uite toate încercările şi durerile prin care-a trecut. Ar vrea s-o iubească dezlănţuit.

„Nu pot face nimic! Doamne, nu pot face nimic! E pacienta mea!”

-Ne vedem peste două zile. La aceeaşi oră e bine?

-E bine. Mulţumesc mult de tot.

Îi zâmbeşte iar.

„Dulce, cum numai ea poate fi”, o ia din nou razna gândul lui Pavel. Iar el se topeşte iarăşi. O fi de drag?!

Globusz® Publishing

COSTI

CUPRINS

Între şedinţe, Pavel se gândeşte tot mai frecvent la Ea. A devenit un fel de obsesie, din cauza dorinţei pe care e nevoit să şi-o refuze. Nu are de ales. Aşa-i dictează regulile meseriei. Numai că îi e tot mai greu să ţină seamă de ele. Începe să creadă că s-a îndrăgostit cu adevărat. Că, în sfârşit, simte o dragoste autentică, sentiment care depăşeşte aventurile frivole pe care le-a practicat el până acum cu femei pe care le-a întâlnit, s-a iubit cu ele, apoi a plecat fără regrete, le-a întors spatele, fără să se întrebe ce simt. Ar fi trebuit să-şi pună problema, doar din cauza meseriei ştia multe despre natura feminină, despre felul lor de-a simţi, de-a se dărui, de-a suferi. Dar până acum nu i-a păsat.

„Ce ingrat am putut să fiu! Egoist nenorocit!"

Pe Ea o aşteaptă de fiecare dată cu înfrigurare. Abia o aşteaptă să vină. Când apare, face ce face şi găseşte un motiv s-o atingă în vreun fel. Îi sărută mâna, i-o pune pe-a lui consolator pe umăr, tot consolator îi ia faţa între palme, ca să fie mai convingător când îi dă un sfat sau o indicaţie terapeutică, o ia la braţ, ba de câteva ori chiar pe după mijloc, ca s-o conducă în cabinet. Îi simte căldura obrajilor şi moliciunea pielii, iar pe el îl trec toţi fiorii din cap până-n picioare. Culmea e că-i face plăcere. Altădată s-ar fi enervat din cauza acestor senzaţii irosite a moaca, fără a avea posibilitatea de-a da frâu liber impulsurilor care-l încearcă şi să se debaraseze de ele, eliberându-se de orice formă de stres. Cu Ea însă e cu totul altceva. Se retrage întotdeauna grăbit, numai că puţin cam cu întârziere. Faptul e gata împlinit. Niciodată nu i-a dat prin cap să se gândească şi la ce-ar putea simţi Ea, atât de surprins şi de preocupat este de propriile senzaţii şi trăiri. Pentru că nu sunt numai nişte senzaţii fizice. Ceva i se mişcă în piept. Parcă ar fi un pui care vrea să scoată capul din găoace.

-Promite-mi că ai să faci cum ţi-am spus. Vreau să fii din nou cum ai fost. Eşti atât de bună. Nu meriţi ce ţi s-a întâmplat. Nimeni, de altfel, nu merită să i se întâmple ceva rău. Dar aşa-i în viaţă. Trebuie să iei totul cum vine. Desigur că omul are datoria să facă tot ce-i stă-n putinţă ca lucrurile să iasă bine. Nu trebuie depuse armele imediat în manieră fatalistă, „aşa a fost să fie", iar noi să stăm cu mâinile în sân. E necesar să ne punem capul la contribuţie ca să găsim o soluţie optimă. Numai că, uneori, deşi facem tot ceea ce credem de cuviinţă c-ar fi cel mai bine, lucrurile ies taman pe dos. Pur şi simplu nu se leagă, ca şi când cineva nu vrea să fie bine. Atunci e nevoie de înţelepciune, să le luăm aşa cum sunt şi să ne spunem că în tot răul este ş-un bine. Nu mai departe, uită-te la noi. Dacă tu nu te-ai fi-mbolnăvit, - lucrul rău -, cum te-aş mai fi cunoscut eu? - lucrul bun.

În aceeaşi fracţiune de secundă realizează că l-a luat gura pe dinainte şi c-a spus ce nu trebuia. Dar nu mai putea să tragă nimic înapoi.

„Ce mare gogoman pot fi!"

Nu că n-ar fi vrut s-o cunoască, ba din contră. Îi pare bine c-a apărut în viaţa lui, deşi automat se întreabă de ce, naibilui, gândeşte că-i pare bine, doar nu are nimic cu Ea şi nici nu poate avea, prin natura lucrurilor, pentru că-i e pacientă, fir-ar să fie, iar din cauza asta are parte numai de frustrări şi oareşce frământări interioare, care nu-i convin deloc. Nu e învăţat cu de-alde astea. El a fost un bărbat direct de când se ştie. Dar acum e altfel. Le are, frământările le are, şi constată de fiecare dată, cu surprindere, că nu şi le poate reprima, nici controla cum vrea el. Sunt momente când se simte zbuciumat ca un adolescent la prima dragoste, care ar vrea să încerce să acţioneze, dar n-are destul curaj şi atunci tace şi rabdă şi suferă ca un câine, în tăcere, dar este, în acelaşi timp, fericit, tremurând mărunt cu fiecare răsuflare de por, când îşi zăreşte, fie şi numai de la distanţă, obiectul dragostei şi când visează nopţile cu ea şi-şi împlineşte, prin ireal, toate dorinţele refulate ziua.

„Fir-aş să fiu de tâmpit! Cum mi-a putut scăpa o asemenea afirmaţie? Dacă o interpretează cum nu trebuie? O să strice tot ce am construit prin toată terapia de până acum... Vorbesc aiurea! Cum ar putea să interpreteze cum nu trebuie?! Ba chiar foarte exact cum trebuie ar interpreta, exact aşa cum am gândit-o şi eu şi cum i-am servit-o plocon pe tavă, ca şi când aş fi un fraier de îndrăgostit sadea... Oare chiar nu sunt, nici un pic îndrăgostit? Fii tu bun şi recunoaşte adevărul! Eşti îndrăgostit, ce mai calea, valea. Ţi s-a întâmplat şi ţie pocinogul. Plata păcatelor!

Cât despre cum interpretează ea ce-am zis, nu poate să iasă rău, oricum o iei, pentru că o femeie în starea ei, de dragoste are nevoie mai mult decât de orice, de atenţia şi tandreţea unui bărbat. Ceea ce am spus eu, e greu de presupus că nu a declanşat în ea gânduri de acest gen. Sper că doar gânduri, nu şi sentimente. Dacă sentimente, atunci e grav. Am dat-o-n bară. Un simplu clic şi tot răul s-a produs. Pentru că aşa este, imbecilule! Recunoaşte şi fii mai atent în viitor ce păsărică-ţi zboară din gură. Cunosc, cunosc. Ştiu că, de fapt, te bucuri c-ai cunoscut-o şi o placi foarte tare şi o doreşti, dar ştii că nu e voie, poate de aia o doreşti, sindromul fructului oprit, deşi trebuie să recunoşti şi asta că te manifeşti ca şi când ai putea da curs iubirii între voi. Nu poţi, deşi n-ai mai simţit pentru niciuna aşa ca pentru asta."

Îi vine să-şi dea cu capul de toţi pereţii, în ce încurcătură a intrat. Dreptu-i că fără voia lui. N-are nicio vină. O vrea. Îl obsedează. Totuşi etica profesională...

„S-o ia naiba şi de etică şi de profesie şi de tot!”

Gândurile înciudate i se succed prin minte cu viteza norilor de furtună, le pune capăt printr-un efort extrem de voinţă, admonestându-se:

„Aşa, dobitoc ce eşti! Mai fă şi pauza asta în care tu gândeşti, ca şi ea să aibă timp la dispoziţie să gândească şi să intuiască ce-ţi trece prin cap, ca să-şi facă vise, iar tu să o dezamăgeşti din nou şi s-o nenoroceşti de tot, că, după încă un eşec sentimental, Femeia asta nu-şi va mai veni în fire nici cu mama psihologului.”

Se adună în doi timpi şi trei mişcări şi începe a vorbi repezit de parcă-l alungă din spate o întreagă cireadă de bivoli sălbatici. Vorbeşte, încercând din răsputeri să-i atragă atenţia suficient de tare şi să-i abată orice alt gând şi astfel să dreagă busuiocul:

-Să-ţi mai spun ceva. Nu e bine să te necăjeşti presupunând o anumită evoluţie a lucrurilor, după un scenariu pe care tu-l socoţi ca sigur, înainte de a se dovedi că e chiar sigur. Nu întotdeauna lucrurile au o evoluţie aşa cum ne-o imaginăm noi. Fie nu sunt atât de rele, fie nu sunt rele deloc, dimpotrivă, fie evoluează cu totul diferit. Uite, am să-ţi spun o poveste cam tristă, dar care poate fi un exemplu perfect al teoriei pe care tocmai ţi-am expus-o.

„Dacă nici cu asta nu-i scot din cap gândul că o plac şi eventual că-i fac avansuri, născut din stupizenia mea de afirmaţie, atunci nimic nu i-l mai scoate, iar eu am încurcat-o englezeşte. Acuma, încearcă de repară ce-ai stricat, dac-ai făcut-o! Poate că ai noroc şi totuşi e încă niţel obnubilată şi n-a apucat să bage de seamă ce-ai zis. Totuşi nu strică să fii prevăzător. „Paza bună trece primejdia rea.”... Acum mai eşti şi firoscos pe deasupra! Rahat cu perje!.. Auzi la mine: să am noroc!.. Ticălos! Asta eşti!”

Se adună din nou, sărind cu greu şi peste aceste gânduri care l-au invadat pur şi simplu şi l-au întrerupt din peroraţie:

-Mama mea a fost cântăreaţă la operă. Mezzosoprană. A făcut roluri mari: Amneris, Carmen. Era cunoscută. Era atât de bună! Când s-a retras, era încă în voce. N-a putut renunţa la cântat şi soluţia a fost că a început să cânte în corul de la catedrală. Trebuie să-ţi precizez că, în viaţa ei, scena a fost pe primul plan. Niciodată nu a avut timp pentru ea însăşi, doar în măsura în care ea însăşi însemna scena. În unele privinţe s-a neglijat. Aşa s-a trezit, la un moment dat, că pierde dinte după dinte. Era în Săptămâna Patimilor când i s-a rupt unul care susţinea o lucrare fixă. Medicul dentist i-a spus că nu i-o mai poate reface, nu are de ce s-o mai lege, sau cam aşa ceva, şi că e necesară o proteză. Una totală, mobilă, ştii tu, din acelea care acoperă cerul gurii şi se scot seara de se pun în pahar cu apă. Mama a făcut o criză de zile mari. Printre hohote de plâns cu sughiţuri, cu ochii congestionaţi, ţipa la mine:

-Ce mă fac? Sunt slujbe importante. Denii. La Paşti, liturghie arhierească. Eu trebuie să cânt solo.

-Lasă, mamă, doar ţi-a promis Tibi, ăsta era dentistul, că ţi-o termină până la Paşti şi poţi cânta.

-Sigur că pot cânta, ţipă răguşit la mine, sigur că pot cânta. Ce-ţi pasă ţie că mă fac de râs?! Cum să cânt calumea cu cleapta aia-n gură?! Nici nu ştiu dacă o suport. Dacă nu vomit de ea. Ştii bine că sunt greţoasă. Şi apoi, ce, acela-i cântat, fornăit şi sâsâit cu limba împiedicată de porcărie?

-Acuma şi tu! Nu-ţi băga-n cap astfel de idei, pentru că atunci chiar aşa o să şi reacţionezi. Te vei obişnui cu ea, ai să vezi şi n-ai s-o mai simţi.

-Îhî! A vorbit psihologul. Ţine-ţi teoriile pentru tine şi clienţii tăi nebuni. Eu n-am nevoie de ele. Eu am nevoie de dinţi, ca să pot cânta. Doamne, de ce mi-ai făcut asta? Uneori înclin să cred că nu exişti. Dac-ai exista, ai ştii ce mult înseamnă pentru mine să cânt bine şi nu mi-ai fi făcut figura asta. Şi tocmai acum, înainte de Paşti. Bătaie de joc! Şi-a făcut Dumnezeu râs de mine. Îi arde de glume proaste.

O vreme a ţinut-o una-ntr-una, până-ntr-o zi când mi-am ieşit eu din pepeni:

-Auzi, mai termină odată. Asta este şi nu ai ce să faci. Ai să te înveţi cu ea, dacă ai să vrei. Dacă nu, n-am ce-ţi face, dar termină odată şi nu mai stresa pe toată lumea. Şi, te rog! Eu nu am clienţi, am pacienţi. Şi nu sunt nebuni deloc, sunt doar oameni cu probleme care nu se pot descurca singuri şi apelează la ajutor. Ai înţeles? Nu mai jigni pe nimeni, doar pentru că tu ai îmbătrânit, lucru firesc, mi se pare, şi ţi se întâmplă ce li se întâmplă la toţi. Ce dacă n-ai să mai cânţi ca-n zilele de glorie?! Nu te omoară nimeni. În cel mai rău caz, ai să cânţi şi tu fornăit ca toţi moşii şi toate babele.

Mai bine mi-aş fi înghiţit limba. Din acel moment a tăcut, n-a mai zic pâs, dar i se citea durerea pe fiecare trăsătură a feţei. Mie îmi venea să-mi trag palme şi-aş fi dat orice numai să iau înapoi ce-am zis. După ce n-a mai fost, mi-am reproşat amarnic de multe ori felul cum m-am purtat cu ea atunci. A cântat totuşi bine de Paşti, a dat tot din ea. Ca şi când a simţit ce avea să i se întâmple.

Luni, în Săptămâna Luminată, ştii, prima săptămână după Paşti, mi se vaită de dureri precordiale, dureri în piept, în dreptul inimii. O duc la cardiolog, o prietenă a mea, o vede, dă verdictul că e doar oboseală şi stres şi o trimite acasă cu oareşce medicaţie, nu cine ştie ce, şi cu indicaţia să stea câteva zile la pat şi să nu facă nici cel mai elementar efort.

Eu o las culcată, plec la cabinet, îmi văd de treabă, când vecina de la parter îmi dă telefon că mamei îi e rău, c-a găsit-o căzută în curte pe alee, că e conştientă, dar o doare tare în piept. Chem salvarea, o duc în trombă la spital. Doctorii fac ce fac şi-o scot din criză. Se simte bine. Cu toate astea, sunt îngrijorat. Infarctul e infarct.

Nu pot să nu-mi aduc aminte cum am repezit-o când cu proteza şi ce dur am putut fi, făcând-o babă. Într-un fel i-am spus că-i terminată. Şi-n zi de azi continuu să-mi imput asta şi nu pot să-ţi explic ce tare mă doare şi câte reproşuri îmi fac. Nu ştiu ce-aş fi în stare să fac ca să aduc timpul înapoi şi să nu fi spus ce-am spus. Dar asta nu se poate... În fine, atunci speram ca totul să se rezolve cu bine. Am vrut să rămân cu ea peste noapte, dar nu m-a acceptat.

-Du-te acasă şi te odihneşte. Ştiu că lucrezi mult şi eşti şi tu obosit. Să nu păţeşti cumva ceva de la oboseală. Te rog, du-te şi te odihneşte! Eu mă simt bine acum. N-are rost să pierzi noaptea stând aici degeaba. Acum o să-mi deschid radioul, pentru că se transmite în direct de la Scalla, o Toscă. Distribuţie de elită. Hai pleacă odată, ca să pot asculta.

Doctorul de gardă insistă şi el:

-Pleacă liniştit. Nu e cazul să rămâi. Îi vom da sedative şi va dormi toată noaptea. Nici nu e cazul să-şi facă griji din cauza ta că nu te odihneşti. Ai auzit-o. Astfel de gânduri pot fi foarte dăunătoare pentru ea în acest moment.

Ascult şi mă duc.

Înainte de-a ieşi pe uşa rezervei, îmi şopteşte numele:

-Pavel!..

A sunat ca un fel de rămas bun.

-Hai să rămân, mamă!

-Nu, n-are rost. Ai auzit ce-a spus doctorul. O să dorm toată noaptea.

-Sigur nu vrei să rămân? Aş fi mai liniştit.

-Iar eşti egoist. Numai la ce simţi tu te gândeşti.

Cu puteri slăbite mă ameninţă cu degetul arătător. Şi-mi zâmbeşte cu dragoste. Multă dragoste.

Mă întorc de la uşă şi-o sărut pe frunte. Mă mângâie pe obraz. Doctorul intervine.

-Prea multă mişcare şi agitaţie pe aici. Nu-i voie. Tu, colega, ia te rog şi pleacă o

dată.

Mă întorc să plec, dar o mai aud pe mama încă o dată.

-Pavel!

Atâta dragoste, cât nu pot să-ţi descriu cu vorbe, era înmagazinată în vocea aceea devenită mică şi neputincioasă, vocea care fusese atât de puternică, atât de frumoasă, atât de iubită şi atât de aplaudată.

Mă opresc pentru o fracţiune de secundă, sunt cu spatele la ea, îmi impun să nu mă întorc şi ies pe uşă fără să privesc înapoi. Aşa trebuia să fac. Aşa mi s-a spus că-i bine. Aceasta mi-a fost scuza şi argumentul...

Dimineaţa, la prima oră, sun la spital. Îmi răspunde o infirmieră. Întreb de mama.

-A decedat.

-Doamnă, sunt doctorul Pavel. Aşa-mi ziceau la spital. Domnul doctor. Nu ştiu de ce. Presupun că, pentru mulţi, apelativul doctor e mai ceva decât dacă zici domnul psiholog. Trebuie să recunosc că, de fapt, sună mai altfel. Mai bine, ce mai. Sau, poate, e numai o impresie creată de obişnuinţa impregnată-n conştiinţa noastră că doctorii-s mai ceva decât orice altceva. Poate că e aşa, atâta timp cât au momente când se transformă-n dumnezei, salvând vieţi. Evident, mă refer la cei care sunt în stare de aşa ceva. M-a luat gura pe dinainte şi vorbesc aiurea. Probabil că, în subconştient, şi eu îi invidiez puţin. Fantastic subconştientul acesta! De aceea m-a fascinat întotdeauna să lucrez cu el. Nu ştii niciodată ce surprize îţi serveşte, ce nici cu gândul n-ai gândit.

Dar să revin la oile noastre. Continuu să-i explic la telefon infirmierei. „O toantă” o blamez în gând.

-Doamnă dragă, vă întreb de mama, de la rezerva 1.

-Ştiu, vine calm răspunsul. A decedat.

Eu am amuţit. Am închis telefonul şi mi-au trebuit câteva minute bune ca să ies din şoc.

Am chemat un taxi, nu eram în stare să conduc eu însumi. Nu ştiu când urc în lift şi ajung la etajul unde erau coronarienii. Alerg pe coridor ca orbul, mai să dau peste o targă. Mă opresc. Pe targă era ceva acoperit c-un cearceaf. Era mama. Murise cu zâmbetul pe buze. Moartă, zâmbea. Zâmbea şi părea fericită. Mă întreb de unde mimica aceea. Oare să fi fost chiar fericită? Ce o fi visat în clipa morţii? Sora de noapte îmi spune c-a murit în somn. Chiar s-a nimerit lângă ea când s-a întâmplat, nici nu şi-a dat seama că s-a întâmplat. Se pregătea să-i dea medicaţia de noapte. N-a vrut s-o trezească. Nici nu avea de ce. Trebuia doar să-i introducă medicamentul în perfuzie. Ca azi îmi aduc aminte cum mi-a povestit:

-Mă uitam la ea cât e de frumoasă încă şi mă gândeam cât de frumoasă trebuie să fi fost în tinereţe şi mai ales pe scenă, când am observat că zâmbeşte, ca şi când ar fi ştiut ce gândesc eu. Abia mai apoi mi-am dat seama că acela a fost momentul când s-a dus. În clipa următoare am sesizat că nu mai respiră. Dumnezeu s-o ierte! Am vrut să aprind o lumânare, dar n-am găsit în tot spitalul.

Incredibil!, îmi spune şi-mi zâmbeşte. Binevoitor, dar zâmbeşte. Cum să-mi zâmbească când eu tocmai am aflat că-mi pierdusem mama?! Ce-o fi oare uneori în capul oamenilor? Cu ce judecă, cu picioarele? Sau, poate că judecă. Nu, nu-mi vine-a crede. E mult mai confortabil să nu judeci. Adesea îmi vine să cred că acesta-i adevărul. Pur şi simplu nu-şi pun capul la contribuţie nici cât o curcă. Ştii, despre curcă bunica-mi spunea că-i cea mai proastă pasăre de curte. În atare situaţie, chiar presupunând c-a vrut să fie amabilă, nu eşti amabil zâmbind. Cât sunt eu de psiholog, spre ruşinea mea, uneori nu-i pot înţelege pe oameni. Nu pot.

Ea n-a găsit în tot spitalul o lumânare deşi eu, cu un fel de premoniţie, lăsasem una la infirmieră, cu vreo două zile mai-nainte. Aceeaşi infirmieră care m-a anunţat atât de senină că mama a murit. Când i-am dat-o mai întâi n-a vrut s-o ia:

-De ce domnu' doctor? Doamna-i bine acu.

-Lasă, să fie aici. Nu ştiţi când odată vă trebuie.

A pitit-o în dulap. Atât de bine, încât nu se găsea urmă de lumânare în tot spitalul. Ironie curată. Nu vreau să spun nepăsare. Poate că aş acuza pe nedrept. Deşi parcă mai degrabă e acel fel de reacţie când oamenii se fac numai miere, dar de fapt li se rupe-n şapte. Aparenţele să fie salvate. Restul...

Aşa am pierdut-o pe mama. Cel mai probabil că, dacă ar fi fost azi, ar fi scăpat. Între timp s-a înfiinţat un Institut de Cardiologie, cu alte posibilităţi. Şi tehnologice şi umane. Poate c-ar fi scăpat. Poate! Poate aşa a trebuit să fie. Să nu vadă că anumite dorinţe ale ei, în ceea ce mă priveşte, nu se îndeplinesc. M-ar fi vrut la casa mea, însurat, cu soţie şi copii. Iubea mult copiii. Şi-ar fi dorit nepoţi. Ar fi fost dezamăgită de ceea ce este. Odată mi-a spus-o de la obraz:

-Mai lasă-te de prostii, că eşti bărbat în toată firea. Aşază-te şi fă copii, c-o să rămâi singur cuc. Eu una vreau să mai apuc să-mi plimb nepoţii cu căruciorul în parc.

Pavel tace. Şi Femeia tace. Sunt trişti amândoi. Ea îi ia mâna şi i-o mângâie uşor cu degetul mare. Pavel îşi revine primul.

-Ei, aşa a fost să fie! N-ar fi fost mai bine să nu se necăjească pentru nenorocita aia de proteză?! Până la urmă s-au întâmplat două lucruri complet diferite faţă de cum vedea ea scenariul. Unu: a suportat proteza foarte bine şi n-a cântat nici prost, nici fonfăit, cum zicea ea. Doi: a murit fără să mai aibă răgaz să suporte prea mult calvarul folosirii unei proteze.

Vezi tu, uneori, după cum ţi-am mai spus, nu e bine să ne facem griji şi probleme decât atunci când avem certitudinea că ele există. Altfel ne consumăm de pomană. N-am dreptate?

-Ba da, ai.

-Îmi promiţi c-o să mă asculţi şi o să fii cuminte, nu-i aşa?!

Tot ea să fie cuminte sărmana, când el face boacănă după boacănă.

I-a spus povestea asta tristă, alt de exemplu nici n-a găsit. Altă dată iar nu s-a putut controla şi s-a scăpat de-a chiar sărutat-o pe obraz. Ea l-a privit fix, o fracţiune de secundă, cu surprindere, surprindere care imediat s-a transformat într-o undă se speranţă, copleşită însă imediat de neîncredere. Un zâmbet stânjenit şi totodată întrebător, ca şi cum ar fi vrut să ştie:

„Chiar pot să sper c-ar putea fi şi altfel ca până acum?! La ce mă pot aştepta de la tine? Eşti tu cumva mai altfel ca toţi ceilalţi? Nu mă minţi şi tu? Pot să sper? Pot?”

Toate acestea, învălmăşite una peste alta din cauza vitezei cu care se succedau, se citeau în ochii ei, care mai întotdeauna erau doar trişti, de o tristeţe resemnată, aceea a omului care a renunţat la tot şi s-a obişnuit cu suferinţa, ca şi cum ar fi un status quo pe care trebuie să-l suporte până la sfârşit, pentru că altfel nu se poate.

-Ca să vezi cum ne-am luat cu vorba. Azi nu va mai fi nicio hipnoză. Data viitoare. Bine?

-Bine.

* * *

Pavel aşteaptă şi azi cu aceeaşi nerăbdare, ca de fiecare dată când e vorba de ea. Se tot uită la ceas. În sfârşit, soneria. Se grăbeşte să deschidă.

-Bună ziua. Bine-ai venit, trece el la pertu fără să se gândească. Ea îi răspunde la fel de natural:

-Servus, bine te-am găsit.

Probabil că amândoi, în singurătatea lor, s-au metamorfozat în vreun fel. Au atins un punct în care fiecare l-a perceput altfel pe celălalt, încât, aşa nitam, nisam, au început să se tutuiască, părându-li-se normal. Nici măcar nu realizează ce fac. Curge firescul prin ei.

El îi ia haina şi i-o agaţă în cuier, în timp ce ea se îndreaptă spre cabinetul de terapie.

-Cum te simţi? Ce-ai mai făcut?

-Destul de bine. Momentele de depresie au fost mai rare şi mai puţin intense. Am dormit mai bine, deşi mă trezesc de mai multe ori într-o noapte.

-Sper că-ţi iei medicamentele!

-Sigur.

-O să vină şi vremea când vei dormi ne-ntoarsă. Trebuie să crezi asta. Dar în oraş, prin magazine fost-ai, Doamnă, aşa cum ţi-am spus să faci când simţi că devii tristă? Aud?

Şuguieşte cu ea în timp ce-o ia de braţ şi-o conduce spre pat.

-Trebuie să mă asculţi.

-Dar mi-e greu să ies singură. Mi-e frică să n-o iau razna. Nici pe Leli n-o pot căra după mine de fiecare dată când mi se năzare mie. Are şi ea treburile ei, casa ei, familia ei, nu ca mine.

Ultimele vorbe le spune cu tristeţe, iar ochii i se umezesc.

-Hei, ce se întâmplă aici?! Vrei să mă supăr?, îi ridică Pavel bărbia cu degetul arătător şi o priveşte direct în lumina ochilor.

Deşi vorbele au fost rostite pe un ton jumătate de glumă, privirea era dintre cele mai serioase şi pătrunzătoare. Ea se uita spăsit şi rugător, apoi a pus ochii-n jos. În acel moment, Pavel a simţit că o adoră şi că nu-i mai pasă nici de deontologie, nici de nimic şi a găst instantaneu soluţia:

-Uite ce-i, te invit eu la o cafea. Sau o îngheţată?!

O priveşte întrebător, surâzând a speranţă.

-De-acum încolo de câte ori simţi nevoia, sună-mă şi-o să ieşim împreună. Promit să-mi aranjez programul de aşa manieră, încât să pot. Bine-aşa?

Ei nu-i vine să creadă. Ar vrea să-i spună un mulţumesc, dar i se pare prea fad, prea de convenienţă, aşa încât îi răspunde numai din priviri.

Se stabilise între ei, de-o vreme, un limbaj al privirilor. Se înţeleg numai din ochi, fără vorbe.

Acesta a fost începutul ieşirilor lor împreună. Pavel a găsit şi scuza salvatoare.

„În fond, ce aşa mare brânză. Doar nu am o legătură amoroasă cu ea. Este o pacientă mai specială, nu are cu cine să meargă nicăieri, or ea trebuie să iasă din casă. Face parte din terapie. Eu nu-mi fac decât meseria. Nimeni nu poate să mi-o impute."

Se apucă de treabă. Odată adormită, el îi ascultă confesiunile:

-La şcoală, Costi se tot ţine după fusta mea. Nu mai ştiu cum să scap de el.

Pavel observă imediat că de la o vreme inconştientul ei urmează o oarecare cronologie. Şi acest lucru este mai special.

„Femeia asta-i deosebită în toate," nu se poate el opri să remarce.

-O fi el frumos, dar eu nu-l vreau, îi întrerupe vocea ei gândurile divagante.

-E frumos? întreabă Pavel.

De obicei nu intervine în această fază nu prea avansată a terapiei, dar acum a simţit nevoia să o facă. Când îi povesteşte despre bărbaţii care-ar putea foarte bine să fie bărbaţi din viaţa ei, simte, trebuie să recunoască, de fapt nu gelozie, ci un soi de invidie. Invidie pe aceia care au avut-o în preajmă. Şi ciudă, tot pe aceiaşi, pentru că nu au fost în stare să aprecieze asemenea giuvaer cum este Ea. Şi frumoasă, şi deşteaptă, şi blândă, şi tandră şi de succes, după cum a auzit de la Leli, şi fidelă, şi gospodină, când

trebuie. Imediat, după ce i-a adus-o ca pacientă, nu a realizat cine este. Abia mai apoi a făcut legătura că a citit prin ziare materiale sub semnătura ei şi a văzut-o la emisiuni televizate. Este scriitoare. Din păcate el n-a ajuns să-i citească romanele, nici nu l-a interesat prea mult s-o facă. A socotit că e încă una din acei care s-au trezit peste noapte să zmângălească hârtia şi să scrie vrute şi nevrute, fără să le pese dacă oamenilor le place sau nu. Deşi acum, rememorând impresiile pe care le-a avut din puţinul pe care l-a citit, îşi zice c-ar fi trebuit să-şi dea seama că nu face parte din tagma celor de duzină, care-au răsărit ca ciupercile după ploaie, de când editurile publică tot ce le cade în mână, fără a ţine seama de valoare, de vreme ce autorul plăteşte, iar pe ei, pe editori, nu-i doare nici în cot cum merg vânzările. Ei şi-au făcut plinu'. În alte ţări nu-i aşa. E chiar pe dos, dar asta nu mai contează în ceea ce priveşte felul în care o apreciază el pe Ea. Una peste alta, i se pare grozavă şi... asta e! Vrea să afle toate amănuntele despre ce a simţit ea, despre ce şi cum ar fi dorit să i se întâmple, să-i ştie gusturile şi aşteptările. Din nou s-a lăsat furat de propriile sentimente şi gânduri şi din nou vocea ei l-a adus cu picioarele pe pământ.

-Da, e frumos Costi. Chiar foarte frumos, dar alt fel de frumuseţe decât Gabi. Costi este mai copil, o frumuseţe mai fină, cum să-ţi explic, mai efeminată, poate. Deşi nu aduce a femeie deloc. E înalt şi bine făcut. Dar este de-o fineţe ieşită din comun, mai ales în comportament, ceea ce-i un specific feminin. Poate de aia mi-a venit să-l fac efeminat, bietul băiat.

Are părul blond, de un blond deschis, ca de aur, cum au Feţii Frumoşi din poveste, cu fir moale şi lucitor, care veşnic îi alunecă, de par-c-ar fi fire de mătase de cusut, încât uneori îmi vine să-l mângâi, să-i simt textura alunecoasă între degete, aşa cum îţi place să mângâi blana moale a unui animal, sau să simţi căldura la fel de moale din puful unui pui de găină, sau boboc de raţă, la o zi după ce-a ieşit din găoace. În acele momente simt pentru Costi o tandreţe pe care nu mi-o pot stăpâni. Dar dragoste nu e.

Îmi aduce, în fiecare zi, flori rupte din grădina mamei lui. Cred că a făcut prăpăd printre ele, sărmanele. Îmi şi pare rău să le văd viaţa condamnată doar încă la numai câteva zile în vază, apoi să moară şi toată frumuseţea lor pierită să ajungă un lamentabil gunoi. Frumuseţe secerată. Aşa se întâmplă câteodată şi cu femeile frumoase, răpuse de consorţi egoişti, care se gândesc doar la propria stare de bine, de plăcere şi de confort, punând biciul pe femeie, să facă pentru ei pe servitoarea neplătită. Să le dea, să le facă, să-i servească. Ce-i mai tragic este că tot o femeie ca ele, mama lor, îi învaţă de mici să fie astfel.

-Tu eşti bărbat. Să facă ea. De aia-i femeie. Să facă. Tu nu trebuie să faci asta.

Sau ailaltă: din acelea care sunt socotite treburi exclusiv pentru femei, cum ar fi de crescut copiii, de făcut mâncare, de curăţat prin casă, de servit domnul bărbat, fiindcă e bărbat, serios motiv, n-am ce zice. Şi altele la fel. Spălat, călcat... Trist. Nu ţi se pare?

Pavel ştie că trebuie să-i întrerupă firul acesta pesimist al poveştii.

-Ba da, dar te rog, mai spune despre Costi. Îmi place personajul. Ce atent! Să-ţi aducă atâtea flori. Tu nu te-ai simţit flatată de gest?

-Cum să nu mă simt? Dar atât. Flatată. Mă gândesc că ar fi tare bine dacă l-aş iubi măcar puţin. Probabil aş putea fi fericită, dar eu încă îmi mai ling rănile după Gabi. Încă-l mai iubesc pe Gabi, iar experienţa cu Didi m-a speriat şi m-a scârbit. Parcă nu-mi vine a mă apropia de niciun bărbat.

Cu toate acestea, îmi fac plăcere toate atenţiile lui. Uneori îmi aduce bomboane de ciocolată, pentru că ştie că-mi place ciocolata. Ştie tot ce-mi place. Cel puţin aşa pare. Prima dată când mi-a adus bomboane, i-a fost teamă să mi le ofere.

-Mi s-a făcut inima cât un purice de frică. Mă gândeam c-o să te superi şi o să dai cu ele după mine, de-o să fiu de râsul clasei. Dar voiam aşa de mult să fac ceva care să ne apropie.

De apropiat în sensul dorit de el, nu ne-a apropiat, dar o oarecare prietenie tot s-a închegat. Aşa că el continuă să aducă flori şi bomboane şi prăjiturele, pe post de pretext de-a sta de vorbă şi de-a se afla prin preajma mea.

Uneori mă invită la film, iar eu mă duc, pentru că-mi place să văd filme. Aş vrea să mă fac şi eu actriţă. Nu spun încă nimănui despre acest plan al meu, pentru că ştiu că e foarte greu de realizat şi toţi ar sări cu gura pe mine că mi-am pierdut minţile.

În timpul filmului, Costi mă ia de mână. Prima dată am simţit cum îi tremură. Probabil că-şi imagina că am să mi-o retrag. Nu mi-am retras-o. Îmi place când mă ţine de mână. Are o mână caldă şi mai ales atât de bună. Nu mă întreba de ce e bună. Nu ştiu. Ştiu doar că e bună. Mă alină. Mă face să am o stare de bine. De împăcare cu toţi şi cu toate.

Pavel sesizează că Femeia relatează totul la prezent. Nu vrea să strice cumva vreuna dintre conexiunile secrete din adâncul subconştientului ei, aşa că-i face şi el jocul.

-Dacă aşa simţi, cum poţi afirma că nu-l iubeşti?

-Nu-l iubesc. Pe cuvânt că nu-l iubesc. Dar e prietenul meu cel mai bun. Mai bun şi decât Moni. Ea e uneori invidioasă, se mai şi preface, mă mai şi minte sau are secrete faţă de mine, ceea ce nici poveste să se întâmple cu Costi. Cu el pot să fac tot ce vreau. Pot să-i cer orice, luna de pe cer, se dă peste cap să-mi

împlinească voia. Pot să ţip la el, să-i întorc spatele, să fac mofturi. Nu se supără. Stă spăsit ca un câine credincios care linge mâna stăpânului care l-a lovit. Aşa e Costi. Într-un fel, îl simt ca pe o proprietate a mea, ceva care e al meu şi mi se cuvine de drept. Apoi, când se uită la mine implorator, cu ochii aceia ai lui albaştri ca floarea de albăstrele când scoate capul dintre spicele de grâu, mi se înmoaie inima şi-mi vine să-l sărut. Chiar am şi făcut-o, dar el a crezut, prostul, că-i altceva şi a vrut mai mult. Iaca, na, ce să-ţi spun!

-Nu ţi-e teamă că are să se sature într-o bună zi şi o să renunţe la tine?

După ce Pavel a pus această întrebare, Femeia a tăcut. N-a răspuns imediat. Lui i-a fost teamă că a întins prea mult coarda cu intervenţiile şi i-a rupt firul relatării. Se întâmplă câteodată şi aşa ceva cu unii pacienţi mai sensibili. De data aceasta, el a ignorat o regulă de bază. La începutul terapiei nu e bine să intervii, pentru că pătrunderea subiecţilor în lumea subconştientului se poate menţine la un nivel mai superficial, iar o intervenţie din afară poate sparge acea stare indusă prin hipnoză, iar subiectul iese din ea înainte de vreme. Acum are noroc. După o pauză destul de lungă, în care el îşi ţine până şi respiraţia, ca să n-o mai deranjeze cumva, ea revine, dar cu o schimbare. Vorbeşte oscilând între trecut şi prezent.

-Nu mi-a fost teamă, dar ar fi trebuit să-mi fie, pentru că, de fapt, în acest moment m-a lăsat baltă. Îi simt lipsa şi-mi pare rău după el, şi mi-e ciudă, şi-s furioasă, cum a putut să-mi facă aşa ceva?! Mie! Şi mai spune că mă iubeşte. Tot mai spune asta. L-am întrebat:

-Păi atunci, de ce ieşi cu Rodica?

-Înţelege-mă! Trebuie şi să o mai scot în lume. Nu pot doar să mă culc cu ea.

Când aud asta amuţesc, dar îmi revin rapid şi-i rad o pereche de palme care răsună cale de-o poştă. Între timp m-am lămurit cum stă treaba asta cu culcatul. Mă întorc şi-o iau la goană pe coridorul şcolii. Sună de intrare. Trebuie să intru în clasă.

„Ce bine că avem sport şi eu sunt scutită. Pot să stau în clasă singură şi să plâng."

Pe obrajii Femeii încep a se scurge lacrimi, iar pieptul i se scutură de suspine.

Pavel îi pune în mână o batistă.

-Costi, lasă-mă-n pace! Ia-ţi batista! N-am nevoie de nimic de la tine! Lasă-mă, n-auzi?! Nu mai vreau să te văd! Cum poţi să te culci cu ea? Cu urâta aia ca o scoabă, ca o prună uscată, cu nas lung şi ascuţit de cotoroanţă, care abia stă să nu se urce pe coada măturii. Şi cu buzele alea ale ei subţiri ca două râme anemice. Presupun că le şi săruţi. Ptui! Cum poţi?! Mi-ar fi scârbă. Hoac! Mi-e greaţă deja. Pleacă de aici! Lasă-mă-n pace, îţi zic! Lasă-mă!

Femeia loveşte aerul cu mâinile, ca şi când ar pocni pe cineva. Probabil pe Costi îl altoieşte. Norocul că Pavel s-a retras la vreme din calea ei, c-altfel ar fi încasat-o el. Apasă pe un buton. De undeva din pereţi izvorăsc nişte sunete liniştitoare, care par a fi murmurul unui râu, foşnet de frunze într-o pădure şi ciripit de păsărele. Susurul râului ar trebui să-i inducă o stare de continuare liniştită a unui drum, foşnetul de frunze promisiunea copacilor de-a o apăra, dându-i astfel un sentiment de siguranţă, iar ciripitul păsărelelor, căldura veselă a dragostei. Sunetele simbol au, de cele mai multe ori, rezultate spectaculoase. N-a greşit. Femeia se potoleşte. Liniştită, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, continuă să povestească.

-Ştii ce mi-a spus? N-o să-ţi vin-a crede.

-Păi tu eşti singura vinovată. Nu mă vrei. Mă respingi tot timpul. Eu te iubesc, dar nu mai pot. La petrecerea de ziua Rodicăi tu n-ai venit. Ea a observat că stau stingher, s-a apropiat, mi-a adus un pahar de şampanie. Am dansat. S-a lipit toată de mine. Lumina era difuză. Ceilalţi, toţi au fost perechi, perechi. Numai eu singur. Te-am aşteptat pe tine. N-ai catadicsit să vii. Ea a fost singura fără pereche. M-a cuprins cu mâinile pe după gât şi şi-a trecut degetele prin părul de la ceafă. S-a apropiat de mine aşa de tare că o simţeam ca mulată, iar răsuflarea fierbinte-i era în lobul urechii mele. În acel moment am înnebunit. Am strâns-o tare, am luat-o pe sus şi m-am oprit direct în camera cealaltă, dormitorul maică-si, în pat. Acum ce să fac? Tu te superi pe mine, iar ea se ţine scai.

-De ce minţi? Care zi? Ziua ei e săptămâna aceasta. Doar ea mi-a spus-o cu gura ei. Nu-s oligofrenă să nu pot înţelege ce mi se spune.

-Da, ziua este săptămâna aceasta, dar şi-a ţinut-o sâmbăta trecută.

-Mie mi-a spus că sâmbăta asta, care vine. Îţi repet, nu-s cretină. Ştiu bine ce mi s-a spus. Şi-aş fi venit. I-am cumpărat şi cadoul.

Costi e negru de părere de rău. Dar de-acuma o făcuse deja lată. Cum ar fi trebuit să procedeze pentru ca să iasă din încurcătură, nici el singur nu ştia.

Se aşterne din nou tăcerea. Apoi, ea irumpe dintr-odată:

-Uite, Pavel, vezi, uite la ea, îi ia geanta din banca noastră. O vezi, ticăloasa?! N-o lăsa, te rog, n-o lăsa. Costi stă cu mine în bancă. Aşa l-a pus diriginta, cu mine. Ştie că mă iubeşte, el i-a mărturisit şi a rugat-o

să-l aşeze lângă mine, să-l ajute să fim mai aproape unul de altul. Chiar diri m-a întrebat de ce nu încerc să ţin puţin la el, pentru că-i băiat bun, de treabă şi frumos pe deasupra...

„Flaşneta” se opreşte din turuit, ca să răsufle, iar după ce-şi recapătă suflul, imploră:

-Te rog, Pavel, te rog, n-o lăsa să mi-l ia!

Pavel înţelege că pentru ziua aceea s-a terminat. Două dintre straturile minţii au început să se întrepătrundă, elemente ale conştientului deja pătrund pe domeniul subconştientului. Efectul hipnozei va dispărea cât de curând şi ea se va trezi.

Într-adevăr, Femeia se trezeşte brusc şi sare de pe sofa, buimacă.

-Ce-am făcut? Ce-am zis? De ce m-am speriat? M-am speriat de ceva, nu-i aşa?

-Nu, nu te-ai speriat, doar că voiai să nu se întâmple ceva. Ai avut un coleg Costi?

Femeia tace, dusă pe gânduri, zâmbind trist.

-Da, am avut. Săracul Costi. L-am cam chinuit eu. De fapt îl iubeam pe băiatu’ acela. Numai că nici eu n-am realizat asta. Eram încă obsedată de Gabi, prin voinţa propriei mele încăpăţânări. Poate că n-a fost doar încăpăţânare. Poate că n-a fost încăpăţânare deloc. Poate c-a fost doar orgoliu rănit. Numai că atunci eram prea necoaptă şi neştiutoare ca să pot analiza şi decide ce-i cu mine. Neşansa mea. Cred că aş fi fost fericită cu Costi, dacă aş fi avut atâta minte cât să-l accept. A fost pâinea lui Dumnezeu, Dumnezeu să-l ierte!

-A murit?

-Da. Foarte tânăr. S-a sinucis. Se pare c-a fost un nefericit de profesie. Şi-un lipsit de şansă. El n-a avut o Leli care să-l ducă la un Pavel, care să-l scoată din nevoi. S-a scufundat şi la-nghiţit mocirla. Un nefericit. Rodica l-a înşelat pe toate drumurile, după ce-a pus mâna pe el şi-a luat-o de nevastă. Am şi eu partea mea de vină-n toată povestea. Dacă l-aş fi acceptat de iubit!.. Pe de o parte, să ştie că urâtania lui de nevastă îl înşeală, pe de alta, el visând şi suferind din cauza mea, a fost prea mult pentru sufletul lui cel sensibil. Omul acesta tânjea după iubire şi n-a primit-o de nicăieri. Nici de la una pe care n-a iubit-o însă era nevasta lui, nici de la cea pe care o iubea cu disperare, adică eu. Eu am rămas, şi după ce s-a însurat, obsesia vieţii lui. Îmi pare aşa de rău de el. Eu am fost o proastă. Mă simt o mare ticăloasă când mă gândesc la el. Îmi merit soarta. Să simt pe pielea mea ce i-am făcut sărmanului Costi. Poate că ar mai fi în viaţă, dacă eu... Poate că... Cine ştie?

Se uită fix, dusă pe gânduri, cu ochii-n lacrimi.

-...Poate că de aceea am plătit şi plătesc ceea ce plătesc.

-Ia stai o clipă şi nu mi te mai culpabiliza aiurea. Cum să fii tu vinovată? S-a-ntâmplat să fie aşa, să nu-ţi dai seama că-l iubeşti de fapt. Nu vezi că aşa a fost să fie?

-Da. Dar de ce-i viaţa asta, de cele mai multe ori, atât de nedreaptă? Măcar dacă ar fi avut o nevastă cumsecade, care să ţină la el. A fost să fie, zici tu. Crezi în destin? Ce-i acela destin, la urma urmei? Mulţi cred că destinul ţi-l faci cu propria mână. Alţii spun că totul e predestinare şi programat dinainte. Cât poţi schimba din ce e predestinat prin soartă? Poate fi schimbat ceva sau nu? Cine poate să răspundă la această întrebare?

- Nu-ţi mai pune şi tu atâtea întrebări la care nu găseşti răspuns, sau nu unul care să te mulţumească. Las-o mai moale. Aşa e pe lume. Suntem limitaţi. Asta este. Ia lucrurile aşa cum sunt. Unde putem schimba după cum vrem noi, s-o facem, unde nu ne iese pasienţa, să-i zicem soartă. Cred că aşa-i mai înţelept. Ce zici, eşti de acord să încercăm ca, de acum înainte, să procedăm în felul ăsta? Vei avea mai multă linişte, să vezi. Cât despre Costi şi podoaba de navastă-sa, ştii şi tu foarte bine că uneori aşa se întâmplă. Unul bun şi unul rău. Ai auzit povestea aceea cu Dumnezeu şi Sfântul Petru care coboară pe Pământ să constate dacă Dumnezeu a programat bine lumea? Nu-i sută la sută adecvată cu povestea ta, dar nu ştiu de ce mi-a venit acuma-n cap.

Aşadar, coboară ei, Dumnezeu şi Sfântul Petru, pe Pământ.

Se uită-n dreapta, se uită-n stânga şi văd, la un moment, dat o casă frumoasă, aranjată, cu de toate la locul lor. O femeie care lucrează de mama focului, e când ici, când colo, îi sfârâie picioarele de repede ce se mişcă. Sprâsnel nu alta. Ştii ce e un sprâsnel? Titirez. Cu burta la soare stă bărbatul care numai dă ordine şi perorează la nemulţumiri, dar nu pune mâna pe nimic. Biata femeie de-abia le cară pe toate-n spate. Uneori nici nu se descurcă singură şi mai apelează la vecinul de peste gard.

Se uită Dumnezeu şi dă din cap a mulţumire.

-Buun, zice şi-şi mângâie barba cea colilie.

Petru tace, nu zice nimic, nu-l contrazice pe Dumnezeu, dar se minunează, de ce-i mulţumit Dumnezeu, pentru că lui nu-i plăcea ce vede. Nu-i plăcea lenea bărbatului şi-i era milă de zdroaba femeii.

În vecini, casa era nevăruită, gardul căzut, cu care se canonea un bărbat să-l ridice de unul singur. Vaca mugea în grajd, lasă gardul baltă şi fuge să-i dea mâncare vacii, care şi aşa era cam jigărită, curgeau pieile pe ea şi se uita cu jale la ieslea goală. Termină cu vaca, fuge la porcul care guiţa a pagubă. Abia pridideşte bietul om. Mai aleargă şi-n casă să mestece, ca să nu se prindă mâncarea care fierbe în oala de pe foc. Copiii scâncesc pe diverse tonuri, deja leşinaţi de foame. Pirul şi pălămida sufocă grădina, ar trebui iute şi de grabă smulse, dacă vrea să aibă niscai recoltă. Prăpăd pe toată linia. Bietul om e aiurit de câte are pe cap şi nici nu ştie pe ce să pună mâna prima dată. Se dă de ceasul morţii să cuprindă cât mai multe.

În timpul acesta, muierea lui trage la aghioase, cu sticla goală lângă ea.

-Buun!, zice iar Dumnezeu, mângâindu-şi barba, după obicei.

Petru nu mai poate să se abţină:

-Doamne spune-mi şi mie ce-i bun aici, că eu nu-s vrednic să înţeleg. Ai pus-o pe femeia aceea harnică împreună cu puturosul ăla, de se canoneşte singură ca vai de ea. Dincoace, el lucră de nu mai vede bine şi tot nu leagă două. De ce nu i-ai pus pe cei vrednici împreună şi pe prăpădiţi să stea unul cu altul, să-i mănânce păduchii.

-Păi vezi, Petre?! Chiar tu ai spus-o. Dar nu înţelegi. Dacă i-aş fi împerecheat după modelul tău, pe doi i-ar fi mâncat păduchii de sărăcie şi nevoi. Pe când aşa, toţi patru pot să trăiască pe lume.

Sfântul Petru se scarpină în cap şi n-are ce comenta. Are dreptate Dumnezeu.

-Numai că bietul Costi nu mai trăieşte, face observaţie Femeia.

-Nu mai trăieşte, pentru că asta a fost decizia lui, nu pentru că aşa ar fi hotărât Dumnezeu. Dumnezeu ne iubeşte pe toţi şi nu ne lasă singuri. Numai că, uneori, nu-l ascultăm pe El, ci gândurile noastre păcătoase, care vin şi ele de pe unde vin. Din cine ştie ce sfere malefice, iar noi, în loc să ne canalizăm iubirea spre într-acolo unde e aşteptată, ne punem pe făcut rele, pentru simplul motiv că ne e lene să fim suficient de tari pentru a rezista în faţa ispitei. E mai uşor să mori repede şi să te scapi, decât să suporţi toate vicisitudinile care-ţi sunt sortite şi să te lupţi cu ele, să-ţi păstrezi speranţa şi credinţa în bine, să învingi şi să-ţi găseşti până la urmă fericirea.

-Şi dacă n-o găseşti?

-Şi dac-o găseşti? Se numeşte optimism. Îţi aminteşti?

O sticlire amuzată se iveşte-n ochii Femeii. Se apropie de el şi-l sărută pe obraz. El îi ia mâna şi i-o duce la buze. I-o păstrează într-a lui până ajung la uşă.

-Ne vedem!

Ea-i face cu mâna-n semn de accept. Pleacă. Pavel o priveşte prin geam, cum se îndepărteză. Are o senzaţie de pustiu în jur. Stă în mijlocul încăperii puţin descumpănit. Apoi trece în bibliotecă şi scoate din raft una dintre cărţile ei. A cumpărat-o întâmplător, înainte de a-i deveni ea pacientă. Din când în când mai intră în câte-o librărie. L-a atras mai întâi coperta, şi prima, dar mai ales cea de pe spate, pe care este un chip de femeie frumoasă, dar nu numai atât. Un chip de lumină, numai zâmbet şi căldură, şi bucurie, şi blândeţe. L-a fascinat şi a cumpărat cartea pe loc, fără s-o mai răsfoiască în prealabil, cum face de obicei. N-a găsit timp s-o citească imediat. A ţinut-o însă pe birou şi din când în când admira acel chip care-l atrăgea ca un magnet. De la o vreme şi-a zis că probabil îmbătrâneşte, se apropie de patruzeci şi cinci de ani, bate andropauza la uşă şi-l aiureşte. Stă ca prostul şi priveşte o copertă. A luat cartea şi-a pus-o în bibliotecă cu un gest azvârlit şi cam nervos. A uitat de ea. Apoi, când i-a adus-o Leli de pacientă, la început n-a ştiut de unde s-o ia. Îi era cunoscută, dar nu ştia de unde. Abia mai târziu a realizat că e chipul de pe copertă.

-Dacă vrei s-o cunoşti bine şi s-o înţelegi, s-o pătrunzi cu adevărat pe Femeia aceasta, te sfătuiesc s-o citeşti. Te va ajuta mult. Pentru mine, care o ştiu de atâta amar de vreme, e cert că Ea-i altceva decât toată lumea. Citeşte! În cărţi este Ea întreagă.

Pavel se trânteşte în fotoliu şi începe să citească. În seara aceea nu mai ajunge în dormitor. Dimineaţa îl prinde tot în fotoliu.

* * *

Pavel îşi face o ceaşcă mare de cafea tare. O bea cu ochii pe ceas. Este evident nerăbdător. Abia aşteaptă să se facă o oră rezonabilă, pentru a o suna pe Leli. Este atât de marcat de ceea ce a citit, încât trebuie să vorbească cu cineva, să dea din el, să i se certifice că are dreptate, că nu este influenţat de sentimentele lui pentru autoare, sentimente care prind tot mai mult contur şi consistenţă, pe zi ce trece. Spre propria lui mirare. Este revoltat pe el însuşi, fiindcă nu vrea, categoric nu vrea să se confrunte cu asemenea stări. Doar că e degeaba. Simte ceea ce simte şi gata treaba. De aceea trebuie neapărat să afle părerea lui Leli despre ce a citit. Poate că el judecă subiectiv atâta timp cât se mişcă, drept că fără de voie, între coordonatele unei iubiri intempestive, pogorâtă asupra lui hodoronc-tronc, în timp ce el stă şi se uită ca viţelul la poarta nouă, constatând că nu i se poate opune, oricât îşi dă silinţa să scape basma curată. N-

are nevoie de astfel de complicaţii, i-a mers extraordinar până acum şi fără aşa ceva. De ce s-ar lega la cap dacă nu-l doare?! Întrebare retorică. Tot fără de răspuns rămâne.

-Alo, Leli? Pavel sunt. Nu te speria, nu s-a-ntâmplat nimic rău, dar aseară am pus mâna să citesc Cartea vârstelor. N-am dormit toată noaptea, până n-am dat-o gata. De nu mai ţin minte nu m-a ţinut o carte aşa. Ai avut dreptate că scrie bine şi că, dacă vreau s-o cunosc bine pe Femeia asta, n-am decât să citesc ce scrie.

-Ţi-am spus eu.

-La primele pagini am fost impresionat de lirismul poemelor. Atâta sensibilitate! Atâtea imagini extraordinare. Am avut senzaţia că văd cu ochii tot ceea ce descrie. Parcă ar fi o pictură făcută din cuvinte. Proza asta a ei are culoare, parfum şi un ritm aparte. Parcă ar cânta. Te face ca, citind, nu numai să-ţi trezească anumite sentimente, ca orice carte, ci să o şi auzi, să o miroşi şi să vizualizezi tot ce-ţi spune Ea acolo.

-Şi eu i-am spus acelaşi lucru. Ba chiar i-am scandat ca în latină. Încearcă, să vezi ce bine se pretează.

-Pe mine, unul, m-a dat gata. Pur şi simplu este o încântare s-o citeşti. Dar dincolo de formă, e atâta substanţă. Atacă frontal probleme vitale, prezente mai tot timpul în vieţile noastre. Eu pot să certific asta, pentru că mă confrunt cu ele. Are o bucurie de a trăi iubirea, potenţial de-a înfrunta şi depăşi necazurile, o putere profundă de-a depăşi tristeţile, de-a descoperi frumosul şi-n cele mai neînsemnate lucruri, de-a dărui tandreţe şi iubire. Suflet şi iubire sunt cuvintele cheie. Unele pasaje nu le pot uita. Mi s-au înţepenit în minte: „... Cheamă-ţi uitările şi le arată lumea! Cheamă-ţi durerile şi-nvaţă-le să se bucure şi să tacă!...” sau:

„...-De ce să fugim Doamnă?

-Ca să nu ne întinăm cu noi înşine, Stăpâne...”

Încă una:

„Câtă bicisnicie să crezi că ţi-e dată puterea de-a transforma în realitate dorinţa-nvelită-n vise!

Şi totuşi ce mult îmi iubesc visele, fie ele şi numai de-o clipă!

Nici o plată nu-i prea mare pentru un vis!”

Cartea aceasta, toată, fiecare poem în parte, e incredibilă prin sensibilitate, prin profunzimea şi adevărul spuselor. Adevărate filozofii de viaţă.

Pe de altă parte, nu ştiu dacă eu m-am dilit cu totul, să-mi spui tu, dar acestea nu sunt simple poeme în proză. Este, după mine, un roman sadea. Adevărat că urmează alte reguli decât cele cu care suntem noi obişnuiţi, dar are, de fapt, toate elementele de bază. Un subiect care străbate ca un fir călăuzitor prin fiecare poem, unindu-le pe toate într-o poveste care începe în prima pagină şi sfârşeşte în ultima, deşi, totodată, fiecare bucată este de sine stătătoare, are cap şi coadă. Asta ar fi inovaţia. Poţi citi cartea asta şi pe sărite, unde se deschide, dar ai de pierdut dacă nu percepi întregul. Mai sunt şi povestioarele acelea scurte, atât de dure, parcă smulse cu cleştele din miezul fiinţei umane. Creează un contrast atât de izbitor cu poemele lirice şi totuşi sunt ca nişte verigi care le unifică şi fac să funcţioneze râşniţa poveştii, care-i dă cărţii unitate şi consistenţă de roman. Un roman care-şi are personajele lui fără nume, personaje principale, care-şi fac acut simţită prezenţa, în primul rând protagonista, o Ea care evoluează alături de un El, altul în fiecare dintre cele două părţi. E cert că prima parte e trăirea tinereţii, alături de un partener, iar cea de-a doua este maturitatea trăită lângă bărbatul visurilor ei împlinite. Nu lipsesc nici personaje secundare, plantate pe ici, pe colo. Totul îi dă aliură de roman, unul care nu respectă tipicul, nu respectă regulile, dar... nu găsesc o altă denumire, un alt sistem în care să-l încadrez. E ceva cu totul altfel. Spune, Leli, fantazez eu?

-Nu, ai dreptate. Ţi-am spus...

Pavel îi ia vorba din gură, grăbit să continue.

-Fleşurile acelea extrem de dure, care întrerup lirismul, sunt ca un seism. Te zguduie bine, te aduc cu picioarele pe pământ, împiedică instalarea unei eventuale monotonii dulcege care este întotdeauna riscul lirismului prea persistent. Oricâtă frumuseţe înmagazinează liricul, riscă să dobândească o notă de desuetudine şi de dulcegăreală gratuită, dacă se insistă exclusiv asupra lui. Dar aici... ce mai, e extraordinar.

-Ai dreptate. E o carte frumoasă. M-ai întrerupt, eşti pornit tare de tot, nu te mai poate opri omul, remarcă Leli râzând, dar am vrut să-ţi spun părerea mea. Este cu adevărat o carte despre suflet şi despre cerul înstelat din noi, despre un om care trăieşte din plin poveştile-vise pe care are curajul să nu le înăbuşe, ascunzându-le, nemotivat, dar meschin, în el. O carte despre călătorii în spaţiu, şi timp, şi sine, scrisă cu grija unei intelectuale care nu-şi uită obârşia, realizând minunat îmbinarea exprimării mitosofice cu un iz de boare uşor dialectală, care dă o savoare specială, un parfum inedit, întărind contururile cu grosimi de cărbune, totul acoperit de uzul citadin, zilnic. O carte vie. O carte bine închegată, luminând cu

generozitate omul şi ceva din esenţa sa. Această carte e o viaţă. E viaţa sufletului ei.

Am să scanez din ziar şi o să-ţi trimit un e-mail cu prima ei declaraţie de presă, despre cum a scris cartea aceasta. Vrei?

-Mă mai întrebi! Sigur că vreau. Trimite repede. Mor de curios.

În receptor se aude iar râsul vesel al lui Leli.

- Măi, măi, să fie! Ar trebui să le citeşti şi pe celelalte. Dacă nu le ai, ţi le dau eu. Sau şi mai bine, cere-i-le ei. O să-i faci o plăcere. Dacă o mai fi având. Ştiu că sunt epuizate. Oricum, eu le am. Ţinghileşti, dacă le vrei. Acum servus, că mi se face scrum friptura în cuptor.

-Servus şi mulţumesc mult de tot.

-Să-ţi fie de bine.

După un sfert de oră, Pavel deschide calculatorul. Nu i-a intrat încă nimic. Se mai învârte încoace şi-ncolo şi iar verifică dacă are vreun mesaj nou.

„Bine că-i sâmbătă şi n-am consultaţii. După cum bag de seamă numai la pacienţi nu ţi-ar fi stat capul, bădie!... Nu, că am bolânzit de tot!”

Agitat şi cam neliniştit, îşi loveşte tâmpla cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă şi-şi fluieră de două ori scurt.

-Ţăcănit!

După cam o oră şi jumătate, în sfârşit, primeşte ceea ce aşteaptă.

Citeşte avid:

CARTEA VÂRSTELOR

-Mă întrebaţi cum de am scris Cartea vârstelor şi dacă e o carte doar pentru femeile cu nostalgii romantice?... Hmm!...

Mult m-am socotit dacă să-mi pun sufletul în palmă şi să-l înfăţişez lumii.

M-am uitat în jur şi-am văzut oameni grăbiţi, agitaţi, preocupaţi, care trec fără a privi în jur, oameni repeziţi, având cute adânci între sprâncene.

Am văzut maşini pornind în trombă sau suprimându-şi brusc viteza în scrâşnet de pneuri şi frâne, parcând la milimetru. Grabă mare! Grabă spre uşi care se deschid singure, cu senzori, ca să se evite pierderea de secunde preţioase, - time is money - , uşi fumurii, de termopan, plasate între stinghii strălucitor nichelate, a căror eleganţă rece nu e băgată în seamă de nimeni.

Oamenii intră şi ies, vorbind la celulare, nepăsându-le că şi alţii le aud secretele, îşi văd de treaba lor, de afacerile lor cu firme plasate în clădiri renovate proaspăt şi care arată ca după o operaţie estetică pe faţa stafidită a unei dive, contrastând flagrant cu vecina jerpelită din dreapta şi din stânga. Oameni care fac operaţiuni bancare în sedii incredibile cu sume şi mai şi.

Am căutat un zâmbet, un zâmbet adevărat, nu cel de protocol afişat la comandă, ca o reclamă, de câte ori se consideră că ar putea fi eficient şi profitabil.

Am căutat o privire caldă, care să-l învăluie în tandreţe pe cel drag, pe cel apropiat; o privire îngăduitoare şi amuzată adresată unui copilaş neîndemânatic, care a căzut ca o pleaşcă-n funduleţ, în mijlocul aleii dintr-un parc şi şi-a făcut fleaşcă hăinuţele curate. Am căutat răbdarea şi înţelegerea adultului. Pustiu. Pustiu încărcat de nemulţumire şi nervozitate.

M-am oprit ca să mă întreb de câte ori mai catadicsim măcar să ne gândim c-am putea face o plimbare-n parc?! Uite aşa, de dragul de-a ne oferi o clipă în care să ne permitem să fim noi înşine.

Răspuns standard: „Nu avem timp.”

Am căutat un om în care să pot găsi bucuria de-a culege o frântură de vis dintre petalele unei flori şi să-şi încânte spiritul cu muzica miresmelor ei răspândite spre necuprinderea văzduhului, pe care să-l privească cu capul dat pe spate, până când simte că ameţeşte.

Aş fi vrut să văd pe cineva hrănind păsărele îngheţate de ger, sau un zgribulit de câine vagabond, hămesit ca vai ş-amar de el.

Am căutat şi-am tot căutat! N-am găsit!

În schimb citesc şi aud prea mult despre bătăi, cuţite, violenţă, arme, violuri, droguri, tâlhărie, răzbunări, alcoolism, crime, schingiuiri. Într-un cuvînt, sălbăticie.

Simt o piatră de moară în piept. Simt durere care apasă adânc şi iar mă întreb: „Unde au migrat

sufletele oamenilor? Şi dacă au migrat, de ce-au migrat? Unde e de căutat făptaşul cel vinovat, ca să plătească?"

„Nu e de căutat! Nu e de căutat nicăieri!... Pentru că e aici. E în noi. Noi înşine suntem făptaşul", îmi spune o voce ca de ecou ascuns pe undeva în stăfundurile fiinţei mele. „Am uitat că suntem alcătuiţi din trup dar şi din suflet. Am uitat să-l hrănim cu iubire şi l-am condamnat la moarte prin inaniţie."

„Cruzime fără de margini!", acuză vocea.

O ascult şi iau aminte. Despic firu-n patru. Caut să cuget imparţial. Îmi vine ideea că nu suntem chiar aşa de vinovaţi, că suntem mai degrabă un soi de victime şi că avem nevoie imperioasă de ajutor.

M-am întrebat încă o dată ce să fac. Să ies la lumină?

Mi-am călcat pe toate fricile care mă cotropeau, şi-am riscat, încercînd. Mi-am pus sufletul între filele unei cărţi şi i-am dat drumul să zboare spre oameni, sperând să nu se întoarcă acasă prea rănit.

Am aşteptat cu inima cât un purice, dar nu mică mi-a fost mirarea când oamenii, care mai întâi au privit chiorâş, au dat târcoale sceptici, dar, după ce i-a învins curiozitatea şi au căutat la darul ce le-a fost întins, au izbucnit brusc ca o primăvară târzie şi s-au deschis. S-au deschis, floare de păpădie dimineaţa, sub mângâierea bunului Soare, blândul dătător de viaţă.

Au sorbit, uitând de timp, de treburi şi de interese momentane, au sorbit suflet şi candoare şi căldură şi sensibilitate şi dragoste, cu nesaţul însetatului, ajuns la izvorul ţâşnit din pustie. Abia acum şi-au dat seama cât de flămânzi sunt.

N-am să pot uita ce mi-a spus un tânăr:

„Ştiţi, un coleg a văzut cartea la mine pe birou. A răsfoit-o şi-n ziua următoare şi-a luat şi el una.

L-am întrebat:

-Ai cumpărat-o şi tu?

-Da. Vreau să învăţ câteva fragmente şi să le spun iubitei."

În mine a zbârnâit o coardă de emoţie şi în clipa aceea am ştiut că a meritat, că nu-mi va părea rău niciodată că mi-am dăruit sufletul oamenilor. Acum nu mai mi-e frică, deoarece sunt sigură că au nevoie de dragoste şi ajutor.

Au nevoie de susţinere şi imbold, pentru a-şi lua putere şi curaj ca să-şi accepte nevoia de a primi şi a dărui dragoste. Să-şi sloboadă sufletele să zboare spre lumină, fără teama că vor fi batjocorite, rănite sau scâlciate de demoni.

Chiar dacă nu ştiu, sau se fac că nu ştiu, sau se pretind supersofisticaţi detaşaţi şi cerebrali, pragmatici care se cred invulnerabili la ceea ce ei numesc dulcegării desuete şi depăşite, sensibilităţi penibile în epoca atomului şi a zborurilor pe Lună şi Marte, puşi la încercare, constată, ei înşişi stupefiaţi, cât s-au înşelat!

Nu trebuie să ne ruşinăm de bunătatea şi frumuseţea din noi, ca de o slăbiciune. Nu este slăbiciune, e comoara care trebuie dezvăluită.

Picătura de Dumnezeire din noi, sufletul, are nevoie de iubire, iar a dărui iubire înseamnă mult căutatul secret al fericirii!

Dacă nu mă credeţi, încercaţi! Hai! Nu vă mănâncă nimeni!

....

Credeţi, căci orbi aţi fost şi v-aţi luminat!

„După tot ce-am citit, Femeia asta pare foarte puternică, deşi extrem de sensibilă. Cum a putut totuşi să se îmbolnăvească? Probabil că atâtea trântite a luat de la viaţă, că până la urmă a cedat. Păcat. Mare păcat."

Globusz® Publishing

ADRIAN

CUPRINS

Fluviul își poartă obosit apele către marea care avea să-l înghită ca și când nici nu ar fi fost. A-mbătrânit și simte că nu mai poate. Poate că ar mai putea dacă ar vrea, dar nu mai are poftă de vrut. Nu mai are poftă de nimic, doar să ajungă odată unde e de ajuns, ca să se ogoiască și să se așeze la hodină pentru vecie. Oftează prelung, cu greumânt mare, pentru că știe că asta nu se va-ntâmpla prea curând, sau poate niciodată. Numai tata univers are puterea de-a schimba datul, dacă i se năzărește cumva ideea, într-o noapte de insomnie rebelă. Numai el are destulă putere să schimbe curs de ape, să sece mări, să ridice munți, să înghită hulpav pământuri cu oameni cu tot, strivindu-i ca pe niște gângănii minuscule și nevolnice ce sunt. Ar vrea el, fluviul, să aibă parte de niscai hodină, dar când întoarce capul și-și vede malurile poleite de luminile bezmetice născocite din puterea nevolniciei acelor incredibile gângănii, care cică s-ar numi oameni, când simte tremurul din primul sărut al îndrăgostiților care-și oglindesc sufletele credule și amețite de vise în undele lui, când luna îi imploră iubirea sărutându-l noapte de noapte, prelung, cu patos nesfârșit de secole, veghindu-i grijulie calea pe drum de neguri, în timp ce dangătul ceasului din turla bisericii bate magic, chemător de stafii triste, pierdute între două lumi, prinse în mrejele propriilor lor dorinți neîmplinite, când bufnița, atentă la tot și la toate, observă cu ochii ei rotitori, ieșiți din orbite, întâmplare nelalocul ei în puterea nopții și care o scoate din pepeni și-o scandalizează atât de tare, încât dă un țipăt de avertizare atât de ascuțit că penetrează până-n lumea Shambalei, pe care o imploră cu vaieru-i să-și aplece milostenia asupra pământenilor și să-i învețe lecții neînvățate încă. Când vede toate acestea și când simte cum îi pătrune prin unde, până în adâncul sufletului lui de apă, frumusețea lumii călăuzită de stelele ghidușe care-și fac cu ochiul în sclipiri de ani lumină, nu-i mai vine bătrânului bărbos să se ducă pe calea somnului de veci. Îi e drag să se uite la perechea de pe banca de sub salcia căreia o ursitoare afurisită și-năcrită pesemne, fiindcă a fost părăsită de iubit, i-a menit să nu-i mai sece lacrimile. Bate, necăjita de ea, mătănii cu genunchii zdreliți de atâta-nchinăciune, șoptind rugi descântate-n tăișul frunzelor argintate, legănându-se neconsolate și fără de speranță între tristeți care și-au trecut de mult rostul. Moșul își încetinește mersul ca să privească mai adânc la cei doi copilandri, rătăciți pe tărâmuri abia descoperite, care îi uimesc peste poate și-i vrăjesc pe de-a-ntregul, încât se pierd unul în altul contopindu-și sufletele în întrepătrunderi magice.

Bătrânul pișicher nu-și poate stăpâni un chicotit ascuns în barba lui încâlcită printre trestiile unduitoare, care-i trezesc nostalgiile tinereții, tinerețe sorbită cu nesaț, aflându-se în vremea aceea, el, craiul, aflându-se necontenit în îmbrățișarea sevelor nesătule ale pădurilor, care i-au secat vlaga, adăpându-se pe săturate și-apoi, simțindu-i îmbătrânirea, l-au trimis, bățoase și disprețuitoare, la plimbare. Numai că blânda și calda câmpie l-a primit la sânul ei generos, făurit din aur curat, și l-a oblojit cu privirea ei limpede, izvorâtă din ochii-i chitiți din albăstrele gingașe, și l-a ogoit, încălzindu-i sufletul pustiit la dogoarea buzelor ei de mac roșu înflorit și l-a legănat încetuț pe brațe de spice, ca pe-un copil bolnav de deochi și așa de-a reușit cu răbdare și dăruire de sine să-l împace cu soarta. Iar acum, uite la el, că-i arde de ghidușii, de aruncat priviri furișe spre cei ce-i trezesc amintirile fecioriei lui tumultoase când s-a azvârlit orbiu în amoruri iuți și nepotolite, fierbânde furibund în cascade magnifice care afișau, infatuate, aliură de vrăji satanice.

Copiii aceia, care tocmai se pregătesc a da azvârlita copilăriei, copilărie care, înțeleaptă, știe ea ce știe, doar e Stan Pățitul atâtor generații, unele duse de-acum de mult, dar care și-au lăsat moștenirile-n trupul și cugetul încă fragede ale urmașilor, copilăria aceasta stă cuibărită și ascunsă printre meandrele ființei lor, nevrând nici în ruptul capului de-a se da dusă.

Împricinații parcă simt privirea șugubeață a moșneagului și, revoltați de imixtiunea în ale intimității lor, se revoltă tacit și-i fac în ciudă, zgândărindu-i și mai tare poftele trezite din adormirea vremilor crezute uitate, dar, de fapt, care, perfide, doar au zăcut inerte, ca lovite de depresie, dar păcălitoare, concentrându-și vitalitatea sub straturi prăfuite de așteptări răbdătoare.

Se sărută prelung, apoi el o ia de mână, o ridică și, cuprinzând-o în brațe, o unduiește în ritmurile molatice ale muzicii, care străbate prin respirația îngreunată a văzduhului, venită tocmai de peste ape, dintr-un loc în care alți oameni caută cu disperare inconștientă depășirea singurătăților. Efluviile de graiuri nepământene, scurse din notele încastrate pe coarde de chitară de mâini măiestre dăruite cu har, îi găbjește tocmai pe ei din întreg noianul existențelor terestre.

Amețit de aromele apropierii, Adrian îi rostește în transă, aproape de granița trecerii în inconștiență a palpabilului real, numele ei de zână:

-Lioara!

Nume duios, rivalizând cu blândețea răspândită în eter de sonoritățile unei coarde de harfă atinsă în fugă.

Lioara nu găsește puteri de-a răspunde prin viu grai. Doar se modelează după forma trupului lui pus pe jăratic. Se potrivește cu adâncituri scobite pe conturile lui puternice. Băietanul de ieri trece pragul bărbăției topindu-se, fără-a se putea opune, asemeni unei lumânări care, îndoită de dogoare, își pleacă

flacăra şi se scurge pe lujerul alteia, pusă de către un neatent prea aproape şi astfel se contopesc într-un amestec de ceară, ba nu!, de ceruri topite, scurgânde prin întrepătrunderi de nedespărţit nici pe lumea ailaltă. Tânărul bărbat icneşte chinuit şi beat de încântare în acelaşi timp. Îl încearcă senzaţii unice, de neegalat a doua oară, fiindcă doar prima dată e prima dată şi încă o dată nu mai poate fi prima dată. Dusă rămâne pentru vecie, însă lasă, darnică, în urma ei, amintiri imitabile.

Lioara şi Adrian se străduiesc să urmeze acest dat al firii. Se ţin legaţi cu odgoane şi deja colegii-i ştiu de pereche.

Ea e atât de frumoasă, încât multora li se scurg ochii de dor sau de pofte, după firea omului, dar n-au destulă îndrăzneală a se avânta peste Adrian. I-ar mânca de vii, nici măcar fripţi sau fierţi.

„Cum aş putea să-mi ştiu iubita tocălită de altul, care, sigur, sigur, doar dă din clanţă ca să se preamărească altora la fel de breji, aflaţi la un pahar în plus?! Cum aş putea răbda să se laude cu gura bălmăjită că ce-a făcut şi ce-a dres şi ce grozav e, chiar dacă ştie sigur, ticălosul de măgar, ce minciuni sfruntate toarnă?! Nu pot! E clar! Numai să-ndrăznească vreunul şi-l spulber. Fără vorbă.”

Cât despre ea, i-ar străfulgera cu ochii ei de lavandă înflorită şi i-ar transforma în stană de piatră. Să rămână astfel până ar găsi îndurare de la vreo dezamăgită, batjocorită de egoisme şi nepăsări masculine, ajunsă la un asemenea grad de singurătate insuportabilă, încât ar săruta până şi-o piatră nesimţitoare. Atunci abia s-ar putea trezi din nou la viaţă, dar, există un dar, să se fi prins de ei lecţia şi să-şi scoată la suprafaţă sufletul spre a-l dărui însetatei.

„Ce fel de suflet dacă e stană de piatră? Păi,... sufletul acela mic pe care-l are piatra. Am citit că orice există pe pământ este construit de către Făuritor, astfel încât să se bucure de propriile vibraţii. Acestea-s mai multe sau mai puţine, după natura fiecărei creaturi sau creaţii. Eu zic că ele, vibraţiile, pot fi socotite suflet, un strop mai mare sau nu atât de mare, dar suflet. Dacă stau să mă gândesc bine, nu vibrez eu însămi de mama focului când sunt lângă Adrian? Sau când suntem departe, pentru că e noapte şi fiecare e la casa lui, ori că suntem eu la şcoală iar el la cursuri la facultate şi atunci nu mai pot de dorul lui şi numai ce mă scutur toată ca lovită de streche? Acestea n-or fi vibraţii? Unele de-un fel când îl simt lângă mine, trup şi suflet, altele, de alt fel când nu e lângă mine şi mi-e dor şi precis şi lui i-e dor de mine. Vibraţii trebuie să fie! Sigur că nu se compară cu ale pietrei, pe care nici nu le putem vedea, nici simţi. Dar probabil că ştiu ei, filozofii, ce vorbesc când susţin sus şi tare că şi pietrele au simţirea lor. Poate că nu suntem noi destul de buni şi de vrednici ca să fim lăsaţi să vedem şi să simţim sufletul pietrelor. Nu ştiu. Am să-l întreb pe Tati.”

Lioara nu le-a spus încă nici lui Mami, nici lui Tati despre Adrian. El e dus acum la ai lui, acasă, pentru că vinerea nu are cursuri şi poate să prindă trei zile libere. Într-una din ele o să găsească destul curaj şi să le spună ce au ei de gând să facă. La vară, când ea va termina liceul şi va intra la facultate, au să se căsătorească.

Şi ea trebuie să-i anunţe pe ai ei. Încă nu ştie cum să facă să li-l prezinte. Va găsi ea soluţia. Cât mai repede. Aşa nu mai merge.

Pe Adrian nu-l cunoaşte decât verişoara ei, Daiana, şi soţul Daianei, Vali, un tânăr profesor la Politehnică. Predă şi la anul întâi, deci îl are student pe Adrian. Ea, Lioara, nu ştie de ce anume e mai mândră. De faptul că este iubita unui student, mai ales student al lui Vali, sau de faptul că e verişoara unui profesor universitar, mai ales profesorul lui Adrian?! Realitatea e că de amândouă. De aceea nu a pierdut prima ocazie de a-i pune faţă în faţă, pentru a-i uimi pe amândoi şi a se simţi ea importantă. Nu era conştientă de această dorinţă a ei de-a se da mare, dar în subconştient, acest mecanism funcţiona. Totala ei inconştienţă îi dă un farmec ieşit din comun. Îi strălucesc ochii şi zâmbeşte şmechereşte, amuzată ca de cine ştie ce poantă care te poate face să râzi până nu mai poţi.

Numai că cei doi,Vali şi Adrian, se simt mai mult stânjeniţi.

E duminică după masa. Ea are întâlnire cu Adrian în centru. De sâmbătă a fost să doarmă la Daiana şi la Vali. Îi place să meargă la ei. Sunt tineri şi frumoşi şi se iubesc. Tot timpul sunt unul după celălalt şi se ţin de mână. Şi se pupă des. Aşa va fi şi ea cu Adrian. Pe deasupra mai au şi televizor. Dar cel mai important lucru este că ei îi pot servi drept alibi pentru întâlnirile cu Adrian. Acasă se ştie că este la ei şi totul e-n regulă. Nimeni n-o mai întreabă de sănătate, mai ales că de fiecare dată o roagă pe Mami să le dea în prealabil un telefon, ca să le ceară permisiunea să meargă la ei. Nici nu vrea să se gândească ce s-ar întâmpla dacă ei ar zice nu. Va trebui să se gândească la o variantă de rezervă. Doar n-o să-i dea plasă lui Adrian, numai pentru că ea nu e în stare să născocească o minciună valabilă, ca s-o şteargă de acasă, la întâlnire?!

Tocmai se uită la televizor, când lui Vali îi vine o idee genială.

-Fetelor, ce-aţi zice voi să vă scot la o îngheţată?

Amândouă sar în sus, gata de plecare.

Le duce la cea mai elegantă cofetărie din centru. Până găsesc masă, până le ia comanda, până le aduce comanda, ceasul nu stă pe loc şi e ora întâlnirii cu Adrian. Noroc că e la doi paşi. Fără nicio introducere,

le comunică pe neaşteptate, luându-i vorba din gură Daianei, care îi povesteşte lui Vali ceva despre ce isprăvi a mai făcut o vecină imposibilă. Pe ea nu o prea iau în seamă, dar ei nici că-i pasă. Nici nu realizează că uneori e în plus, că pentru ei e incomod s-o aibă în preajmă şi ar prefera să nu le calce pragul prea frecvent. De aceea şi fac de multe ori abstracţie de ea şi-şi văd de ale lor, de parcă ar fi singuri. O suportă din politeţe, doar nu pot să-i spună verde de la obraz să se ducă acasă. În fond, e o fată dulce, simpatică, vioaie şi veselă. Are o doză considerabilă de umor când povesteşte şi-i binedispune, chiar şi-n momente când sunt mofluji, pentru că tocmai se ciondăniseră pentru o nimica toată. Lioara, însă, se simte bine cu ei absolut întotdeauna, îi sunt tare dragi. De aceea se gudură cum numai ea ştie pe lângă Mami să o lase la ei. Mami nu prea vrea.

-Măi fată, ce e mult strică. Abia ai fost acolo săptămâna trecută. Nu eşti abonată-n fiecare weekend. Mai lasă-i în pacea lor, că nu tot timpul or fi având chef de tine codirişcă după ei.

Ea însă nu înţelege cu ce i-ar putea deranja, aşa încât atâta o bate la cap pe Mami, până când femeia, sufocată, îi face pe voie. O pupă râzând, agăţată de gâtul ei, apoi pe-aci ţi-e drumul, o-ntinde ca din puşcă.

„În fond, poate că le place şi lor de ea. E aşa de dulce! Dacă îi deranjează, ar trebui să-mi spună. Ar trebui o dată să mă duc şi eu pe la ei şi să deschid discuţia, să văd în ce ape se scaldă,” gândeşte Mami, ca orice mamă care îşi iubeşte copilul şi-l vede plin de calităţi, calităţi pe care e absolut convinsă că le apreciază la justa valoare toţi cei din jur. Fals, dar aceasta este psihologia maternă. Nu a tuturor mamelor, mai sunt unele care par a fi maştere, nu mame bune pentru copiii lor, dar majoritatea sunt croite după primul calapod.

Mami oftează, ştie că veşnic e potopită de treburi şi nu-şi va găsi curând vreme să şi facă ce a plănuit.

-Aşa că doamna noastră, Nina... tocmai zice Daiana.

-Eu am un prieten. Am întâlnire cu el, acum. Pot să-l aduc şi pe el aici?

Cei doi rămân muţi de surpriză. Se uită unul la altul, sugerându-şi din priviri să răspundă celălalt, numai că, pe moment, niciunul nu se îndeamnă. După câteva fracţiuni de secundă de timpi morţi, Vali dă verdictul cam cu îndoială, dar e conştient că n-are încotro. Mucoasa i-a cam pus în faţa faptului împlinit:

-Dacă vrei.

Lioara nu aşteaptă mai multe, o zbugheşte învârtindu-se. Verii ei o privesc încă miraţi, dar în acelaşi timp cu un nor de amuzament în ochi.

-Ia te uită de unde sare iepurele!

-Ce vrei, Daiana scumpă? Se pare că fata noastră s-a făcut mare, numai că noi n-am remarcat încă.

-Oare maică-sa şi taică-su ştiu?

-N-aş prea crede, judecând după moaca pe care-a făcut-o acuma. S-a repezit s-o spună aşa de cu viteză, de parc-o alergau tătarii. N-ai văzut?!, replică Vali râzând cu poftă.

Lioara se întoarce trăgând după ea un băiat care pare cam ruşinat. Îl ţine de mînă şi păşeşte hotărâtă. El e cu un pas în urma ei şi se vede clar că nu-i e la-ndemână ce se-ntâmplă. Cu capul pe jumătate întors către el, turuie din gură în timp ce pe faţă i s-a întins un zâmbet larg cât zarea. Toată e numai lumină. Dacă ar trebui să lumineze noaptea, ar lumina a giorno, în asemenea hal radiază prin toţi porii, fata noastră.

-Hai, de ce ţi-e ruşine? N-ai de ce. Doar ţi-am spus că-i văru-meu. Auzi tu, domn profesor! Şi ce dacă?! Acum o să-l cunoşti personal. E om ca toţi oamenii. Nu cred c-a mâncat pe nimeni până acum. Nici n-a muşcat, să ştii. Dacă vrei, îl întreb, ca să fii sigur, zice chicotind.

Bietul băiat nu gustă gluma de niciun fel şi îngaimă cu jumătate de gură, pierit de tot:

-Totuşi...

Lioara îi zboară vorba din gură:

-Niciun totuşi. Fii serios!

Tace. Oricum nu mai e nimic de făcut. Au ajuns lângă masă.

-El e.

Stă cu picioarele bine înfipte în pământ şi priveşte mândră către cei doi, apoi către Adrian:

-Ea e verişoara mea, Daiana, pe care o iubesc cel mai mult dintre toate verişoarele. Voi doi vă cunoaşteţi, dacă tu-i eşti profesor şi el ţi-e student, se adresează cu nonşalanţă lui Vali. Acesta zâmbeşte, parţial cu bunăvoinţă, parţial amuzat.

„Oare să-i spun puştoaicei că nu e posibil să-mi cunosc toţi studenţii, mai ales dacă sunt în anul întâi? Cred c-aş dezamăgi-o.”

Tace şi se amuză copios în continuare privind la cât de încurcat pare-a fi studentul lui, în timp ce se apleacă deasupra mâinii elegante şi îngrijite a soţiei sale, pentru a i-o săruta.

-Sărut mâna, doamnă. Îmi pare bine.

-La fel. Ia loc.

Băiatul se aşază ca pe spini.

Vine chelneriţa şi se vede silit să comande. Se gândeşte cu groază cât o fi costând consumaţia în acest loc select şi dacă el are bani suficienţi să plătească, mai ales că nu încape discuţie să şi-o plătească numai pe a lui. Va trebui să se ofere să facă el plata pentru toţi. I se face rău la ideea că nu va avea bani destui. Bursa o va lua abia peste trei zile. Până atunci totul e drămuit cu grijă. În acest moment ceva neprevăzut din punct de vedere financiar înseamnă o adevărată tragedie. Înseamnă că nu va mânca zilele viitoare. Înghite cu noduri în timp ce pe şira spinării îl trec toate sudorile.

„O să iau înprumut. N-am de ales."

E clar ca bună ziua că Lioarei nici nu-i trece prin minte în ce încurcătură oribilă l-a pus. Cu naivitatea vârstei îşi permite să ciripească încântată şi fericită, câte-n lună şi-n stele.

-Ştiţi, am hotărât ca la vară să mergem împreună în tabără. După ce dau admiterea. Adrian o să ia un bilet studenţesc, iar eu o să fac blatul.

Vali şi Daiana abia se abţin să nu izbucnească în râs de mutra disperată a lui Adrian. Vali se hotărăşte să salveze situaţia.

-La ce secţie zici că eşti?...

Etc ... etc.

Între timp toţi îşi termină îngheţata. Pentru că multă lume aştepta pe de margine să se elibereze vreun loc, chelneriţa se înfiinţează rapid cu nota de plată. Adrian mai că nu se face verde la faţă, dar face un efort incomensurabil, al cărui preţ numai el îl cunoaşte, pentru a nu se observa pe faţa lui prin ce emoţii trece. Se mai linişteşte când vede suma.

„Cred că am bani destui."

Scoate repede portofelul din buzunarul din spate al pantalonilor, îl deschide şi dă să plătească văzând uşurat, după culoarea bancnotelor câte scoteau colţurile din despărţitura lor, că sunt într-adevăr suficiente.

Nonşalant, Vali îi face un semn discret chelneriţei să nu ia banii şi achită el totul.

-Dom' profesor, vă rog! se repede Adrian, nu se poate! Lăsaţi-mă pe mine!

-Ei hai, fii cuminte! Când oi fi tu mare director de fabrică cu salar serios, iar eu un biet de pensionar, ai să te revanşezi.

* * *

E vineri seara. Adrian s-a întors cu trenul de duminică. Telefonul ei e deranjat de câteva zile, iar el, la cămin, nu are, ca să-l fi sunat ea pe el. Niciunul nu s-a gândit că există telefoane publice?! Mister.

Zilnic a avut cursuri până la două. Ea. La fel el. Tot până la două. Aşa încât, atunci când reuşeşte el să ajungă de la facultate la liceul ei, ea e plecată de multişor. Ar putea să-l aştepte, dar ce-ar zice colegii? Colegii ca şi colegii, o doare pe ea în cot de ei şi nici măcar acolo, pentru că oricum doare, dar dacă o vede un profesor şi-o întreabă de sănătate, ce caută, de ce nu merge ea frumuşel acasă, ca o fată cuminte, ca să înveţe pentru bacalaureat, doar acum e pe ultima sută de metri şi nu e vreme de pierdut?! Ar fi putut să-l aştepte în alt loc, fără risc, nu în apropierea şcolii, dar nu avea, pe de o parte, cum să-l anunţe unde şi când, exact la ce oră, fiindcă nu-şi putea permite să piardă prea multă vreme. Ar întârzia acasă şi n-ar şti ce să spună de ce a întârziat. Nu-i meşteră a inventa scuze. N-a fost niciodată. Nu ştie minţi, i se citeşte pe faţă şi-ar prinde-o imediat. Pe de altă parte, dacă o vede cineva cunoscut şi o pârăşte c-a văzut-o care-unde, ce explicaţie să găsească?! Sigur se va fâstâci şi va roşi şi se va da singură de gol. Şi apoi nici ei nu-i place să mintă. Nu poate. I se opresc vorbele în gât. Clar că nu e învăţată să mintă. Educaţia lui Mami şi-a lui Tati. De fapt şi-a lui Buna şi-a lui Moşu.

-Draga lu' Moşu, să ştii de la mine. Minciuna are picioare scurte. Adevărul iese la suprafaţă ca uleiul deasupra apei. Mai bine îl spui tu de la bun început. Măcar nu te prinde nimeni de mincinoasă. Greşeala recunoscută e pe jumătate iertată.

Aşa i-a zis Moşu, iar ea ţine minte.

„Nu! Nu, că trebuie să le spun despre Adrian. Aşa nu se mai poate! Azi o să le spun."

Când şi-a făcut planul cu spusul, i-a ieşit cu totul din minte că e vineri, iar seara au bilete la operă. Traviata. Una din operele ei preferate. Cel mai mult îi place Aida. N-a mai apucat să le spună nimic. N-au

avut timp niciunul, de-abia şi-au terminat fiecare treburile lui, au apucat să se îmbrace, apoi au plecat.

Coboară din tramvai la staţia de la operă.

Urcă scările îndreptându-se spre intrarea cu uşi mari, grele, din stejar sculptat. Frumoase uşi. De fapt, toată opera e frumoasă. Şi uşile, şi faţada, şi balconul în care se ieşea în pauzele dintre acte, sprijinit pe coloanele lui de marmură cu capiteluri înflorate măiestrite din daltă. Când intri, dintr-un antreu, pe alte uşi din acelaşi lemn frumos sculptat, batante de data aceasta, cu mânere din metal aurit, nimereşti direct în hol. Holul se numeşte al oglinzilor. Îşi merită numele, pentru că e împodobit ca o turtă dulce de la târgurile de pe vremuri, cu oglinzi mari pe toţi pereţii. Coloane de marmură roz, aşezate în rotondă, chiar în mijloc. Eleganţa clasică a holului te face să ai senzaţia că ai pătruns în sala de bal a unui castel. Mai ales că în cele patru colţuri se revarsă scări cu balustradă, care duc sus. Aidoma ca la castele. Sala de spectacole nu e cu nimic mai prejos. Cupolă pictată, loji aurite, fotolii de catifea bordo, asortate cu cortina care are în partea de jos franjuri grei din mătase galbenă ca paiul. În locuri bine gândite de către specialişti, sunt cocoţate reflectoarele, gata la datorie. Şi când te gândeşti că doar actorii şi cântăreţii sunt cei aplaudaţi. Toţi ceilalţi, decoratori, costumieri, peruchieri, machiori, sufleori rămân pălmaşi necunoscuţi. La sfârşit e adus pe scenă dirijorul, iar orchestra e sculată în picioare. Dar toţi ceilalţi? Câtă ştiinţă, câtă muncă, câtă fantezie şi talent îţi trebuie ca să faci un costum reuşit sau un decor adecvat? Aceştia sunt menţionaţi doar pe programe şi afişe. Asta-i nedreptate curată! Euforia este stocată în aplauzele pe care ei nu le pot culege decât din culise. Dar toţi la un loc, şi vizibili şi invizibili, creează o lume mirifică, în care odată pătruns, te uiţi pe tine şi îţi iei zborul spre tărâmul idealurilor.

Dacă laşi pleoapele să-şi tragă draperiile ocrotitoare peste ochi şi să destrame lumina realului din jur, farmecul şi vraja care domnesc dintotdeauna în acest loc, te pot face să ameţeşti, să scapi din frâie imaginaţia, care, odată slobodă, îşi face loc prin mulţime dând abitir din coate, şi, insistentă, te provoacă şi te determină să vezi multe: lume elegantă, parfum de epocă, la bufet, şampanie în cupe alungite şi tijă fină asemeni florii de lalea. Tija aminteşte de o barză stând într-un picior în mijlocul cuibului ei durat cu meşteşug în vârful unui stâlp de telegraf, aşteptând răbdătoare să-şi treacă existenţa, oricum trecătoare, până să vină vremea a-şi şcoli moştenitorii într-ale zborului, puiandri încă golaşi, care scot pe de margini gâturi pilege, lipsite de pene protectoare, arătându-i la faţă jigăriţi şi prăpădiţi ca pe copiii orfani.

Domni, purtând pălării elegante din fetru fabricat din fire de angora şi panglică lată, ripsată, care, bine crescuţi, respectă eticheta şi ajută doamnele să-şi depună hainele la garderobă. Gulere de nurcă, etole din blană de vulpe argintie, rochii lungi care cad greu, învăluind coapse, vroind să ia mulaje pe forme care par perfecte sub strălucirea luminilor care te fac să vezi totul altfel de cum e.

Numai că înainte de a dispărea în îmbrăţişarea lăcaşului care trezeşte din somn visele şi ţi le dăruieşte buchet de flori îmbălsămate cu parfumul uitării de sine şi al trecerii punţii către mirificul ireal, Lioara se aude strigată.

Recunoaşte glasul şi rămâne cu-n picior în aer, cum tocmai voia să escaladeze încă o treaptă. Întoarce capul şi-l vede pe Adrian, care-i face disperat cu mâna şi lansează către ea priviri imploratoare.

În primul moment nu ştie ce să facă, dar se hotărăşte repede, dragostea îi dă ghionturi serioase, spune un repezit „Scuzaţi-mă un moment!" şi zboară către el. Tatăl e mut de uimire, iar mama, deşi surprinsă, se mărgineşte la un zâmbet blajin şi oarecum nostalgic. Niciunul din ei nu comentează, doar o aşteptă, aparent calmi, înainte de-a prezenta uşierului biletele la control.

Fata se întoarce trăgând băiatul după ea. Frânează brusc în faţa părinţilor şi printr-o răsuflare şuierată din cauza emoţiei, scapă ca din praştie vorbele care-şi iau zborul fără de întoarcere:

-El e Adrian. E prietenul meu. Vreau să vi-l prezint.

Bon ton de circumstanţă:

-Ne pare bine să te cunoaştem, preia conducerea din strictă obligaţie tatăl, ca mai marele familiei. Capul, cum s-ar zice.

Altfel, ar fi pasat bucuros soţiei sale astfel de îndatoriri delicate, la care nu se simte defel pregătit a face faţă onorabil. Situaţiile cu cântec întotdeauna le pasează consoartei. Ea e mai abilă. Dacă tot o are lângă el, de ce şi-ar mai bate capul? Se spală pe mâini. E mai simplu. Rezolvă ea. El poate sta liniştit. Dacă ceva nu iese cum trebuie, are cui băga de vină. El rămâne curat ca lacrima şi cu somnul liniştit şi împăcat.

„Avantajul de-a fi însurat."

Simte însă că acum nu e cazul.

„Tânărul trebuie să ştie de la bun început cine-i bossul cel mare."

Omul e încurcat rău şi nu mai ştie ce altceva ar putea spune.

Mama zâmbeşte cu bunătate calmă, ca de obicei. Înclină puţin capul, în semn de recunoaștere ca parte inclusă-n acel „ne pare bine."

Pauză. Penibilă.

Tatăl îşi roteşte verigheta de pe degetul inelar al mâinii stângi. Mama tocmai a descoperit că are nevoie de batista din poşetă şi scotoceşte de zor ca s-o găsească. E şi greu de găsit în poşeta ei de gală, mare cât o coajă de nucă!

Adrian e pară în obraji şi încearcă o ieşire de salvare

-Ăăă! Ştiţi..., eu... eu... nu sunt din oraş, vine repezit explicaţia. Tata e medic de ţară şi mama, farmacistă tot acolo. Am fost să-i văd. De aceea am pierdut legătura cu Lioara. Cum n-am telefon... se pare că nici al dumneavoastră nu merge... mereu dă deranjat temporar... Am ştiut de la ea că azi veniţi la operă. N-am avut altă soluţie.

Firul logic iar se rupe. Iar se-ncurcă.

-Ăăă...

Iar pauză.

-Nu face nimic, ai găsit-o acum. Tata, hai să intrăm noi. Lioara va veni şi ea imediat. Dă-i biletul. Să nu întârzii, scumpo.

Femeia, tot femeie! Până la urmă tot ea e salvarea.

Cei doi tineri şuşotesc ceva în grabă. Mai exact, Lioara dă cu gura, el ascultă şi doar încuviinţează.

-Atunci aşa rămâne, gângureşte veselă fata şi fuge zglobie, mai că nu sare într-un picior, ca să-şi ajungă părinţii din urmă. O ia pe Mama de mână, fără ca să observe nimeni, iar Mama o strânge uşor, apoi se desprinde.

-Hai să ne depunem hainele. Mai sunt doar două minute până începe. Deja a sunat o dată.

Lioara răsuflă uşurată. Printre buze i se strecoară un oftat fulguit.

„Fuf! Gata! Am scăpat uşor! Ce bine!

Cu asta basta. S-a încheiat capitolul. Va vorbi ea, Lioara, cu Mama, mai pe îndelete acasă."

Timpul, după prea bunul lui obicei, îşi vede de treabă, adică trece şi nu se mai întoarce.

Idila continuă. Adrian e un băiat bun, cuminte şi liniştit. Tăcut, de obicei. Nu-i vine peste mână să reziste la solicitudinea entuziastă pe toate fronturile a Lioarei şi la toate fanteziile ei naive de fată tânără, care visează cu ochii deschişi iubirea absolută şi indestructibilă a unui nemaiîntâlnit personaj de poveste. Nici el nu-i prea departe, aşa lipsit de experienţă cum se află. Nu-i cine ştie ce un sărut, două, acolo, furat iute de la vreo colegă de liceu mai mică, undeva într-un cotlon ascuns de coridor, într-o pauză. Un tangou lent, la o serată dată de ziua cuiva, când o fată, în semiîntunericul creat de luminile difuze, special instalate pentru acea ocazie, îşi lăsase timid fruntea pe umărul lui, iar reacţia-i promptă la stimul i-a sugerat automat s-o strângă mai cumsecade peste mijloc şi să-i atingă fugar creştetul capului cu-n sărut, simţind atingerea mătăsoasă a părului pe buzele lui arse de sete adolescentină.

Adrian şi Lioara sunt numai bine potriviţi unul cu altul, părinţii de ambele părţi par încântaţi de alegerea odraslelor şi a rămas de îndeplinit doar aşteptarea până la venirea sorocului ca să joace la nuntă. Toate curg ca la carte. Sunt nedespărţiţi. Nu-i loc unde să meargă unul fără celălalt. Au devenit o pereche binecunoscută şi acceptată.

* * *

Pentru sâmbătă seara, o colegă de clasă a Lioarei, Cheţi, îi invită la o petrecere de ziua surorii ei mai mari. Se duc. Dau de o casă cam dărăpănată, însă ar fi perfect valabil şi calificativul sordid. Tencuială căzută, neadunată de secole, rămasă pe lângă pereţii dezgoliţi ca o târfă din cele ordinare, fără de ruşine elementară. Uşa, cu ochiuri de geam prin care se vede direct într-o cameră, e cu vopseaua scorojită şi nici nu-şi mai aminteşte cum arată la faţă pensula pentru vopsea, se uită chiorâş la curtea invadată de bălăriile printre care încearcă să subziste câte o amărâtă de floare cu obida potcovită în suflet şi cu capul în jos de ruşinea mizeriei din jur. Un tomberon tronează într-o rână, etalându-şi coroana de gunoaie.

Un câine râios şi o pisică jigărită împrăştie în jur recolta lor de purici, stând apatici pe nişte resturi de ziare.

Lioara şi Adrian se uită unul la altul miraţi din cale afară. Doar au venit la Cheţi, blonda minionă, plină de nuri şi cochetărie.

-Poate am greşit adresa.

-Nu cred. Uite biletul pe care a scris Cheţi cu mâna ei.

-Totuşi...

- Ei, voi de colo, se aude o voce cam tabacică şi cam împleticită, corp delict care demonstrează că posesoarea ei e bună prietenă cu sticla. De altfel ţine cu amândouă mâinile o butelcă pe care o duce la

gură şi soarbe.

-Haideţi, ce-aşteptaţi, invitaţie specială?! E chef, ce mama naibii! Eu sunt sărbătorita. Sughite scurt. Chicoteşte înveselită.

-Pardon.

Cei doi, din ce în ce mai deconcertaţi, mai că s-ar întoarce pe-un picior, dar apare şi Cheţi.

-Adrian, Lioara! Ce bine-mi pare c-aţi venit! Scuzaţi-o pe sor-mea. S-a cam matolit. Dar e scuzabil, nu? E doar ziua ei. Mai îmbătrâneşte un pic. Cum să nu te matoleşti? Niciodată n-am fost în stare să înţeleg de ce oamenii se veselesc aşa de tare de ziua lor. Doar îmbătrânesc. Care-i sfârâiala?!

Ia de pe o masă plină mai mult cu resturi, două pahare îndoielnic dacă nefolosite. Toarnă licoarea lui Bachus şi le întinde noilor veniţi. Se stinge lampa şi rămâne doar lumina unei veioze chioare cu un bec de voltaj scăzut şi pictat de muşte. Se face economie.

-Hai beţi, faceţi ce vreţi. Maică-mea nu vine acasă. Doarme la o prietenă. În camera cealaltă mai e un pat. Chiuveta e la bucătărie, dacă cumva vi se face rău. Cea de la baie s-a defectat săptămâna trecută. Vreau să vă văd cum daţi peste cap paharele în cinstea sor-mi.

Îi îndeamnă împingându-i de coate-n sus, pentru a duce paharul la gură.

Lioara gustă, se îneacă, tuşeşte. Vinul e acru şi aspru. Ieftin. Cine ştie dac-a văzut strugurii.

Adrian, mai bărbat, se sileşte să-l bea. Numai bine când termină, simte că e cam ameţit. O ia pe Lioara şi se retrag într-un colţ.

- Adi, te rog, hai să plecăm!

-De-abia am venit. Nu-i frumos să plecăm. O să se supere Cheţi pe tine.

-Să fie sănătoasă! Nu-mi place. E mizerie şi promiscuu. Nu vezi ce tipe nespălate, le curge rimelul în gură şi tipii ăştia neraşi cu cămăşile ieşite din pantaloni?! Cred că nimeni nu-i treaz.

Adrian nu apucă să răspundă, că literalmente e înşfăcat de sărbătorită care se lipeşte de el ca timbrul de scrisoare şi-l duce în mijlocul unui grup cu contururi incerte. Nu se prea ştia cine cu cine dansa, toţi se frecau unul de altul cu mişcări lascive pe o muzică pe care nici n-o mai auzeau, atât erau de preocupaţi doar de propriile senzaţii, născute din vâltoarea sângelui încins de băutură şi de trupuri calde.

Când şi cum a ajuns în pat, Adrian nici nu-şi dă seama, cert este că-i place ce-i oferă focoasa soră a lui Cheţi. E asfixiat în emoţii ca orice protagonist la premieră. E pierdut.

Lioara îl caută orbecăind printre bivolii aceia spătoşi care miroseau a transpiraţie şi abia se abţine să nu plângă. Împarte palme în dreapta şi-n stânga de câte ori e atinsă cam peste tot, dar mai ales pe partea dorsală, de către mâini umede şi hulpave.

-Ce-i frumuseţe?, se proţăpeşte în faţa ei o namilă. Îţi cauţi iubitul? Pardon de jignire, iubiţel. Am auzit că ţi-e logodnic. Dar acum a luat şi el o pauză, ca tot omul.

Lioara îl pocneşte din toate puterile. O ustură palmele şi o dor încheieturile mâinilor, de cât de tare l-a altoit.

-Ei, scumpeteo! Văd că te dai măreaţă şi eu nu ţi-s destul de bun. Ha, nu-s de nasul tău! Ia să vezi tu cu cât mai breaz ţi-e iubiţelul. Pardon! Viitorul soţ!

O ia pe sus, ca pe-o mireasă când o treci pragul. Chiar îl trece pe cel al camerei unde Adrian se pierduse printre perini cam nelăute în braţele prea libertinei surori a lui Cheţi.

Aşa că n-a mai fost nicio logodnă oficială, nicio nuntă, iar părinţii lui Adrian au rămas cu vizita şi cadourile pe care le-au făcut părinţilor Lioarei când s-au dus s-o ceară, în timp ce aceştia din urmă au rămas şi ei cu ceva. Cu cheltuielile făcute pentru primirea cuscrilor veniţi în peţit, dar mai ales cu durerea de a-şi vedea fata terminată pentru o bună bucată de vreme, dacă nu marcată pentru toată viaţa, cine ştie?!, din cauza dezamăgirii.

* * *

Femeia se opreşte din relatare, dar nu dă semne c-ar fi terminat. Pavel îi studiază atent expresia feţei şi hotărăşte că e bine să mai aştepte, să vadă ce se mai întâmplă. Trec câteva minute bune. Tocmai când Pavel se hotărâse s-o trezească, ea începe cu o voce ezitantă:

-Nu mai văd nimic. Am făcut efort, m-am concentrat, dar nu pot vedea. Sunt prinsă ca în menghină de un fel de pâclă groasă şi umedă. Cleios umedă. Nu ştiu ce se întâmplă. Nu mă pot desprinde ca să plec. Cu cât încerc să mă zbat mai mult ca să scap, cu atât se îndeasă mai tare în jurul meu şi mă sufocă.

-Încearcă să nu te mai zbaţi. Stai liniştită şi te relaxează. Zâmbeşte... Ţi-e mai bine acum?

- Da... Stai! Zăresc ceva. Se con-tu-rea-ză... se conturează silueta... cred... a unei biserici... Da. Biserică. Se vede bine turla cu cruce aurită în vârf. Se vede tot mai clar. E o biserică mare. Frumoasă. Se pare că e duminică, sau sărbătoare, pentru că e multă lume. Pe prima treaptă de sus a scărilor de afară stau două doamne, care tocmai au ieşit din sfântul lăcaş. Una-mi pare cunoscută. Stai să mă uit mai bine. Da, mi-e foarte cunoscută. Dar... de unde o ştiu?.. de unde-o ştiu?... O Doamne, ce proastă sunt! Dar asta-i Lioara! O Lioară femeie în floarea vârstei. Să aibă vreo treizeci şi doi, treizeci şi trei de ani. Sfinte, ce frumoasă poate fi! Poartă o rochie turcoaz de mătase. Cum bate puţin vântul, mătasea se învălătuceşte şi-i descoperă pulpele perfecte. E tot suplă şi mlădioasă. Talia e încinsă c-un cordon lat de piele culoarea untului, în asorte cu sandalele şi poşeta plic, pe care-o ţine de-un colţ cu mâna ei fină şi bine manichiurată. Pe cap are o pălărie cu boruri largi, tot crem. Simplă. Fără flori într-o parte, sau alte ferfesticuri şi împodobăciuni groteşti, cum sunt majoritatea pălăriilor, încât te întrebi dacă dizainării aceia au dat vreodată cu nasul pe la o şcoală de specialitate, că de talent duc lipsă ca deşertul de apă. Doar panglica din jurul calotei e de culoarea rochiei. Un perciun rătăcit se iveşte şmecher şi alunecă pe ceafa albă a Lioarei. Elegantă foarte, Lioara noastră! Şi frumoasă. Mulţi întorc capul, cât sunt ei de în faţa bisericii. Uită şi de frica lui Dumnezeu şi a iadului şi de tot. Se uită atraşi ca de un magnet.

- Bună ziua, doamna profesoară.

Glasul se adresează doamnei cu care e Lioara.

-Ce mai faceţi? Îmi pare bine că vă văd.

-Adrian, băiatule! De unde-ai răsărit? Unde eşti, ce faci? Măi, ce surpriză!

-Eu m-am întors acasă. Stau cu părinţii şi lucrez acolo. Acum ne-am depus actele, pentru că vrem să plecăm definitiv în Canada. Să vedem dacă ne dau viză... Să vă prezint pe soţia mea. E tot inginer ca şi mine, dar n-a terminat la noi, de aceea n-o cunoaşteţi.

Cu o jumătate de pas în spatele lui, o femeie ştearsă, potrivită de statură, şatenă, cu ochi căprui spălăciţi şi inexpresivi, stă timidă. Pare pierdută într-o lume care nu-i a ei. E complet eclipsată de arătosul ei soţ. Abia de se aude ce zice.

-Îmi pare bine. Florica.

Întinde o mână cu piele vizibil înăsprită de munci gospodăreşti.

-Florica, Adrian, daţi-mi voie să vă prezint o bună prietenă, doamna Alexandrescu.

-Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Lauran.

Lioara întinde degajat mâna către soţia lui Adrian, un Adrian rămas perplex odată ce şi-a dat seama pe cine are în faţă. Realmente a rămas gură cască.

-Cu domnul Lauran ne cunoaştem bine de pe vremea când aveam caş la gură. Eu. Dumnealui era student. Îmi pare bine să vă revăd după atâţia ani, domnule Lauran.

Lioara afişează un zâmbet sigur de sine, destul de condescendent, uşor ironic, peste care plana o undă de tristeţe abia îngăimată. Se uită la ceasul de pe mână. Mic, de aur, o bijuterie.

-Pe mine vă rog să mă scuzaşi. Trebuie să plec. Sunt aşteptată cu masa. Încă o dată, mi-a părut bine. La revedere, doamnă! Adriane!

Îi întinde mâna. El o apucă hulpav şi necontrolat. O sărută lung şi apăsat. Mult prea lung. Lioara îl lasă o vreme, cu o plăcere răutăcioasă. Apoi, după ce-a fost convinsă că i-a inhalat suficient mirosul parfumului, aşa încât să nu-l poată uita prea repede, şi-a retras mâna prelins, încet, aproape pervers de încet. Provocator.

Pleacă, păşind ispititor cu picioarele ei lungi. Păşeşte agale şi echilibrat, cu spatele drept.

Adrian se întoarce ca s-o urmărească din ochi, precum urmăreşte, credincioasă nezmintită, floarea-soarelui, calea de pe boltă a marelui astru al luminii. Stă cu spatele la nevasta lui care caut-afară ca o buruiană opărită lângă o floare de magnolie.

Acum e prea târziu. A fost odată când el s-a lăsat dus de valul unui moment de plăcere instinctuală şi-a uitat de credincioşenia florii-soarelui. Acum e mult prea târziu.

„Ce soţie extraordinară aş fi putut să am!”

Are picioare de plumb şi suflet de bolovani. Cu limbă de melasă reuşeşte să articuleze:

-Doamnele mele, vă invit la o îngheţată.

* * *

Ca o zbatere scurtă de aripi, tresar pleoapele Femeii. O pală mică de oftat relaxat şi ochii-i se deschid leneş. Se uită tulbure printre genele grele şi umbroase. Încet, încet, se trezeşte deplin. Se freacă la ochi şi

priveşte mirată în jur. În primul moment nu realizează unde se află. Se uită mirată, ţuguindu-şi buzele, încercând să distingă şi altceva decât conturul vag al lumânărilor înşiruite pe lângă pereţi, a căror flacără se proiectează în jeturi de lumină difuză, pe zugrăveala crem. Le aseamănă cu acelea făcute de un aparat de proiecţie liliputan, ca acela pe care-l folosea în copilărie, pentru a se uita la diapozitive cu poveşti. Albă ca Zăpada, Scufiţa Roşie, Făt-Frumos din lacrimă şi multe altele.

„Oare copiii de azi au auzit de ele? Oare mai există aparate de proiecţie sau au devenit deja obiecte de muzeu? Probabil că nu mai există. Sigur nu mai există. Cum mă şi pot gândi la aşa o absurditate. Doar e epoca computerelor. Copilul lui Ani de la doi ani s-a jucat pe computer. Un băieţel nemaipomenit de deştept şi drăgălaş foc."

Lumânarea, aşezată-n mijlocul mesei, este mai mare. Nu mult mai lungă decât celelalte, dar mai groasă. Flacăra ei e mai puternică şi te uiţi la ea volens-nolens. Te vrăjeşte, te hipnotizează. O priveşti fix cum priveşte babuinul direct în ochii şarpelui boa, lăsându-se înşfăcat şi înghiţit pe de-a-ntregul, fără urmă de rezistenţă sau împotrivire.

Din capcana vrăjită a lumânării o smulge Pavel:

-Se pare că astăzi ai fost cel mai cooperantă. Subconştientul tău începe să accepte ceea ce i se oferă şi reacţionează pozitiv. Intuieşte că e spre binele tău. Bravo, Doamnă!

-Nu ştiu de ce am impresia că astăzi am avut aşa o limbariţă din cauza semiîntunericului şi a lumânărilor. Sau nu?

-Nu. A fost perfect.

Globusz® Publishing

LEO

CUPRINS

Nici nu aşteaptă ca Pavel să închidă uşa după ea, că şi începe:

-Azi noapte am visat cu Leo şi cu Ani. Am uitat ce-am visat, deşi când m-am trezit, am ştiut. Am crezut că am să ţin minte, dar până m-am învârtit încoace şi încolo, să mă spăl, să mă piaptăn, să mă îmbrac, să-mi fac patul, na, ca omul la prima oră, când mi-am luat cafeaua cu mine în cameră ca, în timp ce-o beau, să-mi notez visul, ştii că eu mi le notez şi mă uit în cartea de vise ce semnificaţie au şi apoi urmăresc dacă se şi întâmplă, nu că aş crede neapărat în vise, dar sunt curioasă. Unele teorii susţin sus şi tare că visele au mare importanţă. Că spun multe. Caută să-şi demonstreze teoriile, dar pe mine, până acum, n-au reuşit să mă convingă sută la sută, deşi de multe ori înclin să le dau dreptate. Drept urmare le urmăresc, ca să mă dumiresc ce se întâmplă. Încerc să-mi formez o opinie cât mai pertinentă. Rămâne de văzut dacă voi reuşi.

Aşadar, iau eu frumuşel blocnotesul şi pixul, dar mai scrie dacă ai ce. Tabula rasa. Totul s-a şters din memorie, ca şi când nici n-ar fi fost. De multe ori nu se întâmplă nimic conform cu aşa-zisele preziceri ascunse între simbolurile visului, dar mie tot mi-a părut rău că pe acesta l-am pierdut.

Legat de interpretările viselor, am remarcat că în cărţile de vise decodificarea întâmpărilor visate sunt bine trase de păr, se fac generalizări de nu poţi fi sigur dacă ţi-ai încadrat propriul vis la categoria corectă. De asemenea sunt multe omisiuni, despre una sau alta. De altfel cum să nu fie omisiuni, dacă pentru varietatea nesecată a viselor se scrie câte-o fiţuică de carte de o sută de pagini. Ce să încapă acolo? Am cumpărat mai multe. O apă şi-un pământ. Bani aruncaţi. Şi lumea cumpără. Cred că toţi căutăm şi încă cu fervoare nestăpânită, să ştim ce ne rezervă viitorul. Chiar dacă nu toţi cred în vise sau prevestiri, sau semne, dar tuturor tare le-ar plăcea să ştie dinainte ce li se va întâmpla.

Drept e, pe de altă parte, că acele cărţi în care teoriile despre vise sunt analizate pertinent, cele care nu se limitează la interpretări banale, cele scrise de specialişti autentici, nu de tot felul de impostori, răsăriţi în ultima vreme ca ciupercile după ploaie, acelea mi se par cu adevărat serioase şi mă conving atunci când citesc. Dar apoi, când să trec la partea cu aplicabilitatea, mă poticnesc şi n-ajung nici încotro. Doar mă enervez. Îmi tot spun să renunţ la preocuparea pentru vise, dar acum spun, iar data viitoare o iau de la capăt. Mă împinge ceva de la spate. Tu ce părere ai despre toate astea?

-Poate să nu fie bune cărţile tale, să fie din cele de duzină, cum bine-ai observat şi tu, scrise doar pentru profit comercial, cu titluri care să suscite curiozitatea şi interesul a cât mai mulţi cumpărători. Sau e posibil ca tu, sau, mă rog, cine-o fi, să nu interpreteze corect. În general, oamenii nu se pricep a citi visele, ca de altfel niciun alt soi de semne. Nu sunt în stare să le înţeleagă limbajul. Abilitatea aceasta de a sesiza existenţa semnelor, fie ele date nouă sub formă de vis sau prin diverse întâmplări reale, fie că ni se aşază în cale diverse obiecte, sunt multe posibilităţi de a da un semn, abilitatea aceasta, zic, de a vedea coret semnificaţia lor, au pierdut-o oamenii de mult, în negura vremilor care le-au înceţoşat mintea şi simţurile odată cu depărtarea lor tot mai crescută faţă de Creator. Dreptu-i că, în cărţile acestea făcute pentru nespecialişti, informaţiile sunt precare, insuficiente, lapidare, făcute doar, cum am mai spus, pentru a atrage cumpărătorii. Oamenii sunt atraşi de fenomenele pe care nu le pot înţelege, sunt curioşi, sunt superstiţioşi şi mai ales vor să-şi cunoască viitorul. Atunci cumpără, dar constată că tot nu se lămuresc cu nimic mai mult. Acestea sunt lucruri pentru iniţiaţi. Un necunoscător al noţiunilor elementare ale fenomenului, degeaba încearcă. Eu zic să te laşi păgubaşă, să nu-ţi mai faci moară-n cap cu ce nu trebuie. Numai îţi dai singură emoţii deşarte, de care chiar că n-ai nevoie în starea în care te afli. Încă eşti într-o perioadă în care stabilitatea ta este labilă şi poate fi relativ uşor deturnată. Promite că ai să mă asculţi! Promiţi?

-Promit!

Femeia ridică palma-n sus ca şi când ar jura la Curtea Supremă de Justiţie.

-Acum stai tu jos, aici lângă mine, pentru că vreau neapărat să-ţi povestesc povestea lui Leo şi a lui Ani. Visul nu-l mai ştiu, dar povestea lor n-am s-o uit câte zile oi avea date de la Dumnezeu. Chiar de la Dumnezeu ne sunt date. Chiar de acolo. Sau de la soartă, sau destin, sau carmă sau cum vrei să-i zici. Eu cred că tot una-i. Nu contează cum îi zice unul sau altul. Contează ce e. Nu eşti de părere?

E convinsă până-n măduva oaselor că opiniile ei sunt perfect valabile şi că nimeni nu ar putea avea obiecţii, cu atât mai mult firoscosul de Pavel, care le are p-astea în degetul mic de la mâna stângă. Drept urmare nici nu aşteaptă ca el să-i răspundă la întrebarea care de fapt a fost pur retorică. E foarte preocupată de propriile amintiri.

-Ai să vezi că aşa o poveste nu se poate uita. Ascultă numai! Şi să mai pretindă cineva că nu-i adevărată zicala „ce ţi-e scris în frunte ţi-i pus". Sigur că acest pus îl mai poţi influenţa pe ici, pe colo. Dacă-i ceva de bine, iar tu fără gând îi dai un brânci, clar că se duce de-a rostogolul şi se sparge ca un bostan copt, de se alege praf şi pulbere. Ni se dă, dar nu ni se pune-n puşculiţă. Dacă-i de rău, cu efort, strădanie şi perseverenţă, mai poţi îndrepta câte ceva. Dar trebuie să pui umărul, nu glumă. Te împiedici, dai peste tot felul de hopuri, dar până la urmă treci puntea. Aşa-i pe lume, n-avem încotro. Le primim cum

vin şi facem fiecare ce ştim şi cât putem. Cert este că nu-i bine să stăm cu mâinile în sân şi să aşteptăm să ne cadă pară mălăiaţă-n gura lu' nătăfleaţă.

-Măi, da în ce dispoziţie filozofică mai eşti azi! Hai, dă-i drumul, că m-ai făcut curios. Mă roade curiozitatea rău de tot, îi răspunde Pavel zâmbind înţelegător, ca unui copil drag care spune o naivitate amuzantă. În acelaşi timp, îi ia mâna şi i-o sărută cu o notă de îngăduinţă tandră.

* * *

Nu-i trecut mult de ora opt dimineaţa. De abia am ajuns la birou şi tocmai îmi turnam cafeaua cea de toate zilele, când uşa se deschide şi intră o doamnă cam de patruzeci şi ceva de ani, în urma căreia păşeau, ca pe ouă clocite, doi tineri speriaţi şi timizi. Ea, fata, toată plânsă, cu ochii roşii, vârful nasului asemenea, pleoape umflate. El, negru de necăjit ce era. Mă uit la ei şi-mi dau cu presupusul că n-au mai mult de optsprezece ani.

Ea e mică de statură şi subţire, să-ncapă printr-un inel. Un cap blond, ochi mari, priviri de un albastru deschis, limpede, clar, ca şi seninul cerului într-o zi de Bobotează. Sclipesc aidoma luminii dinspre miazăzi, reflectată pe suprafaţa lacului îngheţat. Gură trasă din vârful condeiului, un nas elegant, mic, drept, trepidant. Perfect. Ceea ce rar se întâlneşte. Pielea feţei ai zice că-i floare de lăcrămioară. Fină şi albă. Moale şi mătăsoasă. Îţi induce automat senzaţia că trebuie s-o atingi, s-o mângâi abia fluturat, ca un oftat de uşurare. Poartă o pereche de blugi şi o bluză stil ie. Îi vine bine, deşi-i ies claviculele de slabă ce-i. E slabă dar nu scoabă. Are tot ce-i trebuie într-ale formelor feminine. Şi bust şi coapse şi ... tot restul. Aşa cum arată, pare extrem de tânără, abia ieşită din copilărie. „Frumuşică fată”, gândesc în sine-mi, „doar că acum are o mutriţă de pisicuţă obidită, murată de o ploaie torenţială în timp ce-o fugărea un dulău mare şi rău.”

Ochii-mi alunecă spre băiat. E înalt şi frumos. Valuri mari îi modelează părul chihlimbariu. Nişte ochi verzi, de mai mare dragul. De un verde ars, cald şi dulce, cu irizaţii de aur vechi. Priviri blânde ca ale soarelui răsare în prag de toamnă, doldora de sărutări line depuse cu evlavie de îndrăgostit, pe obrajii împurpuraţi feciorelnic ai dimineţii. O dungă gri în jurul irisului îi scoate în evidenţă şi mai tare. „Ăsta va fi cu adevărat un bărbat după care o să alerge femeile pe toate drumurile, ca şi căpiate. Deocamdată e doar un puiandru speriat c-a fost luat din cuib. Cine-or fi şi ce vor?!”

De unde să fi ştiut atunci că tagma feminină deja l-a observat şi alerga năucă să pună mâna pe el şi că fătuca din faţa mea a trebuit să-şi pună la contribuţie toate subtilităţile muiereşti şi toate talentele, pentru ca să-l poată avea pentru ea. Mai târziu, când mi-a povestit, nu-mi puteam crede urechilor că acea muieruşcă minusculă, gingăşia în persoană, a putut întoarce pe deget ditamai făt-frumosul.

Sinceră să fiu, mie una-mi place când mai aud şi poveşti din astea, pentru că de obicei cel mai slab, adică femeile, joacă tontoroiul cum li se cântă, prinse-n lesă, la fel ca urşii ţiganilor pe la bâlciuri. Asta e. N-ai ce-i face. Buun... Deci:

-Bună zâua, doamnă, zice femeia mai în vârstă, care pare a le fi mamă. Pucieţ să nie ascultaţ o ţără?

Vorbeşte cu accent clar de români din Banatul Sârbesc.

-Cum să nu. Vă rog să luaţi loc.

-Mulţumim. Nu o să vă reţâniem pre mult.

-Nu-i nimic. Care-i baiul?

Oftează prelung, cu obidă vădită.

Îmi povesteşte cum, cu o seară înaine Leo, băiatul adică, a venit în vizită la Ani, logodnica lui, fata ei, a femeii.

-Leontina. Scuzaţ că nu v-am, zâs cum mă ciamă. Uităce, dragă doamnă, cum îi triaba.

Începe să-mi relateze cum au stat la cină toţi patru, adică ei trei şi soţul Leontinei, tatăl vitreg al lui Ani.

Mai târziu aveam să aflu că acest tată vitreg e pâinea lui Dumnezeu. Tatăl ei natural a murit de tânăr într-un accident. Nici nu şi-a văzut copila. Nici ea nu l-a cunoscut decât din fotografii. A murit când Leontina era însărcinată în luna a şaptea. Bine că n-a pierdut copilul. Totuşi l-a născut prematur. După vreo câteva zile de la înmormântare. La şapte luni.

La început, Leontina nici n-a vrut să audă de recăsătorire. Şi-a iubit fără de margini bărbatul. Iubirea cea dintâi. Întotdeauna credem că aceasta va fi unica. Că după ea nu va mai fi o alta. Apoi, lucrurile se schimbă la faţă. Cu motiv sau fără. Depinde. De ce-o fi aşa, de ce sunt oamenii inconstanţi? Cine poate să răspundă! Unii zic că e-n firea lucrurilor. Cărţile sfinte zic altfel: „Până când moartea ne va despărţi.” Oricum, realitatea demonstrează că, în timp, oamenilor le trece o iubire şi dau de alta.

Nu e cazul Leontinei, căreia Dumnezeu i-a programat să i-l răpească pe cel drag. Ce-avea să facă ea, o simplă muritoare?!

Într-un târziu, după multe presinguri venite din toate părţile, s-a lăsat convinsă de familie, de neamuri de-a şaptea spiţă, care n-au avut de lucru decât să-şi bage nasu-n viaţa ei, şi de sfătoşenia babelor din sat, de singurătate şi de greutăţi pe care nu avea cu cine să le împartă. A avut noroc cum rar se întâmplă. A dat peste un om „pita lui Dumnezeu", cum se zice, pe care a început să-l iubească. Ani l-a socotit, l-a simţit şi l-a iubit pe acest al doilea tată ca şi când el ar fi făcut-o. Ea cu el s-a trezit de când a deschis ochii. A crescut-o ca pe copilul lui.

-Eu, tanti, îmi spune Ani după ce ne-am cunoscut mai bine şi ne-am apropiat, eu îi iubesc pe amândoi la fel. Şi ei pe mine. Amândoi, şi mama şi tata, tot atât de tare. Câteodată se întâmplă ca mama să mă mai ia la rost, iar tata îmi ia apărarea. Altădată mai complotăm noi doi ca să iasă cum vrem noi, nu să fie pe-a lui mama. Să mă credeţi ce vă spun: n-am ştiut că n-am tată bun. Acesta-i tatăl meu adevărat. Acum îmi tremură sufletul în mine de grijă, să nu-l pierdem din cauza inimii.

-E atât de grav?

-Da. Trebuie să-i facă intervenţie pe cord deschis. Plecăm azi acasă, de aceea am venit, ca să ne luăm rămas bun.

-Dar vă întoarceţi la facultate, nu?

-Sigur! Doamne! Dar nu o putem lăsa nici pe mama singură şi nici să-l ştim pe el în spital fără să fim acolo, să fim la curent exact ce se întâmplă în fiecare moment şi să fim pe fază, dacă e nevoie. Doar are copii studenţi la medicină. Şi pentru el e altceva dacă ne ştie acolo, lângă el. Nu, tanti?!

-Fără-ndoială.

Ţin minte că nu m-am putut împiedica de-a-l invidia pe omul acela cu-n picior în groapă, pentru dragostea acestor copii. Copiii lui. Copiii lui nu pentru că le-ar fi dat viaţa biologică, ci pentru că se iubeau, el pe ei şi ei pe el, atât de mult şi-atât de sincer.

Leo îi iubea pe părinţii lui Ani tot atât cât şi ea. Nici el n-avea tată. A murit pe mare, când vasul lui s-a scufundat pe vreme de furtună. Leo a fost mic atunci. Mama i-a crescut singură, pe el şi pe fratele lui mai mare. Acesta era preferatul ei. El, Leo, semăna cu tatăl lui.

-Tu semeni cu taică-tu. Toată ziua eşti numa' după lucru. Vrei să împărăţeşti lumea.

-Nu vreau să împărăţesc nimic, mamă. Vreau să fac ceva serios în viaţă, să fiu pe picioarele mele. Nu vreau să-ţi fiu povară. Destul că ne-ai crescut.

Fratele lui nu s-a ţinut de treabă, n-a făcut nimic, şcoală n-a vrut să facă, nu pentru că n-ar fi putut sau nu l-ar fi ajutat capul. Era deştept, dar n-a vrut. Pentru el, totul trebuia să fie pe uşor. Să nu facă niciun efort. A schimbat tot felul de slujbe. Nimeni nu l-a suportat mai mult decât câteva luni. Cine să-l ţină dacă nu-şi făcea treaba?! Bani şi toate cele veneau de la mama.

-Săracul, le e ciudă pe el, îl compătimea mama, părtinitoare, condusă de orbire instinctuală.

Leo n-a putut să înţeleagă de ce le-ar fi fost ciudă pe unul care nu era bun de nimic, decât de tras chiulul şi foloase pe pielea altora. Cu toate acestea, fratele era favoritul şi protejatul mamei. Leo nu prea exista pentru ea. Apariţia lui Leo a fost o întâmplare nedorită, odată când tatăl lui s-a întors de pe mare neprevăzut şi a stat acasă numai o zi şi-o noapte. Rezultatul: Leo.

-Descurcă-te singur, că eşti mare şi vaccinat. Eu n-am de unde să-ţi dau. Îi dau la fratele tău, că n-are. Şi eu m-am descurcat singură toată viaţa, că taică-tău a găsit de cuviinţă să moară, să-şi ia grija din cap cu crescutul a doi copii. Ce-i pasă lui acolo unde e?!

Înăcrită şi rea. Asta era mama lui. Îl durea, dar n-avea ce face. Era una dintre acele mame care făcea diferenţă între copiii ei. Am mai pomenit din astea. Pe unul îl iubeşte, pentru că l-a vrut sau pentru că seamănă cu ea, iar pe altul, nu, pentru că nu l-a vrut şi totuşi a venit, sau pentru că îi seamănă soţului, pe care nu-l mai iubeşte şi atunci îşi revarsă nemulţumirile asupra bietului copil nevinovat. Pe unul îl cocoloşeşte toată ziua, tot ce face-i bine, chiar dacă-i rău, iar celălalt se alege numai cu observaţii şi pedepse, chiar dacă-i bun şi cuminte. Găseşte ea cum să-l învinovăţească. Dacă alta nu, îi pune-n cârcă vinile celuilalt. Mai sunt şi astfel de mame, care fac diferenţă între copii. Eu nu ştiu cum e posibil aşa ceva, dar uite că este. S-au mai văzut cazuri. De obicei copilul care seamănă cu tatăl sau cu familia acestuia este cel respins de către mamă. Mai ales după ce i-a trecut dragostea pentru bărbatul ei, nu-l mai suferă şi-i pune la cântar toate defectele, fie reale sau doar închipuite. Copilul e şi el condamnat pe loc, fără drept de apel. Iată că mă repet, dar mie mi se pare foarte nedrept. N-am putut să înţeleg niciodată asemenea specimene. Nici un animal nu este aşa. De ce oamenii? Mai ales o mamă! Nu-i poţi spune nici egoism, fiindcă egoismul se manifestă în beneficiul propriu, pe când în astfel de cazuri, ele însele îşi creează stări cel puţin inconfortabile, prin trăirea sentimentului de ciudă pe propriul copil. Nu este nici lipsă de suflet şi sensibilitate, pentru că pe celălalt copil îl iubesc şi se dau peste cap pentru el, deci au disponibilităţi pe coarda aceasta.

M-am gândit de multe ori la acest fenomen şi nu mi-l pot explica. Tu ce crezi, Pavele?

-Bine, aceasta-i o discuţie mai lungă şi complicată. S-o lăsăm pe altă dată. Acum aş vrea să aud povestea ta întreagă, fără întreruperi şi divagaţii.

-Unde-am rămas? Eee, da, îşi reaminteşte Femeia. Aşa fiind situaţia cu mama lui Leo, dădeau părinţii lui Ani, deşi copiii nici măcar nu erau căsătoriţi încă.

-Eu, tanti, am suferit, să nu vă spun, la moartea tatei. L-am iubit mult. El mă voia, nu ca mama. De fapt, el ne-a iubit la fel pe amândoi. N-a făcut diferenţă. Numai că era necăjit din cauza fratelui meu. N-a avut ce să-i facă. Nu l-a putut îndrepta şi-a murit cu durerea aceasta, că fiul lui cel mare este un neisprăvit. Trist şi dezamăgit a murit.

Femeia se opreşte şi o clipă stă pe gânduri înainte de a continua.

-Ca să înţelegi, cred că trebuie s-o iau de la capăt, căci până acum le-am cam amestecat, cum mi-au venit în minte. O să faci tu legătura pe parcurs.

Aşadar, Leo e la Ani, care locuieşte într-un sat mare şi frumos şi bogat din Serbia, nu departe de graniţa cu noi. El e din Vârşeţ. Amândoi sunt studenţi la Novisad. La medicină.

Toţi patru, Leontina, Tata, Ani şi Leo stau la taclale în cerdac după cină. Vorbesc despre războiul care s-a declarat la ei în ţară nu de multă vreme. Serbia cu Bosnia. Ei sunt departe de acea zonă şi nu prea le e teamă. Însă comentează. Nu le place. Se necăjesc pentru semenii lor care pătimesc. Şi cei de-o parte şi cei de cealaltă. Toţi pătimesc. Şi cei vinovaţi şi cei care n-au nicio vină. Vinovaţii-s o mână de tembeli, dar de tras scurta o trag şi cei cu scaun la cap, care n-au nici în clin, nici în mânecuţă cu asemenea atrocitate absurdă care se cheamă război. Maşină de secerat vieţi. Multe vieţi. Multe vieţi tinere. Cum pot unii face asta? Câtă hidoşenie! Indiferent de motivul care-i mână. Hidoşenie! Auzi colo! Patriotism! Ce-i mai important, o bucată de pământ care aparţine unei anumite naţiuni, o felie de cultură specifică, chiar de credinţă, ori o viaţă omenească? Chestia asta cu credinţele e o adevărată tâmpenie. De ce n-au loc oamenii unul de altul, să-şi vadă fiecare de ale lui în pace şi armonie? Puterea Supremă, în fond, este una şi aceeaşi. Doar teoriile create de oameni i-a dezbinat în diferite religii şi culte. Dacă stăm bine şi analizăm, principiile de bază sunt aceleaşi. În Tibet se aplică aceleaşi zece porunci ca şi-n Biblie, doar că sunt altfel formulate. În Coran, la fel. Nicăieri nu se spune că e bine să iei viaţă de om. Acel „Dinte pentru dinte şi ochi pentru ochi” este o născocire a oamenilor răi, intraţi sub influenţe nefaste.

Discută ei aşa şi întorc problema pe toate feţele, dar stau tihniţi. Pentru ei, totul e încă departe, iaca discută, ca să se afle-n treabă, la nivel de teorie, la un pahar de vorbă în familie, seara la cină.

Leontina se ridică de la masă, ca să adune vasele şi să le spele, când sună telefonul.

-Alo. Da, imediat... Leo, e pentru tine. Mama ta.

El ia receptorul şi, pe măsură ce ascultă, se face tot mai alb la faţă. Ani observă prima şi le face semn părinţilor. Pe faţa lui Leo se vede cum se întipăreşte treptat spaima crescândă.

-Da, mama, da, abia îngaimă pierit.

Pune receptorul în furcă. Rămâne cu capul în jos. Toţi tac. În încăpere e tăcere groasă. Poţi s-o tai cu cuţitul. Se aude ţârâitul unui ţânţar rătăcit. Leo îşi trece mâna prin păr şi ridică, în sfârşit, capul. Are ochii tulburi. Faţa i s-a alungit în acele câteva minute. Ceilalţi stau stană. Nu cutează să întrebe.

-Primio sa poziv da idem u rat, adică „Am căpătat ordin să mă duc la război”.

-Nu! ţipă Ani, scurt şi ascuţit. Mamă...

Se uită la maică-sa aşteptând scăpare. Aceleia îi dau lacrimile. Îi vine să ridice din umeri a neputinţă. Ce să facă ea, o biată femeie de la sat, în faţa comenduirii armatei aflată în plin război?! Dar când se uită la feţele copiilor, rămâne paralizată. Înţelege că ei văd în ea singura undă de speranţă ca să scape din nenorocirea care i-a trăsnit din senin. Mintea începe să-i fiarbă, agitându-şi circumvoluţiile pentru a găsi o soluţie.

Unde să-l ascundă? În pod, în pivniţă, în grajd, în coteţul porcului sau al găinilor, la neamuri, sub pat?, se întreabă în gând, cu autoironie amară, care frizează umorul negru. Chiar dacă ar găsi o soluţie cât de cât plauzibilă, dacă-l găsesc, îl mănâncă curtea marţială şi-l condamnă la moarte. În aşa vremuri, nimeni nu gândeşte de două ori. Oamenii devin duri şi cruzi, şi răi, şi neîndurători. Mai răi ca fiarele pădurii. Acelea omoară doar de foame. Omul e setos de putere. Vrea să domine. Să fie stăpân absolut. Omul e setos de sânge. Are impresia că, dacă bea sânge, fără ca măcar să-i fie sete, e mai puternic. E mai presus. De necrezut câţi oameni, pentru care ai fi băgat mâna-n foc că sunt buni să-i pui pe rană, pâinea lui Dumnezeu, nu alta, se transformă peste noapte în adevăraţi diavoli, suprasaturaţi, mustinzi de ură. Ce-ar putea ea să facă? Unde să-l ducă, ca să scape? Până ieri, studenţii au fost scutiţi de la război. Acuma ce-i? Ce-i, ce nece-i, Leo are chemare. Gândea toate astea cu repeziciune de fulger. Îi ieşea fum pe urechi de concentrare.

„Dumnezeule mare, Maica Domnului, ajutaţi-mă!”

Se îndreaptă spre icoana de pe peretele dintre ferestre. O atinge cu degetele şi-şi pune fruntea pe ea. Să

se roage, dar şi să şi-o răcorească de fierbinţeala ce a cuprins-o. Celorlalţi li se mişcă doar globul ochilor în orbită, urmărind-o. S-au agăţat de ea ca scaietele de oaie. O ţin strâns numai din priviri îmbibate-n frică şi speranţă totodată. Ea le descurcă pe toate întotdeauna. Deci numai ea e speranţa. „Ce să fac, Doamne, ce să fac?” deodată mintea i se luminează. Îi vine o idee.

-Şciu io binie? Studienţî dân altă ţară nu trăbă să miargă la războui, dacă duc hârcie dă la şcoală?

-Da, aşa-i, zice Ani, care-i sare bucuroasă de gât.

-Ce mamă deşteaptă am! Cum te-ai gândit să facem?

- Epi, pliecăm acuma, mincinaş. Priegăciţî-vă. Haida, iuce şî dăgrabă!

Pun la repezeală câteva haine, care se nimeresc mai la-ndemână, într-un geamantan, strictul necesar de trebuinţă în asemenea urgenţă, se urcă în maşină şi iau calea băjenirii.

După un drum de coşmar în plină noapte, ajung, cum, necum, la mine-n birou.

Leontina-mi povesteşte ce-o arde pe suflet.

Ca să scape de război, Leo are nevoie de o adeverinţă cum că studiază în străinătate.

-Vă rog, doamnă, dân tăt suflietu mieu. Uitaţâ-vă la el cât îi dă cinăr. Dacă să prăpăgieşce pă front? Nu vi-i milă dă el?

Plânge tăcut şi-şi şterge lacrimile cu o batistă de hârtie, pe care cu greu o dibuie în geantă. Mâinile şi buzele-i tremură mărunt.

Ani plânge de-a binelea, iar Leo o mângâie tandru pe păr şi-o pupă şi mai tandru pe obraz. Fata-şi intensifică plânsul care devine hohot în lege. I se face rău. Ameţeşte. Leo o aşază pe scaun, iar mama ia un ziar de pe biroul meu şi-i face vânt. Se întoarce către mine:

-Vigieţ?!.. Uoarie cum m-oi şci dăscurca?... Ajutaţî-nie, fiţ bună! Fiţ dumnevoastă bună!

Îi privesc siderată. Mă îneacă emoţia. Mila mă cuprinde cu gheare de ghionoaie şi-mi provoacă o durere ascuţită în piept. Aş vrea să fac ceva. Deocamdată îi aduc un pahar cu apă rece fetei. Bea ca o păsărică. S-a mai potolit. Se întinde şi-l apucă pe Leo de mână. Îl trage mai aproape, îşi lipeşte capul de coapsa lui şi-i sărută podul palmei. El o pupă din nou, în vârful capului.

Mie îmi vine să urlu. Vreau să îi ajut. Nu pot să nu-i ajut pe copiii aceştia. Abia s-au apropiat de intrarea în viaţă şi i-a trăsnit asemenea necaz. Mai că văd moartea cu ochii. E un sacrilegiu, Iisuse! Ochii lor ar trebui să se deschidă spre bucurii, să fie luminaţi de dragoste, nu să guste din cucuta urii şi sălbăticia morţii nedrepte. Sunt năuciţi şi există riscul să nu-şi mai revină niciodată după această traumă, sau, şi mai rău, ptu, ptu, ptu, Doamne păzeşte! îmi fac eu cruce şi-n gând îmi scuip în sân, să piară răul cu totul. Toate bune şi frumoase, dar cum să-i dau eu adeverinţă când el nu-i studentul nostru? Nu pot şi pace. E fals în acte publice. Mă mănâncă puşcăria. Lasă-te de asta, dacă copilul acesta poate să meargă pe front unde-l paşte moartea şi eu pot merge o vreme după gratii, ca să-l scot din ghearele doamnei cu coasă. Chestia este dacă va merge figura, dacă reuşesc să obţin semnăturile necesare? Eu, una mă îndoiesc serios, aşa că îmi pun mintea la contribuţie pentru a găsi o soluţie viabilă. Mă luminează, cine mă luminează şi-o găsesc.

Până în acel moment Leo n-a scos niciun cuvânt.

-Ştii să vorbeşti româneşte, nu?

Era o condiţie sine qua non pentru a putea fi înscris la facultate.

-Nu şcie, doamnă. Numa „da”, că-i în sârbă ca şî-n româniaşcie.

-Oof! Ce să fac cu voi?

Stau şi cujet. Aud cum mi se-nvârt rotiţele în creier. Vorbesc tare:

-Ca să vă dau nenorocita aia de adeverinţă, trebuie să îl înscriu student. Ca să îl înscriu, bineînţeles peste două săptămâni când începe anul universitar, trebuie să dea un examen de limba română. Fără ăsta nu-l pot înscrie sub nicio formă. Examenul se dă la Bucureşti... Întrebaţi-l vă rog, dacă vrea şi crede că poate să înveţe din răsputeri, cât îl ţin curelele, în aceste două săptămâni, să încercăm să o rupă puţin româneşte şi să mergeţi la Bucureşti pentru examen. Încercarea moarte n-are! Fac eu ore de limbă cu el. Sunt profesoară de română.

Copilul acceptă şi văd un licăr de lumină în ochi.

Din aceeaşi după masă am tras ca doi apucaţi. Veneam de la birou, îl luam în primire pe Leo şi lucram uneori, până după miezul nopţii, până-i pica lui capul pe masă. Eu funcţionam în virtutea inerţiei, că de judecat nu mai judecam nici eu.

Leo dormea câte două, trei ore pe noapte. Învăţa de rupea pământul. După o săptămână avea cearcăne

negre până-n gură, dar a început să-şi dea drumul la limbă. Eu eram fericită şi întrevedeam o speranţă. Aşa a şi fost. Copilul meu ia examenul şi încă ia notă mare. De aici încolo lucrurile au fost simple. Au devenit studenţi amândoi, el a primit adeverinţa, a ocolit războiul şi a păcălit moartea.

Acum nici nu-mi vine să cred că sunt amândoi medici specialişti, acasă la ei. Ea e pediatră, el, chirurg.

Au un băieţel. Nemania. Scump foc. Bucăţică ruptă din taică-su, care e mort după el. Cred că mama a fost plecată departe, în insulele Baleare, spre-o pildă, când s-a fost conceput copilul acesta. N-a fost prezentă deloc, atât de tare seamănă cu Leo.

-Ştiţi, tanti, îmi spune Ani, până şi degetele de la picioare sunt ca ale lui taică-su. Şi gesturile, şi cum ţine capul când doarme. Nemaivorbind că-i idolul lui şi-l imită-n tot ce face.

-Mă fac doctor chirurg, ca tati.

„Oare înţelege ce înseamnă doctor chirurg?”

Leo s-a ocupat de copilul lui încă de când era bebeluş. I-a schimbat scutecele, i-a dat de mâncare. De plimbat şi de jucat nici nu mai vorbim. De altfel, acest bărbat rupt din cărţi, de model ce-i, de când îl ştiu, a împărţit totul cu Ani. Şi-au împărţit toate sarcinile. La ei n-a existat „tu trebuie să găteşti, sau să dai cu aspiratorul, sau să creşti copilul, pentru că astea-s lucru de femeie.” Nu. Fiecare face şi-n zi de azi, după câte ştiu eu, tot ce e de făcut. Care cum apucă şi are timp. Amândoi au fost buni studenţi, au cam trăit din bursă şi s-au zbătut ca toţi dracii ca să ajungă ceva în viaţă. De multe ori au dus lipsă de multe cele. Dar nu s-au văitat. Le-a fost tare greu, însă nu s-au descurajat niciodată. Calculau fiecare bănuţ în funcţie de priorităţi. La acest capitol, şefa e Ani. Mâţuca, blândă, blândă da’ atunci când vrea, ştie să se impună. Spune şi gata. Fără alte discuţii sau drept la replică.

De acasă primeau tot ce apucau părinţii lui Ani-n două mâini, numai că în Serbia situaţia devenise grea şi sărăciseră. Nu mai aveau de unde da prea multe. Tot ce se putea cărau din Serbia. Făină, cartofi, verdeţuri, orătănii gata tăiate, chiar gata fripte. Zahăr, pentru că-l primeau la preţ redus de la fabrica unde lucra Leontina. A făcut Leo gărzi cu ghiotura, pentru un ban în plus. S-a ocupat şi cu vânzarea de maşini second hand şi mai ştiu eu ce. Un copil foarte harnic. La ce nu se pricepea! Tot ce trebuie făcut şi reparat într-o casă ştie Leo să facă. Aud că încă mai face. Pune domnul doctor mâna pe cuie şi ciocan. N-a fost priză în casa lor pe care Leo să n-o fi meşterit. Au fost tare săraci şi-au tras la început cumsecade mâţa de coadă. Cu toate astea nu s-au luat nici de păr, nici la ceartă din cauza neajunsurilor. A zugrăvit, a pus parchet, a făcut pe instalatorul şi pe electricianul, pe mecanicul şi pe bucătarul. Chiar şi pe doica, cum ţi-am spus. Când Leo povesteşte despre Ani sau i se adresează, tot se topeşte. I se încălzesc ochii. Ani a fost dintotdeauna şi a rămas idolul lui. Mi se pare aiurea să folosesc un clişeu pentru a-l caracteriza pe Leo, dar cred că i se potriveşte, mănuşă: Băiat de aur.

Cât despre ăla micu’, e-o folie. Copil ca la carte. De când s-a născut a dormit toată noaptea. De mirare, dar aşa a fost. Sugea şi dormea, sugea şi dormea. Parcă înţelegea că părinţii lui au de învăţat şi trebuie să fie odihniţi pentru a face faţă la examene, examene de care depinde situaţia lor ulterioară pentru toată viaţa. A lor şi a lui. A mers rapid în picioare şi a început a vorbi înainte de un an. Se execută, de cele mai multe ori, fără fasoneli de copil răsfăţat la tot ce-i spune Ani, asta neînsemnând că e şi de acord. Le serveşte uneori câte una de-i lasă mască.

Ei amândoi fiind la spital, dimineaţa, copilul stătea cu o doică. O femeie blândă, cumsecade şi pricepută la copii. Cel mic s-a ataşat de ea. O chema Lenuţa, dar, de unde până unde, Nemania a botezat-o în limbajul lui stâlcit de copil mic, Ati. Ati a rămas.

Într-o zi, când Ani s-a întors acasă de la spital, Ati i-a dat raportul că Nemania s-a cam întrecut cu obrăzniciile. Mama, obosită şi agasată, l-a luat la trei păzeşte, i-a tras un perdaf cum scrie la carte, mai să nu-i ardă una sfântă peste poponeţ. Nemania, văzând că se îngroaşă gluma, strigă disperat către Ati, care se dusese în bucătărie, lăsându-i să-şi spele rufele în familie, cum ar veni.

-Ati, Ati, păi tu ce faci? Vino aici imediat! Cum e asta, eu te plătesc şi tu mă laşi singur? Nu vezi că mama asta acuş mă altoieşte?!

Ani se întoarce cu spatele ca să nu pufnească în râs văzând mutriţa serioasă şi revoltată a fiului ei cum îi imputa femeii că pentru plata ce-o primeşte nu-şi face datoria. Copilul deja a învăţat o importantă lecţie de abordare a vieţii: Eşti plătit, fă-ţi treaba cum se cuvine.

-Tanti, nu-i de tot mirul să iasă din guriţa unui ţânc de nici trei ani, care abia de şi-a dat drumul la vorbit, aşa o chestie? De unde a scos-o şi ce-o fi-n căpşorul lui? Copiii ăştia de acum parcă se nasc gata învăţaţi, întreabă retoric şi concluzionează în acelaşi timp Ani, vădit mândră de ceea ce-i în stare să dea din el băieţelul ei cel ieşit din comun de isteţ.

-Staţi să vedeţi ce mi-a servit-o mie, intervine şi Leo. Ne pregăteam să mergem într-o vizită, cu tot cu el. Am ajuns târziu de la spital, ne grăbeam foarte tare, noi ne-am îmbrăcat deja în mare grabă, dar Nemania nu voia cu nici un chip să se îmbrace. S-a aşezat pe fotoliu şi stătea ca şi catârul. Nu şi nu. Nicio haină nu-i era pe plac. Ani s-a enervat şi a ţipat la el că-l lasă singur acasă, închis în baie. Copilul a început să urle. Eu, văzând ce întorsătură au luat lucrurile, intervin, îl iau cu duhul blândeţii şi încerc să-l

îmbrac eu. Niciun rezutat. Copilul meu pune barba-n piept, strânge din pumni, zice îîm! şi pace bună. Până la urmă îmi ies şi eu din pepeni. Ştiţi că sunt din fire foarte calm, dar atunci m-a scos din răbdări, îl apuc de o mânuţă, îl ridic şi scurt îi ard una, mai mult de formă, dar i-o ard, la funduleţ. Reacţie: S-a postat drept în faţa mea, înţepenit pe picioarele un pic depărtate, m-a privit serios, direct în ochi, şi-mi spune cu imputare serioasă:

-Tata, de ce m-ai omorât acum? Te rog frumos controlează-te! Doar eşti bărbat în toată firea!

-Vă daţi seama că ne-a lăsat ţuţ pe amândoi.

Nemania are o memorie de invidiat. Avea doi ani când m-am întors din Tunisia, prin aeroportul din Belgrad. Leo m-a aşteptat cu maşina şi am trecut pe la ei pe acasă, ca să-i văd pe toţi. Îi adusesem la ăla micu o cămilă de jucărie şi un fel de tobă specifică Africii de nord. După mai bine de un an, au venit ei la mine. Numai ce m-am trezit cu ei la uşă.

-Tanti, am venit cu treburi şi nu putem pleca fără să vă vedem. Tu, Nemania, ştii cine-i doamna?

-Da, păi! E tanti care mi-a adus cămila şi toba când o venit la noi din Tunisia.

Sinceră să fiu, mi-a picat falca de mirare. Nu m-am aşteptat la vârsta lui.

Vorbeşte curent încă din faşă două limbi, fără să le încurce, nu se obrăzniceşte, n-are voie să mănânce ce vrea el şi când vrea, iar copilul respectă fără cârtire programul, nu dă cu fundul de pământ ca alţii. L-au educat tare bine. L-au şi răsfăţat, i-au dat şi luna de pe cer, dar el a trebuit să înţeleagă că pentru toate astea are şi el obligaţii şi datorii. Că tot ceea ce primeşte, trebuie să merite.

Cum nu-i cuminte, îl abţiguie Ani urgent. Nu-l lasă să uite. Mi-a povestit că odată s-a obrăznicit cu bunicii. Drept ca atare n-a venit Moş Crăciun. I-a adus doar o punguţă mică de bomboane acrişoare, care nu-i plac deloc.

În primele minute, copilul n-a fost în stare decât să repete ca un patefon stricat: ”tati, mami, tati, mami” şi să arate cu degeţelul către locul gol din colţul unde ar fi trebuit să fie bradul şi cadourile de la Moş, loc în care se afla, prăpădită şi stingheră, culcată într-o rână, punguţa cu bomboane acrişoare.

Bunicii au insistat foarte, ca să fie iertat copilul:

-Cum să rămână fără brad şi fără cadouri? Iartă-l şi tu acuma, e copil, nu pricepe că a fost obraznic, iar noi nu ne-am supărat.

Ani nici nu a vrut să audă:

-Trebuie învăţat de mic ce se poate şi ce nu se poate. Numai cu răsfăţul nu merge. Ies din ei nişte vagabonzi, susţine sus şi tare, cu o convingere debordantă, tânăra mamă pediatră, care nu concepe ca fiul ei să fie prost crescut.

Când am auzit povestea şi mie mi-a părut rău de copil. Pentru mine Crăciunul şi venirea Moşului a fost şi a rămas ceva magic până-n ziua de azi, aşa băbătie cum sunt.

Pavel se uită în jur, ca şi când ar căuta ceva.

-Cu-cu!.. Hei, băbătie, unde te-ai ascuns!... Scoate capul la lumină ca să te văd şi eu la faţă. Să ştii că n-am chef acum să mă joc de-a v-aţi-ascunselea. Ieşi, fii tu bună, că nu te caut, să ştii. Poţi să stai acolo unde eşti până la sfântu'aşteaptă din partea mea.

Zice şi râde privind şugubăţ spre ea.

-Nu vrea să se arate. Să-i fie de bine. Ce ziceai tu?

-Ce ziceam? Nu ce ziceam, ci ce zic. Zic că-ţi râzi de mine, dar să ştii că aşa este. Iubesc Crăciunul, oricât te-ai hlizi tu.

-Nu mă hlizesc. Îţi fac un compliment, domnişoară. Nu te mai da bătrână, că te râd şi curcile când te privesc.

Ea vrea să comenteze, dar nu apucă, pentru că el îi pune palma peste gură.

-Hai, gata. Am glumit. Spune mai departe.

-Păi ce să spun? Am spus. Iubesc Crăciunul şi pe Moşul. Când se apropie, de fiecare dată, intru într-o stare sufletească cu totul specială. De altfel am şi scris despre Crăciun.

-Vreau şi eu să citesc. Ai publicat?

-Da. Când ajung acasă, am să-ţi trimit prin fax textele. Dar vreau şi comentarii, despre cum ţi se par.

-Ce comentarii cum mi se par? Doar ţi s-au publicat.

-Ba, contează. Pentru mine fiecare părere a unui cititor contează. Doar acestea contează. De publicat se

publică multe tâmpenii, care nici nu miros a literatură. Şi totuşi se publică. Mai mult. Sunt şi promovate. Există cercuri de prieteni, de cunoştinţe, de interese care se susţin unii pe alţii, iar de pătruns printre ei e aproape imposibil. Sunt ermetici. Extrem de exclusivişti. Mai ceva decât o casă regală. De aceea pe mine mă interesează doar părerea cititorilor obişnuiţi.

-Dacă aşa stă treaba, o să ai impresia mea, numai tu trimite repede materialul. Acum revino, te rog, la gâştele noastre.

-Unde am rămas?

-La cum ţi-a părut rău de ăla micu'c-a rămas fără cadou.

-A, da. Mi-a fost mie jale de el, dar el s-a ales cu lecţia învăţată pentru toată viaţa. De atunci, cât e de mic, ştie să ia conştiincios notă de tot ce se cere de la el. Nu-i uit mutriţa comic de serioasă, imitând pe cei maturi:

-Aşa trebuie, dacă vreau să fiu sănătos, îmi explica odată când n-a vrut să mănânce o ciocolată pe care i-am oferit-o înainte de masă.

E mort după maşini. Cunoaşte de la trei ani toate mărcile, iar la patru l-a învăţat tată-său să pună mâna pe volan. Nu ajunge cu picioarele la pedale, îl ţine Leo în poală şi desigur că tot Leo mânuieşte acceleraţia şi frâna. Vorba e că Nemania ţine volanul şi-l roteşte. Culmea, că-l roteşte cum trebuie. Fiindcă veni vorba despre vorbă: câte curiozităţi sunt în lumea noastră a oamenilor. Uite şi tu cum vorbim: „Mânuieşte acceleraţia...". Care mânuieşte? A mânui vine de la mână, ori acceleraţia e acţionată cu piciorul. De ce nu spunem picioreşte?! Probabil în virtutea inerţiei, de lene să reţinem un cuvânt în plus. Mai bine i-am extins altuia aria semantică. Ilogic i-am extins-o, după cum bine se poate vedea. „Ei şi, ce-are?" vor zce unii. „Nimic, ce să aibă? Num-aşa," zici spăşit, de parcă tu-ai fi cel cu musca pe căciulă.

Oare la câte chestii ilogice le dăm drept de extensie pe nedrept, fără a gândi de- loc? Câte dintre aceste jocuri de cuvinte mai mult sau mai puţin amuzante dau naştere la câte-un vai ş-amar, ete-aşa, simplu, de amoru' artei, ca un pocnit scurt din degete. Apoi mai drege dacă poţi? Cine ştie ce suflet rămâne pustiit ca după bomba atomică, iradiind durere la nesfârşit dintr-o simplă negândeală nepăsătoare. Dintr-o nepăsare leneşă care-şi depăşeşte condiţia şi devine pură ticăloşie.

Văzându-i aptitudinile într-ale şofatului, bunicii nu se pot abţine, cu toată sărăcia lor, renunţă la altele, chiar esenţiale pentru ei, vând o pereche de purcei şi-i cumpără copilului o maşinuţă pe măsura lui. O conduce cu o dezinvoltură demnă de invidia unui campion la curse. E tare mândru de ea.

-Uite, stai numa' să vezi cum merge.

Sare sprinten în vehicul şi-mi face o demonstraţie de mai mare dragul.

-Brrr! Brrr! Auzi cum demarează. E maşină de curse. E tare. Brrr!

Îi trepidează casca de pe cap de atâta bârâit din buze, bârâit cu care-mi demonstrează faptic puterea motorului lui celui nemaipomenit.

Nici gând să se smiorcăie din cauză că-l dor muşchii de la picioare. Tace şi trage din greu la pedale. Culmea e că reuşeşte să prindă ceva viteză şi merge prin curte, urmând serpentine invizibile şi curbe periculoase.

-Uite, acuma încep să urc panta pe munte. Vezi ce curbă zdravănă vine? Stai să vezi cum o iau. Brrr!

-Tanti, să-l vedeţi ce face la computer, zice Ani cu mândrie nedisimulată. Leo e tot o lumină şi priveşte când la unul, când la celălalt.

Întotdeauna când mă întâlnesc cu aceşti copii, o vreme după aceea mă simt alt om. Îmi iau injecţia de bucurie că am ajutat şi eu un pic la această fericire a doi oameni tineri şi a puiului lor. Când le-am mărturisit asta, Leo mi-a replicat prompt:

-Ce vorbiţi, un pic, tanti?! Dacă nu eraţi dumneavoastră, poate că acum îmi putrezeau oasele cine ştie pe unde, de nu mi s-ar fi ştiut nici urma, nici mormântul, ca la atâţia alţii. Dumneavoastră sunteţi mama mea a doua. Mi-aţi dat viaţă pentru a doua oară. A doua, dar cea mai importantă. Să ştiţi că vreau să fiu ca şi dumneavoastră. Să fiu bun şi să ajut de câte ori pot. Dumneavoastră sunteţi aceea care m-a învăţat acest lucru, prin ceea ce aţi făcut pentru mine, nu mama care m-a născut. Asta înseamnă „un pic" la dumneavoastră, tanti?

Femeii i se umezesc ochii când îşi aduce aminte.

-Uneori mi-e tare dor de ei. Într-un fel, cu adevărat sunt copiii mei.

O umbră de nostalgie, ca un fel de părere de rău o învăluie vizibil. Pavel o cunoaşte deja destul de bine ca să poată intui ce-i în mintea şi sufletul ei în acel moment. O compătimeşte.

„Păcat de ea. Să fii lipsit de multe bucurii elementare, când ai un suflet atât de mare! Un om ca ea, care face bine tuturor, care îşi rupe din ea însăşi pentru a da altora, pentru a ajuta, să rămână atât de singură.

Doar cu poveştile ei. Păcat! Mare păcat!”

Îi vine s-o ia în braţe, s-o ţină strâns, ca să-i audă bătăile inimii lui şi el pe ale ei. S-o aline. S-o aline şi s-o alinte. S-o alinte ca să-i împrăştie negurile-n cele patru zări.

Ar vrea să intre-ntr-o poveste, să se prefacă într-un licurici. Mai bine într-un întreg stol de licurici, într-o pădure de licurici, ca să poată, cu lumina căldurii lui, să-i scuture sufletul de orbecăielile printre ceţuri mai dense ca norii care aduc ninsori de omătuiesc casele cu coş cu tot. Până şi fumu-l pier, înghiţindu-l sub povară grea.

Ar vrea să scuture omătul şi să spargă ţurţurii de gheaţă, care au ţinut-o ostatecă atâta amar de vreme, prinsă-n chingile lor rele şi atât de reci încât orice fior moare pe loc.

Ar vrea ca licuricii, cu puterea lor de vrăjitori, să o fure luând-o pe sus, s-o poarte pe aripi de Pegas spre alte mări şi ţări. S-o ducă-ntr-o pădure virgină, care n-a cunoscut călcătură terfelită de pământean împăcătuit în împietrire de suflete. Într-un loc unde pomi se sărută din flori, îşi dau îmbrăţişări calde prin înlănţuiri de ramuri şi-şi juruiesc iubire veşnică prin şoaptele dulci ale frunzelor. Un loc unde nu există nici secure, nici topor, nici fierăstrău, nici drujbă, care să ucidă cu nepăsare seacă frumosul care se dăruie la tot pasul.

Ar vrea s-o ducă-n ţara licuricilor, unde să-i prindă-nserarea din urmă, să i se agaţe de poale şi, în timp ce ei amândoi, împreună, îi duc trena de voaluri difuze, felinăraşe ghiduşe să înflorească pe tot locul. Să-şi ia zborul cald şi luminos, să semene dâre scânteind de speranţă, drumuri minuscule spre feerii gigantice. Licuricii, cu corpurile lor liliputane, să o învălătucească în raze tămăduitoare şi s-o călăuzească spre poteca iubirii. Iubire pe care ea a ştiut s-o dea fără să ia nimic la schimb, n-a făcut troc cu suflete, a dat din toată fiinţa ei, fără a se gândi la economii egoiste, a dat până s-a trezit c-a ajuns săracă lipită pământului.

Ar vrea să stea amândoi locului, pe o cărare împestriţată de umbrele înserării şi de luminiţele zburătoare. Să stea ţinându-se de mână şi să privească spectacolul acela magnific al jocului domol dintre lumini şi umbre, care presară balsam vindecător pe rană.

Un licurici mai curajos i se aşază pe umăr, parcă ar vrea să-i şoptească ceva. Parcă ar vrea să-i citească viitorul şi să-i spună să aibă încredere, pentru că va apuca şi alte vremuri, care-o vor primi în sânul lor fără de asprime. O vor ogoi şi-o vor face să uite vicisitudinile trecute. Va apuca vremuri în care iertarea se va confunda cu uitarea, iar ea, Femeia, va fi o alta. De fapt nu alta, tot ea, dar ea cea de la începuturi, cea al cărei crez s-a oglindit într-un singur cuvânt: iubire.

Ceva blând, ca un fâlfâit de aripi al unui sticlete amorezat, îi atinge şi-l trezeşte pe Pavel din visare. E mâna Femeii, moale, caldă, bună şi catifelată. Aproape ireală.

-Ai fost departe, nu-i aşa?

El tace. Doar o priveşte.

-Nu trebuie să-mi spui. Înţeleg.

„Oare ce înţelege Ea? Chiar întrevede adevărul lui? Poate că a vrut să spună că îl înţelege dacă nu vrea să i se spovedească şi el ei la ce s-a gândit. Probabil că Ea crede că el s-a gândit la cine ştie ce şi nu vrea să-i spună, ca şi când ar fi fiind un mare secret. În locul Ei, el s-ar supăra. În fond, Ea-şi pune sufletul în palmă-naintea lui. Dar el cum să-i spună? Oricum n-are voie să facă nimic din ceea ce a visat. E nedeontologic. De ce e nedeontologic? E nedrept. De fapt şi de drept, ce altceva ar face dacă şi-ar da frâu liber la sentimente, decât ceea ce-i învaţă pe pacienţii lui să facă. Să iubească. Să nu fie introvertiţi. Să-şi lase sufletul liber?!

-Da, am fost departe. Promit că, într-o bună zi, te voi lua şi pe tine acolo unde am fost eu acum.

„Da, când te vei face bine. Când nu vei mai avea nevoie să-mi fii pacientă. Dar pentru asta, acum trebuie să am mare grijă ca tu să ajungi acolo. Trebuie să mai rabd.”

-Ne vedem poimâine, draga mea.

O sărută în fugă pe un obraz care se aprinde instantaneu şi-i frige buzele. Cum ar vrea s-o dea naibii şi meserie şi de tot şi s-o ia în braţe, s-o strângă lângă el, s-o sufoce cu sărutări şi fierbinţeli nepotolite. Să se ostoiască-n mângâieri avide şi să-i demonstreze că nu toţi bărbaţii sunt pe-un calapod. Doar că s-a-ntâmplat ca ea să fie cea fără de noroc. Numai că norocul se mai şi schimbă. De-aceea-i zice roata norocului. Ar fi vrut să-i poată spune, dar mai presus de orice, Sfântă Fecioară, cât ar vrea să-i fie permis a o iubi!

* * *

De îndată ce a ajuns acasă şi a intrat pe uşă, s-a îndreptat glonţ către bibliotecă unde îşi păstra mapa în care se afla colecţia de reviste în care a publicat ea. Nu mai ştia exact în ce număr se găsesc materialele despre Crăciun, aşa încât le-a luat pe toate în braţe, s-a aşezat turceşte direct pe covor şi a început să caute exemplarele din decembrie. Când a găsit ceea ce căuta, a tras câte o copie, a căutat numărul de fax al lui

Pavel, l-a notat pe dosul uneia dintre coli şi a format numărul. A introdus hârtia în aparat şi i-a dat drumul.

Rămasă cu foile în mână, deodată a apucat-o un dor nebun după copilărire şi după ai ei. A simţit că vrea să fie iarăşi împreună. Dacă n-ar fi fost noapte deja, s-ar fi dus la ei, la cimitir. Aşa procedează când o rupe dorul şi singurătatea. Se duce acolo, ca să fie lângă ei. Ca să-şi potolească dorul a căutat să facă ceva. Ştia din experienţă că aceasta e unica scăpare. Să-şi ocupe mintea cu altceva. Dă să se ridice de pe scaun şi să plece spre bucătărie. Va găsi ea ceva util de făcut. Sau neutil. Numai să nu stea. Ridicându-se, foile de hârtie fâşâie. Îi atrag atenţia. Ca şi când i-ar vorbi şi-ar chema-o.

„Ce-ar fi să le recitesc. Nu-mi mai aduc aminte exact ce-am scris."

Zis şi făcut. Se cuibăreşte între braţele fotoliului ei favorit, unul mare, adânc şi moale. Îşi caută locul, persistând în cuibăreală, exact ca şi cloşca pe ouă. Începe să citească şi uită de ea. Se pierde în lumea pe care ea însăşi a creat-o.

Globusz® Publishing

SUFLETUL CRĂCIUNULUI

Găinile s-au culcat demult, cu ciocurile ferite sub aripă.

Câinii stau încovrigaţi în stogul de paie şi-şi fac siesta, privind leneşi printre genele aproape închise. În grajd, animale rumegă fânul din iesle, răsuflând pe nări aburi calzi. Nu s-a schimbat nimic din vremea Betleemului Iudeii.

Cerul s-a hotărât să-şi sloboadă pe Pământ steluţele albe, scuturate din zeghea fumurie a norilor cam bosumflaţi, nu se ştie de ce, căci oricum, tot ei au fost darnicii care-au croit hlamida de puritate a Serii Celei Sfinte.

E Ajunul Crăciunului.

Vântul şuieră pe horn făcându-şi de cap, dar focul din vatră nu se lasă învins. Mângâie cu limbi de pară plita care miroase a copt proaspăt. A plăcinte. Cu mac şi cu nucă.

Fetiţa are făină până şi pe vârful nasului, iar mânuţele mici frământă de zor, alături cu ale lui Mami, aluatul pentru colaci. Într-un castronel, cu mâna mamei peste a ei, bat amândouă ouăle. Iau din cămară pana de gâscă dinainte pregătită şi ung colacii, după tot tipicul, cu ou bătut, ca să fie rumeni şi strălucitori. Mami i-a împletit frumos, iar ea, fetiţa, a răsucit aluatul şi a făcut din el cruci mici pe care le-a pus deasupra.

Deodată, la fereastră răsună un glas pricăjit de copil.

„O ce veste minunată...”

Fetiţa aleargă la geam, trecând în fugă prin cameră. Dar se opreşte locului. Emoţia o paralizează. În mijlocul mesei, trona bradul împodobit cu un îngeraş roz în vârf, care parcă îi zâmbea numai ei. Venise Moşul. Sub pom, o păpuşă mare, cu păr lung şi blond, şi rochiţă de mătase, cu volane. Tot roz, ca şi cea a îngerului. Exact aşa cum şi-a dorit-o şi cum i-a scris Moşului că şi-ar dori.

Se trezeşte din reverie când micuţul glas îngheţat de afară spunea cu speranţă nedisimulată:

„Să trăiască gazda şi găzdăriţa, să ne umple căpiţa!”

Fetiţa fuge la bucătărie, ia plăcinte şi colacul făcut de ea. Le întinde către gura căscată a traistei celeilalte, care imediat muşcă cu păftă păgână, de stomac hămesit. Cu gura plină, aproape se îneacă zicând:

-Mulţam frumos! Să-ţi dea Dumnezeu sănătate pentru pomană. Îi tare bun! La mine Moşul nu vine. Ştii că pentru cei săraci Moşul le aduce la cei mai avuţi, ca să le dea. Cum mi-ai dat tu mie. E prea bătrân ca să poată merge pe la toţi. Numai că tare aş fi vrut şi-o jucărie, cu toate că plăcinta-i foarte bună şi ţine de foame.

Fetiţa nu se gândeşte de două ori. Ia păpuşa de sub brad şi i-o dă, după ce o sărută şi o mângâie pe părul lung şi blond.

-Să fii cuminte! Bine?! S-o asculţi!

Mami stă în uşa camerei şi priveşte cu ochi umezi. Lacrimi de bucurie. Fetiţa ei ştie cu sufletul ce înseamnă a-ţi iubi aproapele.

Şi pe obrazul Femeii se rostogolesc lacrimi liniştite. Lacrimi pioase. Lacrimi de dragul părinţilor ei a căror lipsă o simte câteodată atât de acut. Nu mai simte disperarea pe care a simţit-o la dispariţia lor. Disperare diferit manifestată la fiecare dintre ei. La moartea lui Mami n-a vărsat o lacrimă. Era ca de piatră. Stană. Îşi plânsese mama la moartea bunicii, care se întâmplase numai cu şapte luni mai înainte, în ianuarie, chiar de Bobotează. Atunci, în cimitir, după ce-a plecat toată lumea, a căzut în genunchi lângă crucea pe care a îmbrăţişat-o şi a plâns în hohote nestăpânite până i-au secat toate lacrimile, cu gândul la Mami, care zăcea acasă, ţintuită în patul suferinţei, condamnată la o moarte despre care ea ştia că ar putea să survină de la o zi la alta. Când s-a întâmplat, durerea a amorţit-o ca un anestezic şi n-a mai scos un singur suspin.

Cu Tati a fost altceva. A murit, cum se spune, pe picioare. La două zile după Paşti. Infarct. Pac şi dus a fost pentru vecie. Surpriza a năucit-o. Pe el l-a plâns ca pe toţi morţii. I-a făcut o înmormântare cu pompă. Doisprezece preoţi şi căruţa mortuară trasă de cai. Ştia că i-ar fi plăcut. Atunci acesta a fost modul ei de a se descărca. Pe el a putut să-l plângă. A plâns mai mult disperarea din ea.

„Ce-o să mă fac singură, numai eu cu copilul? Cum o să le pot rezolva singură pe toate? Cum or să-mi ajungă banii? Ce mă fac? Va trebui să vând casa şi să ne mutăm într-un apartament mic de bloc, cu una sau două camere, ca să pot face faţă la cheltuieli.”

Unde mai pui durerea de a-l fi pierdut pe ultimul dintre părinţi?

Acum, după ani, îşi zice în sine: “Nu da, Doamne, omului cât poate duce!”

Se ridică şi merge până la poşeta din care îşi scoate batista şi-şi şterge ochii şi nasul. Se întoarce şi continuă să citească.

Globusz® Publishing

TRISTEŢILE LUI MOŞ CRĂCIUN

CUPRINS

Înserarea îşi scobora vălul fumuriu, învăluind în linişti toată suflarea şi cuprinzând în îmbrăţişări molcom ondulate, trupul înfrigurat al Pământului. Prima stea clipeşte complice, trăgând cu ochiul dintr-un colţ sclipicios ca de paietă. Luna, în cochetăria-i feminină, refuză să-şi recunoască vârsta, şi-şi arată mândră faţa rotundă precum o gogoaşă rumenă, abia ieşită din tigaia de pe plită.

Câinii s-au aciuat şi ei încovrigaţi în cotloanele lor călduţe, găinile şi-au vârât ciocul sub aripă şi picoteau în coteţe, iar animalele grajdurilor şi-au aşezat spre hodină trupurile trudite între paiele ocrotitoare, după ce-au rumegat îndelung hrana din iesle.

Numai copila era toată o nerăbdare şi se sălta pe picioruşele înfofolite-n cizmele de blană, cu căciuliţa de lână trasă până peste sprâncene. Urma să plece la colindat pentru prima dată şi „Tati ăsta nu se mai termină odată!”

Lămpile de petrol se aprind una câte una. Puse în dreptul ferestrelor, împrăştie timid negura Nopţii de Ajun şi vestesc că a sosit vremea colindătorilor.

-Slobod a colinda?

-Slobod, slobod, se aude glasul gros al stăpânului casei.

„O ce veste minunată...”

„Trei păstori...”

„Moş Crăciun cu plete dalbe...”

„Să trăiască gazda şi găzdăriţa, să ne umple căpiţa!”

Găzdăriţa o umple.

Au dat roată pe la vecini şi rude. După ce şi-au terminat raidul, s-au întors la Mami, ca s-o colinde şi pe ea. Au intrat pe uşa casei, cu gerul după ei. Copila e toată numai o lumină şi-un râs.

-Uite, Mami, ce-am căpătat pentru colindă. Uite, colăcei şi nuci, şi mere, şi plăcintă cu mac, şi cârnaţi, şi caltaboşi, şi bomboane de lapte. Vezi?

Se opreşte brusc din euforie. Adulmecă aerul cu năsucul în vânt.

-Mami, miroase a brad?!

Vocea e timidă şi pierită.

-A venit Moş Crăciun?

Face un pas şovăielnic spre camera cu pricina. Nu-l îndrăzneşte pe-al doilea. Mami o ia de-o mână şi Tati de alta. Merg împreună. Pe masa mare din mijlocul camerei, tronează bradul. Vârful de oglindă are forma ca turla bisericii. Pe crengi atârnau câteva globuri, tot ca oglinda. Undeva la mijloc, un înger cu straie din hârtie creponată, roz. L-a făcut Mami pe ascuns, decupând capul dintr-o felicitare de pe vremuri. Acum nu mai sunt felicitări de Crăciun. A rămas doar o Românie ca vai de ea, după cel de-al doilea război mondial, zdrobită de cizma schimbărilor neaşteptate.

Copilei îi strălucesc ochii precum luceafărul de ziuă.

-Mami, Tati, uite ce e în pom! Uite ce globuri! Aţi mai văzut aşa ceva?! Vedeţi ce cuminte am fost?! Oare i-a mai adus Moşul cuiva din sat unele la fel?!

Se uită cu ochi întrebători şi plini de nevinovată mândrie egoistă. N-avea de unde şti ce eforturi aproape imposibile trebuiau făcute şi câte sfori trase, pentru a face rost de asemenea rarirăţi dintr-o aproape inexistentă piaţă neagră. Nu se găsea nimic şi basta. Nici saloane. Le făcea Mami şi tuşa Elvira din zahăr ars, pe ascunselea, învelite în aceeaşi veşnică şi unică hârtie creponată. De staniol, nici vorbă. Colorat? Poate în vise. Dar nu în cele ale copiilor care n-au apucat să vadă cum este un asemenea lucru. Ale celor de dinainte de război.

Au spart nuci, le-au mâncat cu miere şi cu colac proaspăt. Au colindat împreună. Au primit colindători. Au dat daruri. Colaci rumeni, copţi în cuptorul cel mare şi unşi cu ou bătut pe deasupra, ca să fie galbeni. Şi de la pomana porcului au pus în traista colindătorilor, că ce alta să pui? De-ale gurii. Bani, ca să cumperi, nu erau şi nici ce să iei cu ei. Ceva cum ar fi portocale sau banane, sau mai ştiu eu câte şi mai câte se află azi pe toate drumurile şi tarabele. Ciocolată?! Vezi să nu! Nici mirosul nu-l ştiau copiii, darămi-te gustul!

....

S-au dus anii, după obiceiul lor cel prost.

O altă copilă așteaptă pe Moș Crăciun.

-Când vine? Nu mai vine odată? Nu mai am lăbdale. De țe nu vine?

-O să vină. Are de mers la mulți copii.

-Dal eu vleau să vină! Vleau să-l văd! Copiii mai mali spun că nu e Mos Clăciun!

-Ei vorbesc prostii. Le e frică c-au făcut rele și atunci sigur nu le aduce nimic. Ce să zică și ei, săracii. Zic prostii. Dar, dacă nu ești cuminte, n-o să vină nici la tine. Ai fost cuminte?

Tăcere, cu capul plecat. Se rememorează așa-zise păcate. „Păcate” de copil.

Cu jumătate de gură:

-Păi, da, am fost cuminte!

Vorbe spuse nu foarte convingător. Știa ea prea bine c-a mai făcut cevașilea năzbâtii. „Dal stiu că o să vină. Tlebuie să vină”, îi șoptește un gând optimist.

„Trinchii-linchii, trinchii-linchii”, se aud clopoței la ușă.

Copila rămâne locului. Pironită.

-Hai, du-te de deschide ușa Moșului.

-Nu, du-te tu, îi spune bunicii.

Moșul cel vestit își face intrarea. Aplecat de spate, cu barbă și mustăți de nu i se vede nici urmă de față. Și cară un sac „male, male” în spate.

-Cum te cheamă pe tine?

Un glăscior pierit abia se aude.

-Ana.

-Așaa! Ana! Păi, fata Moșului, îmi spui tu o poezie? Ai învățat la grădiniță, nu?

Cu poticneli și înghițit de găluște, târâș-grăpiș, cu ajutor părintesc și de la cei din jur, cum se nimerește, se spune și poezia.

-Bravo, Ana! Cuminte ai fost? Ia să auzim.

-Da, moșule, a fost, afirmă asistența-n cor.

-Apoi, atunci draga Moșului, să vedem ce găsește Moșul aici în sac, pentru tine.

Darurile curg, în exclamațiile încântate mai ales ale celor mari, mai exuberanți decât copilul însuși, care constată cât de atoateștiutor e Moșul și cât de funcțională poșta română, deoarece se pare că Moșul a primit scrisoarea copilei la vreme și i-a îndeplinit întocmai, dar întocmai, absolut toate dorințele.

Moșul pleacă. Copila fericită își ia în posesie noile bunuri.

Și totuși. În căpșorul ei mititel se învârtesc niște rotițe. Își încrețește fruntea. Două brazde minuscule între sprâncenele arcuite, parcă desenate de-un maestru.

-De țe mosul ăsta a avut voțea lui Bunu?

-Dadeunde! exclamă corul familial la unison. Ți s-a părut.

-Nu mi s-a pălut. Asa e. Si ghetele au fost tot ca ale lui Bunu. Unde-i Bunu?

-S-a dus afară să dea mâncare la Cuțu. Vine imediat.

-Da? A lipsit chial când a fost Mosul aiți. De țe?

Nimeni nu-i răspunde.

-Hai să ne uităm mai departe la ce ai primit. Vrei?

Se lasă îndemnată și uită de ghetele lui Bunu.

-Uff! A trecut! răsuflă ușurată toată casa.

....

Și iar s-au dus ani. La rând s-au dus.

Copila, o altă copilă, se-nţelege, ţine de mână un bunic. Un alt bunic. Sunt în centrul oraşului, pe înserate. Ca şi altădată, tot pe înserate. Se uită la secundarul ceasului din turnul catedralei. Aşteaptă minutul acela anume, când se ştie că primarul va apăsa butonul şi se vor aprinde toate decorurile luminoase de Crăciun, din întreg oraşul. Ea, fetiţa, vrea să vadă mai ales bradul cel mare. Mare cât un bloc. A văzut la televizor că şi în America, preşedintele face la fel.

Pac. Totul străluceşte. La difuzoarele instalate pe stâlpi, irump colinde. Pe astea le-a tot auzit pe C.D-uri puse de părinţii ei la fel de feluri de maşinării. Şi ea ştie să umble cu ele. Nimeni nici nu-i interzice. Nici măcar la calculator sau la leptop. Cât ea e acolo, ei au pace şi linişte să-şi vadă de ale lor, căci şi aşa nu le mai ajunge timpul. Parcă a intrat la apă, aşa-i de scurt. Şi nu-şi termină treburile. Totul e o fugă şi-o învârtejeală. Ce uşurare când ea, copila, îşi găseşte de lucru cu bumbii aparatelor.

Acum a ieşit cu bunicul. Singurul disponibil. Fac câţiva paşi. Dau de un alt bunic cu o altă fetiţă. Ele sunt colege la grădi.

-Stii, mâine o să mă plimb cu tramvaiul pe cale-l conduce Mos Clăciun, se laudă această altă Ană, mândră.

-Eu o să melg în palcul copiilol, nu se lasă cealaltă, unde e Mosul cu sania pusă pe zăpadă altificială, stii, ca la munte, la schi, când nu ninge chial de chial.

-Da’ eu o să melg cu o sută de tlamvaie conduse de o sută de Mosi.

-Ial mie o să-mi cumpele bunicul meu un costum întleg de Mos cu cizmuliţe si cu tot cu căţiula lui cu moţ. Exact ca la Santa Claus. Una din aia cale ale batelie şi se aplinde pe flunte si sclie si zice tare „Marry Christmas! Marry Christmas!”

-Poţi să stii că, când o să fiu male, o să melg cu copiii mei în ţala lui Mos Clăciun, stii tu, aia de lângă Polul Nold, unde el ale şi leni deadevălat. Na!

....

Timpul a continuat să-şi vadă de treabă.

O fi mers la Pol fetiţa?! N-o fi mers? O fi mers pe Luna cea bucălată, sau mai ştii, chiar pe Venus. Ori în altă galaxie!

Stau şi mă întreb: „Pe unde-o mai hălădui Moş Crăciun, Moşul din credinţele adevărate ale sufletelor pure de copii, Moşul oglindit în inocenţa bucuriei din ochii creduli şi fericiţi ai picilor mai puţin ancoraţi în realităţile comerciale ale unei lumi înnebunite de lipsa viselor şi a mirajelor magnifice, care fac să cânte sufletul şi să strălucească privirea de o incredibilă fericire, ruptă din irealul coborât printre noi, pe scara de mătase agăţată de porţile Raiului?!”

CUPRINS

BĂIATUL

Duminica, Pavel şi-o rezervă relaxării totale a minţii şi a spiritului lui bombardat toată săptămâna de durerile pacienţilor, dureri care-l afectează şi-l marchează. Pe lângă asta, însăşi tehnica procedurală a meseriei sale de psiholog îl solicită uneori până la extrem. După unele şedinţe este epuizat. Aşa cum e cazul Ei. Caz greu, care te face să te împiedici în meandre şi nu-ţi dă drumul mai departe. Femeia evoluează cu paşi mici, se poate spune chiar minusculi. Este nemulţumit şi caută alternative. De fiecare dată când are impresia că a scos-o la liman, ea revine în forţă cu o nouă criză. Poate că nu la fel de puternică precum precedenta, dar nici departe. Se simte puţin cam încurcat şi-i vine s-o lase baltă, dar asta ar însemna să-şi recunoască neputinţa, ceea ce nu-i adevărat, e doar abandon din comoditate, trebuie să existe o soluţie şi pentru acest caz, doar că n-a găsit el încă formula care să i se potrivească cel mai bine. Atâta tot.

Vocea tenorului străbate superbă, atmosfera încăperii şi sparge cu acutele sale lumea lui Pavel îmbâcsită de gânduri.

„Ce faci, tată?! De când în timpul unei relaxări tu te gândeşti la problemele profesionale?”

Pavel rămâne stupefiat de propria constatare. Aşa ceva nu i s-a mai întâmplat. În momentele pe care şi le rezervă relaxării şi refacerii interioare, departe de zbaterile de aripi frânte din jur, pe care, el, cu ştiinţa sau cu puterea lui, cum înţelege fiecare s-o ia, încearcă măcar să le aline, să le oblojească, dacă nu să le vindece, niciodată nu i s-a întâmplat ca ceva să-l distragă şi să-i distorsioneze liniştea. Acum pacea lui e invadată de gânduri legate de acelaşi om. Femeia aceasta îl obsedează. N-o poate alunga din cugetul lui, nici în somn. I s-a întâmplat s-o viseze de mai multe ori. Aceasta e o premieră pentru el. O visează în special în nopţile care urmează zilelor de pauză în terapie, zile în care n-o vede. Probabil că nevăzând-o, inconştientul lui reacţionează supărat, sentimentele, cărora trebuie să le certifice fără dubii existenţa evidentă, în această privinţă nu se mai poate ascunde după deget, ele îşi cer vehement toate drepturile naturale, se revoltă împotriva obstrucţiei şi atunci, drept pedeapsă, i-o aduc plocon, în vis, pe Ea.

Pavel încearcă să se concentreze şi să se rupă, să scape din năvodul propriilor gânduri şi simţiri. Încearcă şi chiar reuşeşte, la un moment dat, să se lase pătruns doar de muzica celestă a inegalabilului Verdi, când stridenţa soneriei îl străfulgeră până în rărunchi şi-i cutremură creierii. În primul moment se gândeşte să nu deschidă, dar sunetul persistă agasant. Cu o nervozitate nedisimulată strigă destul de tare ca nepoftitul să-l poată auzi prin uşa groasă de stejar:

-Da, vin! Vin acuma! Vin!

Când deschide cu o mişcare bruscă de om furios că este deranjat, o vede. Nu s-ar fi aşteptat, nici mort. Nu era specific tipologiei ei de personalitate. Nici pe departe.

„Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat?”, îl trece un fior rece de grijă pe şira spinării.

Femeia îi aruncă doar o fracţiune de secundă o privire în care se îmbină vinovăţie, scuze, spăşenie, rugă, cerere de îndurare şi ajutor. Combinaţia aceasta dă în final o notă de disperare şi mai că nu striga după ajutor. Până să deschidă el gura a zice ceva, ea i se aruncă la piept şi-l cuprinde cu braţele pe după gât. Lui i se pare că vede un naufragiat care se agaţă în ultimul moment, cu puterea dementă a disperării, de un lemn care i-a ieşit în cale. Înfige adânc unghiile în textura dură a fibrei lemnoase, cu o vagă undă de speranţă timidă, că valul înspăimântător, care se apropie cu paşi uriaşi de mastodont înfuriat, nu-l va înghiţi. Că nu va rade şi trunchiul din calea sa, iar pe el, pe om, nu îl va azvârli ca pe o jucărie stricată. Că nu-i va lua şi ultima suflare, astupându-l cu genuni de ape care, de furie, fac spume la gură. Cam aşa arăta şi spaima din ochii femeii. A înţeles că acel fuior de speranţă este el, Pavel. De el se agaţă.

Pavel, cu un gest necalculat, venit de la sine, impulsiv, izvorât din abisul necunoscut al potenţialelor sufletului, o strânge în braţe şi se simte pătruns de fiecare vibraţie a ei, care-l încarcă şi-l marchează, ce-i drept, nu foarte tare, dar totuşi. Această stare se instalează în sufletul lui, cu tot scutul pe care şi l-a instalat instantaneu, fără a mai gândi, din pură obişnuinţă, devenită un veritabil automatism, aplicat împotriva încărcăturilor negative, care, prin natura meseriei lui, îl pândesc şi-l asediază la tot pasul, încercând să forţeze intrarea, ca şi berbecele care vrea să spargă porţile cetăţilor medievale aflate sub asediu. E o tehnică foarte necesară în cazul celor cu meseria lui. Din păcate nu se învaţă în facultate. El a deprins-o mulţumită unui iniţiat venit tocmai din magicul Tibet şi care a ţinut un curs. L-a convins, şi pe el, un cunoscut să meargă. S-a dus din pură curiozitate, dar i-a prins bine ce-a învăţat de la acel lama. Apoi, la un congres, s-a întâlnit cu-n profesor peruan, specialist în psihologie transpersonală, cu care şi-a perfecţionat metoda de autoapărare împotriva imixtiunii în propria aură a unor efecte generate de câmpuri nonpozitive.

„Am tot amânat, dar, până la urmă, trebuie să mă hotărăsc şi să ajung în India, ca să văd cu ochii mei dacă-i adevărat tot ce se spune despre tehnicile lor terapeutice tradiţionale şi unice. Mi-e groază însă, pentru că am auzit că-i absolut necesar să te vaccinezi împotriva diferitelor boli specifice zonei. Nu-mi plac vaccinurile. Unele sunt cuţit cu două tăişuri. Te vaccinezi de gripă, dar, în loc să scapi, trânteşti boala

într-o formă mai gravă decât dacă ai fi contractat-o pe cale naturală. Despre India, părerile sunt împărţite. Unii spun că e magnific, că te fură cu atmosfera ei de linişte şi împăcare. O cunoştinţă care a fost acolo, neştiind cum să i-o descrie cât mai exact, a exclamat: India toată cântă. Toţi sunt veseli, binevoitori şi calzi. Magnific.Te simţi eliberat de toate relele. Altul însă a declarat sus şi tare: E mizerie, e sărăcie, e foamete, plin de boleşniţe. Toate poveştile acelea fantastice cu ioghini care fac minuni de supra oameni, sunt basme de adormit copiii. Nu m-aş mai mai duce înc-o dată, nici să mă tai. Au şi ei câteva chestii faine, în rest... nasol de tot."

Pavel ştie mai mult din cărţi că adevărul e undeva la mijloc.

„Câţi oameni, atâtea păreri. Am să mă duc totuşi odată, ca să văd cu ochii mei."

Femeia se mişcă în braţele lui. Pavel revine la realitate şi realizează urgent că trebuie să intre în acţiune. Nu se gândeşte de două ori. Respinge atacul câmpului încărcat negativ care se revarsă-n valuri dinspre Ea, printr-o concentrare rapidă şi puternică. Cu echilibrul restabilit, o mângâie pe păr, prin atingerea lui transmiţându-i impulsuri benefice.

-Şşttt! Şşştt!... Ia să vedem ce s-a întâmplat?!

O poartă blând către sofaua din hol, fără a o desprinde din braţe. E foarte important ca el să-i poată transmite o parte din vibraţiile lui pozitive, aşa încât ea să se poată detaşa de neliniştile şi stările proaste care au adus-o la uşa lui. Se aşază amândoi, ea lăsându-se ghidată fără pic de împotrivire. Continuă s-o ţină lângă el, cu mâinile cuprinzându-i talia, pentru că transmiterea undelor benefice se face mult mai rapid şi mai eficient prin atingere directă, tactilă, decât prin concentrarea gândului, chiar dacă cei doi subiecţi se află la o distanţă mică unul de altul, fie şi numai de câţiva centimetri. Cu cât distanţa e mai mare, e nevoie de mai multă putere, atât din partea emiţătorului, cât şi de receptivitate amplificată la primitor.

Efectul nu se lasă mult aşteptat şi femeia îşi sprijină moale capul pe umărul lui, cuibărindu-şi-l în scobitura dintre umăr şi gât.

Pavel îi simte aroma naturală a pielii. În starea în care este, clar că nu i-a stat capul la parfumuri sau dichiseli. Lui îi place în mod deosebit mirosul acela al ei, aşa natur cum e. Îşi aminteşte, în acelaşi timp, că asta nu l-a împiedicat să-i facă plăcere şi parfumurile pe care a observat că le folosea atunci când coordonatele stării ei psihice îi permiteau. S-a gândit atunci că în vremurile ei bune, probabil, a fost o împătimită a cochetăriilor, pentru că el a băgat de seamă câtă subtilitate manifesta în schimbarea parfumurilor. O făcea, i se părea lui, în funcţie de toaletă, de vremea de afară, poate şi de dispoziţia în care se afla. Pe căldură a folosit un parfum uşor, răcoritor, cu miros de mentă sfărâmată în podul palmelor. Odată a venit pe o vreme rece, cu ploaie mocănească, iar ea mirosea a cald, ca pâinea scoasă proaspăt din cuptor. „Cu ce şi-o fi dat?" Altădată, pe un soare primăvăratec, mirosea a flori de câmp. Când era în dispoziţie bună, răspândea parfum de lăcrămioare, iar în tristeţe se învăluia de mirosuri grele. Această caracteristică a ei ar trebui să-i sugereze că nu este o obsesivă. Numai că nu poţi şti niciodată de unde sare iepurele cu astfel de bolnavi. Îţi vin cu câte o manifestare de te năucesc literalmente, încât ai senzaţia că te-a lovit cineva cu leuca, direct în moalele capului. Ce-i drept, Ea nu i-a făcut până acum un aşa pocinog. „Curioasă şi interesantă femeie!" gândeşte Pavel pentru a suta mia oară. „Însă acum trebuie să aflu cât mai exact ce i s-a putut întâmpla."

-Ei, ei! Hai, fii fată cuminte şi spune-i lui Pavel cine te-a supărat aşa de rău.

Continuă s-o ţină aproape şi s-o aline ca pe un copil care suspină sacadat şi din tot sufletul, pentru că a căzut, buf!, drept în funduleţ, încercând temerar, pentru prima oară, să se deplaseze pe verticală.

Femeia reacţionează prompt la auzul vocii lui blânde, blândă şi bună întocmai precum alunecarea unor picuri de apă proaspătă şi-nviorătoare peste petalele unei narcise virginale, toropită de dogoarea nechibzuită a soarelui.

Oftând adânc şi prelung, vrând parcă să dea afară din sufletul ei tot năduful adunat într-un ghemotoc, care o sufocă. Se culcuşeşte şi mai bine în braţele lui. Îi petrece o mână prin spate, de-a lungul mijlocului, iar cealaltă şi-o sprijină de pieptul lui, care îi oferă oblăduirea siguranţei. Oftează încă o dată, scurt şi liniştit, eliberată, iar pe faţa obosită culege din eter un zâmbet abia schiţat. O clipă, Pavel are senzaţia că ea a adormit. Nici nu îndrăzneşte să se mişte. Aşteaptă. N-are mult de aşteptat, poate niciun minut întreg.

-Iartă-mă că am dat buzna peste tine şi te-am deranjat. Ştiu că numai de mine şi de problemele mele nu ai chef în zi de duminică, când ai vrea şi tu să ai parte de un respiro, să ne spui arivederci şi la gară tuturor ăstora ca mine. Dar am intrat în panică şi sunt sigură că aş fi făcut din nou urât, dacă nu veneam la tine să strig help!

El vrea să zică ceva, dar ea nu-i dă răgaz şi vorbeşte repezit, cu patimă, ca şi când ar pleda vinovat în faţa unui tribunal prea auster.

-Aseară am primit un telefon de la o cunoştinţă care mi-a spus că de dimineaţă s-a sinucis cineva. Acest cineva e un bărbat tânăr, sub patruzeci de ani, frumos de pică, înalt, bine făcut, şaten, ochi albaştri. Un om prietenos care întotdeauna te întâmpina cu seninătate şi un zâmbet deschis. Era tare bun şi blând şi gata

întotdeauna să sară în ajutor. O carieră frumoasă, în ascensiune, specializat prin străinătate, îndrăgit de mulţi şi, sunt convinsă, invidiat de şi mai mulţi.

L-a găsit nevasta, când s-a întors din oraş, întins pe covorul din sufragerie. Lângă piciorul mesei, chiar lângă el, o seringă goală şi un cateter. Îşi injectase ceva intravenos. Curara.

„De ce, Dumnezeule mare?! De ce? Atât de tânăr! Şi ce-i lipsea pe lumea asta? Poate că numai el, bietul, ştia ce-i în sufletul lui. L-o fi doborât singurătatea, deşi are familie. Cine ştie! Ca şi pe mine. Câţi nu avem familie şi tot singuri rămânem, cu soţi şi copii care ignoră cu nonşalantă nepăsare faptul că tu ţi-ai spinteca pieptul cu o sabie ninja şi ţi-ai pune sufletul în palmă de dragul lor?! Uită că şi tu eşti o fiinţă ca oricare alta, care are nevoie de iubire, să o dea, dar şi s-o capete. Că eşti tot un om ca toţi oamenii, croit din acelaşi aluat şi aceleaşi nevoi, om care are nevoie să ştie că îl preţuieşte cineva, că pentru cineva înseamnă ceva pe lume."

Graiul mi-a pierit la această întorsătură a gândului şi cred că am făcut un şoc. Ca şi când m-ar fi lovit trăsnetul. N-am zis nimic, doar am pus receptorul în furcă. Am auzit apoi telefonul sunând cu insistenţă, dar n-am fost în stare să răspund. Mi se scursese toată vlaga în pământ. În pământul care avea să-l adăpostească pe omul acela tânăr care n-a mai avut putere să se ia la trântă cu propria-i nefericire.

„Oare eu până când o să mai pot?", mi-a străbătut mintea un ac înroşit în focul gheenei.

M-a apucat un tremurici mărunt şi am avut senzaţia că în piept mi s-a spart ceva, ca şi când un glonţ trece printr-un geam. Lasă o gaură şi plesnituri ca nişte raze, de jur împrejurul găurii. Mă durea. Mai degrabă mă ustura gaura aceea. Plesniturile mă ardeau cumplit. M-a potopit din nou singurătatea. Aveam o senzaţie de zbatere şi zbucium, de vaier şi plânset. Urgia s-a abătut iar asupra mea. Mi-am adunat genunchii la piept. Îmi auzeam glasul cum îşi cânta aleanul. Vorbeam de nebună, de una singură:

-Copilul meu! Sărmanul meu copil! Mi-e dor de el! De ce face ce face?! De ce se poartă aşa cu mine?! De ce mă ignoră, de ce, şi mai rău, mă minte şi se poartă de parcă i-aş fi duşman?! De ce se lasă dominat, de parcă i s-a pustiit mintea, de către cineva care, în mod cert şi dovedit, nu-i vrea binele şi-şi urmăreşte doar interesul şi profitul nepăsându-i niciun picuţ de el, de ce simte, dacă suferă sau nu. Cineva căruia nu-i pasă decât de propria bunăstare confecţionată pe spatele altcuiva. Cineva care nu face nimic toată ziua, nu câştigă un ban, nu lucrează nimic în casă sau pe lângă casă, măcar drept compensaţie pentru blidul de mâncare pe care-l capătă de gratis. Ar prefera să moară de foame, decât să facă ceva. Ce vorbeşti tu prostii, femeie!, mi-am zis cu glas tare, de l-am auzit şi eu însămi. „Care murit de foame?! Doar l-a îmbrobodit pe prostu', care-i dă de toate. Mâncare pe mofturate, tot ce visează, mai că nu-i cumpără limbi de păun împănate cu ficat de pasărea paradisului. Şi numai să vezi tu, acolo, strâmbături din nas. De ce? Nu c-ar fi vreun bai cu mâncarea. Nu! Numai din calcul de-a-l ţine în stres şi nesiguranţă pe ăsta, pentru a-i lua minţile şi-al stăpâni mai bine. A-l manevra uşor, în bună voie. Aşa ceva specimen, n-ai văzut. Ticăloasă şi insidioasă, se strecoară şi se infiltrează cu nesimţire în bunătatea lui. Din când în când, ca să nu-l scape din gheare, însă nu prea des, ca să nu obosească măria sa, doamna, de prea mult efort, se pisiceşce pe lângă el, se gudură, miaună şi toarce, e călare, scuzaţi expresia, pe el, ţinându-i hormonii-n priză, ca nu cumva să aibă pauză prea lungă şi să reuşească să-şi limpezească minţile. Prefăcătorie curată! Până şi tactica asta e planificată. Numai când consideră că-i neapărată nevoie. Altfel, nu se oboseşte. El, credulul şi naivul, ar fi fericit şi numai dacă i-ar da atenţie mai des. S-ar mulţumi numai cu atât, n-ar mai avea de la ea nicio altă pretenţie. Numai că ea practică o profitabilitate de-a dreptul ordinară, fără pic de scrupule. Numic nu contează în afară de bunăstarea proprie, obţinută fără nici cel mai elementar efort. Îl îmbrobodeşte un pic cu lugulu-mugulu, când observă că ăsta-i la capătul răbdării, iar când simte că l-a înşfăcat bine din nou şi-i stăpână pe situaţie, îl trimite la plimbare de nu se vede. Bine-ar fi la plimbare. La muncă. Să muncească pentru doi. Şi-n locul ei. Cum poate sta cât e ziua de lungă fără să facă nimic, nu pot pricepe nici să mă tai. Eu una aş crăpa de plictis. De la o vreme, un om normal se satură şi de atâta stat de-a pomana. Numai să te uiţi la televizor şi să dormi, să zaci fără rost, cu ochii în tavan, om întreg şi sănătos, e de neconceput. Dar degeaba nu concep eu. E destul că fiu-miu se lasă exploatat dincolo de limite. Nici propriile ei bulendre nu şi le pune la loc. Chiloţi şi sutiene aruncate peste tot. El le adună şi i le pune la spălat în maşină. Îi strânge ciorapii şi chiloţii azvârliţi în mijlocul camerei în timp ce mneaei stă tolănită în cucuiul patului, cu mâncarea adusă pe tavă la botu' calului, şi-i mai şi face observaţie pe deasupra. Asta nu-i bună, ailaltă-i rea. Nimic nu-i destul şi nimic n-o mulţumeşte. Se socoteşte o victimă sadea a nenorocului de care are parte de când s-a măritat cu fiu-miu. Tot asta se vaită la toată lumea. Neruşinată fără de pereche. Îl face ba mototol, ba moale, ba fraier. Odată s-a scăpat şi l-a făcut bou în faţa mea. Atunci abia m-am stăpânit să n-o pocnesc."

În timp ce mă cotropiseră aceste gânduri, aveam, în acelaşi timp, senzaţia că m-am dublat şi că unul dintre exemplare s-a desprins din trupul meu cel adevărat şi s-a ascuns, pitit ciuci, într-un colţ întunecos de cameră, sub această formă de alter ego. Îmi urmăream propriile peroraţii, peroraţiile celeilalte eu, o eu care stătea pierdută între perinile fotoliului, adunată toată, ca melcul în cochilie. Mă ascultam eu pe mine, ca şi cum, de fapt, m-aş fi jeluit altcuiva, căruia îi spuneam tot ce-mi stătea pe suflet. Parcă mă priveam ca şi cum aş fi fost o altă persoană care asista dintr-un loc, dintr-o lojă centrală, la un spectacol în care tot eu eram şi actorul de pe scenă. Acest eu-altcineva se minuna de ce plânge celălalt după un copil care nu e mort, care îşi vede de viaţă după cum îl taie capul, deci ar trebui să-i fie bine, doar şi-o face cu mâna lui, un copil pentru care eul actor şi-a prăpădit tinereţea renunţând la aproape tot, ca să nu simtă copilul că n-ar avea tot ce-şi doreşte. Mai ales dragoste. Dragoste pe care i-a dat-o cu polonicul. Ba nu, cu căldarea. Ba

nu. Şi aceasta-i prea puţin spus. A dat toată dragostea pe care o avea înmagazinată-n sinele său, a dat până n-a mai rămas cu nimic, n-a mai avut ce da altcuiva, unei perechi, de exemplu, ca s-o întregească şi pe ea cineva. Acum e singur acest eu-actor şi suferă şi-şi plânge de milă. Suferă şi plânge atunci când nu e celălalt eu, eul spectator, care se simte gol şi nepăsător, şi pustiu, şi indecent de echilibrat. Aparent echilibrat. Pentru că, de fapt, cei doi se zbat ca doi fraţi siamezi care se luptă pe viaţă şi pe moarte să-şi smulgă unul altuia funcţiile vitale pentru a supravieţui unei operaţii periculoase, în urma căreia unul trebuie să piară. În suflet şi-a durat sălaş tristeţea şi jalea şi singurătatea şi neputinţa şi disperarea deşertăciunii unei vieţi netrăite aşa cum a visat-o, unei vieţi dăruită altora, fără a căpăta nicio picătură de iubire drept mulţam. Nu despre o recompensă e vorba aici, să fie clar. Despre un mulţam de recunoştinţă. Atât. Un piculete de atenţie, pentru o fiinţă care s-a dăruit pe sine.

-Ce, pentru asta o faci? Aştepţi mulţumiri? De ce? Ce, eu te-am rugat să mă faci? Tu ai vrut. Deci, singură ţi-ai asumat responsabilitatea faţă de mine. Asta-i datoria ta. Și ce, eu ţi-am cerut să nu te mai măriţi?

-Nu, dragule, nu pentru că aştept mulţumiri fac ceea ce fac pentru tine. Fac pentru că te iubesc. Dar, aşa cum tu ai nevoie de iubirea mea, şi eu am nevoie să simt că mă iubeşte cineva, că se îngrijorează pentru mine, că vrea să mă ajute, că-i pasă, ştii tu, de-astea. Sunt şi eu om, nu maşinărie. Am şi eu suflet, iar acela simte, ori vreau eu, ori nu vreau. Oricât vrei, simţămintele nu le poţi opri să apară. Ele vin şi rămân atâta cât au chef. Tu poţi, eventual, să te stăpâneşti, să le ascunzi, să nu le arăţi, să acţionezi altfel decât îţi dictează ele, să le pui raţiunea înainte, dar să le faci să dispară, nu poţi. Sentimentele rămân pe loc după cum le sunt toanele. Tu poţi să stai în mâini, că ele tot îşi fac de cap cu sufletul tău.

Ţi-ai găsit cui să-i pese! Copilul meu n-a fost aşa înainte de-a-i ieşi în cale hahalera de nevastă-sa care l-a sucit şi răsucit cu o sută optzeci de grade, după bunul ei plac.

-Nu vezi că maică-ta vrea să-ţi conducă viaţa şi tu, blegule, te laşi dus de nas? Halal bărbat!

De la o vreme, ca şi cum acestea toate, şi tristeţea şi jalea şi singurătatea şi neputinţa, s-ar fi contopit, iar prin unirea lor ar fi fost capabile să nască un monstru, în acelaşi suflet chircit, stafidit şi pustiu ca o saharǎ, secat de dorinţi ca un burete fără apă, în acelaşi suflet s-a instalat un fel de nou-născut, care pare un avorton, dar care şi-a înfipt bine tentaculele, strangulând totul în cale. Acesta este nepăsarea. Nu-ţi mai pasă, nu mai vrei să ştii, vrei să uiţi, vrei să ştergi, vrei să fugi şi să nu te mai întorci. Vrei să te aşezi pe jos, să-ţi pui mâinile pe piept şi să mori. Nu mai vrei mimic. Pe de altă parte, ca un vierme care scoate capul dintr-un cocon, vierme care-şi face loc şi începe să-ţi roadă din suflet precum viermii de mătase din frunza de dud, se trezeşte suferinţa din conştiinţa revoltată că nu-ţi mai pasă. Nu-ţi pasă, dar suferi că nu-ţi pasă şi-ţi reproşezi că nu-ţi pasă.

Să înnebuneşti, nu alta!

Am simţit, Pavele, că, într-adevăr, mă cuprind toate nebunelile şi că trebuie să mă duc în cămară să caut o sfoară, ceva, şi să mă spânzur, ca să nu mai simt nimic. Să nu mai simt nici că simt, nici că nu mai simt.

Cred că, în acel moment, Dumnezeu sau Sfântul Duh, sau Îngerul Păzitor mi-a pus mâna pe umăr şi m-a oprit să mă ridic din fotoliul de lângă telefon. N-am avut, pur şi simplu n-am avut putere în picioare ca să mă ridic.

Totodată, de undeva s-a întors spre mine un ecou:

-Femeie, asta e crimă! Bagă de seamă ce faci! Desigur că numai tu hotărăşti dacă vrei să te afunzi în mare păcat! Îţi spun ţie, bagă de seamă ce faci!

Ecoul s-a pierdut pe drum, dar eu am rămas locului ţeapănă. Am devenit conştientă că am fost aproape să fac un mare rău. Rău poţi face altora şi e ştiut că e păcat, dar şi răul pe care ţi-l faci ţie însuţi e la fel de mare păcat în faţa Proniei, pentru că şi tu eşti o creaţie a Ei, ca şi toţi ceilalţi, şi tu ai strecurat în tine o părticică din Ea, cum au şi ceilalţi. Porţi în tine un picur de Dumnezeu, pe care n-ai voie să-l nimiceşti, ca şi când ai fi duşmanul Lui. A nu-ţi iubi copiii şi perechea şi părinţii şi familia şi aproapele este un păcat capital, aşa după cum şi a nu te griji de tine însuţi, tot păcat e. Şi-ncă unul mare de tot. A fi egoist e una, a nu te neglija şi a nu te da cu bună ştiinţă pe mâna suferinţei, e alta. Acesta nu este egoism, este a păcătui împotriva ta însuţi. Aici e buba unde nu pot majoritatea oamenilor să discearnă corect. Unde trebuie trasă linia despărţitoare.

Am înţeles mesajul, am vrut să-i urmez povaţa, dar în primul moment, nu mi-am dat seama cum să fac, pentru că apăsarea dureroasă din piept a rămas la fel de persistentă. Am simţit că ameţesc, din cauza neputinţei mele de-a mă autocontrola, şi că mă năpădeşte un acces acut de greaţă. Atunci, parcă cineva mi-ar fi turnat cu tolcerul în cap, mi-a fugit gândul cel bun la tine. La tine, de care am fost uitat cu totul.

„Ce m-a învăţat Pavel să fac în asemenea momente? Să respir controlat. Să caut să mă relaxez."

Asta am şi făcut. Mi-am îndreptat spatele în fotoliu, am pus palmele pe genunchi, am închis ochii. Am început să inspir şi să expir după tehnica pe care am exersat-o împreună. Am simţit cum mă liniştesc treptat. Când am considerat că sunt destul de liniştită, am început relaxarea. Foarte curând respiraţia şi-a

diminuat ritmul, iar eu m-am simţit uşoară şi detaşată, ca de fiecare dată când o făceam împreună cu tine. Nu cred că am adormit şi am visat tot ce a urmat. Dar nici trează nu am fost. A fost ca un fel de transă, de... de ce ştiu eu ce. Nu pot cataloga de niciun fel. Stai să vezi:

Pentru a doua, oară într-un interval destul de scurt, ceva s-a desprins din mine, dar de data aceasta s-a înălţat spre altă lume. Acest ceva nu era la fel ca şi data trecută, un alt eu distinct, ci chiar eu. Forma astrală a eului meu, presupun. În mod cert, corpul meu fizic a rămas în fotoliu. Acolo unde s-a dus cel astral, m-a aşteptat o femeie, o prietenă a mea, pe care se pare c-o ştiam de mult şi care m-a dus la ea acasă. Casa ei era tare frumoasă şi elegantă, albă toată, construită pe un tăpşan înconjurat de pădurea de pe munte. Văzduhul din jur era strălucitor de parcă a fost poleit cu aur. Pe pervazul unei ferestre, o pereche de guguştiuci se drăgăleau în legea lor, iar nişte mierle, tot o pereche, cântau de-ţi făceau inima fleaşcă. Acolo, peste tot, toţi erau numai perechi. În curte, un păun se-mpăuna de mama focului cu coada lui în culorile curcubeului, în faţa unei păuniţe, care n-a mai avut răbdare şi şi-a strigat dragostea pentru frumosul ei partener aşa de tare încât sunetul a ieşit ca un zbierăt care-ţi zgârie timpanele şi despică aerul în două. Deasupra, pe cerul acestei lumi din cer, se roteau doi vulturi, un vultur şi o vulturiţă. Se roteau în cercuri largi şi uniforme, patrulând în înalturi şi veghind asupra localnicilor, ca să nu se-ntâmple oareşce ce nu se cade. Pe lacul din spatele grădinii pluteau o lebădă şi-un lebădoi, stând cioc în cioc. Nu numai păsări se aflau pe acolo. Tot felul de vieţuitoare, tot perechi, perechi. Până şi fiecare bondar avea o bondăriţă pe care-o giugiulea. O buburuză, un buburuzoi... Până şi florile se-mperecheau cu vântul, iar frunzele cu piscul muntelui, pe care-l apărau cu dragostea lor de frunze, ascunzându-i goliciunea, pentru a nu fi expusă vederii şi ca nu cumva în asemenea ipostaze, vreo concurentă să fie mai iute de picior şi să le fure iubitul.

Puii se hârjoneau pe de margini şi din când în când ridicau priviri admirative asupra părinţilor. Se opreau preţ de o clipită din joacă, ca să bage la cap, pentru când vor fi ei mari. Dacă făceau câte o boacănă, voită sau din întâmplare, părinţii îi învăţau blajin de ce e rău ce-au făcut şi cum e bine şi de ce. Acum bag sama că atât cât am stat acolo, n-am auzit rostirea „nu". Vorba vine rostire. Nimeni nu vorbeşte-n vorbe răspicate ca noi. Totul se transmite, de la o entitate la alta, prin puterea gândului. Nici de violenţă, nici n-am auzit şi nici n-am văzut. Am senzaţia că acest concept nu există acolo. N-au, pur şi simplu, cunoştinţă de el.

Acele locuri, ca de pe lumea ailaltă, emanau numai dragoste şi grija pentru cei din jur.

-Aici ai să te poţi odihni, tot timpul acestei vacanţe, până când îţi vei reveni complet şi te vei întoarce acasă.

-Trebuie să mă întorc? Mi-ar plăcea să rămân aici de tot, să nu mă mai întorc niciodată. Sau, în orice caz, să rămân cât mai mult.

-Nu poţi rămâne de tot. Mai ai încă ceva foarte important de făcut la tine acasă. Dar până atunci odihneşte-te.

M-am odihnit privind şi am simţit o dorinţă acută de-a mă preface în lebădă, sau în pasăre, sau în bondăriţă, sau în buburuză sau în floare, sau în frunză, sau fie în ce-o fi, numai să fiu în locul lor, să am şi eu perechea mea.

Acum, când îţi povestesc şi vorbesc de buburuză, îmi amintesc de vremea când băieţelul meu de abia a început a experimenta emiterea sunetelor legate şi puterea cuvintelor. Cu limba încă neantrenată, neexersată şi împleticită de efort, îi zicea buburuzei, bubuia.

- Mami, mami, ute bubuia.

Bubuia urca lejer pe scoarţa unui pom din parc, unde ne făceam noi plimbarea de dimineaţă.

Copilului îi străluceau ochii de bucuria descoperirii. O arăta cu degeţelul întins, apoi a dorit s-o atingă.

-N-o atinge, ai putea să-i faci rău, s-o răneşti sau chiar s-o striveşti. Nu-i voie să răneşti pe nimeni. Nici pe cele mai mici şi insignifiante fiinţe.

Şi mă mai mir că om matur fiind, se lasă călcat în picioare de cine nu merită bunătatea lui. Eu, cu sfaturile mele despre nonviolenţă, despre bunătate, despre a atinge nici cu-n fir de pai pe nimeni, eu i-am băgat în cap, în reflex şi-n educaţie ideea că trebuie să facă numai bine. Acum o face, iar mie nu-mi convine. Cine mi-e de vină? De la mine-a învăţat. La mine a văzut prima dată cum mă port cu cei din jur. Eu am fost cea la care a văzut cum e aia să întorci şi obrazul celălalt, cum e aia să-ţi ajuţi şi duşmanul, căci ce altceva, decât duşman, poate fi numită femeia care ţi-a furat bărbatul. Totuşi, eu am ajutat-o când a fost în necaz şi durere. Lasă-te de faptul că, mintea de acum, cu puterea de judecată trecută prin târnoseala vieţii, susţine sus şi tare: „A fost şi ea vinovată, fără doar şi poate, dar nici el, soţul şi tatăl, n-a fost sfânt. Şi-a avut partea de vină şi şi-a adus din plin aportul la tot ce s-a întâmplat. Oi fi avut şi eu pe ale mele. Doar că omul obidit şi necăjit, pe sine nici nu se vede şi nici nu se pune la socoteală. Ştie doar că pe el îl doare. Dacă a făcut şi el vreo greşeală, dacă a făcut ce trebuie ca să nu ajungă la durere, nu se mai întreabă. M-am gândit de multe ori la asta. Sunt sigură că am avut şi eu partea mea de vinovăţie, dar n-am reuşit niciodată să o identific. Aşa-i omul croit. Pe sine nu se vede.

-Ei, hai, acuma, nu te mai învinovăţi pe tine, pentru ce-au făcut alţii. Fii bună nu-mi cădea din nou în stări depresive şi nu-mi strica toată opera, căreia am reuşit ,cu chiu cu vai, să-i dau contur, punând la bătaie efort, nu glumă, în atâtea şedinţe de terapie. Te rog frumos! La mine nu te gândeşti deloc? Vezi, acum greşeşti. Cu mine-ţi faci păcat!, o ia Pavel la rost, jumătate serios, jumătate în glumă, de îndată ce observă pe ce pantă a gândurilor este tentată să alunece. Este încă destul de vulnerabilă. Teoretic, el este conştient de asta, dar nu-i face deloc plăcere s-o constate pe viu.

-Bine, te rog să mă ierţi!.. Mă ierţi?, îl priveşte întrebător şi cu o oarecare nelinişte-n privirile altfel extrem de blânde.

-Sigur că te iert. Cum aş putea să nu iert o doamnă seducătoare ca tine, mai ales când îşi cere iertare atât de spăşită?!

-Mulțumesc dragul meu Pavel. Tu ești întotdeauna înțelegător și bun cu mine. Nimeni nu-i ca tine.

El dă să protesteze, dar Femeia nu-i îngăduie.

-Nu protesta. Acesta-i adevărul. Oi fi eu nebună... nu, nu, nu te zborși la mine, ripostează Femeia la reacţia lui Pavel, care însă nu apucă a o admonesta iarăşi, pentru că Ea ridică mâna cu palma deschisă ca un scut.

-Ai dreptate, am vorbit fără mine..., nu nebună..., ăăă... mă rog, oi fi eu așa cum sunt,... e bine acum?, dar o centimă de discernământ tot mi-a rămas. Ești bun! Punct și de la capăt.

Aşadar, revenind la lumea cea din cer, la lumea perechilor şi-a iubirii, bag seamă că acel gând al meu, acea dorinţă devenită acută, de a-mi afla şi eu o pereche, a fost purtată pe cine ştie unde, pentru că cineva, de undeva, l-a recepţionat şi mi-a răspuns tot cu un gând pe care l-am perceput foarte clar în mintea mea:

-Ţi s-a spus deja că nu poţi rămâne aici. Mai ai ceva de împlinit în lumea ta. După aceea te vei întoarce şi vei merge mai departe, unde ţi-e locul, dacă ai să îndeplineşti bine ce ţi-a mai rămas de îndeplinit.

M-am tot gândit şi-am fantazat în mii de variante cam ce-aş putea să mai am eu de făcut, dar nu m-am putut hotărî pe care să mă fixez. Eu ştiam una şi bună:

„Vreau să fiu ca toate fiinţele de pe aici. Să am pe cineva lângă mine."

Seara, prietena mea s-a întors de pe unde fusese, nu ştiu eu unde şi nici pentru ce, ea nu mi-a spus, iar eu am simţit că nu am voie să ştiu anumite lucruri şi n-am întrebat-o. După ce s-a întors, a venit şi fata ei s-o vadă.

-Mami, deşi am comunicat tot timpul, mi-a fost dor să te şi văd, să şi fiu puţin lângă tine.

O sărută pe amândoi obrajii, apoi se iau de mână şi se îndreaptă spre iaz, ca să se scalde şi să dea împreună câte o frântură de covrig lebedei şi lebădoiului ei soţ.

Le aud cum pălăvrăgesc, cum râd, cum sunt una, mamă şi fiică. Eu le invidiez, aş vrea să fiu ca ele, dar am înţeles deja că nu de aceea mă aflu unde mă aflu, ci ca să învăţ o lecţie. Încă nu sunt dumirită care. Nu sunt dumirită şi de aceea, probabil, continuu să le invidiez.

Fata pleacă, iar eu îmi iau inima-n dinţi şi întreb unde.

-La bărbatul ei. E măritată. Nu ţi-am povestit despre nunta ei? Hai să-ţi arăt. Uită-te acolo.

Mă uit în direcţia în care arată degetul ei întins. Ca şi când ar fi acţionat un mecanism care funcţionează cu fotocelule, pe fundalul zării începe a se proiecta un fel de film. Ceva cam aşa, ca un film, deşi senzaţia mea era că e o realitate care tocmai îşi curge cursul taman sub nasul meu, iar eu particip la ea direct şi personal. Acum mi se pare complet aiurea, dar atunci am simţit ceea ce acum spun. Oricum, în limba noastră de pământeni, nu există un cuvânt care să numească fenomenul la care am fost martor activ în acel moment. Ceea ce am reţinut, a fost o frumuseţe ca-n poveşti. Flori şi panglici aurii, baloane în formă de curcubeu, tun de confeti colorate, şi porumbei albi care zboară în jurul capetelor mirilor, şi petale care le pardosesc calea, şi stele căzătoare ca nişte artificii, şi-o lună în crai nou, numai o felie timidă agăţată de creasta muntelui, ca o podoabă în pomul de Crăciun, şi-o rochie de mireasă făcută din spuma norilor, şi-o cunună din razele luceafărului de dimineaţă, şi-un văl din răcoarea dimineţii împodobit cu presărări de rouă nestemată, şi-un mire fericit care-şi sărută cu drag mireasa lui, şi nişte părinţi exultând de bucurie, de mulţumire şi de fericire, privind la odraslele lor care-şi îndeplinesc bine şi frumos menirea lor existenţială, în loc să umble fără de căpătâi de colo, colo, pierduţi în univers, fără a se putea regăsi pe sine şi pe cei de o formă cu ei, cum se mai întâmplă. Chiar frecvent se întâmplă. De parcă oamenii vor să-şi schimbe statutul lăsându-se târâţi de cela-ntunecatul spre convertirea într-ale legilor satanice care-ntreţin focul otrăvit al Gheenei.

Sufăr la vederea acelor fericiţi şi-mi vine să-mi strig copilul care nu e lângă mine, nu are o pereche a lui potrivită, ci numai un profitor ordinar, un diavol încarnat. Nu are o familie a lui, normală ca toate familiile, n-are copiii lui care să-l urmeze, să-l ducă mai departe, după ce n-o mai fi trupeşte pe această lume, purtând în carnea şi-n sângele lor şi-al copiilor lor, şi-n toată lista nesfârşită de urmaşi, bucăţică desprinsă din el, supravieţuind în ei. Copilul meu, raţiunea mea de-a exista, a ales un nenorocit de trai

outlaw, în afara legilor stabilite de când e lumea, lume.

Mă întâlnesc întâmplător pe stradă cu câte cineva mai sărac cu duhul, care mă întreabă:

-Ce-ţi face copilul? S-a-nsurat? Are copii?

-Nu, nu s-a-nsurat.

-Cum aşa? Câţi ani are?

Uneori mă enervez, alteori sufăr, alteori mi-e ruşine. Nu ştiu nici eu de ce mi-ar fi ruşine, doar nu-i criminal, e numai un nefericit lipsit de noroc, dar asta simt.

Alteori, ca să le evit mirarea că încă nu-i la casa lui, le răspund cu un ton cam incisiv:

-Sigur, e-nsurat. Ca ţiganu', fără acte.

Invariabil toţi tac. Altă dată nu mai întreabă, iar eu scap de stânjeneală. De ce-oi fi eu stânjenită, când de fapt ei ar trebui să fie, din cauza indiscreţiei lor stupide. Curiozitate bolnăvicioasă a unor oameni care n-au alta de lucru, decât să-şi bage nasu-n viaţa altora, ca să aibă apoi ce forfeca mărunt la un pahar de vorbe goale cu niscai cunoscuţi la fel de insipizi ca ei.

Pentru mine însă, cel mai important este nu ce zice, nici ce crede lumea, de aceea le închid gura cu replici neprotocolare, ci faptul că pruncul meu nu e fericit şi-şi bate nime-n drum joc de el, aşa cum scrie la carte, cu-o perversitate greu de imaginat. Îmi vine să urlu şi să-mi sfârtec hainele de pe mine, şi inima din piept, să-mi dau cu capul de pereţi, să iau un revolver să-mi zbor creierii sau să torn pe mine petrol şi să-mi dau foc, pentru ca durerea fizică să fie suficient de mare ca să n-o mai simt pe cea din suflet care-i de-o sută de ori mai mare. Devenită de nesuportat, de mare.

-Vezi, de asta nu poţi rămâne încă aici. Nu eşti încă pregătită. Sufletul tău trebuie să mai acumuleze şi alte experienţe în afară de cele de până acum. Nu-ţi fie teamă, nu vei mai avea parte de durere.

În clipa aceea am simţit o zdruncinătură nedureroasă, dar zdruncinătură totuşi, ca şi când te rostogoleşti la vale pe-un pat de iarbă moale. M-am trezit în fotoliul meu şi m-a toropit o asemenea jale, încât am avut senzaţia că iar voi rămâne pironită acolo până când va da de mine Leli, ca şi-n alte dăţi. De aceea m-am silit din răsputeri să mă ridic şi, aşa cum am fost îmbrăcată pe acasă, să vin la tine.

Femeia pare sleită de puteri şi somnolentă.

-Hai, întinde-te puţin, ca să-ţi revii. Povestind, ai retrăit această experienţă, care trebuie că n-a fost ceva prea simplu.

Îi ridică picioarele pe sofa şi-i potriveşte o perină sub cap. Pleoapele îi cad peste ochi.

Adoarme.

Pavel se aşază turceşte lângă ea şi o veghează. Nu vrea s-o lase singură, pradă vreunui potenţial coşmar care s-o zguduie din nou. Nu vrea ca ea să mai sufere.

* * *

E bine trecut de miezul nopţii. Lui Pavel îi cade capul adormit. În curând se va crăpa de ziuă.

Printr-o fantă a jaluzelei pătrunde azurie, prima rază de soare. Cade pe faţa îmbujorată de somn a Femeii. Aceasta se mişcă şi se apără cu mâna, ca de muşte. Îşi acoperă faţa, însă de trezit, tot se trezeşte. Somnoroasă, crapă ochii, care acum sunt limpezi ca oglinda de cristal. Îl vede pe Pavel şi zâmbeşte cald, cu îngăduinţă şi tandreţe. Simte că ceva începe să cânte în ea. Ca o liră de abia pişcată. E uşoară şi are senzaţia că zboară. Că realmente nu mai atinge pământul. Îi vine să-l mângâie şi să-l sărute. Dar aşa ceva nu se poate. L-ar trezi. Şi apoi i-ar fi ruşine de el. Să ştie că ea a avut dorinţa de a-l săruta. Desigur că ea este, pentru el, doar una dintre pacientele lui. Nimic mai mult. Stă şi-l priveşte. Lung şi fix. Privire încărcată de regrete.

„De fapt, ce caut eu aici? Cum am ajuns să dorm aici, pe sofaua lui Pavel?"

O trece un fior.

„Ce-oi fi făcut?"

Se chinuie foarte tare să-şi aducă aminte. Începe să o doară în moalele capului de atâta concentrare. Deodată se luminează. Îşi aduce aminte.

„Da. Criza. Criza de singurătate. Dorul de copil."

Mai rămâne o vreme dusă pe gânduri, apoi se ridică, se îndreaptă tiptil spre biblioteca unde ştie că este calculatorul. Îl deschide şi începe să scrie. Aşa o găseşte Pavel, scriind, când, după ce s-a trezit şi el, a început s-o caute. A auzit ţăcănitul tastaturii şi s-a luat după sunet. Se propteşte în uşă şi aşteaptă. Nu vrea s-o întrerupă. E atât de concentrată la ceea ce face. Totuşi, ea-i simte prezenţa, nu se întoarce să-l

privească, ci doar ridică o mână şi mormăie cam bolborosit, abia inteligibil:

-Scuză-mă, termin imediat.

N-a fost chiar imediat, a fost cam o jumătate de oră, timp în care Pavel s-a dus la bucătărie să prepare o cafea. Tocmai o turna în ceştile lui favorite, cele din porţelan alb cu violete pictate de mână, ghirlandă pe buza ceştii. Licoarea e caldă, aburindă şi aromată. Femeia intră, se îndreaptă spre el şi-i întinde nişte foi de hârtie.

-Uite, citeşte.

Ea se aşază liniştită cu o mină de om împăcat. Soarbe din cafea.

Cu ceaşca într-o mână, ducând-o încet, pe pipăite spre gură, şi cu ochii în text, el începe să citească. Pe măsură ce se cufundă tot mai adânc în lectură, expresia feţei i se schimbă. Este vizibil cum starea sufletească i se schimbă, cât este de impresionat şi cum îl marchează fără dubiu, ca şi când ar trăi efectiv cele ce le citeşte. De fapt, chiar le trăieşte.

Globusz® Publishing

FĂRĂ DREPT DE REPLICĂ

CUPRINS

-Pfuf! Nu mai pot! Toată sunt numai o apă!

Tânăra femeie are obrajii în flăcări şi ochi care strălucesc de agitaţie. Două şuviţe subţiri de păr i s-au lipit şerpuit, una de frunte şi alta de tâmpla dreaptă, ude de transpiraţie. Cu dosul palmei se şterge şi le îndepărtează. Încă răsuflă sacadat şi adânc, de parcă tocmai ar fi încheiat o cursă de maraton. Apoi îşi vântură, ca să se mai răcorească, pieptarul bluzei prins între patru degete, liber spre zburdălnicie rămânând doar degetul cel mic. Prâslea. Se ridicase luând o poziţie inconştient afectată de copil dezmierdat.

E început de vară şi e cald. Sala operei e ticsită de lume. Părinţi, bunici, rude, cunoştinţe, prieteni. Au venit în trombă la spectacolul de sfârşit de an al şcolii de balet. Atmosfera e încinsă.

-Pfuf! Bine că am reuşit. Să vedeţi ce frumoase-s fetiţele.

Încă nu s-a terminat pauza dintre acte. Spectacolul se cheamă Sisi la Viena. O feerie de muzică şi de costume vaporoase, fâşii desprinse din nori afânaţi precum zăpada proaspătă încă necuminţită de călcăturile întărite ale tălpilor, fiind zburătăcită pe lume din înalturile serenice, de către potrivnici invidioşi pe atâta gingăşie suavă, încălzitoare de suflete obidite.

Văluri colorate se ondulează, curcubee visătoare, peste trupurile plăpânde ale micilor dansatoare, cu feţişoarele lor candide devenite serioase, pătrunse de importanţa evenimentului.

Nu conta că una dintre acele păpuşi vii pierdea ritmul şi pirueta se încheia cu întârziere. Ce conta că o vecină exasperată o atenţiona apucând-o vajnic de mână şi trăgând-o după ea, ca o soră mai atotştiutoare şi cu drepturi de corector al greşelilor. Ce contează că partenerii lor în miniatură abia reuşesc, cu eforturi vizibil icnite, să le ridice o palmă de la pământ. Contează că sunt o minunăţie de graţie naivă şi inconştientă, picioruşe care se întrec pe ele însele în repeziciunea cu care se mişcă, mânuţe cu degeţele ridicate a eleganţă princiară, brăzdând aerul despicat în două. Lumini şi umbre de poveste trăită cu adevărat de către eroii ei temporari, deveniţi pentru o vreme atemporali, existenţi pe scena aceea de când e lumea lume, aşa de bine s-au contopit în viaţa personajelor lor, pe care o trăiau cu fiecare fibră a trupurilor lor fragede.

Printre umbrele furişate de lumini filtrate din reflectoare strunite cu artă, plutesc protagoniştii cei pitici scoborâţi dintre filele însufleţite ale cărţii de poveşti, aflată pe noptiera bunicii, care le ademeneşte visele în fiecare seară cu vocea ei plină de iubire neţărmurită, citindu-le minunăţii ireale. Numai că puştii, cu fiinţa lor cufundată în puritate valorând multe carate, fac din irealul lăptos, un real cât se poate de trăibil. Un real pe care noi, nişte bieţi privitori inactivi, îl priveam fermecaţi din fotoliile pluşate ale sălii de spectactol. Priveam minunându-ne şi abia respirând, ca să nu cumva să speriem vraja şi să fugă de la noi.

Îmi întrerup reveria hohote de râs şi aplauze frenetice.

O gâgâlice cât un dop, toată numai tul şi voaluri pastelate şi transparente precum aripi de flutur tânăr, uită că trebuie să se mai şi retragă în dosul draperiilor celor grele de catifea bordo, imense petale de trandafir ruginiu. Bucăţica de femeiuşcă rămâne în mijlocul scenei, face o reverenţă, se înclină adânc la auzul asiduu al bătutului din palme şi al chicotetilor îngăduitoare şi amuzate venind dinspre privitorii sideraţi de încântare. Răspunde cu un zâmbet larg cât şura, care-i luminează obrăjorii, deja aprinşi, bujor. Pe negândite, un ştergar invizibil curăţă acea fericire inocentă şi totală. Din culise, un glas şoptit, dar ferm şi imperativ o cheamă la ordine. Copilul, neînţelegând de ce-i apostrofat astfel, întoarce o privire mirată, dar nu se dă dus cu una, cu două. Consideră că mai îi e datoare publicului ei cu încă o reverenţă şi o fluturate amicală de mână, pentru a-şi lua definitiv adio.

Scena devine pustie. Şi searbădă. O tăcere de dincolo de lume stăpâneşte sala. Se aşteaptă. Se aşteaptă ieşirea la rampă. Doar e spectacol în toată legea, pe scena cea mare şi de adevăratelea a operei, nu jucărele. Nu-i o glumiţă asta!

Vedetele, mici flori plutitoare pe acorduri ieşite direct din grădinile fermecate ale paradisului copilăriei, şi partenerii lor, apar unul după altul. Nici nu ştii la care să te uiţi. Unu-i mai dulce ca altul.

Sala se topeşte în efluvii de încântare. Aplauze în ritm de polcă aruncă atmosfera în aer. O ultimă scenă, o aranjare-n piramidă a trupurilor plăpânde fremătând de emoţii profunde. Cade cortina.

Tânăra femeie, mândră de fetele ei, vibrează ca o coardă întinsă. Apoi cedează şi se lasă greoi pe fotoliu.

-Uff! Nu mai pot! Sunt moartă de oboseală! A fost grozav, dar acum abia aştept s-ajung la mine-n pat. Îmi vine să dorm trei zile şi trei nopţi. Vă gândiţi că de trei săptămâni am ţinut-o numai în repetiţii zilnice. Abia reuşeam să fug de la birou, să le urc fuga pe fete în maşină, ca să nu întârziem. Uneori se mocăiau cu îmbrăcatu', încât simţeam că mor de nervi. Bine că s-a terminat, deşi ştiu că, la anul, eu voi fi prima

care am să vreau s-o iau de la început.

-Ce te vaiţi?! Cine-a vrut?! Nu tu?! Nu tu ai vrut copii?! Doi ai vrut. Cine a vrut balet?! Cine a vrut şi balet, şi schi, şi patinaj, şi desen, şi limbi străine şi mai ce, că nici nu le mai ştiu pe toate?! Acum taci din gură, nu te văita!, replic eu cu ton aspru-şugubăţ, de bătrână prefăcut cârcotaşă.

Se uită lung la mine. Vrea să priceapă dacă eu cred cu adevărat ceea ce am spus. Chiar dacă a înţeles, nu se pretează la jocul meu, ia totul în serios şi-mi răspunde foarte hotărât, fără drept de replică:

-Da', dar merită!

Pavel rămâne dus pe gânduri. Ea aşteaptă. Într-un târziu, Pavel rupe muţenia:

-Chiar merită?

-Absolut.

-Nu înţeleg cum. Văd că ţie copilul îţi provoacă mai multă durere decât bucurie. Ce merită?

-Nu pot să precizez ceva concret. Simplul fapt că e al tău, că e rupt din tine, că e continuarea ta, îţi dă un sentiment indescriptibil. Ţi-e atât de drag copilul tău, încât, dacă ar trebui, te-ai supune chinurilor prometeice, numai să-l scapi pe el de vreun neajuns, fie şi neînsemnat. O faci la nesfârşit, chiar dacă nu primeşti în schimb nicio mulţumire cât de mică, chiar dacă, de fiecare dată când te supără, îţi promiţi solemn că nu-i vei mai sta aproape la greu, că nu te vei mai pune pavăză, că vei prelua tu toate buşiturile posibile în locul lui. Când se întâmplă, uiţi ca şi cum n-ar fi fost şi sari în ajutor ca şi cloşca împotriva uliului care vrea să-i răpească puiul. Sare cu ciocul, cu ghearele, deşi ştie că nu are nici cei mai elementari sorţi de izbândă, ba chiar se pune serios în pericol pe ea însăşi. Dar e puiul ei. Poate că funcţionează doar acest instinct primar şi la om. Poate că e doar necesitatea de dragoste. De a da dragoste. Poate că, în dosul acestei dărnicii, se ascunde nevoia de a primi şi tu acelaşi lucru, de a avea siguranţa că pe cineva pe lumea asta îl doare de tine şi se bucură împreună cu tine. Poate că e acel ceva ce-l ştiu bătrânii când grăiesc cum că sângele apă nu se face. Deşi nu în toate cazurile funcţionează, în majoritatea e valabil.

Femeia face o pauză, dusă pe gânduri.

-Nu ştiu dacă poţi să înţelegi ceva din ceea ce am spus. Nu cred că am găsit modalitatea cea mai explicită de a te face să înţelegi. E greu de explicat. E vorba de sentimente, ştii tu, cu acestea e dificil să te descurci şi să demonstrezi clar şi răspicat că unu cu unu fac doi. Sentimentele sunt ceva ca ceaţa. Îţi scapă printre degete, dar, în acelaşi timp, îţi iau vederea. Nimic nu mai e clar. Uneori totul e o nebuloasă. Nu ştii decât că simţi ceea ce simţi. Dacă vrei să dai de o explicaţie plauzibilă de ce e aşa cum e, poţi să scociorăşti mult şi bine. Nu dai de ea. Nu găseşti motivaţia raţională. Un singur lucru e cert. Simţi cum simţi şi nu poţi îndrepta nimic. Sau, nu neapărat să îndrepţi, poate că nu e nimic de îndreptat, dar sigur este că de schimbat nu poţi schimba nimic.

Câteva fracţiuni de secundă face iar o pauză de gândire.

-Am făcut mai înainte analogie cu instinctele primare ale animalelor. Stau şi mă întreb dacă până şi la ele e doar instinct primar. Îmi aduc aminte de Joiana noastră cu câtă grijă îşi lingea viţelul nou-născut, iar cu mintea de acum, aplicată amintirii de atunci, nu pot să interpretez privirea pe care o avea acel animal pentru puiul lui, decât ca expresie elocventă a unui sentiment de dragoste. Dacă acei ochi ar fi fost transplantaţi la o fiinţă umană, ai fi jurat că-s ochi de om care iubeşte. Am mai avut şi o căţeluşă. Parcă o văd cu cât stoicism a suportat ca cei opt pui ai ei să sugă toţi deodată, să o sece de vlagă şi, colac peste pupăză, când au început să le crească colţii, să o muşte în timp ce sugeau lacomi şi nesătui. Rană au făcut-o. Ea, sărmana, n-a zis nici cârc. Doar din când în când îi mai îndepărta cu o labă, dar blând, ca un fel de mângâiere mai serioasă. Până la urmă a trebuit să-i izolăm de ea, până le-am găsit stăpâni. Ea, căţeaua, nu se dezlipea de lângă gardul despărţitor, nici chiar pentru a veni la mâncare. Îi duceam oala sub bot, dar întorcea capul. Numai când o rupea foamea, ciugulea un fir de mâncare, cât să nu moară de foame. Când am dat căţeii, n-a mâncat o săptămână. La început i-a căutat bezmetică prin toată curtea, prin toate cotloanele, şi-a băgat nasul în toate găurile şi pe sub toate gardurile. Când a văzut că nu-i găseşte, a urlat o noapte întreagă. Eu, în casă, plângeam de jalea ei, deşi eram perfect convinsă că nu se putea să ţinem încă opt câini. Data următoare când a avut pui, am reţinut totuşi unul, ca să nu mai rămână singură. Când puiul a crescut, se mai şi încăierau din când în când, dar se şi drăgăleau cu afecţiune şi se jucau de mai mare dragul.

Să nu-mi replici acum cu privire la oameni, că printre aceştia se mai găsesc dintre cei care-şi omoară odraslele. Te înfiori când auzi de mame care îşi aruncă copilul viu la groapa de gunoi, învelit în pungă de plastic, sau, grozăvia, grozăviilor, una i-a dat foc bebeluşului, care a ars de viu. Eu, dacă mă întrebi, îţi răspund că aceste specimene nu fac parte din categoria oameni. Unii le zic animale. Eu zic că-s departe de animale. O specie mult mai involuată. Sincer, cred că astfel de specimene umane, toţi, absolut toţi, sunt bolnavi psihic. Nu pot fi normali! Exclus! Potenţialul lor sentimental este serios dereglat. Se situează pe coordonatele anormalului, ale patologicului. Indiferent dacă se mai dau câteodată verdicte de normalitate în asemenea cazuri, eu cred că atâta cruzime indiferentă nu poate fi decât boală curată. Da', mă rog, eu nu sunt specialist.

Aşa că, vezi tu, de ce, de ne ce, una peste alta, merită să ai copii, să-i iubeşti, să aparţii cuiva, chiar dacă, uneori, eşti respins. Volens, nolens, tu le aparţii lor şi ei ţie, oricâtă împotrivire ar manifesta ei, făcând caz şi crize de personalitate. Te leagă acel ceva indefinit şi fără contur precis, care se cheamă, cum ţi-am spus, „sângele apă nu se face". Dacă mă întrebi pe mine, nu vrei să renunţi la el, la copil, chiar dacă, uneori, îţi dă viaţa peste cap. Mi se pare că fără de asta, vieţii îi lipseşte rostul. Ai fost, ai trecut şi gata. Aşa, rămâne ceva în urma ta, o parte din tine. Tot mai continui să exişti într-o formă oarecare. S-ar putea să fie asta o idee confortabilă care să te scutească de frica nimicului în care te transformă moartea. Poate este o formă de egoism acerb, faptul că ştii că mai rămâi cumva, pe undeva. Că nu pieri de tot. Poate. Ştiu şi eu?! Ceea ce ştiu e că-mi iubesc copilul mai mult ca orice pe lume, că m-aş lăsa arsă pe rug pentru el şi că, dacă ar fi să o iau de la capăt şi aş putea să aleg, tot aşa aş alege. Acestea fiind spuse, singura concluzie pertinentă care se impune, este că se merită.

-Draga mea, dacă până acum nu mi-aş fi dorit copii nici să mă pici cu ceară, după tirada ta, mai că încep să mi se clatine convingerile şi să simt cum se naşte o vagă dorinţă de-a crea şi eu o gâgâlice dodoloaţă, pe care s-o văd cum creşte şi cum se transformă. Mi-ai deschis apetitul, spune Pavel, jumătate în glumă, jumătate serios. Dar aş avea o condiţie de pus. Mama să fie aşa ca tine. Alt soi, cu alte idei despre problemă, nu-i tentant deloc.

-Fugi d-aici! Iar nu m-ai luat în serios şi râzi de mine.

-Ba bine că nu! Şi încă cum de în serios. Tu nu mă crezi, după cum văd. Îmi pare rău. Hai, fii tu bună şi mă crede!

„Ce bine-ar fi să nu fie glumă şi chiar să mă vrea pe mine şi un copil al nostru." Oftează. Ştie că acestea sunt vise deşarte.

„Dacă m-ar crede, dacă mi-ar da cel mai mic semn că mă place, aş da naibii şi meserie şi tot şi m-aş însura cu ea."

-Ţi-a luat ucigă-l toaca minţile, fârtate? se zborşeşte la el glasul interior.

-Mi le-o fi luat, dar n-am ce face. Mă topesc după ea şi asta este. Un singur lucru nu pot să înţeleg. Cum de eu, fustangiul, care a ras totul în cale până acum, fără a-i scăpa ceva, m-am transformat într-un bleg de timid, care nu are curajul s-o abordeze. Fir-aş eu să fiu de prost! Trebuie să fac cumva şi să încerc. O vreau, na! O vreau! Punct!"

Dincolo de propriile gânduri, Pavel bagă de seamă că Femeia s-a învăluit într-o privire tristă şi a devenit tăcută.

-Ei, hai, ce se întâmplă? Nu ştii de glumă?

„Tocmai că n-aş vrea să fie glumă."

-De altfel sper că ştii că eşti una dintre cele mai dragi paciente.

-Da, ştiu.

Glas abia auzit.

„Ştiu. Tocmai asta e, că ştiu că sunt doar o pacientă şi doar una dintre cele dragi, nu singura. Şi-aş prefera să fiu Femeia dragă, unica, nu pacienta."

Suspină.

-Hai, hai, de ce oftezi? Nu mai fii tristă. Te rog! Mă doare sufletul când te văd aşa abătută. Hai, zâmbeşte un pic, aşa frumos cum ştii tu.

În momentul acela chiar o fură un zâmbet. Din acelea puţin neîncrezătoare, întrebătoare, timide, cuminţi şi pline de parfumul blândeţii.

-Vezi, aşa te vreau, domnişoară. Hai tu aici, la tata, să te pupe, copil scump ce eşti.

Sărutul lui tandru în mijlocul frunţii şi mângâierea mâinii o încălzesc şi-i dau putere. Se simte bine dintr-odată. Ar mai sta, dar e conştientă de faptul că deja a abuzat mult prea mult de bunăvoinţa şi de timpul lui.

-Acum trebuie să plec.

Pavel ar vrea s-o reţină, să-i spună că vrea să-şi petreacă ziua cu ea, că se vor simţi excelent împreună, să-i promită luna de pe cer şi stelele toate, culese una câte una şi puse toate într-o năframă făcută bocceluţă, numai să mai rămână, dar un soi de teamă, combinată cu o stupidă de timiditate, care altfel nu-i stă-n fire, îl opreşte. I-e frică mai ales să n-o sperie şi s-o piardă de tot. Să fugă de el. Se resemnează şi o conduce până la uşă, ţinând-o ocrotitor pe după umeri.

-Pe mâine.

-Dar mâine nu trebuie să vin.

-Ei bine, acum trebuie. Să îndrăzneşti carecumva să nu vii! Ne-am înţeles?

Îi mai trimite un sărut suflat din podul palmei şi-i face cu mâna. Rămâne în uşă şi-o priveşte cum se depărtează pe alee.

Totuşi Ea se mai întoarce o dată:

-Aş vrea să ştiu ce crezi despre ce am scris azi. Ţi-a plăcut? E bine scris?

-Sigur că da. M-a captat. Altfel nici n-aş fi continuat să discut cu tine despre...

-Vrei să-ţi aduc mâine un alt text, care tratează aceeaşi problematică: părinţi, copii? Ştii că pe mine mă preocupă mult acest aspect.

-Normal că vreau. Adu-l.

Când l-a primit, l-a citit pe loc, într-o scurtă pauză între doi pacienţi.

TORŢILE CERULUI

CUPRINS

Dintr-un colţ ascuns de la marginea trotuarului priveam la fiinţa sfâşiată care-şi scociora printre zdrenţele sufletului. Din ochi îi curgeau tristeţi târşâite cât să inunde lumea, lume calamitată ca vai de ea, căreia tot necăjita de femeie voia să-i ofere drept sprijin toiagul spinării sale încovoiate de apăsarea necontenită a călcâiului devenit cazon al unei vieţi dezrădăcinate de furtunile culese din dureri.

Era duminica Tomii, când se dă de pomana morţilor. Sacoşa mea era plină cu pacheţele sfinţite la capul de mormânt al dragilor ce m-au zămislit din ei înşişi. Scot unul, tac şi i-l întind. Se uită la mine cu nişte ochi deveniţi brusc opaci, ca şi acoperiţi de albeaţă. Goi, de statuie, de împietrită. Totuşi se vede cum în dosul lor se cotrobăie febril, înfigându-şi gheară hulpavă pe dinlăuntru. Ce căuta numai ea ştie. Cineva dintr-odată mă luminează şi mă trezesc cu-n glas venit din mine:

-Eşti singură pe lume?

Răspuns: ochi care sticlesc o clipită.

-N-ai pe nimeni?!

Răspuns: scoate o fotografie, cu-o fiinţă frumoasă de pică, zâmbitoare.

-E a ta?

Răspuns: dă din cap pe muţeşte în semn că da.

-De ce nu sunteţi împreună?

Răspuns: tăcere prelungită.

Rămân pe gânduri, când după o vreme, îi aud pentru prima oară glasul încărcat de dureri apăsătoare şi adânci cât puţurile din pustie, încremenite în nemişcarea din liniştea lor, cea dinainte de furtunile care schimbă dunele din loc şi faţa lumii, încât pe urmă nici n-o mai cunoşti.

-Are viaţa ei. Trăirile ei. Acolo nu mai e loc şi pentru mine.

....

Acum vă zic vouă, celor ce învăţaţi copiii, învăţaţi-i, înainte de toate, să creadă în cele zece porunci. Nu e mult şi nu e greu. Şi e acolo una, a cincea, care zice: „Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta, ca bine să-ţi fie ţie şi mulţi ani să trăieşti pe pământ.”

Apoi a şasea: „Să nu ucizi” şi aşa mai departe, până la a zecea.

Sărmanii copii, atâtea văd care pe unde apucă şi atâtea aud, încât li se pune ceaţă pe minte şi uită de porunca a cincea. Învăţaţi-i să n-o uite. Şi nici pe una dintre ele.

....

În urmă, o fiinţă tăcută, umbră de fum pierdut în mâzgă, se opinteşte să ajungă a-şi agăţa cârja trupului de torţile prea îndepărtat, e pentru puterile ei, ale cerului care se iţea la ea senin.

Globusz® Publishing

IONICĂ

CUPRINS

Lui Pavel îi cade capul în piept. A aţipit şi el ademenit de liniştea din jur, care ar fi perfectă, dacă nu s-ar auzi răsuflarea ei mică şi egală şi ticăitul egal al pendulei din perete. Tic-tac, tic-tac, aveţi grijă, timpul se scurge. Vedeţi de nu-l irosiţi. Dar cum să ştii exact dacă faptele tale sunt o irosire sau nu? Greu de spus şi greu de decis cu mintea noastră limitată de muritori. Muritori uneori extrem de egoişti şi de răi. Cum putem fi răi când suntem creaţie divină şi când Creatorul a sădit în noi o picătură din El?! Cum putem decide noi dacă ceea ce vrem e cea mai bună alegere? Dacă totuşi greşim? Deunăzi o tânără doamnă îşi punea întrebarea aceasta. Şi o alta:

-Oare totul e hotărât dinainte şi atunci noi oricum am interveni, tot una este?

-Unii susţin că entitatea astrală, înainte de-a se naşte sub formă de corp fizic, îşi alege soarta. Şi-o alege în amănunt, în aşa fel încât să poată să-şi ardă cât mai mult din carmă, cu alte cuvinte să-şi ispăşească, să-şi plătească cât mai multe din greşelile anterioare, pentru ca sufletul lui să atingă un cât mai înalt grad de evoluţie spirituală. Acest lucru se repetă de atâtea ori, până când ajunge la desăvârşire şi atunci rămâne să populeze alte lumi, mult mai evoluate.

-Dacă aşa stau lucrurile, că omul vrea să se cureţe de păcate şi greşeli, atunci de ce în jurul nostru vedem atâta răutate? De ce fac atâtea rele oamenii?

-Există, pe lângă puterea divină a binelui, şi puterea malefică a răului, care încearcă din răsputeri să câştige partida şi să influenţeze oamenii.

-Bun, bun, dar Dumnezeu de ce nu intervine, să-l ajute pe om?

-El i-a dat puterea de a fi capabil să reziste ispitei, de a i se împotrivi, mai departe e opţiunea omului.

-Dacă e opţiunea omului, cum stă treaba cu soarta stabilită dinainte, fără drept de apel?

-Uneori, tot teoriile o spun, soarta poate fi influenţată într-o direcţie sau alta.

-Orice-ai zice, nu puşcă. Ori e stabilită şi atunci asta este şi orbecăi pe drumul ales ca orbul la Brăila, ori poate fi influenţată şi schimbată, pe ici, pe colo. Şi apoi ar mai fi ceva. Dacă eu doresc un anumit lucru să se întâmple, cum fac ca Dumnezeu să mă ajute să-mi împlinesc voia?

-Simplu. Te rogi.

-Nu întotdeauna, dacă te rogi, ţi se şi împlineşte. De ce?

-Pentru că ori nu te rogi destul de intens, ori Dumnezeu ştie că ceea ce ţi se pare ţie rău în acel moment, nu este, de fapt, rău, ci e un bine care te scuteşte de un rău mult mai mare în viitor.

Uite, de exemplu:

A fost o doamnă în vârstă, singură cuc. Adică nu avea familia ei, soţ, copii. S-a lipit de o rudenie mai îndepărtată. Nu era sărbătoare, sau orice alt eveniment, mai mic sau mai mare, să nu fie împreună. Era ajutată cu tot ce avea nevoie şi era de la sine înţeles că tuşa e a lor şi că ei o să aibă grijă de ea când va fi neputincioasă. Era de-a casei, la toate cele. Toţi s-au ataşat de ea, deşi uneori bătrâna era secantă, demodată, pisăloagă, scâită şi ca atare incomodă. Dar au lăsat de la ei. „E bătrână. Toţi bătrânii sunt aşa. Şi noi o să ajungem bătrâni." I-au tolerat şi i-au suportat toate mofturile, trecând peste inconfortul care li-l crea uneori. Ţineau la ea. S-ar fi zis că şi ea la ei. Până într-o zi, când tuşa a descoperit că mai are şi alte rubedenii, cărora nu le avusese grija pân-atunci, şi a considerat că alături de aceştia din urmă i-ar fi mai bine. I-a lăsat pe ceilalţi baltă şi s-a dat în ţinere, adică spre îngrijire, noilor veniţi. Nepoata ei, prima, a suferit. A durut-o în acel moment fapta pe care o considera o trădare nemeritată.

După nişte ani, tuşa cade la pat şi trăieşte aşa câţiva ani buni. Nici la baie nu era în stare să se ducă singură. Nu singură nu se ducea. Nici ajutată de alţii. Totul se petrecea în pat. Şi spălatul şi mâncatul şi schimbatul pempărsurilor şi băutul unui pahar cu apă. Tot. Multă suferinţă şi multă mizerie. Escare, unghii încarnate şi purulente. Tot dichisul degenerescenţei. Chinul de pe lume şi pentru ea, dar şi pentru cei care o îngrijeau. Veşnic cineva trebuia să fie la dispoziţie. Când totul s-a încheiat, a fost o uşurare pentru toţi. Inclusiv pentru tuşa care ajunsese în ultima vreme să-şi roage moartea.

Vezi de ce chin a scăpat-o Dumnezeu pe nepoata care s-a întristat de aşa-zisa trădare a mătuşii?!

-De acord, dar tot nu înţeleg. Odată m-am nimerit la mănăstire şi un călugăr mi-a spus că Dumnezeu vrea ce vrem noi. Nu se potriveşte cu povestea ta.

-Teorii sunt multe şi de toate felurile. Mintea noastră omenească nu poate să cuprindă şi să descifreze totul. Oricât de mândri ne-am ţine, trebuie să recunoaştem că avem limite şi încă serioase, de al căror prag nu putem trece, oricât ne-am da noi băţoşi şi oricât ne-am da silinţa.

-Şi atunci?

-Atunci cred că cea mai bună soluţie este să încercăm să facem cât mai mult bine putem. Restul să-l lăsăm în voia sorţii.

-Revenim de unde am plecat. De unde ştim când e cu adevărat bine şi că nu greşim?

- Uite ce-i, bine e ceea ce crezi că e bine după ce ai analizat totul pe toate feţele. Încerci să faci aşa cum crezi că e bine. Dacă te tot împiedici şi nu reuşeşti după mai multe încercări, după ce ai făcut maximum posibil de a realiza ceea ce crezi că e bine şi corect, te laşi păgubaş, pentru că înseamnă fie că nu e bine, bine pentru moment sau pentru mai târziu, fie că nu ţi-e dat ţie să împlineşti acel lucru, sau să ţi se întâmple.

În acest moment, Pavel se desmeticeşte din această stare de semisomn care i-a indus acest vis, sau ce-o fi fost. Îi vine să se întindă a lene, nedându-şi seama ce l-a trezit, şi se întreabă de unde până unde aceste trăiri, pentru că el nu a auzit niciodată de la cineva o asemenea poveste. Ce semnificaţie o avea? Nu are timp să-şi pună întrebări, pentru că o vede pe Femeia lui cum, hipnotizată fiind, se ridică şi începe a umbla prin casă.

Un soi de disperare pune stăpânire pe Pavel.

„Doamne, sper că nu e un debut de somnambulism! Nu mi-a spus nimeni până acum c-ar fi somnambulă. La ce are, mai asta ne lipseşte."

După o fracţiune de secundă de reflexie scăpărată ca un fleş în mintea lui, se autoadmonestează:

„Stai calm, băiete. De ce te incluzi şi pe tine? De ce zici „asta ne lipseşte", de ce ne, în loc de îi? Termină odată cu îndrăgosteala aceasta prostească, de-a dreptul stupidă, pentru o pacientă care nu-i în toate minţile. Ce, ai prostit cu totul? Revino-ţi la normal! Zvidui-o, dacă poţi, şi-apoi las-o în plata Domnului. Ştii prea bine că oricând poate recidiva. Ce naiba crezi că poţi iubi la ea în asemenea condiţii? Iar dacă nu poţi s-o ajuţi, las-o amarului ei. Ura şi la gară! Vezi de ale tale. Doar nu-i singura muiere pe lume. Şi, mai ales, ai grijă să nu observe ce te apucă uneori, că, dacă se lasă dusă de val, o faci până la urmă şi tu să sufere. Nu ţi-ar fi ţie ruşine la obraz?"

Femeia continuă să se mişte prin încăpere, agitată. Agitată, dar nu nervoasă. Mai degrabă surescitată şi nerăbdătoare, de parcă atunci se întâmpla ceva deosebit. Se întoarce către el şi-i vorbeşte:

-Ajungem? Chiar ajungem? Nu-mi vine să cred că ajungem. Amândoi, împreună, aici. Aici, la tine.

Îl ia în braţe şi-l sărută.

-Ionică, mă iubeşti? Ce întrebare prostească! Nu? Doar de aceea m-ai adus aici, cu tine. Pentru că mă iubeşti. Şi eu te iubesc mult de tot! Cel mai mult!

E clar că mintea ei a lut-o razna. E într-un alt timp şi într-alt spaţiu.

* * *

Locomotiva îşi încetineşte mersul şi scoate un ţipăt ascuţit ca şi cum ar fi fost un balaur ochit pe neaşteptate drept în inima de cărbuni aprinşi. Oftat prelung ca de durere nealinată. Scoate fum pe nări.

Locomotiva, lipsită de putere, monstru mare şi negru, venit parcă din fundul iadului, se opreşte gâfâind prelung, ostenită peste poate.

Un impiegat de mişcare, ţanţoş ca un cocoş de munte, stă drepţi în uniforma lui fanată de atâta purtare. Cascheta, bine înfundată pe cap, ca nu cumva să i-o zboare un vânt pus pe glume proaste şi să-l facă de toată ruşinea pe el, ditamai impiegatul, cel mai important personaj din haltă.

În dreapta ţine, mândru de el, semnul cu care va da liber de plecare. Se uită la ceasul rotund şi mare cât lipia coaptă în cuptorul bunicii, cu arătătoarele lui fosforescente, ca să nu poată zice nimeni că a pierdut trenul de noapte, din cauză că n-a văzut bine cât e ceasul. Se uită atent, de parcă se pregăteşte să străpungă cadranul cu raze de foc, cum fac extratereştrii în filmele de la televizor, la care se uită el, seara. Decide că încă nu-i momentul la marele fix pentru a semnaliza plecarea. Decide să mai aştepte un piculete, pătruns până-n măduva oaselor de importanţa şi solemnitatea clipei, nevrând să-şi curme înainte de vreme nici măcar cu o fracţiune de secundă plăcerea de a se simţi atât de important şi de luat în seamă, fără niciun fel de comentarii. Unde-i nevastă-sa să-l vadă, poate că ar câştiga şi ea un pic de respect şi nu l-ar mai mieliţa toată ziua, ba că una, ba că alta n-a făcut şi n-a dres, sau că tot pe ce pune el mâna iese pe dos, nimic acătării şi nu poate pune bază pe el nici câtu-i negru sub unghie.

Apoi, limbile ceasului aceluia mare, fixat pe frontispiciul pitic al haltei, îl obligă să facă gestul nevoit. Ridică mâna, cu indicator cu tot, şi dă liber de pornire mecanicului, care-şi pune în funcţiune tărăboanţa afumată, după ce face un semn scurt din cap către fochistul care pune mâna pe lopată şi umple gura flămândă de foc a locomotivei.

Un pufăit de plăcere se lansează în aerul dens, de munte, în timp ce roţile încep a-mpinge cu nădejde.

U-u-u! Puf, puf, puf, trage bătrâneşte din pipă.

A plecat. Nu mai ai nici cui să faci cu mâna, căci de-acum nu mai vezi decât zarea care-l primeşte la sânu-i, adăpostind matern un mic punct negru şi mişcător.

Tânăra se întoarce către sat şi priveşte în jur.

-Ce frumos e!

În ochi îi joacă luminiţe de admiraţie şi încântare. Ce vrei, e tânără, frumoasă, plină până la refuz de vise romantice, cu mintea blocată de sticleţi de tipul „tot ce zboară se mănâncă”, cu capul în nori şi sufletul deschis aidoma florilor de cireş, primăvara, în livezile din Ţara Soarelui Răsare.

Cum de-ar fi altfel când halta minusculă, ca de jucărie, îi surâde prin ochiuri de geam care-l au fără de îndoială pe vino-ncoa. Pereţii de bârne miros a pădure şi răspândesc ademeniri la rupere totală de lume. Şi ea e atât de îndrăgostită!

O perdea fâlfâie la uşa de la intrare. Face pe marele stegar, apărător al liniştii împotriva duşmanului cel de toate zilele, muştele secante, care ţin cu tot dinadinsul să fie oaspeţi de onoare ai încăperilor răcoroase cu iz de levănţică şi de flori de tei şi romaniţă puse la uscat pe masă, pe o foaie de ziar, ca să se metamorfozeze în ceai tămăduitor, care să ţină piept vitregiilor aduse de răutăcioasa babă iarna, încotoşmănată în cojoacele ei de geruri năprasnice, care îngheaţă până şi inima pietrelor, darămite pe bieţii oameni.

* * *

Nu departe, râul lat îşi poartă alene lumile lui de ape cât e linia orizontului din vale. Numai în unele locuri, când se supără pe oameni nevrednici, care-i tulbură liniştea cu ştrengăriile lor intraacvatice, se învolburează crunt, în bulboane şi-i atinge pe negândiţi cu câte o scatoalcă, care-i trimite direct în lumea drepţilor.

Când se prinde de veste ce s-a întâmplat, toţi bărbaţii satului se urcă în luntri, luntri simple, din scânduri negeluite, doar lustruite în timp, prin frecare de trupurile oamenilor, într-o îndelungată folosire. Tot scândurile ţin loc de scaune, una într-un capăt al luntrii, alta-ntr-altul. Doi oameni trag la vâsle din toate puterile, cu venele gâtului învârtoşate de efort, iar alţi doi se apleacă cu grijă, atenţi să nu dezechilibreze vehiculul şi înfig cu ciudă în ape pari înalţi cât casa. Caută cu-nfrigurare trupul celui înghiţit de apele hulpave, în plină tinereţea lui. Ar fi trebuit, peste o săptămână, să se însoare. A fost pregătită nuntă mare. Giverii, un fel de martori ai mirilor, au menirea să facă invitaţiile şi să-i urmeze pe miri ca o umbră, peste tot, giverii aceştia au călărit cai albi cu stea în frunte şi cu şaua acoperită cu cergi înflorate, ţesute din lână colorată, de chiar mâna miresei. În război ţesute, o iarnă întreagă, întreguţă. La obrăzare, caii scuturau ciucuri roşii. Tot satul a fost chemat. Acum, în loc de nuntă, priveghi. Vor veni nechemaţi şi neinvitaţi, da’ la prohod.

„Aşa a fost să fie. Păcat! Mare păcat! C-a fost tânăr şi neînceput.”

Soarele asfinţeşte pe după coama bogată în păduri a munţilor care-şi ţin semeţia de secole la vedere, sfidând micimea oamenilor, doar, doar vor deschide ochii şi vor înceta să li se mai pară că ei sunt buricul pământului şi nimeni nu-i întrece în atotputernicie. Muntele-şi râde-n barbă de atâta înfumurare nemotivată.

În poleiala de aramă topită a ceasurilor de sfârşit de ziu, se înalţă glas care sfâşie în două aerul rarefiat.

-Aicea-i! L-am găsit!

Femeile, care stau nemişcate pe mal, prind a fremăta, iar strigătul de durere al mamei înfioară valea care se scutură ca de friguri galbene, emoţionată. Se revarsă subit într-o pleaznă de vânt, trezită la realitate.

-Puiu’ meu! Doamne, Puiu’ meu!

Cade grămadă, zdrelindu-şi genunchii de pietrele de râu colţuroase, care îmbracă malul. Îşi dă cu fruntea de ele, se-nsângerează, dar de simţit nu simte decât disperarea oarbă care-i spintecă inima. Loveşte cu palmele bolovanii ai căror colţi muşcă în carne, zdrelind-o.

De la o vreme, rămâne împietrită şi doar gemete surde se zburătăcesc care încotro şi presară toată valea.

Îl duc acasă în cocia trasă de cai, cu steag negru proptit în loitră.

Bocitoarele aşteaptă în poartă, gata pregătite să dea glas datinilor.

Clopotul bisericii bate întruna, neostoit, reverberând plânsetul crud al celor loviţi de bâta noduroasă a nenorocirii. Noaptea învăluie priveghiul tăcut.

Două lumânări mari, care-ar fi trebuit să fie ţinute de naşi la cununie, sunt înfipte în sfeşnice masive care stau de-a dreapta şi de-a stânga coşciugului, la capul celui plecat spre alte lumi. Mai drepte oare? „Să

dea Dumnezeu!”

Femei tăcute stau pe scaune puse pe lângă pereţii camerei în ale cărei colţuri au fost trase şi cârtogite, zvârlite grămadă dezordonată, toate celelalte lucruri, aşa cum s-a putut la repezeală. Treaba au făcut-o vecinii. Ai casei nu-s buni de nimic. Stau ca momâile, inerţi, potopoţi, scufundaţi în durerea lor cea mare.

Oglinzile, în toată casa, sunt acoperite cu prosoape. Cea din încăperea mortului e acoperită c-o bucată de mătase care a fost cumpărată de către nănaşi, special ca s-o prindă pe umerii mirilor, la biserică, în timpul cununiei. Un colţ al materialului prins cu ac de siguranţă de umărul stâng al miresei, iar celălalt capăt, de umărul drept al mirelui, aşa ca să le cuprindă tot spatele, ţinându-i laolaltă şi să ascundă vederii mâinile împreunate de preot, legate cu batistă albă, imaculată ca şi unirea lor întru dragoste şi credinţă dinaintea lui Dumnezeu Sfântul.

Numai că ce nu e să fie, nu e şi pace bună!

Pentru Ionică n-a fost să fie.

La priveghi femeile continuă să tacă cu un colţ al năframei de pe cap ţinut cu mâna peste gură, semn al îndurerării mute.

Bărbaţii, mai vârtoşi de suflet, stau în tindă, în jurul mesei. Joacă cărţi şi beau ţuică. Vorbele ies cu greu, scurte, smucite şi înfundate. Hârâite între două fumuri de ţigară.

Noaptea se sfârşeşte. Începe ziua despărţirii. Care zi, pentru tot restul universului, e o zi ca toate zilele. Numai pentru mâna de oameni trăitori pe malul râului, e o zi de mâncat pomana lui Ionică.

O grămadă de femei cu şorţ în faţă se învârt în jurul plitei, împiedicându-se una de alta. Se întrec care să facă treburile mai importante şi să se proarate comunităţii ce poate ea, mai altfel şi mai bine decât altele. Doar e la pomană, nu-i de scăpat o asemenea ocazie.

Una mestecă în mâncare, alta vede de prăjitura din cuptor, alta aşază masa, alta taie pâinea şi-o aranjează pe tănere, o alta pune lemne pe foc, care trebuie să ardă scăzut, nu orişicum, ci numai potrivit pentru a ţine mâncarea caldă până se întorc oamenii, de cum l-au petrecut pe Ionică la groapă. Una-şi aduce aminte şi se cântă cu glas jalnic:

-Doamne, Doamne, de ce l-ai luat? Acuma ar fi trebuit să plece după mireasă, s-o ducă-n faţa altarului. Două hohote scurte. Se şterge cu dosul mâinii la ochii care n-au apucat să se umezească. Revine către plită şi întoarce cu linguroiul de lemn câteva sarmale, care oricum o duceau bine şi înainte de a li se face acest favor.

-Săracă lume, săracă! De ce-i ia Dumnezeu pe cei buni ‘nainte de vreme?, are dispoziţie spre filozofeală o altă vecină îndurerată.

O firoscoasă atoateştiutoare îi dă lămurire nepreţuită:

-Fiindcă Dumnezeu n-are nevoie în împărăţia Lui de toate loazele. Îi ia pe cei buni pe lângă El.

-Săraca Lenuţa!, vine de-acasă una mai cu picioarele pe pământ. Ai văzut, biata fată?! Or îmbrăcat-o în rochia de mireasă ca să-l petreacă la groapă. Şi pe el în cele de generică.

-Ptu, ptu! îşi stucheşte alta-n sân şi-şi face o cruce mare, pe tot pieptul. Bine că nu i-o şi cununat.

-Fugi de-aici! Unde ai mai auzit tu de aşa ceva? Ce ţi-o trecut prin capul ăla de curcă toantă?!

-Zici tu, dar eu am văzut la televizor că nu ştiu pe unde le junghie şi pe ele ca pe scroafe şi le îngroapă odată cu ei. Şi altunde le îngroapă de vii, ori că le dau foc după ce le leagă de nişte crengi la care le zic rug.

-Dacă n-ai de lucru şi te uiţi la toate prostiile de la televizor. Nici nu-s de nasu’ tău, că nu pricepi cumsecade. Cine ştie ce-or fi zis ăia, şi ce-ai înţeles tu.

-Ba nu, c-aşa-i.

-O fi fost în alte vremuri, măi tu, şi ai înţeles aproasta!

-Na bine, că tu eşti mai deşteaptă.

-Auziţi, măi muieri bune! Nu vi-i ruşine aşa puţin obrazului să vorbiţi prostii când copilu’ ăsta se bagă-n pământ?

Tac spăşite, fiecare dându-şi în minte dreptate sieşi.

„Ce ştiu toantele astea care nici n-or ieşit din sat de când le-o făcut mă-sa?!” Apoi, una îşi ia curaj şi rupe tăcerea stânjenitoare:

-Tare mult s-or iubit. De copii s-or iubit. Toată vremea or stat laolaltă. Nu i-o putut despărţi nimeni. Şi ea-i fată cuminte, dar ficior bun ca Ionică, mai rar. Altu’ nu mai găseşte ea p-o formă. Ar fi fost pereche,

nu glumă! Eh, aşa a fost să fie!

-Ar fi fost! Dumnezeu să-l hodinească, că păcate nu cred c-ar avea ce să-i ierte, cât de bun o fost. Ai putut să-l pui pe rană.

-Vin! Haideţi iute să punem supa pe masă.

Aşa s-a sfârşit un om tânăr. Un om tânăr iubit de o fată frumoasă, rămasă fecioară şi care-a îmbrăcat straie de călugăriţă mai apoi. Monahie a rămas pentru tot restul vieţii, cu sufletul ofilit şi petrecut după cel drag şi dus.

Uneori îi venea să-l blesteme pe Dumnezeu, pentru că i-a luat ce i-a fost atât de drag. Dar în loc s-o facă, ea cădea în genunchi în faţa crucifixului din chilia austeră, îşi lua penitenţă şi bătea mătănii nesfârşite, dând cu fruntea de pământ, cam tare, de se auzeau trosnituri repetate, până venea cineva s-o ridice şi s-o ducă la slujbă.

Ar fi putut acum să aibă copii şi să fie la casa ei. După anul de doliu, mulţi au cerut-o. Nici nu s-a putut uita la ei, dar să-i mai ia şi de bărbat. Inima ei a plecat pentru totdeauna.

Aceasta a fost povestea pe care i-a spus-o tânăra logodnicului ei, sau ce i-o fi fiind, în timp ce treceau râul cu bacul.

* * *

Ajung acasă. Acasă la părinţii lui. Mama soacră îi aşteaptă în poartă. O poartă înaltă, de lemn. Un gard tot de lemn, de fapt din scânduri, rotunjite la capătul superior ca o cupolă, încât, cupolă după cupolă, privite de departe, par mici valuri egale şi aliniate ca la armată. Scândurile sunt în culoarea lor natur şi înconjoară o livadă cu pomi ninşi de floare. Bâzâitul de albine îţi inundă creierul şi-l scoate din uz pentru o vreme, lăsându-i loc liber sufletului să zburde.

Iarba e periată de un vânt cam şturlubatic, pus pe şotii. Via se caţără curajoasă pe spaliere, de jur împrejurul chioşcului alcătuit măiestru numai din stinghii de lemn. Acoperiş din şindrilă, ca o pălărie bună pentru vreme rea. În chioşc, masa pusă după toate legile artei. Tacâmuri, solniţă, fructieră încărcată, din argint vechi, înnegrit printre scobiturile protuberanţelor din lucrătura bijutierului. Toate piesele serviciului de masă, din porţelen fin, străveziu, cu ghirlandă de floricuţe multicolore pictate manual. Piese de valoare şi de rezistenţă în orice împrejurare, fie ea şi cu preţenţii princiare.

În holul casei îi întâmpină, de parc-ar şti că ei tocmai îşi fac intrarea, cântecul vetust de clopot al unei pendule înalte cât peretele. Dă din limba ei mare, aurită, ca să măsoare ceea ce nu-i de măsurat, pentru tot şi toate trece în acelaşi ritm, pârdalnicul de timp. Timpul cel de neclintit din calea-i. Plumbi grei, alungiţi, imitând conurile de brad la pătrat sau poate chiar la cub, agăţaţi de lanţuri, urcă şi coboară cu mişcări invizibile, dar precise şi absolut sigure.

Pe un perete, un crucifix din lemn nobil, te impresionează fără doar şi poate. Cristul, cu picioare lungi, poate prea lungi şi cu degete la fel. Cele de la picioare vorbesc. Lungi şi incredibile. Subţiri, elegante. Parcă nu făcute pentru a călca cu ele. O frunte bombată, înaltă. Un neobişnuit, pentru un Crist, început de chelie, care-i bombează şi mai tare fruntea şi aşa prea înaltă. Disproporţionat de înaltă, ca şi când acolo şi-a găsit sălaş, pentru repaus, tot creierul mapamondului. Pomeţi proeminenţi, care dau o expresie departe de calea smereniei şi-a suferinţei. Pomeţi cu aer hotărât. Hotărât să învingă orişice. Chiar şi pe doamna cu coasa.

O aplică din porţelan fin, alb, pictat cu flori de câmp, maci roşii, margarete şi albăstrele, e abila susţinătoare a unei lumânări timide.

O icoană pe sticlă, o Maica cu Pruncul. Pictură naivă. Făcută de mână neînvăţată. Frumoasă nu-i. Chipurile sunt rudimentare, doar cu trăsăturile esenţiale schiţate cu economie şi parcă s-ar fi vrut comprimate de sus în jos. Parcă ar fi fost lovite cu leuca-n vârful capului. Par turtite. Lătăreţe. Viziunea esenţialului din mintea omului simplu, artist neşlefuit, rămas doar cu harul din născare. Nu-i frumoasă, dar are în ea ceva care te face s-o priveşti şi privind-o, te atrage. Poate că, deoarece-i izvorâtă din credinţă pură, neatinsă de niciun picur de mâzgă. Sigur că valoarea-i creşte şi pentru că se trage din străbuni. E veche tare.

Pe o comodă din lemn de cireş sculptat, altă argintărie grea. Un sfeşnic, o zaharniţă, o cană mică cu cioc şi trup de pasăre.

O pictură, un peisaj în tonuri pale, elegante, dă clasă peretelui pe care stă atârnată cu dichis.

Un birou masiv şi-o bibliotecă aşişderea, de pe uşile căreia se holbează înţepenit la tine două bufniţe sculptate în relief. Frumoase. Fascinant de frumoase. De ce-o fi fugind lumea de ele şi de ce le consideră rău prevestitoare, când de fapt sunt blânde şi nu fac rău nimănui? Stau pe craca lor şi din când în când dau drumul în adâncul nopţii câte unui sunet greu de asemănat cu altceva. Unii zic că e lugubru. Nu-i melodios, dar ce, parcă al păunului e? Săraca bufniţă e pusă la zid de subiectivismul oamenilor, care nu gândesc de două ori înainte de a condamna. Parcă ar fi o plăcere pentru ei să condamne. Parcă asta i-ar satisface şi i-ar bucura. Poate că fac asta fără să fie vinovaţi de altceva decât că l-au lăsat pe aghiuţă să-şi

vâre coada în sufletul lor. Altă explicaţie nu e, pentru că omul, aşa cum l-a lăsat Dumnezeu, nu e un rău.

Bietele bufniţe sunt prea uşor renegate. E posibil, doar pentru că au o viaţă de noapte. Câţi dintre oameni nu au şi de-aia nu-i mai judecăm atâta?!

O scară tot din lemn, aici lemnul e la mare cinste, îi duce la etaj. Două dormitoare cu podele calde pe jos, acoperite cu blănuri imaculate de oaie. Living cu fotolii adânci şi sofa cu spătar înalt, tapiţată cu catifea groasă, care te înghite cu moliciunea învăluitoare. Două băi elegante. Porţelan şi cristal. Totul străluceşte în razele soarelui care se furişează printr-un ochi de fereastră cu geam fumuriu.

Sufragerie cu masă ovală. Scaune cu spătar. Tapiţate şi ele în catifea. Verde închis. Foarte închis. Verde putred. Sobru. În vitrină, obiecte de jad. Tot verde, tot închis, tot putred. Asortat. Vase emailate în tonuri de verde. Cum or fi farfuriile? Te pomeneşti că tot verzi! Probabil. Doar nu se poate strica sincronizarea cromatică. Nu e de bun gust. Numai faţa de masă e albă. Brodată. O broderie fină ca o ceaţă, în care şi-a prins vederea o femeie cu mâinile de aur.

Alături de căminul din piatră, lemne stivuite cu grijă. Sunt lemne, lemne. Lemne de pus pe foc. Nu doar de decor. Lemne sadea. Deşi, aşa sadea cum sunt, fac totuşi un decor de jos pălăria.

-Acesta e dormitorul nostru.

-Al nostru? Păi eu am crezut...

-Ce? Ce-ai crezut cu mintea ta de păsărică?, n-o lasă să-şi termine zisa. Ce-ai crezut?

Se înclină spre ea, ridică din sprâncene, fruntea i se încreţeşte şi ochii se cască răutăcios.

-Păi, m-am gândit că vrei să mă prezinţi alor tăi, să vezi dacă mă plac. Doar atât.

-Dacă te plac? De ce-ar fi necesar să te placă, doar nu te iau de nevastă.

Ea rămâne gură cască, mută de uimire.

-Ai crezut că intenţionez să te iau?! Ai crezut că te-am adus aici, să stau, să mă uit la tine ca la un bibelou şi să oftez? Bibelouri am destule, după cum bine se poate vedea. Ce ai înţepenit aşa? Hai în pat să ne hârjonim printre perinile astea de mătase răcoroasă până se termină de pus masa. Îţi promit c-o să fiu rapid şi o să termin până ne strigă la mâncare.

O trage de mână, cu privire pofticioasă de animal flămând.

Ea se dezmeticeşte, se smulge din strânsoare cu o putere pe care nu ştie de unde a luat-o şi o ia la fugă, năucă, spre fundul grădinii, către râu.

Nu mai e în stare să audă nici glasul care o strigă.

-Hei! Stai! Ce-ţi veni! Vrei să mă nenoroceşti?

Nu aude. Chiar dac-ar auzi, tot nu i-ar răspunde. Omul acesta nu mai există pentru ea. A rămas numai durerea cleioasă ca urmele băloase ale unui melc. Trebuie să se spele. Acolo-i râul. O s-o cureţe de toată murdăria. Şi de propria ei dragoste.

-Afurisita naibii! şuieră bărbatul cu năduf, printre dinţi.

Se întoarce pe-un călcâi şi se îndreaptă către foişorul elegant al casei de vacanţă, unde e aşteptat cu prânzul.

-Ce s-a întâmplat?

-Cu fătuca? Mai nimic. Doar că o să am un pic de lucru până rezolv problema asta. Poftă bună!

Se aude clinchetul scos de porţelanul fin atins de lingurile de argint mânuite cu stil de mesenii flămânzi, care n-au niciun motiv ca să le fi pierit pofta de mâncare.

* * *

-Ai ceva în năvod azi? Al meu e gol. Din cauza furtunii de aseară n-au tras. S-au dat la fund.

-Nu ştiu. Acum mă pregătesc să-l trag... Hei! Al meu e greu.

Omul trage cu nădejde.

-Tu, fratele meu!, abia pot să-l trag. E greu, de parcă-i cu pietre. Oi fi prins o balenă. Nu mai tăiem porcul. Mâncăm din ea toată iarna.

Omului îi arde de glume, râde bine dispus şi continuă să tragă. Când îşi dă seama că nu poate singur, îşi strigă ortacul:

-Vino, fii tu bun, de-mi ajută, că nu dovedesc singur. Cine ştie ce-o fi. S-o fi prins un buştean mare, de-i atât de greu. Sper să nu-mi fi rupt năvodul.

Cu efort, reuşesc să-l aducă spre suprafaţa apei. Mai să-l scape din mâini când desluşesc ce conţine. Un trup. Un trup de femeie.

Globusz® Publishing

CUPRINS

PRINŢUL

De cum îi deschide uşa, Pavel îşi dă seama că ceva nu-i în regulă cu ea. E palidă şi cearcăne adânci sapă făgaş sub ochii trişti. E obosită şi moale, cu glas pierit, de parcă i s-au înecat toate corăbiile.

-Ce-i cu tine? Ce ţi s-a întâmplat?

-Nu ştiu. Nici nu-mi dau bine seama dacă s-a întâmplat cu adevărat ceva. Am dormit, am visat, m-am trezit brusc, am sărit de-a dreptul în fund şi n-am mai putut adormi la loc. Am făcut noapte albă.

-A fost un vis urât?

-Nu urât, dar cam deprimant. Dacă m-ai pune să-ţi povestesc, nu ştiu dacă aş putea să leg ceva. Am în cap doar nişte imagini ca dintr-o carte pentru copii, cu poveşti desenate. Totuşi sunt tristă. E ceva inexplicabil pentru mine.

-Ei, atunci, hai tu frumos aici, la Pavel al tău, să facem un pic nani şi să vedem dacă nu-ţi vei visa visul încă o dată. Dacă reuşim, atunci e posibil să ţi se clarifice nişte lucruri şi poate că te vei descărca de greutatea pe care ţi-a lăsat-o în suflet.

Femeia, docilă, îşi ia locul pentru obişnuitele, de-acum, ei şedinţe de hipnoză. Flacăra celor câteva candele arde paşnic şi joacă umbre palide pe pereţi. Pavel pune o muzică difuză, caldă şi liniştitoare. Un susur de izvor pătrunde atmosfera parfumată de beţigaşul aromat care arde în ritm de melc. Miroase a busuioc zdrobit, pus sub perină. Dintre acordurile molcome se înalţă un tril de ciocârlie... Ciocârlia, pasărea iubirii!

Pavel o priveşte intens şi-i şopteşte cu voce înceată, caldă, catifelată, învăluitoare.

-Gândeşte-te la cât de bine îţi este. Cât de extraordinar e glasul de susur al apei, trup sprinţar al pârâului, prunc neastâmpărat care-şi cântă lipsit de nici o grijă, fericirea de-a exista, odată azvârlit vederii de către măruntaiele muncite de durerile facerii ale prolificei Geea. Simte bucuria ce te învăluie când asculţi cântul de pasăre, strecurat printre frunzele codrului subjugat de seva densă a propriei înţelepţii durată în veacuri, dospind de clorofilă pulsândă precum craterul unui vulcan în pragul erupţiei. Vezi? Pasărea s-a transformat în pasăre măiastră, numai pentru a te bucura pe tine, a-ţi încânta sufletul cu triluri liniştitoare. Eşti în aceste locuri vrăjite, învăluită de linişte şi de dragoste celestă. Eşti într-o poiană înmuiată-n baie de lumină, filtrată printre mlădiţele uşor legănânde ale copacilor, şoptind mistere incredibile în graiul irezistibil de ademenitor al pădurii. O poiană unde florile iubesc seninătatea cerului atât de mult, încât îmbălsămează cu propria lor fiinţă drumul până la el, drum durat din purităţi aeriene.

Iubeşte şi tu ca ele! Hai, descătuşează-te şi iubeşte!

Stai întinsă pe spate, simţind moliciunea fragedă a ierbii aromate. Miroase a proaspăt şi a viaţă. Prin fanta dintre crengile copacilor, largă cât un lat de spadă, te uiţi la cerul de cleştar, presărat cu nori suavi, de spumă albă. Sunt bordaţi cu dantelăria de aramă lichefiată, prelinsă din ultimul zâmbet al soarelui care-şi ia rămas bun de la lume, pentru ceasurile de înnoptare în care-şi va căta hodina necesară ca să dovedească, pentru încă o zi, drumul de aburcare pe bolta cea fără de sfârşit, care-l supune neînduplecată, la caznă, cu fiecare nou ciclu al rotirii miraculoase dintre lumină şi întuneric, opozanţi dominaţi de invidie, din cauza dorinţei de-a nu mai împărţi, în mod atât de egal, puterea asupra vieţii. Suliţele, obosite de truda zilei, ale bătrânului somnoros, cu o ultimă zvâcnire de vitalitate arzătoare, străpung cerul printre nori şi desenează cu penel de mare maestru, diademă de lumini blânde, aşezată la ceas magic de înserare pe fruntea senină a propriei galaxii, care, plictisită, lâncezeşte prăvălită în culcuşul comod aflat între coamele munţilor, crenelate cu vârfuri de brad care încruntântă din sprâncene de cetină întunecată. Aceşti muşchetari credincioşi ai înălţimilor se sumeţesc arogant către infinitul căruia îi dau cu tifla, dispreţuitori faţă de veşnicia universului, contracandidată care nu dă nicio şansă vremelniciei lor de stâlpi susţinători ai Terrei, o mică jucărie rătăcită printre atâtea alte jucării care se rotesc bezmetic în jurul propriei cozi, sau se ploconesc în faţa celor construite mai performant decât ele, învârtindu-se umil în jurul acestora, slugărnicind cu osârdie şi stând la dispoziţie, până la distrugere totală şi dispariţie în neant.

Pleoapele de plumb ale femeii se lasă grele peste ochii deveniţi inerţi.

Clipele de tăcere par nesfârşite pentru Pavel, care-şi vedea ameninţat succesul terapiei, dacă ea nu reacţionează conform aşteptărilor. Devine încordat pe măsură ce se scurg secundele, pentru că doar secunde au trecut de când a adormit, numai că lui i se par veacuri care, pe deasupra, se scurg cu viteza melcului.

„Stai calm, fratele meu! Ce te-a apucat?! Este doar o încercare. E prima de acest fel, ce mare scofală dacă dai greş. Ştiai bine, înainte de a începe, că nu faci altceva decât să încerci marea cu degetul şi că şansele de reuşită sunt minime."

Pavel ar vrea să asculte vocea interioară a acestui alter ego care îl ceartă, iar el, Pavel, recunoaşte că are

dreptate şi are de ce să-l certe. E doar un experiment, nu se face gaură în cer dacă nu reuşeşte.

Pe de altă parte, starea lui ar putea să influenţeze starea pacientei.

„Trebuie să mă potolesc. Da, dar tare aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu Ea. Arăta aşa de pierită, de neajutorată, de potopită de tristeţe, de mi-e mai mare jalea. Biata de ea! A fost blagoslovită pe lumea asta cu aşa de multă suferinţă, atâtea vise i-au fost spulberate, a fost aşa de adânc rănită! Mă şi mir că a rezistat şi aşa cum a rezistat şi nu a ajuns la secţia de bolnavi psihici irecuperabili. Alta-n locul ei ar fi dat în primire de mult, de inimă rea. E de admirat. Eu, unul, o admir din tot sufletul."

„Sigur că o admiri, îi replică, cam ironic, glasul acela interior, care nu-l slăbeşte deloc. Cum ai putea face altfel când tu, nu pot să nu bag de seamă asta, te îndrăgosteşti tot mai abitir de ea, pe zi ce trece. Să nu-mi spui că nu-ţi dai seama de asta! Nici să nu te gândeşti să încerci a mă contrazice, că nu te cred nici mort, copt. Şi nici să nu îndrăzneşti carecumva să caşti gura, ca să te aperi, pentru că tu însuţi ştii prea bine că minţi. A! Că îţi place să crezi că-i adevărat ce susţii tu şi că te minţi cu bună ştiinţă pe tine însuţi şi nu vrei să recunoşti că Femeia te-a făcut praf, ceea ce n-a reuşit nimeni alta, asta da, te cred. Numai că nu schimbi situaţia cu asta. Nu-ţi place ce constaţi, să-ţi fie de bine, vericule! Sufletul nu stă să asculte la balivernele egoismelor. El îşi vede de ale lui şi bine face. Aşa că, iată-te, domnule mare crai, din cauza căruia au plâns atâtea naive nevinovate! Asta ştii ce înseamnă? Înseamnă că după plată-i şi răsplată. Să vezi şi tu ce bine e să fii topit după cineva şi acela să nu-ţi răspundă cu aceeaşi monedă. Deşi..., dacă stau bine să cuget, mai, mai că aş înclina balanţa că nici tu nu-i eşti ei indiferent. Ca bărbat, vorbesc. Căci, fiind personajul care a ajutat-o să scape din penele cele rele, devenit, deacuma, un fel de prieten-confident, nu încape îndoială că eşti important. Dar, parcă, parcă şi altfel eşti important. Deci şi prin urmare, vezi ce faci! Să n-o dai în bară! Dacă o sfecleşti acum, cine ştie dacă ţi se mai iveşte vreodată ocazia să dai peste aşa o bucăţică reuşită. Ştii prea bine că e încă foarte vulnerabilă la chestii de-astea. A fost de atâtea ori trasă în piept, că nici nu-i de mirare. Deşi îmi tot sparg capul să înţeleg de ce. Ori bărbaţii-s nişte fraieri cum n-a mai văzut mapamondul, ori mai fricoşi ca iepurii. Pe cei cu diplomă de ticăloşi nici nu-i iau în calcul. Vorbesc numai de majoritatea, cei care sunt normali. Tremură cămaşa pe ei de teamă ca nu cumva să se trezească că au responsabilităţi şi îndatoriri care să-i solicite prea mult şi să le facă varză tabieturile egoiste. N-am dreptate?"

„Poate că exagerezi pe ici, pe colo, dar în mare parte ai dreptate, chiar dacă n-aş prea vrea să recunosc. Dar cum ai spus şi tu, mă mir că femeia asta-i singură şi nu aleargă după ea o cohortă întreagă de admiratori. De frumoasă, e frumoasă de pică, de deşteaptă, deşteaptă, bună şi blândă e, talentată, pe deasupra. Din cât am citit eu, aş opina că scrie foarte bine. Am înţeles de la prietena ei că e şi o gospodină pricepută, iar mamă să nu mai vorbim. Te-ai putut lămuri din ce şi-a spus. Ce-i lipseşte, poţi să-mi spui?"

„Ce să ştiu zice! Poate că tocmai asta e. Nu-i lipseşte nimic. Pentru un bărbat obişnuit, aşta-i prea mult. Îl domină, chiar fără voia ei, şi asta nu-i place masculului din el. Masculul creat, cică, a fi cel mai puternic. Deşi, că el e cel mai puternic, mă cam îndoiesc. Poate la trup, când e vorba să atingă cu-o scatoalcă zdravănă o fiinţă mai slabă ca el, pentru a-şi impune voinţa şi-a o supune! Altfel, pot să spun că am văzut la viaţa mea mulţi bărbaţi slabi de înger, nehotărâţi, care, la prima greutate, dau bir cu fugiţii, capitulează şi-şi caută un loc molcuţ şi cald, nu contează că preţul ar putea fi o ticăloşie faţă de un semen. Lui să-i fie bine. În schimb, multe femei sunt ca stânca. Rabdă multe, trec peste necazuri şi greutăţi cu fruntea sus şi iau în piept toate furtunile vieţii care le ies în cale, fără a se smiorcăi, a se văicări şi a-şi plânge de milă. Sigur că ce-ţi spun acum nu-i lege. Sunt şi femei slabe şi egoiste şi prefăcute şi interesate, precum sunt şi bărbaţi, pâinea lui Dumnezeu. Pe aceştia, bunii, totdeauna pune gheara câte o matracucă, care le mănâncă viaţa cu linguriţa de dulceaţă. Câte-un pic, câte-un pic. Vai de mama lor, săracii. N-au pauză, veci. Dar să revenim la oile noastre. Femeia asta, care stă acuma adormită dinaintea ta, e prea bună. De aceea e prea mult pentru majoritatea bărbaţilor. Îi domină, cum ţi-am mai spus, şi lor nu le place. Se simt stânjeniţi şi se foiesc ca porcu-n paie. Îi macină nelinişţea că ar putea deveni dependenţi de o aşa femeie, pentru că proşti nu-s. Îi cunosc valoarea. Ori, dacă devin dependenţi, ce s-ar alege de libertatea lor, atât de mult apreciată?! Ăsta-i tot secretul, ascultă la mine. Pentru ca să iubeşti o astfel de femeie, trebuie să ajungi la nivelul ei, să-l depăşeşti, dacă se poate, iar asta-i ceva cam rar. Trebuie să fie unul un pic zărghit, ori trecut prin ciur şi prin dârnob, uns cu toate alifiile, care ştie cu ce lingură se mănâncă viaţa asta, care a auzit, a văzut şi a trăit multe, aşa ca tine... Te paşte amorul bădie, unul autentic, care te prinde-n clenci şi nu-ţi dă drumul. Dar eu cred că prost ai fi să scapi aşa o mostră printre degete. În fond, de ce ai socoti că-i o tregedie? Nu-i. E cel mai minunat lucru care i se poate întâmpla unui trăitor pe scoarţa Pământului. E vis scoborât în realitate cu hârzobul direct din cer. E bucurie şi beatitudine, împăcare şi frumuseţe sufletească, fericire şi îmbătare cu nectar zeiesc, tandreţe şi grijă pentru cel iubit, şi dăruire de sine, care aduce cea mai deplină împăcare şi bucurie. Şi..."

Glasul o luase razna şi-ar mai fi continuat cine ştie cât, dacă vocea şoptită a Femeii, parcă venită din altă lume, nu l-ar fi oprit.

-Apa e limpede de se văd peştii cum înoată sprinteni, dansând un dans al bucuriei. Se văd ca nişte săgeţi minuscule înviorând imensitatea oceanului, care pare fără de sfârşit. Atotputernicia lui e atât de copleşitoare, încât copleşeşte şi sufletul reginei, care stă nemişcată, dăruită amintirilor care o poartă departe. La un moment dat, nu mai poate răbda şi-şi întreabă destinul cu tristeţe în glas:

-Tu, destine al meu, ştii tu unde mi-a dispărut Prinţul? Dacă tu ştii, te rog din tot sufletul meu cel

întristat să te duci la el şi să-l întrebi dacă şi-a uitat cu totul de Regina Lui. De asemenea te rog să-i spui că Regina din Castelul Viselor e foarte tristă şi că-i e nespus de dor de el. De lumina din ochii lui iubitori, de zâmbetul lui cald, bun şi vesel, de tandreţea din mângâierile lui. Ea, Regina, nu poate să-l uite pe Prinţul Ei, iar sufletu-i e bolnav de moarte. Lacrimile i se scurg necontenit, iar suspinele nu mai contenesc a le şterge.

În mijlocul nopţii, când umbre negre se adună în juru-i şi-i îmbâcsesc aerul care o sufocă şi-i apasă pieptul, întunecimea o copleşeşte şi-o apucă spaimele. Spaimele că prinţul a băut licoarea uitării, dată Lui în cupă de cleştar otrăvit şi mincinos, de către vrăjitoarea cea afurisită, iar El nu-şi mai aduce aminte de Ea. Scutură-l şi trezeşte-l şi spune-i că Regina Lui stă de veghe toată noaptea şi se gândeşte la Prinţ şi se întreabă „De ce?"

Un şarpe perfid o muşcă direct în inimă şi-i spune cu otravă:

-Prinţul Tău nu a fost un Prinţ, aşa cum ai crezut tu. A fost un prinţ scăpătat şi ticălos care s-a bucurat să profite de frumuseţea şi de bunătatea ta şi a ştiut să se înfrupte din darurile tale şi din bogăţia ta. Asta a fost. Nu-l mai plânge! L-ai îmbrăcat în visul tău şi ţi-ai închipuit că-i realitate, dar a fost doar o mare minciună gogonată.

Lacrimile se rostogolesc şiroaie pe faţa Reginei ca făgaşele care curg după o ploaie iute de vară. Ea scutură din cap a împotrivire şi nu poate să dea crezare şarpelui. Se încruntă şi-şi îndreaptă ameninţător degetul ridicat către el:

-Tu, ticălosule! Piei din faţa mea! Piei în chiar acest moment! Să nu te mai văd! Dispari! Ai înţeles?! Dispari!

Vocea ei furioasă se îneacă de indignarea care o copleşeşte.

-Nu poţi să mă faci să cred o asemenea mârşăvie! Îmi iubesc aşa de mult Prinţul! Spusele tale sunt otrăvite de invidie născută în faţa iubirii noastre. Tu nu poţi să mă infectezi cu otrava ta. Pleacă! Pleacă!

În această clipă, Regina se trezeşte. Dormise. Se freacă la ochi ca să alunge tenebrele.

-Ce vis stupid a fost acesta!, îşi spune sieşi, cu voce tare, Regina, apăsându-şi cu degetele, tâmplele încă înfierbântate.

Regina simte că dragostea ei pentru Prinţ îi sfâşie pieptul, atât e de puternică. Aceste sentimente adânci o fac să se ducă şi să ia în mâinile sale portretul Prinţului, să-l mângâie, să-l sărute cu dor şi să-l strângă la piept. Adoarme cu portretul lângă ea. Adoarme fericită de parcă însuşi Prinţul ar ţine-o în braţele sale puternice şi ocrotitoare, iar ea poate să doarmă fără grija că s-ar mai întâmpla să aibă coşmaruri. Visul ei de acum e lumină. E lumina de la flacăra unei lumânări înfipte în nisipul de argint al plajei poleite de Sfâta Lună. Bătrînul Oceanus bate mătănii la picioarele lor, aducând iubirii lor prinosul apelor de fildeş argintat. În mijlocul întunecat al nopţii, El a aprins lumânarea în cinstea Ei, pentru ca flacăra jucăuşă să le lumineze drumul sufletelor lor înlănţuite.

Marea le leagănă visele în acorduri de clipocituri domoale.

Sufletu-le cuprins de frenezia de neegalat a iubirii, i-a metamorfozat pentru totdeauna. Niciodată n-au să mai fie ce-au fost, pentru că, odată ce cunoşti înălţarea, nu poţi să rămâi cel de dinainte de miracol. Ori vrei, ori nu vrei. Piere gravitaţia înlănţuitoare şi simţi cum te înalţi spre puritatea de azur a cerului. Aşa şi ei, se înalţă şi se tot înalţă, până se văd ajunşi în Ţara Minunilor. Stele negrăit de mari clipesc din mii de ochi în străluciri orbitoare de nestemate.

Prinţul, ca vrăjit, întinde mâna şi le culege ca poamele de pe cracă. Le ţine în palma deschisă. Îşi priveşte Regina şi hotărăşte. Se apucă şi împleteşte din scăpărarea lor o diademă cum nu s-a mai văzut de când e lumea, lume. I-o pune pe frunte. Acesta e darul lui de cununie. În zarea zărilor celeste apare, ca din pământ, un cal alb ca spuma. E un Pegas. Se îndreaptă spre ei. Prinţul îşi ia Regina de mână şi-o duce către calul cu răsuflarea de foc. Animalul se opreşte cuminte în dreptul lor şi le grăieşte cu glas omenesc:

-Încălecaţi!

Prinţul îşi ajută Regina să se aburce în şaua tocmită din piele de Cordoba şi bătută cu ţinte de aur şi înflorată cu flori roşii de rubin, care scânteiază foc, precum dragostea lor cea mare, apoi se aruncă şi el în spinarea calului, care îşi întinde aripile măiestre şi porneşte cu ei cu tot către largul zenitului în care se pierd înlănţuiţi, cu fericirea lor cu tot.

Glasul Femeii amuţeşte. Ea se ridică fără însă să se fi trezit. Se îndreaptă spre Pavel. Îl îmbrăţişează.

-Prinţe, cu tine sunt gata să merg până la capătul universului.

Pavel reacţionează instinctiv, fără a mai putea gândi ceea ce face. O sărută. Ea se trezeşte şi-l priveşte cu mirare, dar nu se supără. El nu aşteptă ca ea să spună ceva.

-Scuză-mă, cred că am visat amândoi.

O umbră de părere de rău se aşterne pe faţa Femeii. Îi pare rău că ea s-a înşelat încă o dată şi a putut să creadă că sărutul a fost aievea. E sătulă numai de vise. Doreşte să le trăiască în realitate. Face un efort. Greu, dar îl face. Se adună şi răspunde fariseistic:

-Nu-i nimic. Ne vedem data viitoare.

Globusz® Publishing

CUPRINS

LEONARD

Data viitoare, de cum a intrat, Pavel a luat-o repede la zor cu treaba. Se temea ca nu cumva să mai scape caii pe arătură şi să mai facă vreo boacănă de tipul sărutului în care s-a pierdut cu firea mai deunăzi.

Lumina difuză, uşor roşietic-albăstruie, răspândită de flacăra pâlpâită a celor câtorva lumânări parfumate, dosite strategic prin colţuri, muzica în surdină, abia sesizabilă, cu acordurile ei molcome, sugerând somnolenţa întregii firi, aciuită prin adăposturi de noapte, îmbiau la adormire.

Femeia s-a relaxat într-o clipită sub privirile încărcate de vrajă ale lui Pavel, bărbatul pe care de-acum îl iubea, mai mult sau mai puţin conştient, fiindcă, până şi cele mai îndepărtate şi ascunse cotloane ale sufletului ei, devenit sceptic în urma atâtor lovituri încasate de la destinul dur, refuzau să admită atare nenorocire. Căci ce altceva ar putea fi decât mare nenorocire, pentru o lovită de soartă ca ea, dacă s-ar abate asupra ei o nouă iubire şi încă pentru nimeni altul decât propriul ei terapeut?! Refuză instinctiv şi cele mai elementare semne care-ar putea prevesti aşa ceva. O iubire fără nicio şansă de materializare ar însemna un chin în plus, adăugat la cele târnoseli amare cu care a fost blagoslovită mai înainte. Încă una nu-i mai lipsea. Mai bine moartă. De aceea, acelaşi instinct inconştient îi dictează să-şi rupă privirea din ochii lui Pavel şi să şi-o fixeze pe jocul bizar de umbre al uneia dintre lumânări, căreia-i ardea de un piculeţ de hârjoană pe pereţi, ca să-i mai scoată din amorţeala lor înţepenită, rămasă aşişderea încă de pe vremea când au luat naştere sub presingul teslei.

Pavel observă schimbarea, se teme c-are s-o piardă şi-şi intensifică, la maximum, concentrarea, ceea ce este un efort cu adevărat epuizant. Dar ce n-ar face el de dragul Ei?!

Spre deosebire de Femeie, Pavel este cât se poate de conştient de ceea ce i se întâmplă, de faptul că niciodată până la ea nu a simţit la fel, că ceea ce se prefigurează a deveni o dragoste cu totul specială, se conturează prin elemente, cel puţin în ceea ce-l priveşte, cu totul şi cu totul ieşite din comun. Îi vine, de multe ori când se gândeşte la asta, să-şi tragă palme şi să-şi dea pumni, doar s-o trezi. Numai că orice hotărâre, oricât de vehementă ar fi, se topeşte ca şi gheaţa la soare, de îndată ce gândurile lui scăpate de sub control îi scot dinainte amintirea Ei. Nici măcar nu trebuie să-i vadă chipul frumos, care poartă veşnic o aureolă de bunătate, blândeţe şi tandreţe. Nici măcar conturul trupului dispărând în depărtare când pleacă. Nu mai vorbim de clipele când este lângă el! E suficient să-i apară în minte şi simte o căldură în suflet nemaiexperimentată înainte. Brusc se trezeşte că-i e dor de Ea şi că vrea atunci, pe moment, s-o vadă, s-o aibă aproape, să-i simtă parfumul de femeie cu suflet candid. Ar vrea s-o ţină în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

„Te-ai tâmpit cu totul, fir-ai tu să fii de prost!”

Dar degeaba. Ceea ce simte nu se lasă dus de nici cea mai vajnică admonestare.

Cu toată eschivarea Ei, despre care el îşi dă seama că este mai degrabă inconştientă decât făcută deliberat, sub privirile extrem de pătrunzătoare ale lui Pavel, sunt de ajuns doar câteva fracţiuni de secundă până ce pleoapele Femeii cad, anihilând şi cea mai elementară împotrivire a cvasiraţiunii care pusese stăpânire pe ea cu doar câteva clipe mai înainte. Se instalează libertatea atât de râvnită de către subconştientul care, fiind socotit îngerul cel căzut, e condamnat aproape în permanenţă la grea carceră, fără drept de-a scoate faţa la lumina zilei, spre-a vedea, dar mai ales de-a se face văzut de către oricine-ar vrea să-l privească drept în faţă.

* * *

Afară e ger de crapă pietrele. A nins trei zile şi trei nopţi ca-n poveste, şi nimic de zis, a fost o feerie. Plutirea liniştită a fulgilor mari cât pumnul, deranjată doar din când în când de câte o pală răzleaţă şi rătăcită de vânt berbant care-i lua pe sus şi-i învârtea monden în paşi de vals, te făcea să uiţi de toate restriştile. Doar că nici puterea de vrajă a unei asemenea frumuseţi nu te putea ţine multă vreme la distanţă de mizeria vieţii zilnice, care muşca din tine ca şoarecele din brânză.

Ţara trăia vremuri grele, cele mai grele, mai grele şi decât atunci când dădeau iama turcii sau năvăleau hoardele barbare. Măcar atunci, veneau, prădau, ucideau, siluiau, dar nu zăboveau prea mult, că-i alungau oştenii cei viteji ai Măriei Sale şi fugeau mâncând pământul, ducându-se pe pustii de unde au venit. Cel puţin aşa scrie istoria, aceea ce-am învăţat-o la şcoală sau am citit-o în romane cu eroi bravi, de care fiecare fată s-a fost îndrăgostit măcar o dată.

Însă acum... Acum e altă istorie, e istoria umilirii, când un dictator crud şi gângav, infatuat în tâmpenia lui, a condamnat prin forţă şi frică o naţiune întreagă la foame, la frig, la moarte. La o moarte crudă nu atât a trupului, cu care, oricum, cândva suntem datori fiecare, cât la o moarte silnică a minţii şi a sufletului. La cea mai cruntă degradare: dezumanizarea. Îndobitocirea.

În casă e frig de înţepeneşti sub două plăpumi din lână de oaie, moştenite de la bunica. Fierul caloriferelor îţi degeră degetele dacă te încumeţi a le atinge, gaz nu este nici cât să-ţi prepari un ceai

fierbinte, nici măcar ingrediente necesare ca să improvizezi o primitivă lampă cu spirt n-ai de unde să faci rost. Nu pot ele, spitalele, să se doteze cu spirt, măcar cu un minim necesar pentru situaţii de extremă, dar mi-te un muritor de rând. Ai cod genetic programat să reziste, bine. Nu, ...asta e...

Dacă eşti cumva norocosul care să aibă vreo rudă sau un cunoscut cu pile unde trebuie, mai poţi găsi câte ceva. Sau la negru, cu riscul de rigoare şi la un suprapreţ care te ucide.

Lia îl are elev pe fiul directorului de la o fabrică de teracote, aşa că se alege cu o sobă de teracotă într-o cameră. Vărul ei de la ţară a venit într-o noapte, pe furiş, cu o căruţă plină de lemne. I-a pus coviltir, ca să pară căruţă de ţigani. A trântit peste ele tot felul de boarfe: ţoale nelăute, o căldare de aramă, toată afumată, din cele în care se fierbe bulion sau se topeşte untura de porc, câteva oale ca vai de lume, un vătrai de râşcâit focul, un coş mare de paie unde tronau regine, două găini, două cotăriţe, una goală, în alta o bucată de slănină, ceva brânză şi trei cepe încolţite, luate direct din beci, la plecare. O traistă cu pâine, un săculete de cartofi, câţiva ştiuleţi de porumb, păturile pentru cai. Ba chiar l-a luat cu el şi pe Bobi, câinele casei, ca să pară cât mai autentic, deoarece cine-a mai văzut căruţă ţigănească fără a avea ataşată potaia aferentă?! „Deşi Bobi, dragul de el, numai potaie nu e”, se gândeşte vărul privind cu drag la câinele care-i este prieten apropiat în toate cele. Şi la bine şi la rău, cum e zicerea. Şi la câmp îl ia cu el, peste tot, la coasă sau la praşilă. Poate că aşa, deghizat în şatră ţigănească, va reuşi să-i păcălească pe miliţieni, dacă nenorocul îi va scoate unul în cale.

Când a ajuns la oraş, a tras căruţa în dosul casei, iar lemnele le-au dosit în lemnăria din fundul curţii şi le-au acoperit, ca să nu se vadă, cu tot felul de geoarse. De tăiat, se tăiau cum se putea, numai în zilele când se auzea zgomot suficient de mare la fabrica din vecini, ca să-l acopere pe cel specific, făcut de loviturile toporului.

În aceste condiţii, Lia se poate socoti una dintre favorizatele sorţii. Are sobă, are lemne, face focul, este cald. E o minune să stai cu spatele lipit de suprafaţa ei fierbinte şi cu palmele aşişderea şi să simţi cum ţi se relaxează fiecare fibră a corpului chinuit de frig, cum te pătrunde căldura, te moleşeşte şi, instantaneu, viaţa ţi se pare roz. Ţi se dezgheaţă mintea şi simţi aşa deodată că doreşti să-ţi faci o plăcere şi să citeşti o carte bună, una de pe vremuri, nu din cele scrise la kilogram de către lingăii de casă ai tartorului, ai dictatorului, care-şi scuipau propriul talent drept în faţă şi-l împroşcau cu zoaie doar de dragul arginţilor care să le cumpere searbăda îmbuibare.

Au trecut ani de atunci, lumea s-a normalizat, dar Lia a păstrat soba de teracotă. Din când în când, îi face plăcere s-o aprindă doar ca să audă trosnetul vesel al lemnelor arzând. Astăzi însă a aprins-o c-un scop special. Avea de ars în ea o dragoste. Dragostea ei pentru Leonard. A scos dintr-unul din sertarele scrinului vechi, moştenit de la Buna, teancul de scrisori legate cu fundă roşie. Funda asta roşie pare un clişeu, dar ea, Lia, în vremea primei tinereţi, aşa a simţit că trebuie să-şi marcheze, o dată în plus, cea dintâi a ei dragoste. Dragostea fără de margini de fată tânără, trezirea aceea specială a sufletului, sentiment inegalabil şi unic. Irumperea aceea fără de stavilă către viaţă, când crezi cu toată fiinţa în fericire, credinţă, cinste, sinceritate, corectitudine, mai exact, toate calităţile adunate la un loc, înglobate în unicitatea primei iubiri. Sfântă naivitate, cât de greu e să-ţi plăteşti curăţia!

Scrisorile le-a aruncat în flăcări pe toate odată, aşa legate cum erau. N-a avut puterea să le recitească, să reînvie credinţa în minciunile care zăceau pecetluite printre rânduri în vorbe mieroase.

Lia se uită cu un oarece fel de tristeţe detaşată şi înţelepţită cum le cuprind flăcările, le ling învălătucindu-se în jurul lor din toate direcţiile şi cum limbile incandescente încep a povesti povestea victimei pe care tocmai o devorează.

Ochii ei captivaţi de imagini nu se pot împiedica să le privească.

* * *

Este ea, Lia. Copilă abia înmugurită. Floare de cireş ale cărei petale stau numai, numai să-şi arate faţa la soare, de îndată ce va plesni cu totul corsetul care le ţine încă captive-ntre sepalele de un verde crud. Nu mai e mult de aşteptat. Deja au reuşit să strecoare o privire uimită printre fantele create în carapacea care, de voie, de nevoie, a început să se crape, iar prin minuscula spărtură creată să lase vederii fragmente din albul imaculat al rochiilor care vor înveşmânta pe fiecare dintre fiicele bătrânului cireş, rochii croite special pentru magnificul festin ce va să vie, balul primăverii, când întreaga lume se transformă în poveste.

Frigul din casă şi de la şcoală îi dăruie o dragă de criză de lombo-sciatică. Doctor, medicamente... Trece pentru moment, dar revine de vreo câteva ori în iarna aceea. Medicul le spune alor ei s-o ducă vara la o cură de băi. Asta şi fac.

Staţiunea nu e mare. Este un singur hotel. Plin ochi. N-ai unde să stai. La gară, oameni aşteaptă şi-ţi oferă camere de închiriat. Aşa ajung ele, adică Lia şi Mami, la o familie, care locuieşte către marginea staţiunii, într-o căsuţă mică şi cam prăpădită, dar care avea două mari avantaje: cazarea ieftină, pe măsura pungii lor, care nu se putea spune c-ar fi fost prea dodoloaţă şi, extrem de important, mai ales în ochii fascinaţi ai Liei care făcea cunoştinţă pentru prima dată cu muntele, casa se afla chiar la poalele lui.

Te îmbată aerul ozonat şi presărat cu ioni negativi. Vârfurile muntelui şi crucea cocoţată pe cel mai

înalt dintre ele, îţi taie suflarea şi te ia cu ameţeli, dacă te încumeţi a privi în sus. Se învârte totul cu tine, ca-ntr-un ringhişpil de la bâlciul ambulant, care poposea o dată pe an în satul bunicilor ei şi era instalat pe terenul comunal de fotbal, de lângă gară. Terenul îl foloseau pentru campionatul local, cinci, şase sate din jur, când se adunau spectatori, cu mic cu mare, ca să se distreze şi să mănânce seminţe de dovleac, coapte în cuptor şi aduse de acasă în buzunare. Cât despre ringhişpil, el făcea deliciul copiilor cu tot scârţâitul macabru al lanţurilor ruginite care susţineau scăunelele din lemn pe jumătate putrezit. Sărmanul ringhişpil îşi ruga de-acum moartea, sătul fiind de viaţa-i de peregrinări prin cele colţuri ale lumii şi obosit de atâtea funduleţe emoţionate care, fâţâindu-se de nerăbdare şi nelinişti, l-au lustruit până la refuz.

Lia şi Mami primesc cea mai bună cameră din casă. De fapt sunt doar două. Stil vagon. Se trece din una în alta. Membrii familiei, tata, mama şi o fiică, se strâmtorează toţi în bucătăria de vară, o cojmelie improvizată din scânduri de către fratele cel mai mare, ceva mecanic pe undeva. Este căsătorit şi locuieşte domneşte într-un apartament de bloc, pe care l-a primit soţia lui cu chirie, de la primărie, unde lucrează. Mare lucru: apartament la bloc şi servici la primărie... Lia îi priveşte cu respect.

Fiica gazdelor se numeşte Nina şi e frumoasă. E funcţionară la poştă. Deci domnişoară, nu fiştecine. Lia o place imediat. Nina e prietenoasă şi amabilă, o adevărată gazdă care vrea să-şi mulţumească muşteriii. Poartă o rochie de mătase înflorată, în culori pastelate, albastru deschis, galben, verde şi alb. Îi cade bine pe corpul atrăgător. Mai degrabă mignionă, talie subţirică, sâni fermi şi evidenţi, picior micuţ, într-o pereche de sandale din curele, vizibil făcute pe comandă, manufactură a pantofarului din partea locului. Părul negru şi ondulat i se zburătăcea pe umeri la fiecare mişcare.

-E cam plictiseală pe aici. Nu prea ai ce face, dar, peste trei zile, o să vină Bursucel acasă şi atunci o să se ocupe el de tine.

-Eu nu mă plictisesc niciodată, dacă am ce să citesc. Mi-am adus o sacoşă de cărţi cu mine. Când nu voi fi la tratament la băi, o să stau aici în curte, dacă-mi permiteţi, pe banca de sub brad, şi o să citesc. O să privesc în jur. E aşa de frumos! Munţii aceştia!...

-Lasă, că o să vezi când vine Bursucel. Aşa îl alintăm noi, pentru că este cel mai mic. E mare diferenţă de vârstă între noi, cei mari, şi el. Mama l-a avut târziu, dintr-o întâmplare. Un accident nedorit. Dar acum toţi suntem bucuroşi că-l avem. Este un dulce şi-un scump. O să vezi. De fapt, îl cheamă Leonard. Acum este plecat ca să dea examen la Academia Militară. Sper să reuşească. Nu-i prea stă lui capul la învăţat, e cam jucăuş din fire, dar nu-i băiat rău. Ţi-am spus, o să vezi. Are şi motocicletă. O să te plimbe prin împrejurimi, ca să cunoşti locurile.

-Dacă îmi dă voie Mami.

-Am s-o rog eu. Bine?

-Da.

* * *

În dimineaţa aceea se trezeşte mai devreme ca de obicei. Nina i-a spus de cu seară că, în cursul nopţii, va sosi Bursucel. Lia e surescitată şi nerăbdătoare să-l vadă. Nina i-a povestit câte-n lună şi în stele despre el. Pe deasupra, Nina a avut dreptate şi-n ceea ce priveşte plictisul. Staţiunea e mică. Distracţie ioc, companie nici atâta. De la o vreme ţi se urăşte. Citeşte ea mult şi-i place, dar uneori o usturǎ ochii de atâta citit şi-ar mai face şi altceva decât să povestească cu Mami sau chiar cu Nina, care, de altfel, vine destul de târziu de la poşta ei şi mai are şi altele de făcut decât să stea de vorbă cu ea. Nina e tânără şi frumoasă, e normal ca seara să mai aibă şi treburi personale. Ea, Lia, dacă trage cumva un pui de somn după masa, după ce vine de la băi, care o cam moleşesc, seara nu poate adormi prea devreme. Televizor nu e, iar radioul e în adăpostul gazdelor, sau ce-o fi alcătuirea aceea improvizată în curte. Îl ascultă non stop tatăl, care-i bătrân şi sclerozat, după părerea Liei. Se mută, cât e ziua de lungă, de pe un scaun pe altul şi de pe scaun pe o sofa desfundată, apoi se întinde pe pat.

De aceea, pentru că nu poate întotdeauna adormi deodată cu Mami, Lia, uneori, mai iese afară în puterea nopţii. O cam ia cu răcoare, dar nu se dă dusă înăuntru, ci stă şi se uită la cerul acela spuzit de stele, care e atât de jos şi de aproape, încât ai senzaţia că, dacă te mişti, creezi mici unde de şoc care se propagă prin aerul dens, iar din pricina lor, cerul îşi va pierde echilibrul care pare precar din cauza greutăţii lui supradimensionate şi va cădea peste tine, îngropându-te.

„E, dacă te îngroapă cerul, te îngroapă în vise. Şi nu orice fel de vise. În visele strălucitoare ale stelelor”, îşi zice în gând Lia, încântată de găselniţă.

Găselniţă, negăselniţă, dar chiar aşa şi este. Adevărul, gol, goluţ. Lia a gustat-o pe propria piele.Visele stelelor nu prea fac nazuri şi răspund prompt invitaţiei, reflectându-se în ochii Liei, deschişi larg, cu aviditatea doritorului de-a cunoaşte necunoaşterea. Visele au furat-o. Nu o dată au furat-o. Cu totul au furat-o. Iar ei i-a plăcut să se lase furată. Or fi fost cu adevărat vise desprinse din stele? Putea sta cu nemiluita să privească cerul spuzit de strălucirea lor halucinantă. Or fi fost năluci acele vise? Năluci ale dorinţelor ei neconştientizate încă, efluvii emanate de trupul în care se trezea seva de femeie? I-o fi venit şi ei ceasul cel sortit ca s-o ia şi pe ea Zburătorul, ca s-o-mbete cu poveşti?

* * *

Se făcea că era unica fiică a stăpânului locului, o prinţesă suavă şi frumoasă ca o zână. Poate că se şi trăgea din vreo stirpe de zâne a pădurilor, pentru că prea iubea pădurea. Mereu pleca prin pădure. Pleca singură. Voia ea aşa, să fie singură când se întâlneşte cu pădurea. Doar ea şi pădurea. Doar ele două. Surate de cruce. Odată un rug răutăcios i-a scrijelat un deget. I-a dat sângele. Prima dată şi l-a supt cu buzele, dar mai apoi o creangă de copac s-a aplecat deasupra ei şi i-a picurat drept pe rană o picătură de sevă. De atunci se socoteşte Lia, pe drept cuvânt, surata pădurii.

Ca de fiecare dată o ia, ca şi acum, pe o cărare la întâmplare. Se duce agale, către nicăieri, numai ca să se poată bucura de întâlnirea cu surata ei, care-i oferă ba simfonia foşnită a frunzelor, ba vocalizele câte unei dive înaripate, care sfârşea cu câte-o arie magnifică, făcându-ţi sufletul să vibreze din toate corzile. Lia îşi îmbăia fiinţa în trilurile de amor ale unui duet dintre un păsăroi şi iubita lui, ale căror schimburi de replici cântate pe o limbă necunoscută ei o încântau atât, încât i se luminau ochii, reflectând în seninul lor bucurii nemaiştiute. Alteori îi venea să aplaude şi să strige „Bravooo!” când pentru un moment se lăsa cortina liniştii după executatea câte unei partituri nemaiauzite de către corurile păsăretului blagoslovit din belşug cu talent muzical.

Nici nu şi-a dat deama când înserarea şi-a aplecat aripa deasupra pădurii. Fascicole roşietice, s-au strecurat printre crengile bogate, căutând s-o avertizeze c-a venit vremea de întoarcere. Dar Lia păşeşte vrăjită în continuare, deşi ar fi trebuit să sesizeze liniştea care se lăsase treptat. Voci tot mai palide scot sunete tot mai rare şi doar întâmplătoare. Apoi totul amuţeşte. Numai susurul unui izvor îşi mai face de lucru, cu neoboseală de invidiat. Apoi umbre cenuşii, tot mai cenuşii, îşi abat ameninţarea întunecată asupra pădurii. Abia atunci Lia bagă de seamă că s-a rătăcit printre negurile care o cuprind strâns în braţele lor rapace. Ar vrea să strige după ajutor, dar realizează că nimeni nu poate fi prin preajmă, doar că prin strigătul ei ar da zvoană printre fiarele flămânde că s-ar putea înfrupta cu uşurinţă dintr-o pradă aflată la îndemână. Speriată, se aşază jos la rădăcina unui copac. Lacrimi tăcute îi scaldă obrajii. În gând se roagă de duhul copacului s-o ajute.

„Tu, care eşti aşa de puternic, adăposteşte-mă la pieptul tău, apără-mă de rele până la venirea luminii şi-ţi promit că, pe viitor, mă voi supune rugăminţilor prea înţelepţilor mei părinţi care, de nenumărate ori, m-au rugat să nu mă aventurez singură, fără de sprijin, pe căi necunoscute. Te rog, copacule, ajută-mă!”

Copacul şi-a scuturat o dată frunzişul şi a slobozit o ceată de licurici, care au început a se învârti în jurul ei, luminând locul, ca să alunge relele. Nici fiară şi nici duh negru n-ar fi îndrăznit să înfrunte pala mare de lumină pe care a creat-o uniunea aceea de minuscule vietăţi fosforescente. Mici dar multe. La un loc, s-au transformat în putere.

Tot în timpul acesta, un flăcău ca rupt din soare, plecat la vânătoare de cu zori, neavând noroc la jivine, hotărăşte a înnopta în codru, pentru a nu se-ntoarce cu traista goală şi să se facă de ruşine. Căutând el un loc pentru popas, dă cu ochii de lumina cea mişcătoare din jurul copacului cel bătrân. Flăcăul ştia că acel copac este regele copacilor şi că de aceea se află chiar în mijlocul pădurii. S-a minunat de lumină, pentru că nici o altă dată când s-a mai fost abătut prin acele locuri, nu l-a mai văzut pe matusalemicul rege făcând asemenea minunăţie. S-a apropiat şi ce să-i vadă ochii? O fată frumoasă cum n-a crezut că poate exista pe lume îşi ştergea lacrimile cu dosul mâinilor ei mici şi albe ca laptele. De cum a zărit-o dinaintea ochilor, a simţit cum îl străpunge dragostea cea mai aprigă şi a îndrăgit-o peste poate din prima clipă, înţelegând că aceasta-i e aleasa.

-Fată frumoasă, nu te speria de mine. Nu-ţi voi face niciun rău. Doar spune-mi unde este casa ta, ca să te duc părinţilor tăi.

Zis şi făcut. A urcat-o-n şa, pe calul lui cel alb, cu stea în frunte, care cal s-a transformat dintr-o dată, ca prin minune, într-o motocicletă grea, marcă japoneză.

Flăcăul cel chipeş s-a transformat în Bursucel, cel pe care urma să-l cunoască a doua zi de dimineaţă.

-Lia mami, unde eşti, o strigă mama care s-a trezit din somn şi-a văzut că nu-i e fata la locul ei în pat.

-Aici, Mami.

-Ce faci, puiule, afară-n dricul nopţii?

-N-am putut să dorm şi-am ieşit să povestesc cu stelele.

-Scumpa mea, mă întreb dacă ai să te maturizezi vreodată şi ai să termini cu visurile astea de puberă. Te pomeneşti că va ieşi din tine cine ştie ce poetă! Mă tem însă că nu, fiindcă n-ai pe cine semăna. Nimeni din neamul mostru n-a avut asemenea har. Hai acum înăuntru, c-ai să răceşti şi iar o să te doară spatele.

Lia nu poate să adoarmă imediat, aşa c-a auzit când s-a deschis poarta şi apoi voci prin curte. A presupus c-a ajuns Bursucel de la gară. L-a auzit şi când a intrat în camera alăturată şi s-a culcat. De aceea dimineaţa s-a trezit cu noaptea-n cap, moartă de curiozitate să-l cunoască pe Bursucel.

După cum am spus, camerele sunt dispuse-n stil vagon. Ca să ieşi din camera închiriată, trebuie să treci

prin cealaltă, care, peste noapte, a devenit a lui Bursucel. O brumă de intimitate e asigurată de o draperie învechită şi decolorată, atât de decolorată, încât de abia poţi distinge forma florilor cu care este imprimată. E pusă pe o sârmă de jur împrejurul patului unde doarme băiatul.

Nerăbdarea o roade atât de tare pe fata ieşită doar cu-n picior din copilărie, încât se lasă dusă de primul impuls şi face cu cea mai nevinovată naturaleţe, un gest cam nepotrivit. Se apropie de draperie, se face că ciocăneşte în ea ca-ntr-o uşă:

-Cioc, cioc. E cineva acasă?

Răspunsul e un mârâit de om deranjat din somn dulce.

-Hai somnorilă, scoală. E deja târziu, i se adresează fata cu dezinvoltură. Ştia de la Nina atâtea despre el, încât i se părea că-l cunoaşte de multă vreme, aşa că ea a considerat perfect normal să i se adreseze ca unei bune şi vechi cunoştinţe, cu care-şi poate permite o glumă.

Replica vine mormăită rău de tot:

-Da' tu cine mai eşti? Dă perdeaua asta la o parte, să te văd măcar.

Cu un zâmbet întins pe toată faţa, ca după o şotie care a reuşit excelent, Lia îşi vâră doar capul pe după perdea.

-Eu sunt Lia, chiriaşa voastră. Nu ţi-a spus Nina? Iar tu trebuie să fii Bursucel.

-Spre ştiinţa ta, mă cheamă Leonard. Şi aşa să-mi spui de acum încolo. Cât despre tine, mi s-a zis că eşti aici, vine răspunsul pe-un ton de lehamite. Pacoste pe capul meu, i-am spus-o la sor-mea care vrea să te iau în custodie şi să te car după mine peste tot. Da' fă-te văzută calumea. Cap n-ai urât. Vreau să văd şi restul, dacă tot trebuie să mă ocup de tine. A avut Nina grijă să mă-ncalţe cu sarcina asta de cum am ajuns.

Omul se ridică într-un cot:

-Şi-acuma ce ţi-ar dori sufleţelul, păpuşică?

În sfârşit, Lia sesizează poziţia lui ironică şi plictisită în acelaşi timp, plus o insolenţă de-a dreptul jignitoare. Se fâstâceşte toată şi roşeşte. Se simte ca o caraghioasă. Ce i-a venit să procedeze aşa? A crezut că nu-i nimic nelaloc în atitudinea ei, din moment ce Nina i-a împuiat capul cu diverse despre frăţiorul ei cel nemaipomenit, deşi răsfăţat, şi despre ce bine se vor simţi împreună. Ea avusese senzaţia că se cunosc de cându-i lumea şi s-a purtat ca şi cu un prieten vechi.

-Păi..., doar atât, nimic, de fapt, reuşeşte să îngaime.

Tipul se scoală în şezut. E gol puşcă, cel puţin până la brâu, atât cât s-a descoperit, şi se întinde cu mâinile deasupra capului, căscând zgomotos.

Fata face ochii mari de stupoare. N-a mai văzut încă un bărbat gol pe jumătate, într-un pat. Pe ştrand e altceva, dar acum... Scapă draperia din mână şi fuge către uşa care dă direct în curte.

-Unde fugi, vino-ncoa, ca să te văd mai bine Scufiţă Roşie ce eşti.

La uşă dă nas în nas cu Nina, care tocmai vrea să intre.

-Ups! Te-am lovit cumva? Nu? Mă bucur. L-ai cunoscut pe frăţiorul meu, după cum îmţeleg?! Hai leneşule! Sus! Tata vrea şi el să te vadă şi să-i spui cum a fost la examen.

Pasămite, mare eveniment, mare în familie. Examen de admitere, nu fie unde, ci chiar la Academia Militară. A mai dat vreo doi ani pe la Politehnică, dar n-a reuşit. Acum însă e cu totul altceva. Academia Militară. Motiv de umflare-n pene pentru bătânul tată. Mezinul lui. Onoruri militare. Vipuşcă bordo şi epoleţi aurii cu franjuri căzuţi pe umeri. Baluri. Fete frumoase, îmbrăcate elegant, în rochii lungi de seară, a căror volane se înfoiesc în ritmul paşilor de vals. Sărmanul se credea în urmă cu o sută de ani.

Lui Bursucel, însă, îi joacă ochii-n cap, nu-i stă gândul la şcoli. Are nişte ochi verzi. Foarte verzi. Aproape fosforescenţi. Nu-i un bărbat înalt, mai scund cu un lat de palmă decât Lia, deci ceva sub un metru şaptezeci şi doi, cât are ea. E el scund, dar bine legat şi bine proporţionat. Păr blond, ondulat uşor. Şi-a pus pe el o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou negru. Muşchii braţelor şi cei ai coapselor joacă la fiecare pas, ca şerpii de circ, dresaţi. E bine bronzat. Nu din născare, de la soarele de munte. Se vede treaba că s-a rupt cu învăţatul făcând plajă pe malurile râului sau la ştrandul oraşului.

Lia nu conştientizează că îi cam place băiatul. Se simte doar mai altcumva. Nici prin cap nu-i trece despre ce-i vorba sau ce se întâmplă de fapt cu ea. I se pare firesc să fie veselă şi plină de vervă dacă are, în sfârşit, companie care ar putea deveni agreabilă. El a catadicsit şi i-a zâmbit cu dezinvoltură, a mai azvârlit o glumă din mers, iar cu asta şi-a şters definitiv mârlăniile anterioare. Lia nici nu bagă de seamă că-i mai mic cu jumătate de cap decât ea. Ochii cei verzi îşi fac treaba şi atrag ca magnetul. Apoi mai este şi nonşalanţa cu care o priveşte, analizând-o. De sus în jos şi invers. Cu un soi de nepăsare jucăuşă, pusă pe şotii vesele.

Intuiţia îi şopteşte că nu e totul în regulă. Undeva departe, ceva o deranjează. Dar e atât de departe încât se pierde pe drum. Nici ea nu ştie, nici ce vrea, nici ce simte. Pur şi simplu se gândeşte fără noimă:

„Lasă că-ţi arăt eu ţie, încrezutule!”

Cui şi ce să arate, ea care n-a avut niciun iubit până atunci. Nici pe departe nu are habar’ cu ce lingură se mănâncă daravela asta.

El continuă s-o cântărească din priviri. Cu aceeaşi voce nepăsătoare de „Mi se rupe-n şapte”, îi comunică blazat:

-Se pare c-o să-mi fac timp şi de tine. Cred că merge. N-o să mor dintr-asta. În fond, dacă mă uit bine, eşti o puştoaică dulce. Ş-apoi cum aş putea s-o supăr pe sora mea mai mare, care mă răsfaţă-n fel şi chip? Nu-i frumos! Ce părere ai ce tip bine crescut sunt?

Mintea confuză a Liei, care a dobândit, nu se ştie cum, o simptomatologie de om bine ameţit în aburi de alcool, refuză a înregistra întreg mesajul. I se opreşte pe creier doar o zbârnâitoare care zice „Puştoaică dulce.” Pe undeva pe de lături se mai aciuieşte şi ideea cât de frumos e sentimentul de a-ţi iubi sora într-atât, încât nu care cumva să-i treci pe dinainte c-o supărare, nici cât bobul de neghină. Dar cu precădere domină zumzăiala care nu se lasă înlocuită: „Puştoaică dulce.”

Liei îi vine să cuprindă în braţe văzduhul şi cerul cel de alabastru şi măreţia de gladiatori învingători a munţilor, pe toate deodată să le cuprindă şi să se învârtă cu ele cu tot, să se tot învârtă, să se tot învârtă şi să râdă din tot sufletul, care-i irumpea pe dinafară, de mare ce s-a făcut dintr-odată şi nu mai încăpea la locul lui. Trebuia să-şi ia zborul.

* * *

În locul acela, pe malul râului nu era nici ţipenie de om. Doar ei doi. Pădurea mirosea a pădure, râul povestea poveşti de moşneag, din cele cu cocoşul roşu, pe care stai şi le asculţi cu gura căscată de uimire, până ce te aduce, pe nesimţite, în lumea viselor. Iar apoi, pişicherul de moşneag îşi râde-n barbă, fericit c-a păcălit timpul, că întoarce vremea înapoi cu puterea lui şi se simte, prin alţii, din nou în anii tinereţii, cea împodobită cu iubiri năvalnice, ca atunci când, flăcău fiind, şi-a adus iubita în acele locuri. Aidoma acestei perechi de tineri de acum, care s-au aşezat pe braţul lui bătrân şi se pregătesc să trăiască ce-a trăit şi el odată. Tânărul bărbat i-a dăruit copilei o floare ruptă din sălbătăcia muntelui şi cu ea i-a furat sufletul şi prima sărutare. A vrăjit-o din priviri neclintite, înfipte puternic în ochii-i creduli, de pui de căprioară, care nu ştie ce-i aceea puşcă în mâna vânătorului. La prima mângâiere i-a simţit tresărirea, iar pe el l-a străpuns frison de nestăpânit. I s-a făcut milă când a văzut-o câtu-i de pierdută, de parcă nici nu era aievea în lumea reală.

-Chiar eşti o puştoaică dulce.

O ia de mijlocul atât de subţire că-l poate cuprinde doar între cele două palme.

Frisonul îl aprinde mai abitir. O sărută fără de stăpânire, frământându-i aspru, buzele cele neînvăţate. O simte încordându-se toată. Începe să se zbată. Atunci o slăbeşte din strânsoare, iar ea se desprinde, smucită de spaime răsfrânte în ochii-i cei mari, deveniţi şi mai mari. Cât o căldare de mari. Goneşte ca alungată de năluci. Nu mai vede unde calcă. Se rostogoleşte de pe un capăt de stâncă până jos în drumeag, chiar lângă locul unde el a parcat motocicleta. O răstoarnă, dar se opreşte şi ea.

Glezna de la un picior se umflă instantaneu. El o ia pe braţe şi-o duce la apă. Îi pune piciorul în apa gheaţă, apă rece de munte pe post de prişniţă. Se vede de la o poştă că e îmbufnat, deşi nu zice nimic. Fata se simte vinovată. Stă cu ochii în pământ, măcinată de ruşine. Cum a putut să-i faca aşa ceva?! Acum el va părea cel vinovat în faţa Ninei. Cum să-i spună că, de fapt, el n-are nicio vină. Că, dacă e cineva care poartă vina, ea este aceea. Ea, nesocotita care a luat-o la goană ca prostu’, fără motiv întemeiat, o aiurită fără minte, asta e!

„O sărutare, mare scofârleală! Toţi se sărută. Eu m-am găsit mai catolică decât Papa. Ce proastă sunt! Acum ce să fac? E supărat pe mine. Cum să-l împac?”

Nu găseşte altă soluţie mai bună decât să-şi sprijine capul pe umărul lui, să-şi ridice cu sfială privirea vinovată:

-Nu-i nimic. Nu mă doare. O să-mi treacă. Dacă observă cineva, o să zicem că am călcat strâmb pe un lemn pe care nu l-am observat când mă uitam după un fluture şi aşa mi-am luxat piciorul.

Îl priveşte cu teama de-a nu fi iertată.

-Bine. Hai să mergem. S-a făcut târziu.

Glasul ecoului, eul acesta al munţilor care nu se lasă minţit niciodată, întoarce o voce care sună tern, inodor şi incolor. Cam atât.

Degeaba înserarea prinde în mrejele ei de umbre strecurate pe furiş, salturile elegante ale păstrăvilor, cărora le strălucesc solzii precum costumele brodate în paiete ale acrobaţilor de elită evoluând dezinvolt

sub cupola circului, brăzdată de fascicule alunecoase, răspândite cu artă din reflectoarele plasate prin ascunzişuri, născând efecte de vrajă.

Asemenea nimicuri nu-l influenţează pe Leonard, nu-l predispun la romantisme deşarte şi fără rost. El încalecă motocicleta cu nerăbdare, nici măcar nu aşteaptă ca Lia să-şi ocupe locul din spate, că şi apasă cu forţă pedala de pornire, iar bârâitul puternic bombardează explodând cu cruzime în liniştea pădurii, spărgând-o-n mii de ţăndări ascuţite. Apoi, cu nesimţire, împroaşcă cu nocivitatea otrăvitoare a gazelor de eşapament.

Porneşte ca din puşcă. Lia mai să se răstoarne.

-Ţin'-te bine de mine, fato! Prinde-mă peste mijloc. Nu te dezvirginez din asta, să ştii! Vrei să te omor şi să intru-n puşcărie?

Din gura lui, o înjurătură ireproductibilă şi total indescifrabilă pentru urechile Liei, se repede bolovănos, ca o căldare de apă rece menită să stingă furia unei izbucniri de incendiu.

* * *

Înserarea este superbă, aşa cum poate fi numai o înserare la munte, când filtrul gri al vestirii întunericului încă cerne turnura de un pal arămiu cu tonuri de incandescenţă strecurate-n picuri rari, răvăşiţi şi dezorientaţi. Sufletul muntelui se topeşte în ultima îmbrăţişare dăruită lui de către suflul devenit noptatec al soarelui apune.

Aerul împietrit în blândeţe fără seamăn, scămoşat în fâşii de catifea alunecoasă, te cuprinde, făr' a prinde tu de veste, şi te aşază bine chitit, pe aripi de iluzii care par credibile. Mireasma de cetină vie a brazilor te îmbată, te face să simţi cum se învârte lumea cu tine şi în acest carusel al viselor impregnate până la refuz de speranţe, te regăseşti în peisaje neidentificabile, ireale, dar dorite de fiecare părticică trepidândă de emoţii frisonate ale fiinţei cuprinse de dorinţi. Ce anume fel de dorinţi, nici tu singur nu ai şti spune, de un acel ceva... ceva fără de nume, un ceva înfipt în eul tău care-şi cere drept la fericire în gura mare. Ţipă cât îl ţine gura că vrea... ce vrea?... vrea... na, vrea...şi gata.

Cam aceasta e şi starea Liei când iese pe uşă în curte, unde Nina o aşteaptă.

-Imediat vine şi Bursucel, ca să plecaţi. Scuză-l, te rog, dar întotdeauna când iese, se găteşte ca o mireasă.

„Ca o cocotă, poate," îi trece Liei prin minte, dar ea însăşi cască ochii mari de mirare, de unde-i vin ei asemenea gânduri, ei care de abia vag şi cam pe departe ştie ce-ar însemna noţiunea de cocotă. „Ceva aşa cum ar fi să fie o femeie foarte gătită, aranjată, parfumată, frumoasă, tânără", îşi clarifică fata, doar pentru ea, sensul cuvântului. „Mi-ar plăcea ca Bursucel să se uite la mine ca la o cocotă."

Sfântă naivitate! Sau sfântă lipsă de un anumit fel de educaţie? Parcă mai degrabă aşa. Alte vremuri, alte concepţii, alte comportamente. Dacă te gândeşti bine, definiţia finală ar putea fi simplă: conflictul dintre generaţii. La ora aceea însă, Liei nu-i stătea capul la aşa ceva şi nici n-avea de unde să viseze cum se vor schimba vremurile şi cât de emancipate vor fi fetele, cât de înapoiată, ei bine, da, înapoiată, fiindcă demodată ar fi prea puţin spus, înapoiată deci, le-ar părea ea urmaşelor de peste două, trei generaţii, sau chiar şi mai puţin.

Până una-alta, ea se simte bine în pielea ei şi aşteaptă plină până la refuz de nerăbdare, să apară Bursucel.

Lia s-a gătit cât a putut. Poartă o bluziţă vernil deschis, foarte deschis, din bumbac subţire, decoltată peste umeri, cu danteluţă albă în jurul decolteului, îngustă numai de o jumătate de deget. Mânecuţele bufante îi accentuează aerul de copiliţă, abia scăpată din rândul puberilor. Totuşi e domnişoară, nimeni n-are ce să zică. Este liceancă.

Fusta largă, pusă pe jupon apretat, înflorată viu, se ţine de talia minusculă într-un cordon lat, din piele bej.

Pantofi, tot bej ca şi cordonul, numiţi balerini, adică fără toc, mici, uşori, precum cei din povestea cu prinţesele dansatoare, scot în evidenţă neostentativă, delicateţea piciorului ei elegant şi, de fapt, perfect.

Nu e rău. Nu e rău deloc. Este tare drăguţică. O copilă dată-n mugur. Doar părul lung şi negru înclină balanţa uşurel, uşurel, de-abia sesizabil, către o oarecare vagă undă de feminitate adultă.

-Leonard, nu fii prost crescut, hai odată, că-şi pierde fata răbdarea!, strigă Nina la el.

Uşa se deschide şi apare domnul ferchezuit ca-n revistele interzise prin şcoli.

-Ce-i ţuculică mică, aşa de tare te arde duca?

Îi împinge cu arătătorul bărbia în sus şi o priveşte direct în ochi, cu privirea aceea a lui verde ca jadul împărătesc, scăldată în ironia superiorităţii bărbatului care se joacă de-a şoarecele şi pisica.

-Leonard, nu te obrăznici, că mă supăr, îl apostrofează Nina, cu un ton nu prea convingător. Mai

degrabă drăgăstos, ca cel al mamelor care-şi răsfaţă bolnăvicios de-a dreptul odrasle insolente şi nesuferite.

-Lasă surioară, că-ţi trece, o sărută în fugă Leonard, pe frunte.

O apucă pe Lia de mână şi-o trage după el, grăbit. Biata fată e cu jumătate de pas în urmă.

-Să ai grijă de fată! Ai înţeles? Vezi c-o să ai de-a face cu mine!, îl ameninţă moale, din urmă, Nina.

-Îhî! Cum să nu!

Ies. Mami priveşte pe fereastră şi nu se poate spune c-ar străluci de mulţumire. Dar ce avea să facă? Fata a crescut de-acuma. Trebuie să iasă în lume. Degeaba ar încerca ea s-o oprească. Tot ar pleca. Mai bine aşa, să ştie cu cine şi unde se duce. Dar de plăcut, nu-i place. Nu aşa un băiat a visat pentru prima dragoste a puiului ei. Şi e clar că fata s-a îndrăgostit deja. Nu-şi dă ea seama încă ce i se întâmplă, dar... asta e. Nu-s potriviţi de niciun fel. Nici educaţia, nici familia, e şi mai scund decât ea. Pat şi Pataşon. Pe deasupra, pare neserios şi cam pramatie.

Mami e îngrijorată. Încearcă să se autoconvingă că nimic nu e grav şi doar ea-şi face singură moară-n cap.

„În fond, ce poate fi mai mult decât o nevinovată aventură de vacanţă. Supravegheată, că doar sunt şi eu aici. Peste câteva zile se termină cura de băi şi plecăm. Cu asta gata, punct. La revedere şi la gară.

Copiii, Leonard şi Lia sunt la restaurant. Se pare că el cunoaşte pe toată lumea. Salută în fiecare fracţiune de secundă, dă mâna, se bate pe umăr cu unul şi cu altul, sărută mâini de doamne şi obraji de domnişoare. Toţi îl întâmpină ca pe prinţul moştenitor, îl întreabă ce-a făcut la examen, îl invită la unul scurt, adică la o partidă de pocăr, numai pentru o mână.

-Sunteţi chiori, nu vedeţi că am companie? Mă omoară Nina dacă n-o distrez pe Pusi asta mică.

Din acel momemt, Pusi i-a rămas numele.

-E la noi în cvartir. Afacerea familiei, ce să-i faci?! Trebuie să fiu băiat gigea cu ea.

Strânge din umeri şi trage cu ochiul, adică: „Îmi pasă mie de afacerea lor de nu mai pot”.

-Mă joc şi eu un pic, ce-i rău în asta? Mai schimb macazul, ca să-i bat în pumni titularei, că de-o vreme a cam început să şi-o ia în cap. Apropo, ce-a făcut cât am lipsit?

Barbaţii din jur râd mânzeşte:

-Uite-o.

Pe scena unde până atunci cântase doar orchestra, îşi face apariţia o dizeuză. E tânără, frumoasă, machiată strident, ca pentru scenă, şi cam dezgolită. Decolteu supradimensionat, care lasă mai mult pe afară, să joace incitant sânii proeminenţi. Minijupa e super mini, iar tocurile cui de doisprezece centimetri îi transformă picioarele, de altfel bine făcute, în picioroange la fel ca ale clovnilor de la circ, iar de călcat, calcă precum o iapă la paradă. Instinctiv, Lia o respinge.

-Îţi place, Pusi? Ea e iubita mea. Mă culc cu ea.

Lia se face ca racul fiert şi reuşeşte, doar de bine crescută ce e, să schiţeze o mişcare de afirmaţie cu capul.

-Ce-i Pusi mic, ţi-a păpat pisica limba? Zi-i şi tu că da, îţi place. Altfel, mă jigneşti.

-Da.

-Anemic, anemic de tot. Ia să fac eu comanda, ca să mănânci şi să mai prinzi putere. Comandă o sticlă de vin şi o friptură, cu dezinvoltura omului care face acel lucru pentru a suta mia oară, unui chelner care-i ştie gusturile pe dinafară.

-Cotnari, ca de obicei?

-Întrebi ca prostu’. Sigur că da. Parcă n-ai şti foarte bine.

-Friptura, tot la fel?

-Mă, tu chiar eşti prost! Fugi odată. Şi repede, că mi-e foame.

Pe Lia n-o-ntreabă nici de sănătate.

În timp record, apare chelnerul radios, cu tava purtată pe deasupra capului, într-o mână.

-Vinee, băiatu’!

Lia se sileşte să înghită ceva, măcar de formă. Ciuguleşte ca o păsărică-n colivie. Nu se simţea în apele

ei.

Lia n-are chef de mâncare, cum n-are chef porcul de cuţit. Nu poate să înţeleagă de ce stomacul i-e strâns, ca şi când ar fi înghiţit un ghemotoc de câlţi, iar în dreptul inimii simte ca şi cum pe acolo şi-ar croi drum un şerpişor care se pregăteşte s-o muşte şi s-o umple de otravă.

De unde să bănuiască ea că dragostea şi gelozia şi-au dat mâna şi-au semnat pactul de aderare la agresiune?

Leonard termină de mâncat, își umple al nu ştiu câtelea pahar de vin.

-Dar tu nici n-ai gustat vinul. Ia vino tu la tata, să te înveţe lecţia.

Apucă paharul cu o mână, vine lângă ea, i-l duce la gură, cu cealaltă mână-i sprijină ceafa şi vrând, nevrând, i-l toarnă tot pe gât, apoi o invită la dans. E un tangou. Nu numai că o ţine strâns, dar o lipeşte cu totul de el. Degeaba îi pune Lia în piept palma ei mică cu degete lungi şi fine. „Mâini de pianistă", îi spune toată lumea. Ea e mândră de degetele ei.

-Stai cuminte Pusi! Îmi placi aşa de mult! Eşti o scumpică!

I-ar spune el „prospătură", dar se abţine, pentru că realizează c-ar fi prea de tot şi-ar speria fătucuţa, care şi aşa pare a fi total pe dinafară de problemă.

Şoapta caldă de lângă lobul urechii o înmoaie la fel de mult ca şi paharul de vin. Genunchii i se cam lasă. El observă şi scoate un fel de râs mârâit de mulţumire a masculului cu mândria satisfăcută.

* * *

Gara e mică şi-ai simţi acut cât de sordidă este, dacă nu s-ar putea sta afară, pe peron. Un peron mic şi prăpădit, două bănci cu vopseaua scorojită ca o piele care se descuamează, bolnavă de bătrâneţe. Numai că peste drum, mai exact peste linia ferată, peste şinele de tren, patru de toate, două şine pentru direcţia dus, două, pentru sens contrar, acolo, la numai doi paşi distanţă, se înalţă muntele. Versantul e verde, verde, verde crud şi puternic, pom lângă pom, parcă se ţin de mână ca iubiţii care nu mai vor să se dezlipescă unul de altul. Fiinţele acestea, copacii şi iarba de sub ei şi florile zămislite în sălbătăcie, care-s socotite fără de suflet, dar care-ţi cântă din frunză dacă catadicseşti să le adresezi o vorbă de drag, acestea blagoslovesc atmosfera cu un miros de proaspăt care-ţi spală cugetul de toate păcatele şi te simţi liniştit şi bucuros de parc-ai poseda secretul fericirii veşnice. Îţi vine, uite-aşa, să fluieri de bucuria care te inundă şi pe care o savurezi cu nesaţ, chiar dacă are cauze inexplicabile pentru raţiunea prea sofisticată şi cu nasul pe sus a unora dintre oameni, aceia care nu se ştiu lepăda de îndoieli pragmatice, ca să guste, pur şi simplu ce li se oferă pe de gratis, cu o singură condiţie simplă, să privească împrejur, acolo unde e de privit.

Prin urmare, peronul e populat cu cei câţiva călători care aşteaptă trenul care are întârziere.

-Uuuu!, se aude undeva mai departe, fluieratul strident al locomotivei.

-Uuuu!, răspunde ecoul docil, executându-şi cuminte menirea din veac.

-Vine!, sare cu gura un ţânc neastâmpărat şi nerăbdător să ajungă odată să se care cu trenul. Doar e lucru serios acesta, nu-i de jucărele. Abia aşteaptă să le spună prietenilor de pe strada lui cât e de interesant să mergi cu trenul.

Pufăit greu de aburi fierbinţi, care-ţi ecranează vederea pentru câteva clipe, zdrăngănit de vagoane, scrâşnet de osii. În asemenea atmosferă se opreşte maiestuos şi trenul în gară. Câţiva coboară, bucuroşi c-au ajuns la destinaţie, alţii urcă, bucuroşi de plecare, iar alţii...

Alţii, precum Lia, de-abia-şi ţin în frâu lacrimile care ameninţă să inunde fără milă faţa ei devenită palidă.

Nina o îmbrăţişează, „Lasă că o să ne scriem noi", îşi ia rămas bun şi de la Mami, „Mai poftiţi, doamnă, sper că v-a plăcut!", locomotiva dă din nou ţignal, şeful de gară iese afară din biroul lui de şef, cu fanionul în mână, ca să dea onorul.

-Hai, Lia, mami, să urcăm. Pleacă trenul.

Urcă. Inima însă îi rămâne ostatecă acolo, prinsă în mrejele primei tulburări pe care a încercat-o puritatea sufletului ei.

S-ar fi bucurat foarte mult şi poate că i-ar fi fost mai uşor, dacă ar fi venit şi Leonard s-o conducă. Să-i spună el, cu gura lui, câteva cuvinte de despărţire. Numai că a avut ghinion, săracul! Şi el ar fi vrut, dar a promis unor prieteni că se întâlneşte cu ei, ca să meargă la o partidă de pescuit păstrăvi şi n-avea cum să nu-şi ţină cuvântul.

Singura ei mângâiere era muzica vorbelor lui, care sunau a mare promisiune:

-O să-i lămuresc să mergem exact în locul în care am fost împreună şi-ţi promit că tot timpul am să mă

gândesc la tine.

„Ce fericire să se gândească numai la mine. Înseamnă ceva serios, nu?! Atunci de ce să fiu tristă? El la mine se gândeşte.”

Pe furiş, numai cu un deget, îşi şterge lacrima care nu apucă să o ia la vale, iar locul ei îl ia un zâmbet dulce, încălzit la flacăra iluziilor.

Lia urcă şi deschide imediat fereastra. Face cu mâna până-i pier din faţa ochilor nu numai gara cu Nina, care se face tot mai mică până ajunge un punctişor abia distinctibil, apoi se topeşte şi el de tot. Face cu mâna până rămâne în urmă şi ultima umbră din muntele vrăjit care i-a furat sufletul, l-a dezghiocat încetuţ, dar sigur şi i-a citit pentru prima dată pravila cea sfântă care te învaţă ce-i aceea iubirea.

Odată tot trebuia să se întâmple. S-a întâmplat.

* * *

Dacă n-ar fi atât de lipsită de experienţă, Lia ar fi tristă şi nostalgică. Numai că ea nu ştie prea multe. Ştie doar că-i e dor de Bursucel şi de aceea îşi revarsă întreaga fiinţă bântuită de alean, în slovă de scrisoare. Îi scrie zilnic, tot ce i se întâmplă. Nu se plânge şi nu se vaită, pentru că nu a aflat încă ceea ce-i aceea a suferi din dragoste. Aşa că Lia e veselă ca o cinteză şi ciripeşte gângurind nimicuri în scrisori zilnice. Se gândeşte că lui Bursucel îi face plăcere să primească zilnic dovada ei de iubire nestrămutată. Nici nu greşeşte foarte tare. Lui sigur că-i place să se dea mare, umflându-se-n pene ca un curcan, în faţa camarazilor de unitate. Nimănui, dar absolut nimănui, nu-i este strigat numele zilnic, la ora împărţirii corespondenţei. De la o vreme, curierul bagă de seamă că scrisorile au aceeaşi provenienţă.

-Băi, fratele meu, da ştiu c-ai îmbrobodit-o bine pe asta. Văd că celelalte îţi scriu şi ele, dar ceva mai răruţ, nu ca asta, zilnic. Cine-i? Întreab-o dacă n-are o soră, o verişoară, o prietenă, o vecină, ceva. Vreau şi eu. Aici e prea mare plictisul. Suntem ca la închisoare în cazarma asta. Poate, după jurământ, să fie altfel, dar am auzit că nu-i mare scofală. Învoirile nu stau pe garduri. E frumoasă?

-Bineînţeles că-i frumoasă. Toate iubitele mele sunt frumoase. Mă vezi tu să mă dau eu la o pocitanie? Ce vorbesc, pocitanie! Nici cele de mijloc nu-mi trebuie. Numai de top.

-Cum naibilui faci, că tu, nu că eşti urât, dar eşti cam piticanie şi totuşi reuşeşti de le învârţi pe degete?, zice cu invidie vădită zdrahonul crescut cât bradul, care-i curierul. Un ardelean bine clădit, ţinut cu lapte de bivoliţă şi cu bunul simţ moştenit din seminţia străbunilor, care ştiau ce-i aceea bună cuviinţă şi dreptate. Nu umblau din creangă-n creangă şi nici cu fofârlica. Ce era una zisă drept, apoi zisă şi făcută drept, rămânea. Nu ştiau ei ce-i aceea cioflingăreală şi necinste. Cât despre muierea lor, apoi aceea era una. Una-naintea lumii ş-a lui Dumnezeu. Doar au juruit în biserică de sfânta cununie. Cum să-şi facă păcat, Doamne fereşte?! Şi pe deasupra de râsul lumii.

-Ptiu, satană!, îşi scuipau în sân când, uneori, ademenirile lumeşti îi cam covârşeau.

Toate acestea îi erau intrate-n sânge curierului, însă tot îl invidia pe cioflingarul de Leonard. Vorba ceea, omu-i om, ochii văd, inima cere... De, ca bărbatul.

Şi Liei, pe de altă parte, i-ar fi plăcut să primească în fiecare zi măcar câteva rânduri, măcar două cuvinte. De preferat acele două cuvinte încărcate de magie oarbă, atât de râvnite de toţi îndrăgostiţii lumii: „Te iubesc”. Deşi învăţase deja lecţia că nu primeşte decât din când în când câte o scrisoare, mai bine zis scrisorică, ea putea să înţeleagă cât de ocupat era săracul Bursucel, ce greu îi era cu instrucţia şi cursurile, studiul serios care se impunea neapărat, ca să poată ajunge să-şi împlinească visul cel mare, de-a fi ofiţer. Nu era tocmai ea aceea care să nu-l înţeleagă, sărmanul obidit, să-i mai amărască şi ea zilele cu pretenţii, să trebuiască să-şi rupă din puţinul timp de odihnă, pentru ca să-i scrie ei. N-ar fi ea o ticăloasă? Prin urmare se uita cu jind pe fereastră la poştaşul care trecea pe stradă fără să se oprească şi-n dreptul casei ei. Când o făcea, cam la două săptămâni o dată, ea, Lia, se rostogolea pe trepte, până în curte, cu viteza calului campion, în plină cursă de concurs la Ascot.

Zilele au trecut, după ele, săptămânile şi lunile. Azi a devenit ieri, iar mâine, azi. Iată că e ziua mult dorită a începerii vacanţei lui Leonard. E plină de frenezie şi nu mai are astâmpăr. Între două trenuri, pentru câteva ore, se va opri şi-n oraşul ei. De dimineaţa, până după amiaza. Ca să stea aşa de mult, a luat un tren de cu seară şi-a călătorit toată noaptea. Ce dovadă mai bună de dragoste ar putea să vrea ea?! Deci, fericirea-i până-n cer.

Iată-l. Intră pe poartă. Îi deschide. El lasă jos portharta şi o ia în braţe. O sărută. Coboară în antreu şi Mami.

-Bine ai venit. Pofteşte sus. N-ai bagaj?, se miră femeia.

-Bine v-am găsit. Geamantanul l-am lăsat în gară, n-avea rost să-l car până aici.

Urcă. Pe masă e pregătit un mic dejun copios.

Mami, gazdă de modă veche, îl pofteşte să ia loc şi să servească.

-Sau poate doreşti să faci un duş înainte, după noaptea din tren.

-Nu, mulţumesc, m-am spălat puţin în gară, după ce-am depus bagajele. Mi-am luat doar prosopul şi săpunul cu mine. Un cunoscut al tatei lucrează acolo, aşa am avut această posibilitate.

Mami îi lasă singuri cu ale lor, dar gospodina practică din ea n-o slăbeşte. O îndeamnă să-i pună prosopul la uscat, care, desigur, va primi miros urât de stătut şi închis dacă stă aşa ud, îndesuit în portharta.

Lângă prosopul pus într-o pungă de plastic, o scrisoare. Deschisă, fără plic. Nu era scrisul Liei şi nici al Ninei, pe care-l cunoştea de-acum din scrisorile pe care le primea Lia. Curiozitatea şi o presimţire rea îi dă ghes să uite de bunul simţ şi s-o citească. Ce i-a fost dat să afle, nu se poate reproduce în niciun fel. Ea era femeie măritată de ceva vreme, dar încă aşa nişte lucruri nici pe la ureche nu i-au trecut. Depăşeau orice imaginaţie. Doar, poate, pe una bolnavă n-ar fi-ntrecut-o.

O lasă picioarele şi un moment nu poate nici să judece. Lucrurile nu pot rămâne aşa. Doar escrocul acesta o curtează pe fata ei! Nu poate lăsa ca situaţia să continue în acest fel.

Pândeşte momentul când Lia iese afară. Intră ea. Ţine epistola cu pricina între două degete, chiar în dreptul ochilor lui. Nu scoate o vorbă, doar îl priveşte.

Pentru o clipă, o umbră cât se poate de pasageră îi flendură ticălosului pe faţă. Apoi, mi se îmbăţoşează odată domnul bărbat şi replică cu voce sigură:

-Şi ce-aţi vrea, să stau într-un borcan cu spirt?

Mami înlemneşte de surpriză. El dă să apuce epistolia, dar prezenţa de spirit a femeii îl opreşte.

-Asta rămâne la mine.

Tocmai reintră Lia. Mami se retrage strategic, pentru a o scuti de scene pe care naivitatea ei cuminte nu le merită.

Fata nu observă nimic, ciripeşte fericită de-ale ei, pisicindu-se dulce.

El încearcă, cu un curaj nebun, atunci şi acolo, câteva manevre mult prea intime. Ar vrea să pună mâna definitiv pe asemenea bucăţică avantajoasă din toate punctele de vedere. E îndrăgostită că nu mai vede nimic altceva înaintea nasului, poate face din ea orişice vrea, e tontuţă rău în ale amorului, virgină sadea, o va modela după propriile gusturi. Asta-i una la mână. Apoi, frumoasă e, din drum nu e, manierată, cu educaţie, cu bun simţ, ţine la familia lui, aceştia o plac şi ei, ba chiar şi-o doresc de noră, de familie e, şcoală are. Că nu ştie ea să fie sexi ca altele? Nici nu-i nevoie pentru o nevastă. Găseşte el... că broaşte...

Însă nu întotdeauna planul de-acasă se potriveşte cu cel din târg... Iată că i se întâmplă tocmai lui. Lia se inhibă de ruşine, se retrage zgribulită, cu ochii mari şi speriaţi.

„Sunt un bou. Am luat-o prea repede. Ce-mi trebuie ea? Diseară sunt deja acasă, merg la bar şi... N-am să mor pân-atunci. O să-mi fac safteaua cu scumpa de Mariana cât poftesc."

Numai la acest gând, îşi linge buzele.

-Pusi, scumpete! Nu te speria, te rog. Nu se întâmplă nimic. Pe cuvânt. Nu-l crezi tu pe Bursucel? Hai vino şi dă un pupic dulce, cum ştii tu.

A dres cumva busuiocul.

Când pleacă, răsuflă uşurat.

„Oare merită efortul? Mă cam enervează cu sfiiciunea, ce naiba, parc-ar fi din porţelan. Numai să n-o atingi. Şi.., şi mă-sa aia mă scoate din pepeni. Mă rog, o să mai văd ce fac cu mucoasa asta şi cum o îmbrobodesc definitiv. Dacă nu-mi piere cheful.

* * *

Ca să nu-i strice bucuria, Mami se abţine şi nu-i arată Liei scrisoarea, decât după câteva zile, când fata era tristă că Bursucel nu-i dă nici un semn de viaţă, deşi i-a promis c-o va anunţa de îndată ce va ajunge acasă.

-Nu înţeleg, Mami, ce i s-a putut întâmpla. Desigur că ceva rău şi nu vrea să-mi spună, ca să nu mă necăjească, scumpul de el. Alt motiv nu este. Sigur a păţit ceva. Aş vrea să merg eu până acolo, ca să văd ce e. Dacă are nevoie de mine?

Nevinovăţia şi credulitatea copilei o rup în două pe Mami, care înţelege că nu mai poate amâna şi că fata ei cea dragă va trebui să treacă prin focul Gheenei.

-Păpuşa mea, nu cred că a păţit nimic, e în vacanţă şi se distrează. Trebuie să afli că el are o... prietenă acolo. Probabil, este cu ea.

-Ce vorbe-s astea?! Vorbeşti prostii! Ce prietenă, care prietenă?! Nu te cred! Crezi că n-am văzut că nu ţi-a plăcut de el de la bun început? Dar să ştii, Mami, că-l iubesc şi că n-ai să mă poţi despărţi de el, aşa că nu încerca să bagi strâmbe. Nu ţine.

-Eu nu vreau să te despart. Dar aş vrea să vezi tu singură cu cine ai de-a face. Uite, citeşte asta. A fost în portharta lui. Am găsit-o când i-am luat prosopul ca să-l pun la uscat.

-Cum poţi fi atât de necioplită, să cauţi în lucrurile omului. Lasă-mă-n pace!

Femeia îi întinde hârtia. Deşi plânge în hohote, Lia o ia. Mami ştie că nu are cum să-i diminueze suferinţa din acel moment, dar mai ştie, din experienţa unei vieţi, că această durere o va scuti de multe altele asemenea pe viitor. Când nu eşti imun de la natură, trebuie să te vaccinezi. Fata ei are nevoie de vaccin.

Lia nu pricepe prea mare lucru din ceea ce citeşte. Îi este ruşine să întrebe pe cineva, pentru că intuiţia ei de femeie îi spune că ceea ce e acolo e de toată jena. Unele cuvinte sunau obscen, deşi ea nu le cunoştea prea exact sensul.

Suferă ca un animal rănit şi singur. Câteva zile n-a vrut să pună nimic în gură. Cu chiu cu vai, Buna, preferata Liei, reuşeşte s-o facă să înghită câteva linguri de supă, un suc de fructe, proaspăt, stors chiar atunci de către Buna însăşi, un ceai cu lămâie multă şi bine îndulcit, ca să o hrănească cât de cât şi să nu facă o criză hipoglicemică. Nu numai ziua, ci şi noaptea o aud cum plânge. Nu vorbeşte cu nimeni. Nu iese din casă.

Norocul că începe şcoala. De voie, de nevoie, a trebuit să-şi intre în program, să fie cu mintea în altă parte. Mami s-a temut că fata nu se va putea concentra, dar s-a înşelat. Lia este mai tare decât pare.

Ea, Lia, nu i-a mai scris lui Leonard. Pe el, însă, l-a apucat mâncărimea la degete şi folosea instrumentul de scris mult mai frecvent decât înainte. Cine ştie cum ar fi evoluat lucrurile, dacă Mami n-ar fi intervenit cu tact, dar în forţă. A făcut pact cu poştaşul, care-i dădea scrisorile numai ei. În mână. Le distruge pe toate.

* * *

Lia a uitat de mult de existenţa cu Bursucel. Şi-a terminat facultatea, s-a căsătorit, are un copil. O căsnicie fericită, un soţ bun, atent, fin, tandru. Armonie. Cum nu prea des se întâlneşte. Se înţeleg, sunt iubiţi şi prieteni şi egali şi... nedespărţiţi.

E după masă. Soneria sună. Lia coboară să deschidă.

-Cine este?

-Cu Lia, vă rog.

Vocea îi pare cunoscută, dar pe moment nu o poate identifica. Deschide.

În manta, cu chipiul pe cap, nimeni altul decât Leonard. Un Leonard îmbătrânit, mai mic decât şi-l amintea ea, parcă adus niţel de spate. Tresele arată un grad soldăţesc nu prea înalt.

-Lia, draga mea, tot frumoasă ai rămas. Pot să intru? Am avut drum pe aici şi am dorit mult să te văd. Nu te speria, sunt singur, necăsătorit, vreau să zic, n-are cine să facă scandal.

-Bună ziua, domnule Martinescu. Vă rog să mă scuzaţi, dar nu vă pot primi. Soţul meu mă aşteaptă, pentru că trebuie să mergem în vizită la nişte prieteni.

Scuză de circumstanţă, cusută cu aţă albă.

-Lia, dar eu...

-Bună ziua.

Uşa se închide.

Nicio nostalgie, nicio părere de rău. Doar un fel de ruşine interioară.

„Pe acest tupeist am crezut eu odinioară că-l iubesc? Mulţumesc Mami, acolo în ceruri unde eşti! Mulţumesc că nu m-ai lăsat să-mi distrug viaţa.”

* * *

Liniştea se aşterne. Femeia tace. Doar acordurile calme ale muzicii de fundal se aud, dar sunt atât de liniştite, încât par că ele însele sunt creatoare de linişti. Lumânările s-au terminat deja, iar lumina difuză care a rămas, e întreţinută prin senzori care reacţionează la vocea umană. Pavel acţionează telecomanda, iar draperiile de la ferestre se depărtează şi lasă să pătrundă razele de soare, care scaldă-n pudră de aur obrazul Femeii, uşor îmbujorat.

„Cât poate fi de frumoasă. Şi de împăcată. De ce nu-i aşa şi-n stare de trezie?! Doamne, fă să o pot

ajuta, ca să redevină ea însăşi. Bună şi caldă, tandră, altruistă şi încrezătoare. Are atâtea calităţi Femeia asta! Nu lăsa, Doamne, să se irosească! Dacă mă ajuţi, îţi promit, cu mâna pe suflet, că n-am să te dezamăgesc. Şi nici pe Ea. Ce mi s-a întâmplat, nu pot să-mi explic, dar un lucru îmi devine tot mai clar: o iubesc. Simplu. O iubesc.”

Ca şi când Dumnezeu ar vrea să-i răspundă, Femeia deschide ochii şi-i zâmbeşte cu afecţiune.

-Pavel, ce bine că eşti lângă mine. Azi mă simt cam obosită, dar, în acelaşi timp, eliberată de ceva ce mă apăsa. Parcă mi s-ar fi luat un pietroi de pe suflet. Nu ştiu de ce. E aşa de stranie senzaţia şi de contradictorie.

E curios că, de data aceasta, îmi aduc aminte perfect tot ceea ce ţi-am spus şi chiar am senzaţia că am trăit aievea toate acestea. Ştiu că nu e adevărat, dar am acest sentiment bizar. Îmi aduc aminte totul cu atâta exactitate şi cu aşa puzderie de amănunte, încât mi-e imposibil mie însămi să neg c-ar fi adevărul gol-goluţ, deşi ştiu sigur că-i doar fantezia mea, descoperită în starea de hipnoză. E normal ca uneori să se întâmple aşa ceva?

-Sincer să fiu eu nu m-am mai lovit de situaţii similare, dar s-ar putea, deşi nici în literatura de specialitate n-am întâlnit referiri la astfel de cazuri. Dar... cu tine cine se poate pune?! Ţi-am spus de atâtea ori că tu eşti unică.

-Mi-ai spus? Eşti sigur că mie mi-ai spus? Eu nu-mi aduc aminte.

-Cum se poate? Nu ţi-am spus? Posibil, dacă zici tu. N-oi fi reuşit să ating performanţa de a zice tare. Nu-s eu curajosul de pe lume, deşi par a fi chiar pe dos. Un lucru e sigur. În minte am avut ideea asta de multe, multe ori şi am rămas cu această convingere: eşti unică. Eşti unică şi gata treaba! Unică din toate punctele de vedere, până şi-n acest domeniu atât de sensibil şi, de ce n-am recunoaşte-o, prea puţin explorat şi cunoscut.

-Ştii, mă obsedează povestea asta. Te ascult numai cu jumătate de ureche. Biata Lia, cu sufletul plin de vise. Oi fi fost eu vreodată o Lie şi nu-mi pot aduce aminte în stare de conştienţă? Tu ce zici?

-Tot ce se poate. Acestea sunt lucruri mult prea complicate, ca să putem fi siguri de ele. Putem doar să credem în ele. Atât. Viaţa aceasta nu este durată numai din realităţi şi raţionamente. Mai este şi acel ceva intangibil, imaterial, care pare a nu fi şi totuşi este, deşi nu o putem dovedi, doar o simţim. E ceva dincolo de noi şi totuşi în noi. Un paradox care este real, cu toată irealitatea lui.

-De multe ori m-am întrebat şi încă continuu s-o fac, dar fără rezultat, de ce ne-a construit Creatorul atât de deosebiţi, pe bărbat şi pe femeie, vreau să zic. Nu mă refer la aspectul fizic, ci la cel sufletesc. În cazul celor mai multe cupluri, bărbatul nu-i oferă femeii ceea ce ea are nevoie. Spiritual vorbind. Nu ştie, nu vrea, nu poate, habar n-am ce din toate acestea. Dar ceva nu puşcă. Se consideră neînţeles, îngrădit în libertatea lui, face paradă de putere, de statutul lui de bărbat. „Păi asta-i treabă de femeie, eu sunt bărbat!” Se crede superior, mai inteligent, mai vrednic de-a se socoti stăpân cu drepturi depline, cu drepturi pe care nici în vis nu se gândeşte că le-ar putea avea şi femeia. De multe ori e dur şi rău şi răneşte, doar pentru a-şi demonstra puterea şi drepturile de mascul, pe care eu, una, nu înţeleg cine i le-a dat. El are dreptul să înşele şi tot el să fie cel care loveşte. Fizic. Dacă necăjita îndrăzneşte să-l întrebe de ce umblă din floare-n floare, de ce-şi permite să înşele, mai capătă şi câteva scatoalce pe care de-abia le duce.

O cunoştinţă mi-a povestit că s-a aflat într-o asemenea situaţie. O înşela în văzul lumii. Când i s-a plâns, a luat o bătută soră cu moartea. A rupt de spatele ei o rachetă de tenis. A trântit-o jos, lovea cu toată puterea şi scrâşnea: „Te învăţ eu ce înseamnă să fii nevastă!” A fost neagră de vânătă, de la fese până-n dreptul omoplaţilor. Nici măcar nu s-a dus la un legist, ca să obţină un certificat medico-legal şi încaltea să-l aibă cu ceva la mână. Dar ce căsnicie mai e aia, de dragoste nu mai vorbim, care se ţine cu hârtii care-l au la mână pe unul din doi? De ce-or mai fi stând laolaltă astfel de cupluri? Bărbaţilor evident că nu le pasă, ei continuă să fie zbirul care comandă şi trage foloasele, lăsându-se servit ca un paşă. De ce s-ar despărţi? E simplu să se complacă în postură de răsfăţat, ţinut pe palme, altfel... „Ia vezi, femeie, nu întrece măsura şi nu mă face să... Ştii tu. Ia vezi, fără nas la purtare, că ţi-l tai.” De ea nici nu-i pasă, lui să-i meargă bine. Cât despre femeie, e dominată de groaza singurătăţii, de complexul sădit în ea de acelaşi consort binevoitor, care-i întreţine permanent ideea cum că valoarea ei e nulă, cine să se mai uite la ea. E o terminată. Automat, mecanismul din capul ei îşi învârte rotiţele deja cam tocite şi devine obsedată de grija ”Ce-o să mă fac singură, cine o să mă mai ajute?”, deşi, sărmana de ea, e oarbă sadea, pentru că bagă capul în nisip precum struţul, i-e teamă să vadă, refuză înspăimântată să realizeze că, de fapt, nimeni n-o ajută cu nimic, nu mişcă un deget pentru ea, toate-i cad în cârcă, să le facă şi să le rezolve, s-o scoată singură la capăt cum o ştii, cui ce-i pasă. Eu gândesc că acceptarea resemnată a unor atari situaţii e doar frica de necunoscut, o frică sădită adânc în ea de educaţia de veacuri, care a plasat femeia pe poziţia pe care a plasat-o, cea de dependenţă de bărbat. De roabă, de supusă, de cea mai slabă, care n-are de ales şi trebuie să se împace cu soarta, dacă vrea să subziste. Concepţie atât de înrădăcinată, încât nu poate fi smulsă cu una cu două, la fel ca pirul. Tragi zdravăn cu amândouă mâinile, te dezechilibrezi, cazi în fund şi tot nu poţi să-l stârpeşti din rădăcină. Poate-i rupi tulpina pentru o vreme, dar după o ploaie bună, dă din nou şi-neacă repejor florile din jur. „Ce-or să se facă copiii?, or să sufere. Cum să-i cresc fără tată?” Dacă vreuna m-ar întreba pe mine, i-aş spune că i-ar creşte în linişte. Măcar atât ar avea: linişte şi pace. Un zâmbet şi-o mângâiere a mamei, neumbrite de ameninţări, zbierete, violenţă, lacrimi, feţe desfigurate

şi trupuri făcute chisăliţă.. Vai şi amar! Mai bine nu! Vezi, de aceea sunt eu sceptică şi nu mai pot crede în dragoste. Îmi spun că trebuie să fi fost mult mai bine în epoca matriarhatului, mai mult echilibru, mai multă înţelegere, duioşie şi relaţii bazate pe sentimente, nu pe supremaţia puterii fizice, ghidate de egoism atroce.

Culmea este că tipul de care-ţi pomeneam, cel cu racheta de tenis, nici nu era băut. Nici măcar scuza asta n-a avut-o. A fost, pur şi simplu, crud şi bestie, deşi şcolat, cu diplomă universitară. Cum e posibil? De ce? Poate că, de fapt, totul e mult mai simplu. Sunt tot mai mult convinsă că aşa ceva e posibil, după cum peroram mai devreme, doar ca rezultat firesc al unui anume tip de tradiţie educaţională.

Odată, gândindu-mă la astfel de chestii, m-a trăsnit o idee, chiar năstruşnică, despre cauzele care ar putea sta la baza acestui fel de comportament al majorităţii bărbăteşti. Oare nu este la mijloc şi un pui de atavism transmis din tată-n fiu al părerii de rău a lui Adam că a fost izgonit din Raiul Edenului, unde toate i se ofereau pe tavă? Izgonit pe Pământul plin de griji, inconvenienţe, neajunsuri, muncă, incertitudini, suferinţe, luptă pentru supravieţuire, izgonit din cauza Evei care l-a ispitit cu mărul cel cu pricina? Nu cumva de atunci încoace se tot răzbună prin urmaşii săi pe întreaga stirpe a Evei pentru răul pe care i l-a făcut?

Problema este, însă, că acea Evă curioasă şi inconştientă s-ar putea să-l fi ademenit tocmai din prea multă dragoste pentru el. I-a dat să se înfrupte din ceea ce credea că este cel mai bun lucru, de vreme ce era sortit numai lui Dumnezeu. Fructul oprit din pomul cunoaşterii. Ea, în iubirea ei chioară, şi l-a dorit pe bărbatul iubit egalul Stăpânului Suprem. Adicătelea de ce n-ar şti şi ei, singurii doi oameni, tot ceea ce cunoaşte şi Creatorul lor? Doar sunt produsul întocmit după chipul şi asemănarea Domnului, nu?! Ei bine, nu! Greşeală fatală, care i-a costat scump pe amândoi şi încă îi costă şi-n zi de azi pe demnii lor urmaşi. Mai ales pe Eve, care, de prea multe ori, văd în bărbatul lor pe Dumnezeu însuşi. Numai că, în majoritatea cazurilor, are grijă el, bărbatul, să le demonstreze că nu seamănă nici pe departe cu Tatăl. Ele rămân cu dorul, nu de lipsa grijilor din Rai, precum urmaşii lui Adam, ci cu dorul de a primi iubire şi tandreţe şi dragoste şi ocrotire şi atenţie şi un pic de admiraţie şi niţică cocoloşeală, câte-o mângâiere drept răspuns la pisiceala lor izvorâtă din dulceaţa sufletului de femeie, care se dăruie cu toată puterea fiinţei ei de muritoare. Pentru toate acestea şi-ar spinteca pieptul în două, şi-ar scoate inima din el, şi-ar pune-o în palmă, şi-ar oferi-o ofrandă pe altarul dragostei după care tânjesc atâta.

Bărbaţii însă poartă ochelari de cal şi fumurii pe deasupra, care nu-i lasă să vadă frumuseţea inegalabilă oferită ca dar suprem de către jumătăţile lor feminine. Ei disting în imagine, cu totul aiurea, o inimă absolut distorsionată. O imagine care le înfăţişează o bucată scârboasă de carne sângerândă, numai bună de aruncat drept hrană pentru fiare. Poate că nici ei nu sunt de vină. E posibil că michiduţă le ia minţile, aşa cum i le-a luat odinioară Evei. O face numai aşa, de-al naibii, ca să-i bată-n pumni Marelui Stăpân. Nici n-ar fi de mirare din partea lui, a lui coadă-mbârligată, pentru că acesta e modelul pe care-l urmează toţi aceia care se află doar în faţa primei trepţi a scării. Privesc în sus la cel din vârf şi, dându-şi seama că nu-l vor putea ajunge-n vecii vecilor, caută să-i facă şicane, măcar să-l mai amărască, iar ei să se îmbete cu o mică satisfacţie deşartă. De mirare este însă cum a ajuns bărbatul să sufere într-un asemenea grad înaintat de amnezie şi să uite că femeia este parte din el însuşi, c-a fost desprinsă bucăţică din propria-i fiinţă şi că acestea fiind date, ea este, inevitabil, el. Pe de altă parte, el, bărbatul, este smuls din trupul femeii, supusă suferinţei pentru a-i da naştere. Or, în acest context, când îşi face râs de ea, îşi face râs de sine însuşi.

Totuşi, ori vrem, ori nu vrem, mai mult sau mai puţin, într-un fel sau altul, chiar după eşecuri şi dureri despre care credem că nu le va vindeca nimeni niciodată, ne găsim iubirea care-i este sortită fiecăruia dintre noi. Uneori însă e nevoie de multă perspicacitate ca să fim în stare a o recunoaşte. E greu a lăsa deoparte orgoliile şi-a recunoaşte că iubim pur şi simplu pentru că iubim şi atunci ar trebui să uităm de tot şi de toate. Câteodată îmi vine să strig toate acestea în mijlocul drumului: Încercaţi, voi oameni! Şi veţi cunoaşte ce n-a cunoscut neam de neamul vostru: reţeta fericirii.

Femeia rămâne dusă pe gânduri.

-Uhuu! Ce mai conferinţă!, se face a glumi Pavel. De fapt îl îngrijorează destul de serios insistenţa aceasta a ei de-a vedea, în aproape orice bărbat, un duşman, o persoană care, orice-ar fi, răneşte negreşit femeile. Gândeşte repede, analizând cum ar putea s-o provoace ca să se lămurească dacă cele spuse au fost determinate doar de povestea lui Leonard, sau este doar o reacţie a ei, care persistă încă, din cauza stării psihice în care se află. Dacă ar fi din cauza bolii, ar fi trist pentru el, deoarece este clar că n-a progresat atât cât a fost tentat să creadă în ultima vreme.

-Scumpo, ştii ce cred eu?

Femeia ridică din sprâncene a întrebare care-şi aşteaptă răspunsul.

-Cred că, dacă ar exista un corespondent, pentru femei, al misoginismului, tu te-ai încadra perfect în conotaţia lui.

-Da, dar nu există. Oare de ce? Nu s-a găsit niciun bărbat să se întrebe?, sună, învăluit într-o undă de dispreţ, glasul Femeii.

-Se pare că nu. Spune-mi tu.

-Pentru că tagma asta femeiască, în procent de aproape sută la sută, aşa-i croită: cu suflet mare. Mai e şi câte-o uscătură, dar aia se pierde cu totul în peisaj. Sinceră să fiu, mi-ar plăcea să existe şi misogine, nu numai misogini. Mi-ar mai alina şi mie pojarul care mă topeşte.

-Draga mea, îi ia Pavel faţa între mâinile lui calde, tu eşti prea bună ca să simţi nevoia unui misoginism feminin. Acum vorbeşte doar amarul din tine. Dar îţi promit solemn că te voi face să te debarasezi de acest trecut care te-a rănit atât de adânc. Te voi face, până la urmă, să înţelegi că trecutul rămâne trecut, trebuie să ştergi peste el, pentru că nu se va mai putea întoarce niciodată. Visează la viitor! Visează frumos! Cheamă-l, caută-l şi-l vei găsi. Uneori realitatea poate fi atât de frumoasă, încât pare vis, iar visul atât de real, încât îi poţi da viaţă dacă tu crezi cu tot sufletul în el. Dacă vei încerca să faci asta, ai să ajungi să trăieşti acest miraj. Ţi-o promite Pavel.

O mângâie pe părul ei frumos, de mătase, şi-o sărută scurt pe buzele îmbujorate. Femeia cedează în aceeaşi secundă şi i se cuibăreşte la piept.

-Pavel, de ce nu sunt toţi ca tine?!

El continuă s-o mângâie uşor, ca pe un copil orfan, necăjit şi singur. Simte cum îl inundă tandreţea.

„Dumnezeule! Femeia asta o să mă dea gata până la urmă!"

Stele în infern

Contactaţi autoarea

Globusz Publishing

Globusz® Publishing

CUPRINS

DINU

Bărbatul din faţa ei e un tip arătos. Înalt, cu un trup bine legat şi bine clădit. Zdravăn. Pare făcut din piatră. Dar ceea ce e cu adevărat ieşit din comun la el sunt ochii. Nu că ar fi din cei mari, frumos coloraţi şi cu gene coafate, de femeie. Nu. Aceştia sunt ochi de lumină. Vraja lor constă în privire. O privire deschisă, aurie, întocmai ca o rază de soare dimineaţa, la răsărit, când se răsfrânge pe apele de cleştar ale mării. O privire dulce, caldă, zâmbind tandru şi învăluitor. Are un fel de insistenţă-n ea care te pătrunde şi-şi face cu naturaleţe cuib în sufletul tău, nemaidându-se urnită de acolo. Privirea aceasta e plină de contraste, pentru că, în acelaşi timp, desluşeşti în ea şi un fel de voinţă dură, de nemişcat, dar care se îmbină cu un soi de timiditate abia schiţată, totuşi vizibil existentă. Tot în privire se citeşte hotărâre dusă până la încăpăţânare prostească, de catâr, dar şi nesiguranţă care-i alimentează acea umbră de timiditate, timiditate care, totuşi, poate foarte bine să nu fie timiditate, ci doar blândeţe şi bunătate.

„Mamă, ce specimen!" îi trece involuntar aprecierea prin minte Leei, simţind spontan o atracţie necontrolată, care o ia prin surprindere. N-are vreme să şi-o reprime, pentru că vecina ei, cu care ieşise la cumpărături în această dimineaţă de sâmbătă, cu maşina ei, a Leei, nu-i dă răgaz.

-Lea, ţi-l prezint pe colegul meu de catedră, Dinu.

Vecina e profesor universitar de fizică nucleară.

-Îmi pare bine, doamnă, să vă cunosc. Dinu.

Îi ia imediat mâna pe care ea i-o întinsese. Poate puţin cam prea repede i-o ia şi o idee cam smucit, ca cineva care abia aşteaptă să i se împlinească ceva, iar atunci când îi e oferit, se repede ca uliul la pradă. Zvâr, poc, s-a făcut! Ca nu cumva să piardă ocazia.

„Ia-o-ncet cucoană! Ce chestii aiurea-ţi trec prin cap? Și stai blândă! Ce-i cu furnicăturile astea care te înfioară?! Oi fi tu în zile de încărcare hormonală dată la maximum, dar nici chiar aşa! Vezi ce faci, nu fi penibilă! Nu mai eşti o fetişcană!"

Zâmbeşte controlat, un control obţinut cu efort de voinţă, în timp ce cu greu îşi reţine un chicotit care i se urcă în gât şi-i taie respiraţia, chicotit stârnit de atingerea pielii ei fine şi parfumate cu mustaţa lui gâdilitoare.

„Mustaţa asta, trebuie să recunosc, e numai bine venită. Îi stă trăsnet."

E enigmă ce-o fi văzut la mustaţă, pentru că e o mustaţă normală, o mustaţă ca toate mustăţile normale, nici lăsată pe oală, ca două fuioare murate de ploaie, nici două smocuri zburlite de-a dreapta şi de-a stânga nărilor, de parcă i s-a ridicat unuia părul măciucă, pentru că i s-au arătat pe nepregătite stafiile strămoşilor în noaptea de Halloween, nici îmbârligată în sus, ca o coadă de mieluţ abia născut, precum se obişnuia la husarii ungureşti. Nu era nici stilul pătrat mic, niciîncotro, ca o muscă rătăcită, aşezată între nas şi buza superioară. O astfel de mustaţă i s-a părut întotdeauna caraghioasă Leei, deşi numai caraghioasă nu ar fi trebuit să i se pară, pentru că a purtat-o şi Hitler, iar individul acesta inspira groază şi teroare, nici pe departe caraghioşlenie. Chiler autorizat, deşi în realitate căuta afară hilar, nicidecum periculos, mic şi pricăjit, cu părul lins ca de viţei, lipit de craniu, de parc-ar fi folosit lipici de prins şoareci, cu fruntea prea mare, în contrast neplăcut faţă de trupul sfrijit. Capul acela te ducea cu gândul la retardaţii mintal, cu mustăcioara lui penibilă, când se punea pe urlat cu spume la gură, inhiba, paraliza în aşa hal cu accesele lui paranoiace, încât nimeni nici nu-şi putea da seama de cât de hazliu era personajul în sine. Ce poate face frica din om! Îl scoate din uz în asemenea hal, de-şi pierde iute şi de grabă puterea de a raţiona. Cât despre simţul umorului, în atari momente, acesta-i şters cu desăvârşire de pe suprafaţa pământului.

În contrast cu toate aceste variante de mustaş, mustaţa colegului vecinei Leei, e o mustaţă cuminte, lăsată să crească deasupra buzei, anume sau nu, nu contează de fapt, pentru a scoate în evidenţă forma desăvârşită şi excesiv de apetisantă a gurii. Atâta tot. Ceea ce reuşeşte să facă mustaţa asta, e că îi estompează aliura de timid încrezător în toate cele, ca şi când ar fi convins că tot ce zboară, se mănâncă. Îl face să aibă un aer de bărbat forte, stăpân pe picioare şi pe propria voinţă, nu simplu de mişcat din loc, cu una, cu două. Impresia e accentuată de fruntea amplă şi uşor bombată, de om inteligent. Colac peste pupăză, un abia început de chelie îi imprimă un aer de intelectualism de cea mai pură calitate. Acesta e omul. O grămadă de trăsături contradictorii, dar care, toate la un loc, au un rezultat care a proiectat-o rapid pe Lea în faza de stomac făcut ghem şi furnicături plasate care pe unde, furnizoare de tremuriciuri mărunte pe dinlăuntru.

„Oare el e conştient de efectul ce-l exercită asupra mea?", se întreabă Lea, cu un soi de jenă faţă de ideea că omul ar fi putut înţelege ce se petrece cu ea. N-ar fi vrut ca bărbatul să se fi prins ce impact a avut asupra ei.

Ca un noroc, Dinu este încă aplecat asupra mâinii ei şi n-are cum observa sentimentele Leei, care i se oglindesc pe faţă şi-n privire, succedându-se cum le pică lor bine. Între timp prinde contur şi se

materializează un gând, de fapt o inspiraţie salvatoare, cugetă Lea la repezeală, care i se iveşte-n minte, cum că este absolut necesar să-şi fabrice, fie şi la comandă, însă dintr-o necesitate stringentă, un zâmbet. Fie el şi de circumstanţă. Numai zâmbet să fie. Un zâmbet aşa cum se cuvine a veni de la o femeie serioasă, care face cunoştinţă, cu totul întâmplător, cu un bărbat oarecare. Altfel e în pericol iminent de a se duce de râpă orice părere pozitivă, ori, mă rog, agreabilă, pe care şi-ar putea-o face bărbatul despre ea.

„Numai că a naibii să fiu dacă ştiu ce să fac cu menghina care îmi ţine stomacul ca-n chingi şi inima în piuneze."

Senzaţia a apărut brusc, de îndată ce i-a întâlnit privirea aceea în care sticlesc bănuţi de lumină, precum artificiile din pomul de Crăciun, din lumea de basm a copiilor.

„Şi totul s-a petrecut numai în câteva secunde, dar parcă a trecut o veşnicie. Ce feste-ţi pot fi jucate uneori de către... de către cine de fapt?!"

Întrebare la care, constată Lea plină de mirare, nu-i găseşte răspuns care s-o convingă.

* * *

Femeia se opreşte din povestit. Pare că se va trezi, că şi-a terminat istorisirea.

„De data asta mi-a spus o chestie cam fără rost. O poveste oarecare, cum se întâmplă pe toate drumurile. Se cunosc doi din întâmplare şi, tot din întâmplare, ea-l place pe el. Mare brânză! Ce rol o fi jucat în viaţa pacientei?", analizează Pavel, numind-o de această dată foarte profesional, pacientă. „Nu-mi dau seama. Va trebui să încerc să deschid altă dată discuţia cu ea despre asta. Să văd dacă are vreo semnificaţie sau e cine ştie ce născocire absurdă, răsărită dintr-o bridă anemică a subconştientului ei obosit."

Numai că Femeia nu se trezeşte, ci continuă să vorbească, după scurta pauză făcută. Părea că a avut nevoie de timp ca să reflecteze.

-Ştii Pavel, întrebarea pe care şi-o pune Lea, îmi aduce aminte de o teorie pe care am auzit-o de la o doctoriţă. O numea chimia iubirii. Spunea că, atunci când te îndrăgosteşti, de aceea te îndrăgosteşti, pentru că, în pezenţa unor anumite persoane, automat se declanşează descărcarea a o mulţime de hormoni, care provoacă diverse reacţii şi senzaţii. Accelerarea pulsului, intensificarea bătăilor inimii, care loveşte atât de tare, încât o simţi până în urechile care de spaimă prind a ţiui şi se înfundă, bubuind spasmodic din ciocane grele. Te scutură tremurături, spasme stomacale, transpiraţie, inclusiv umezirea pălmilor, frisonade, ameţeli, înroşirea obrajilor, creşterea tensiunii arteriale. Concluzia este că starea aceea, când eşti îndrăgostit, e determinată hormonal. Deci, dragostea sau iubirea, cum vrei s-o numeşti, este de natură materială. Clar, logic, raţional, pragmatic.

-Bun, bun, mi-am zis eu, o fi şi aşa, nu zic nu, dar atunci cum stăm cu sufletul şi cu sentimentele? Oare chiar totul este numai efectul mişcării şi combinaţiilor materiei? Ştim foarte bine toţi cei care am trecut prin aceste stări de îndrăgostit, că reacţiile organice pe care le-am amintit adineauri, apar după ce te îndrăgosteşti, eventual simultan, nu înainte de. Cam la fel reiese şi din explicaţiile doctoriţei, „când te îndrăgosteşti, se declanşează"...etc., etc. În acest caz, concluzia logică ar fi că nu descărcarea de hormoni şi reacţiile chimice generează starea de îndrăgostit, ci sunt doar o urmare firească a acesteia, după ce ea s-a instalat deja. Şi atunci care factori sunt, de fapt, cauza reală a apariţiei iubirii pentru celălalt? Şi de ce aceste fenomene apar numai în prezenţa anumitor persoane, iar altele îţi rămân complet indiferente? Nu înseamnă asta că e vorba de reacţii sufleteşti, de vibraţii, de afinităţi care n-au nimic de-a face cu materialitatea corporală şi că implicaţiile organice apar mai apoi, doar ca o simplă componentă a ceva mult mai complex, care pe noi, fiinţele umane, ne cam depăşeşte. Ne ia prin surprindere, ni se întâmplă, iar noi suntem nişte neputincioşi în faţa iubirii. Ea vine şi noi o primim aşa cum vine, fără a-i pune vreo piedică sau a-i opune rezistenţă.

Doctoriţa reia explicaţia, o ţine pe-a ei, iubirea este o sumă de reacţii chimice, eu o ţin pe-a mea, cu sufletul, şi nu ajungem la niciun alt rezultat. Rămâne în coadă de peşte.

Cum sunt o curioasă, care nu se lasă până nu află răspuns, întreb în dreapta şi în stânga. O psihiatră mă lămureşte:

-Draga mea, totul porneşte de la afectivitate. Se naşte o stare de afectivitate între doi indivizi, care-i face să se simtă atraşi unul de altul şi se îndrăgostesc. Pe acest fond afectiv se declanşează acţiuni hormonale, care determină apariţia acelor senzaţii pe care le-a descris doamna doctor. Asta este. Afectivitatea are cea mai mare importanţă. De aici pleacă totul.

-De acord, dar afectivitatea asta de unde vine aşa hodoronc, tronc? Trebuie să vină şi ea de undeva, să aibă niscai cauze, o sursă care o generează.

-Normal. Vine de la suflet. Sufletul e cauza şi generatorul.

-Evrica! Ce bine!, exclam necontrolată, de parcă aş fi câştigat potul cel mare la loteria internaţională. Sinceră să fiu, mie, una, mi-ar părea tare rău să fie doar chestia aia cu reacţiile chimice, de parc-aş fi ditamai laboratorul, nu creatură omenească. De ce, de ne ce, mi-ar părea rău. Ştiu că, în realitate, ca

senzaţie aş simţi acelaşi lucru, dar nu mă împac cu ideea că ceea ce simt eu cu toată fiinţa mea, până-n străfunduri, mi se trage de la o banală zbenguială chimico-hormonală. Dincolo de orice explicaţie, oricât de raţională şi de întemeiată ar fi, eu simt că avem ceva în noi şi nematerial. Ceva aşa ca un suflu, ca o boare, care ne învăluie uneori şi ne înalţă, ne face un fel de întruchipări, bune, tandre şi iubitoare, care se topesc în faţa frumosului şi-a iubirii. Momentele acelea când uiţi de tine, când zbori spre cer, când coboară Raiul pe Pământ. Ţie nu ţi s-a întâmplat? După starea asta de beatitudine curată, de înălţare către infinit, de cuprindere în vârtejul inexplicabilului care te face imponderabil şi te transformă în cântec, după asta mi-ar părea cu adevărat rău. Dac-aş fi condamnată să pierd aşa ceva, mi-ar veni să jelesc până m-aş topi de tot, să nu mai rămână nici firimitură din mine. Chiar dacă uneori ţine puţin şi revenirea e crunt de dureroasă. Uneori atât de dureroasă încât ai senzaţia că te vei dezintegra. Eu prefer să plătesc acest bir greu, dar să simt că trăiesc acel dar magnific care se numeşte iubire. Tu nu, Pavele?

O vreme se lasă tăcerea în încăpere, dar Femeia continuă să rămână sub puterea hipnozei. Nu se trezeşte. Când începe să vorbească din nou, reia povestea Leei, de parcă nici n-ar fi întrerupt-o.

„Curioase schimbări de registru. Mai curioasă e întorsătura pe care o ia atitudinea ei supusă de subconştientul care, pe de o parte, explorează dezghiocând necunoscute, dar pe de alta, nu se dizlocă total şi nu ignoră realul prezentului existent", remarcă Pavel niţel contrariat şi foarte interesat de ceea ce va urma. „Niciodată n-am fost pus în situaţia de a putea beneficia de experienţa unei astfel de întrepătrunderi. Interesant. Extrem de interesant. Am citit, dar n-am văzut pe viu."

* * *

Lea realizează că trebuie să se scuture de gândurile care i-au luat-o razna şi să-i răspundă omului după etichetă şi, nu în ultimă instanţă, după cerinţele bunului simţ. Altfel ar părea cel puţin aeriană, dacă nu sărită de pe fix.

-Şi mie îmi pare bine, domnule Dinu!, reuşeşte să reacţioneze la timp şi cu un timbru al vocii cât de cât normal, fără bâlbâieli penibile care, desigur, ar putea fi uşor interpretabile, ceea ce ar fi cam penibil, situaţie care este de neconceput pentru Lea, niciodată, cu atât mai mult în acel moment. Ea este tipul de om căruia nu-i e indiferent ce impresie face semenilor. Şi mai e ceva. Doreşte sincer să facă impresie bună, pentru că merită cu adevărat, pentru că aşa este ea de-adevăratelea, o fată bună, şi nu pentru că s-ar fi prefăcut, numai cu scopul precis de-a culege aplauze şi de-a fi aşezată pe soclu, ori merită ori nu, aşa cum fac destule femei, pentru a-şi atinge un scop sau altul, iar mai apoi, după ele, potopul. Ea, Lea, nu poate fi aşa şi pace, oricât ar încerca mama şi prietenele să-i dea aşa zise lecţii de cum trebuie să fii în viaţă, ca să-ţi meargă bine. Nu poate, na, şi pace bună!

Se pare că impresia făcută este precum şi-o doreşte. Omul nu se gândeşte de două ori până să le invite la o cafea. Rosteşte invitaţia în ritm rapid, mai să înghită din silabe, grăbit să obţină urgent un răspuns pe gustul său. Pe faţă îi e imprimată o mină întrebătoare şi în acelaşi timp ca şi când ar vrea să-şi impună voia. Voie care, de altfel, i se împlineşte fără nici pic de nuanţă de împotrivire.

-Acestea fiind zise, doamnele mele, unde vă doreşte sufletul să mergem? Spuneţi şi sunt totalmente la dispoziţia domniilor voastre.

Rosteşte vorbele cu ton şăgalnic, săltăreţ, dar, în tot acest timp nu-şi dezlipeşte ochii de la Lea. Şi pentru orbi e clar ca lumina zilei că invitaţia este pentru ea, iar cealaltă e invitată numai pentru că altfel nu se poate. De umplutură, cu alte cuvinte. Noroc că aceasta se prinde şi scorneşte o scuză la moment. Se uită ostentativ la ceas.

-Îmi pare rău, dar eu trebuie să plec. Trebuie să ajung acasă la timp, pentru că vine instalatorul să repare un robinet la baie. Dacă-l pierd acum, cine ştie când mai pun mâna pe el. Ştiţi cum sunt meşterii ăştia. Trebuie să le stai la dispoziţie, deşi-i plăteşti tu pe ei. Dacă nu, le mai pui sare pe coadă altă dată. Serios, îmi pare rău! Ce să fac, asta e.

Nimeni nu insistă, prin urmare se întoarce şi pleacă, făcându-le din mers semn de salut cu mâna, dar cu un pic de părere de rău în interiorul ei. Îşi dă seama de arcul electric instalat între cei doi. Invidia îşi face loc şi-ncepe s-o roadă mărunt, mărunţel.

„Ce are Lea şi eu, nu? Am încercat de atâtea ori să-i intru în graţii lui Dinu. Nici nu i-a păsat. Am crezut că-i un distrat, naiv şi timid, care nu bagă de seamă ce se petrece în jurul lui. Un studios din aceia cu capul în nori. Şi când colo... Uite! Am sperat să-l îmbrobodesc într-o bună zi, când îl prind la-nghesuială. Numai o dată să-l fi adus în patul meu, dup-aia, aş fi ştiut eu cum să-l ţin! Ea n-a făcut nici cel mai elementar efort! Mor de ciudă! Parcă ar fi avut magnet. Un, doi, a pus mâna pe el."

Mergea pe stradă privind la caldarâm şi pufnind din când în când.

Lea şi Dinu rămân două mutre şterse rapid cu o pală de uşurare, pe care se aşterne satisfacţia. Mai că nu se aud oftaturi eliberatoare:

„Ce bine!"

Totuşi, Lea se simte stânjenită şi cam vinovată. Cum de îi face plăcere să răspundă acestei invitaţii şi să rămână de una singură cu un străin¬? Ce să vorbească ei doi, doi străini? Nici nu ştie exact ce hram

poartă, în afară de faptul că e coleg cu vecină-sa.

„Ei şi, i se strecoară scuza în minte. Mare scofală. În fond, am şi eu dreptul să mă simt odată bine... Dar cu adevărat mă simt bine?! Chiar dacă nu, măcar îmi dovedesc mie însămi că şi eu pot. Dacă bărbatu-meu a putut, eu de ce n-aş putea. Să-i arăt şi eu lui, na! Oare într-adevăr vreau să-i arăt, sau vreau să-mi dovedesc mai mult mie însămi că nu sunt mai prejos?

Ce-o fi, o fi! Încerc să văd ce iese. De ce nu? Drept e că nu sunt încă divorţată, dar el oricum a plecat, stă singur, adică stă cu alta, nu cu mine şi vine numai când şi dacă are chef şi atunci eu trebuie să stau haptag, drepţi ca la comandă, că altfel e de rău. Face scandal de ridică toată casa în picioare. Sunt sătulă de toate astea. La drept vorbind, cu ce păcătuiesc? Merg şi eu la o cafea. Mare scofârleală!"

Se aşază la o masă, pe care Dinu se repede s-o aleagă mai la o margine, într-un colţ. De altfel, la acea oră din zi, nu prea e lume.

Conversaţia cam lâncezeşte. De fapt, ce-ar putea să-şi spună? Lea îşi sparge capul să găsească ceva mai de doamne-ajută, dar parcă atunci i-au secat ideile ca puţul pe secetă. Nu găseşte nimic. Îi salvează chelneriţa care se postează lângă ei, cu zâmbetul profesional pe buze şi carneţelul de luat comenzi în mână.

-Ce doriţi, vă rog?

-Două cafele, se repede Dinu, fără să ţină seamă de reguli, cu dorinţa de-a fi prompt. Fiindcă el a fost acela care a făcut invitaţia la cafea.

Lea remarcă minusul, dar trece cu vederea, de parcă nici n-ar fi fost.

„Şi ce dacă! Nu toţi au crescut cu normele de bună purtare sub perină."

Înnsă, trebuie să mărturisească:

-Eu nu beau cafea.

-Cum? Niciodată?

-Nu, niciodată.

-Păi, atunci, altceva?

-Un suc de piersici, dacă se poate. Natural.

Chelneriţa pleacă. Iar se aşterne tăcerea.

El îşi aşază capul într-o palmă, se apleacă un pic peste masă şi se uită la ea. Se uită fix, ca şi când şi-ar fi lipit privirea cu scoci de faţa ei.

-Cum rezişti fără cafea?

Lea observă că o tutuieşte, nitam-nisam. Altă regulă încălcată. O trece cu vederea şi pe asta, fără să-i pese. Ignoră cu bună ştiinţă încă un semn pe care nu vrea să-l bage de seamă şi în seamă. Din neantul minţii ei însă îşi face loc, să iasă la lumină, imaginea mamei ei dăscălind-o:

-Draga mea, astfel de indicii nu trebuie neglijate. Sunt mici, neînsemnate, par a nu avea prea mare importanţă, şi, de fapt, ele în sine nici nu au, dar, din păcate, mici cum sunt, scot în evidenţă trăsături caracteriale ale indivizilor. Înţelege odată că viaţa e făcută din asemenea nimicuri, care sunt în stare să te deranjeze foarte tare. Atât de tare, încât să-ţi provoace dureri şi răni ce cu greu pot fi vindecate mai târziu. Ştii, este cam ca un grăunte de nisip intrat în ochi. E mic, dar te zgârie rău. Dacă nu-l scoţi la timp, ajungi de-ţi pierzi vederea.

„Hai, dă-o-ncolo de treabă!", se admonestează Lea în sinea ei, în timp ce-şi dă seama că n-a răspuns la întrebarea despre cafea.

-Nu-i chestie de rezistat. Pur şi simplu nu-i simt nevoia.

-Niciodată n-ai băut cafea?

-Ba da, am băut.

-Cum de te-ai lăsat?

-Uite-aşa bine. Am observat că atunci când beau, sunt mult mai agitată. Câteodată am făcut şi extrasistole şi mi-am zis că nu am nevoie de aşa ceva. Nu mi-a fost greu să renunţ. Nu m-am mai gândit la cafea şi din acel moment a încetat să mai existe pentru mine. Este cunoscut faptul că atunci când nu te gândeşti la un lucru, e ca şi cum n-ar exista. Mintea este comandantul suprem. Ea trebuie controlată şi ţinută în frâu.

- Da, dar e greu s-o controlezi.

-Nu-i greu. Trebuie doar să vrei.

-Cum? Tu cum faci? Chestia asta cu controlul, vreau să zic.

-Păi, când îmi vine în minte ceva ce nu vreau, schimb subiectul. Îmi impun să mă gândesc la altceva, sau să găsesc un mod de abordare convenabil. Sau pur şi simplu fac abstracţie.

-E nemaipomenit dacă reuşeşti aşa ceva, pentru că mie, oricât mi-aş impune, îmi fuge mintea, fără voie, tot acolo unde nu vreau.

-Aici trebuie să intervină voinţa şi selfcontrolul.

-Totuşi, nu cred că pot.

-Aţi încercat?

-Ai încercat, te rog! Fii drăguţă şi nu mă trata la persoana a doua. Sau îţi cer prea mult? Poate că nu vrei să fim prieteni?

Norocul a făcut că tocmai atunci s-a oprit lângă ei o ţigăncuşă cu flori şi n-a mai fost nevoită să răspundă. Se simţea aşa de aiurea! Ce să-i spună? Că nu vrea? Nu-i frumos să-i spui omului de la obraz, iar pe de altă parte nici nu era adevărat. Să-i spună că vrea? Cam prea devreme.

„Fir-ar! A scrântit-o iar! Iar a încălcat o regulă de comportament. Femeia trebuie să fie aceea care propune pertuul, nu bărbatul, dacă sunt de aproximativ aceeaşi vârstă şi acelaşi rang, mă rog, condiţie socială, ca să fiu în pas cu vremurile. Omul ăsta ar lua premiul cel mare la un concurs de gafe... Poate că de obicei nu-i aşa. Nu te repezi ca o fleaţă. Dă-i un pic de credit. Poate că e şi el emoţionat şi se pierde cu firea... Stai să vezi... Chiar că-s o mare fleaţă. De când nu mi-a mai plăcut un bărbat?! Am şi uitat cum e aia. Iar acum, când am ocazia, sunt cârcotaşă ca o acritură de băbătie."

-Domnu', ia dă la minie o floare la mândreaţa asta dă doamnă a ta, ţucuţ sufletu'! Că să vă dea năroc Dumniezău, că tare frumoş' vi-s laolaltă, mâncaţ-aş! Şî să bătrâniţ' launloc, frumoşâlor! Haida! Nu fi strâmt la pungă, să n-ai năroc la fimei tătă viaţa ta!

Lea se face ca sfecla, iar Dinu pufneşte în râs, scoţând la iveală un rând de dinţi albi, regulaţi şi puternici, cu care ar putea sparge nuci, dac-ar vrea. Nu arată deloc stânjenit, cât despre timiditate, s-a topit de tot.

„Cum de mi s-a putut părea omul ăsta un timid? Ori sunt eu o proastă, ori el e un om al contrastelor. În fine, om mai vedea. În orice caz, Lea, fă bine şi fii atentă!"

Dinu scoate portofelul din buzunarul interior al hainei. Un portofel din piele moale, maro.

-Ce flori doreşti, doamna mea?

Lea se sfieşte ca o copilandră, priveşte florile numai cu coada ochiului.

-Oricare. Toate sunt frumoase.

Îi este greu să decidă ea, ca nu cumva să aleagă unele prea scumpe.

Dinu alege un buchet de lăcrămioare.

-Acestea sunt graţioase şi gingaşe. Te îmbată cu mirosul lor. Seamănă cu tine. Ţi se potrivesc.

De plăcere, Lea simte cum o potopeşte un val de căldură, care-i dă o uşoară ameţeală, ca după un pahar de şampanie, căldură care apoi coboară vertiginos ca o tornadă, întorcând-o toată pe dos şi se transformă-n doi bolovani în picioarele ei, care atârnă greu. Dacă, în acel moment, ar trebui să se ridice, categoric n-ar fi în stare.

„De ce nu eşti tu bărbatul meu? Aşa un bărbat mi-am dorit întotdeauna. N-am avut noroc. Sau, poate că, nu am ştiut să aleg? E posibil ca, în nevoia mea de dragoste, să mă fi repezit fără să fiu atentă dacă el e aşa cum mi-l doresc, sau numai eu, în mintea mea bolnavă de dorinţă după iubire, mi l-am imaginat după chipul şi asemănarea viselor mele, legată la ochi fiind cu năframă neagră în faţa realităţii? Oricum, acum ştiu cum e să te arzi. N-o să se mai repete. Dinu ăsta e un dulce, cu toate scăpările lui."

Îi dăruieşte bărbatului un zâmbet, cu sufletul deschis larg, precum porţile Raiului în Săptămâna Luminată, prima de după Învierea Domnului.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Dinu îi întinde bucheţelul de lăcrămioare, învăluind-o în cea mai tandră privire a sa.

Când ia buchetul, el îi strânge mâna în amândouă ale lui. Sunt calde şi bune mâinile lui. Atingerea îi dă o stare specială, ca un fel de moleşeală. O toropeşte. Îi vine să închidă ochii şi să se lase purtată lin pe cursul acestei stări de un bine calm şi dulce.

„Doamne, ce bine-i!"

Lumina ivită în ochii Leei e capitularea întruchipată. E aproape vizibil cum femeia din ea se topeşte de drag.

Nu mai încap dubii. S-a îndrăgostit. Hop-ţop. Dar s-a întâmplat. Incredibil. Totuşi aşa este.

Acela a fost momentul în care furtuna s-a abătut asupra lor. Furibundă. Poate că furibundă nu-i tocmai cuvântul potrivit. Mai degrabă, înfometată. Răscolitoare de energii nebănuite. Cu forţe vibrând teluric. Mai că nu se recunoşteau ei pe ei înşişi în ceea ce simţeau şi ce făceau.

Dragoste turbată, asta era.

* * *

Femeia se opreşte din povestit. Pe neaşteptate, luându-l pe Pavel prin surprindere, se ridică şi începe a se plimba prin cameră. Ochi-i sunt deschişi, dar privirea este inexpresivă şi fixă, ca şi când n-ar fi conştientă unde se află. E ceva care seamănă a comportament de somnambul.

Pavel nu îndrăzneşte să facă nici cea mai mică mişcare, ca să n-o disturbe. Curiozitatea lui profesională îi invadează toţi porii. Aşteaptă să vadă ce reacţii mai poate avea pacienta. Deja e foarte atipic ceea ce face.

Femeia se întoarce spre el şi i se adresează direct lui. Numai că îi vorbeşte de pe poziţia Leei. I s-a substituit personajului din povestea relatată mai-nainte de ea însăşi, sub hipnoză. Acum e Lea. O Lea care-l cunoaşte pe Pavel şi i se mărturiseşte.

-Pavel, iartă-mă că sunt atât de agitată şi de nervoasă. Te rog să mă înţelegi că nu pot să nu-mi ies din sărite ori de câte ori îmi aduc aminte cât de idioată am putut fi şi cum iar am muşcat ca o fraieră. O să-ţi spun tot, până la capăt. Sper ca tu să înţelegi ceva din toată tărăşenia, pentru că eu n-am reuşit până-n zi de azi.

După cum ţi-am spus, ne-am iubit, eu şi cu Dinu, ca doi apucaţi. Trăiam doar pentru întâlnirea următoare. Când era timpul să ne despărţim, ne întorceam de la uşă de o sută de ori. Ne mai îmbrăţişam încă o dată şi încă o dată. Nu ne puteam dezlipi unul de altul. Nu de puţine ori o luam de la capăt. Parcă îndepărtarea însemna a se rupe o bucată din noi. Durea. Durea aşa de tare, încât ne azvârleam din nou unul în braţele celuilalt, ca manevraţi de un arc prea întins, care scapă din tracţiune și revine la forma normală. Pentru noi, forma normală devenise doar contopirea în noi înșine, când simţeam că cele două fiinţe, care am fost, s-au dizolvat una în cealaltă, metamorfozându-se în una și aceeași.

Timpul cât nu eram unul lângă celălalt, devenise o rutină stupidă şi extrem de obositoare din punctul nostru de vedere. Nimic nu mai era important şi, în special, nimic nu mai avea sens. Eram sub puterea unei vrăji care ne trimisese într-o altă lume. O lume care era numai a noastră. Noi eram singurii trăitori între graniţele ei.

Nici nu ştiu ce cuvinte să aleg, ca să te fac să mă înţelegi exact cum a fost. Nebunie curată. În fiecare clipă în care nu făceam eforturi extreme pentru a ne concentra ca să facem ce aveam de făcut în viaţa noastră cea normală, ne pierdeam în această nouă lume, rătăciţi în visare, căutându-l pe celălalt cu înfrigurare nestăpânită. Cum să-ţi spun? Arătam şi ne comportam ca nişte obnubilaţi. Ca nişte teleghidaţi.

De un singur lucru am avut grijă: să nu ne afle lumea. Prietenii fiecăruia se întrebau ce ni se întâmplă, ce e cu noi, clar eram schimbaţi, dar nimeni nu a putut fi sigur pe vreun răspuns. Doar presupuneri, unele mai fanteziste decât altele, departe de adevăr. Unii intuiau ei ceva, fără a-şi putea da seama cum şi cu cine. Nimeni nu putea furniza nicio dovadă. Doar şuşoteli la ureche, strâns din umeri a neputinţă şi a neştiinţă. Până la urmă s-au obişnuit cu starea asta şi au uitat de întrebări. Cred că au ajuns la concluzia că acest comportament bizar al nostru se datoreşte stresului. Acum orice stare sau boală căreia nu i se găseşte motivul, are o singură ieşire din impas: vina se dă pe stres. Dovedeşte că-i altfel, dacă poţi! Cu stresul, ca explicaţie, te speli pe mâini de orice răspundere, mai ceva ca Ponţiu Pilat.

De fapt, am putut păstra secretul, pentru că fiecare dintre noi se învârtea în alte cercuri, nu aveam prieteni comuni, aşa încât nu aveau cum să facă legătura între noi doi, doar din întâmplare dacă cineva ne-ar fi descoperit secretul. Ceea ce nu s-a întâmplat.

Poate te întrebi de ce ne ascundeam. Fiindcă, eu, ca eu, oricum nu eram nici în căruţă, nici în teleguţă, nici măritată, nici dezmăritată. Trăiam despărţită de bărbatul meu, care stătea cu alta, dar legal nu eram divorţaţi. Dinu, însă, avea familie, nevastă şi copil, iar eu nu puteam admite să-l iau la modul practic de lângă ei. Nu puteam să fac altuia ceea ce mi s-a făcut mie. Îl iubeam ca lumina ochilor, sufeream ca un câine când nu era lângă mine, dar îmi aminteam cum mi-a fost mie când bărbatul meu s-a dus la alta. S-a surpat Cerul peste mine şi s-a cutremurat Pământul. Sodoma şi Gomora. Nu voiam să pricinuiesc altuia asemenea patimi. Mi-a trecut greu. Cât despre dragoste, nici nu voiam să mai aud. Până la Dinu.

Ce era de făcut?! Am conchis că cel mai bine e să facem amândoi acest sacrificiu, să ne ascundem, să renunţăm la o parte din noi, ca să nu sufere alţii. Atunci vedeam această hotărâre ca pe ceva foarte corect, ceva extraordinar de frumos din partea noastră, ca pe un fel de dar făcut altora din prea marea noastră bunătate. Pentru noi însemna ditamai sacrificiul. Nu admiteam nicio centimă c-ar putea fi doar un simplu şi banal efort făcut de cineva care îşi trece uneori peste dorinţe. Acum mă întreb dacă un efort de

renunţare poate fi numit banal?!

Ştiu. Vei spune că simplul fapt că nu ne ştia nimeni, nu schimba cu nimic situaţia. Noi tot adulteri rămâneam. Poate că ai dreptate, poate că nu. În fond şi la urma urmei, când nu ai cunoştinţă despre un lucru, e ca şi cum el n-ar exista. Nu uita că ne socoteam, cu totală bună credinţă, nişte autosacrificaţi. Ne sacrificam nimic altceva decât fericirea absolută, numai de dragul de-a nu fi cauza suferinţei altora. A copilului lui, în special, deoarece, în ceea ce o priveşte pe nevastă-sa, ca toate nevestele înşelate, ea era de vină, după opinia noastră. A lui Dinu, desigur, şi a mea, care am preluat-o, fără fasoane, pe a lui. Confortabil, nu?! Şi foarte convenabil. Avea puteri de opiu adormitor de conştiinţe. O fi fost, n-o fi fost vinovată soţia lui, pe atunci nici nu-mi păsa de asta. Luam de bună ceea ce-mi spunea Dinu. Acum, retrospectiv privind, îmi zic că eposibil să nu fi fost cum susţinea el, dar poate că era. Nu ştiu. Oricum, spusa lui nici nu-mi trecea prin cap s-o pun la îndoială.

-Pentru copil stau. E încă mic şi are nevoie de mine. Altfel aş veni lângă tine în secunda aceasta. Aş lăsa tot şi aş veni la tine tot într-o fugă. Cu soţia mea nu mă înţeleg. Nu ne potrivim. Eu sunt, cum sunt, ştii tu, am nevoie de înţelegere, de tandreţe, de căldură, de dragoste. Ea-i seacă, rece, pretenţioasă. Niciodată nu-i mulţumită, deşi-i fac de toate. Îmi critică orice iniţiativă. Nu am nici un strop de libertate. Nu este ce mi-am dorit. Tu eşti.

Nu ştiu dacă minţea sau nu. În orice caz unele chestii erau adevărate. L-am văzut cu ochii mei aspirând toată casa şi ştergând praful, udând florile şi spălând vase şi rufe, călcându-şi cămăşile şi nu numai. De gătit, de cele mai multe ori, tot el o făcea şi pe asta. Odată m-am nimerit acolo când tocmai terminase de făcut o ciorbă de fasole cu ciolan. Mi s-a părut cea mai delicioasă ciorbă de fasole cu ciolan pe care am mâncat-o vreodată.

Desigur te întrebi cum am ajuns eu în casa lui. Îţi dau dreptate să te întrebi. Acum îţi dau dreptate. Atunci mi s-a părut firesc să intru în casa lui. Doar era casa iubitului meu. Nici un moment nu m-am gândit la faptul că nu era numai a lui, că, de fapt şi de drept, era teritoriul altei femei. O femeie care avea toate drepturile, pe când eu nu aveam nici unul. Am fost o măgăriţă şi jumătate. Chiar dacă acum o recunosc, nu mai schimbă nimic. De multe ori îmi zic să nu mă mai gândesc la ce a fost. Degeaba. Nu pot. Îmi mai spun că timpul nu vine înapoi. A fost, a trecut, mergem mai departe. Eventual, cine e-n stare, trage învăţăturile şi reţine învăţămintele. Ar fi perfect. De ce nu putem s-o facem? Spune tu, că tu eşti psihologul. Ce se întâmplă în mintea noastră sau poate mai exact zis, în sufletul nostru de nu putem să nu ne întoarcem fără de rost în acest trecut? Adevărul de care nu ţinem seamă este că numai noi ne întoarcem în trecut, nu şi trecutul la noi. Trecutul nu se întoarce niciodată, nici din greşeală. El nu face astfel de greşeli. Noi de ce le facem? Eu, de pildă, de ce-ţi spun ţie tot ce-ţi spun? Ce rost are? Deşi sunt perfect conştientă că nu are nici un sens, că cel mult îmi provoc mie o stare de rău amintindu-mi, totuşi nu mă pot opri. Simt acut nevoia să dau din mine.

Aşadar, cum de am ajuns în casa lui? A lor, ca să fiu corectă. Era o primăvară splendidă. Sau mi se părea mie splendidă, pentru că eram îndrăgostită până peste urechi şi cu raţiunea plecată la plimbare pe Popocatepetl. Se poate şi asta. Oricum mie mi se părea magnifică. Primăvara, vorbesc. De pe terasa casei mele admiram vrăjită castanii înfloriţi, cu florile lor puternice, albe, bordate cu roşul acela închis, profund, care le scotea din anonimat, flori care îţi sugerau imaginea unei regine frumoase şi puternice. Mă atrăgeau ca magnetul. Purpuriul apusului de soare încă blajin al lunii mai, pudra atmosfera, transformând-o într-un imens felinar menit să împrăştie negurile Pământului.

Florile de tei, în culoarea lor modestă, ca de miere coaptă, se străduiau să-şi îmbunătăţească imaginea, dăruind parfumuri provocatoare. Ameţeala m-a cuprins de-ndată. Îmi simţeam corpul plutind, îl simţeam uşor şi-mi doream să zbor, să mă înalţ. Să mă înalţ cât mai sus, ca să ating nemărginirea şi odată cu ea, fericirea veşnică.

Cât egoism şi câtă naivitate în acelaşi timp! Câtă uitare de sine şi de alţii!

Zbârnâitul strident al telefonului mă scoate brutal din reverie. Mă supăr pe cel ce îndrăzneşte să mă deranjeze, deşi recunoşteam că bietul om n-avea nici o vină. Nici măcar nu era o oră nepotrivită.

-Alo, iubito?! Eu sunt. Mi-e aşa de dor de tine, încât te-am sunat. Stai liniştită! Ea nu-i acasă. A plecat azi cu cel mic câteva zile în vacanţă. Eu am inventat o scuză cum c-aş avea de terminat de urgenţă un proiect la facultate. Nu am putut nici să-mi imaginez cum ar fi fost să stau câteva zile fără să te văd. În chiar acest moment simt că nu mai pot dacă nu te strâng în braţe. Vino la mine! Te rog, vino! Nu mai pot răbda. Dacă nu vii tu, vin eu la tine.

Catastrofă! Cum să vină? Dacă tocmai azi se nimereşte să vină bărbatu-meu pe acasă? El m-a părăsit, stătea cu mândra lui în altă casă, dar a păstrat şi cheile de la casa mea, iar mie îmi era greu să i le cer înapoi, din moment ce nu eram despărţiţi oficial. Minte de curcă. Eu la casa lui nu aveam voie să merg. Pur şi simplu nu mă primea. Nu deschidea uşa. El însă se socotea îndreptăţit să vină la nevastă. Deci, cum să-l primesc pe Dinu? Exclus. M-am dus eu.

Prima dată a fost mai greu. După aceea...

Odată, într-o dimineaţă, am avut puţin timp liber. Ştiam că Dinu e acasă. S-a trezit cu mine la uşă. Risc prostesc, dar am făcut-o şi se părea că nici el nu ia în seamă la ce ne expunem. Dacă, cine ştie din ce

motive neprevăzute s-ar fi întors nevastă-sa mai devreme de la serviciu? Nu ne-am pus întrebarea. De cum mi-a deschis, m-am aruncat literalmente în braţele lui, care mă aşteptau fremătânde. De fapt, fremăta cu totul. Fiecare părticică vie din el, fremăta şi tremura. Au fost câteva ore de pasiune dezlănţuită, care n-a voit să ţină seamă de nimic. Nu ne-a interesat nici să ne uităm, fie şi fragmentat, la transmisia în direct de la televizor a înmormântării şefului statului. Numai doi nebuni, sau mai corect zis, doi înnebuniţi ca noi au putut să ignore un asemenea eveniment. Şi totuşi s-a întâmplat.

Aceştia am fost, până într-o zi când, pur şi simplu, Dinu al meu nu s-a arătat la întâlnire. Asta era premieră absolută. M-am speriat de moarte. Am presupus că s-a întâmplat tot ce poate fi mai rău. Am devenit prăpăstioasă şi paranoică când, dându-i telefon, nu-mi răspundea. Nu mi-a răspuns tot restul zilei. Eram înnebunită de grijă. Îl şi vedeam mort într-un accident. Că de ce altceva n-ar fi putut veni la întâlnirea cu mine? Numai aşa ceva putea să se fi întâmplat. Eram bolnavă de spaimă. M-am învârtit prim casă ca leul în cuşcă. Am sunat la telefon, apel după apel. De vreo câteva ori mi-a răspuns soţia lui. Am pus receptorul în furcă fără să zic pâs, deşi mueream de nelinişte şi tare aş fi întrebat-o pe ea dacă ştie ceva. Deşi n-am auzit-o spunând decât de câteva ori „Alo! Alo! Cine-i la telefon?”, nu mi s-a părut că vocea ei ar fi a unui om necăjit. Doar enervat. Am tras concluzia că e foarte posibil să nu i se fi întâmplat nimic rău lui Dinu. Pe de altă parte, însă, pentru că ea nu-l iubeşte, dacă e ceva rău cu el, nu-i pasă. Sigur că vocea nu-i e schimbată.

Câtă superficialitate şi limitare! De unde puteam şti eu atât de sigur că ea nu-l iubeşte? Aa! Pentru că asta îmi plăcea mie să cred! Pentru că asta era o scuză valabilă să mă absolve măcar parţial de vinovăţie! Şi mai presus de toate, pentru că asta-mi spusese Dinu. Zi-i femeie îndrăgostită, sinonim cu prostie amestecată cu inconştienţă şi un dram de ticăloşie, dacă nu chiar mai mult.

Pavel are instinctiv o zvâcnire din mână, însemnând protest. Deschide gura şi vrea să-i replice, dar Femeia, deşi în plină transă, este suficient de ancorată şi-n realitate, ca să-l observe şi i-o taie scurt:

- Taci. Nu încerca să mă lămureşti cum c-aş fi fost un înger în persoană, că n-am avut eu nici o vină, că oricum ei tot nu se înţelegeau. Eu consider că am fost o măgăriţă, ţi-am spus de la început, indiferent de circumstanţe. Nu-ţi răci gura, că ţi-o răceşti de pomană. Mai bine ascultă.

M-am zvârcolit în pat toată noaptea, adunând cearşaful sub mine. Am lovit perina cu pumnii, am plâns, m-am sculat şi am ieşit în curte ca să bat ture. În sfârşit a venit dimineaţa. Am sunat din nou. Răspunde Dinu. L-am prins pe Dumnezeu de picior!

-Eşti bine? Spune repede că nu ţi s-a întâmplat nimic rău.

-De ce să mi se întâmple?, aud vocea lui calmă şi mirată în acelaşi timp.

-Cum de ce? Ieri n-ai venit. Am crezut că mor de grijă?

-A! Da! Scuză-mă! Am fost ocupat la facultate. Ar fi trebuit să te sun, dar n-am apucat. Scuză-mă!

Rămân trăznită şi mi-a pierit graiul. Am senzaţia că nu e Dinu. „Cine este omul acesta? Sau glumeşte cu mine? E o farsă? Nu-i întâi aprile. O fi având un frate geamăn care are vocea la fel şi l-a pus pe acesta să-mi răspundă, ca să se distreze pe socoteala mea şi să vadă dacă-l recunosc? Bine, dar atunci ce-i cu ieri? Probabil a vrut să mă încerce. Să se lămurească sigur cât de mult îl iubesc. Cât de mult mă consum din cauza lui. Prostuţul meu drag! Se mai îndoieşte că e toată viaţa mea?! Nu cred că se îndoieşte. Doar se alintă.”

Mă păleşte o idee. Dacă am greşit numărul sau s-a cuplat greşit?!

-Domnule, îmi cer scuze, cred că am greşit numărul.

Închid. Formez din nou. Îmi răspunde aceeaşi voce care seamănă cu a lui Dinu.

-Alo, cu Dinu, vă rog, cer eu nemairiscând să vorbesc cu străini.

-Eu sunt.

Iar amuţesc.

-Uite ce-i. Acum mă grăbesc, îl aud din nou în receptor, dar ne întâlnim după masă şi stăm de vorbă.

„Stăm de vorbă?” îmi reverberează în creieri. Ceva nu puşcă. Ceva nu-i în regulă. Nu gândesc prea clar, mi s-a pus ceaţa. Îmi vâjâie urechile. Ca de departe aud:

-În faţa facultăţii e un bar. Ne vedem acolo la cinci.

Ceva se rupe în mine şi mă scutură bine, ca şi curentată. Îmi revine graiul. Cam prăpădit, dar revine:

-De ce nu la locul nostru?

Închiriaserăm un apartament, ca să avem unde să ne întâlnim liniştiţi.

-Nu pot. Sunt foarte ocupat.

-Păi...

-Lea!, sare vocea enervată. Lea! Te rog fii rezonabilă! Am spus că nu pot! Nu deveni şi tu pisăloagă ca toate celelalte.

„Ca toate celelalte?”

De ce mă dor a naibii de tare cuvintele astea? Dacă m-ar fi înjunghiat în inimă, ar fi fost floare la ureche pe lângă ce simţeam acum.

După masa abia mă târăsc până la barul cu pricina. Mă simt dominată de un sentiment prevestitor de rele. I-aş zice premoniţie. Una negativă. Rea de tot. Nu ştiu exact ce simt, dar mi-e chiar rău fizic. Mi-e greaţă şi-mi vine să plâng. Stau cu nodul în gât. Dinu nu a ajuns. Poate că nici nu vine. Un gând vag, că totul s-a terminat, începe a prinde contur. Îl alung cu mâna fluturată prin faţa ochilor, ca pe o muscă insistentă.

„M-am tâmpit. Cum să se termine?! Doar ultima dată când ne-am întâlnit, răsalaltăieri, ne-am iubit până am căzut laţi. Mai că n-am intrat în comă. Cum să se termine?!”

-Scuze! Sărumâna, Lea!

„Acesta nu-i Dinu. E altă persoană. Vreo clonă nereuşită.”

Nu-mi dă răgaz să zic pâs.

-Draga mea, m-am gândit mult în ultimul timp şi am ajuns la concluzia că nu pot divorţa aşa cum am plănuit şi să fim împreună. Trebuie să mă sacrific pentru copil şi să-mi suport soţia aşa cum e. În fond, nu-i chiar aşa de rea. E şi ea om,mai are şi defecte, ca noi toţi. Copilul e mic, are nevoie de mine. A fost frumos, dar nu mai putem continua. Te rog să mă scuzi, dar intru la curs peste cinci minute.

Se uită la ceasul de la mână.

-Sărutmâna, Lea.

Se întoarce şi pleacă. Pur şi simplu se întoarce şi pleacă.

Îţi poţi închipui, Pavel, ce am simţit eu atunci? Bulversată şi confuză e puţin spus. Nu ştiu cum am ajuns acasă. Câteva zile am vomat încontinuu. Mama mă doftoricea de enteroviroză.

Am zăcut aproape nemişcată, zilele acelea. Apoi m-am ridicat. Nu puteam să stau aşa la nesfârşit. M-aş fi dus la doctor. Şi, mă rog, ce să spun?! Că m-a terminat un bărbat?!

-La naiba cu toţi bărbaţii din lume! Sunt nişte jigodii! Să nu mai văd bărbat în ochi, câte zile oi avea!

După cam jumătate de an, aud că Dinu meu a divorţat şi imediat s-a recăsătorit cu secretara de la facultate.

Am fost curioasă s-o văd. Să văd ce are mai mult decât mine. Am văzut-o în aceeaşi vară, la mare. Mă plimbam şi eu şi ei pe faleză. Pe la asfinţit. Moment care întotdeauna e încărcat de magie. Îmi aduc aminte că eram bine bronzată şi purtam o rochie albă, pe corp, cu bretele. Crăpată într-o parte, aşa încât la fiecare pas se făcea văzut piciorul meu lung, de top model. Eu am un bronz de culoarea cam ca a ciocolatei cu lapte. Ştiu sigur că arătam trăsnet. Ne-am observat în acelaşi timp. Lui i-au sticlit ochii în stil caracteristic. S-a oprit. A făcut prezentările. Nu am fost atentă cum m-a prezentat pe mine, cine aş fi. Eram prea preocupată să o privesc pe doamna.

Ştearsă, cenuşie, insignifiantă. Păr nisipiu. Ochi nicicum, fără nici o strălucire. Pentru mine ochii semnifică ferestrele sufletului. Prin ele vezi omul. La ea nu am putut să văd nimic. Probabil am fost eu tendenţioasă. Nu era grasă, dar cu oase mari. Neşlefuită. Ce-o fi găsit la ea? Niciodată n-am aflat răspunsul.

În primăvara următoare, mă caută Dinu. Are în mână un buchet de lăcrămioare.

-Sunt pentru tine, Lea. Îţi mai aminteşti? Când ne-am cunoscut.

Îmi ia mâna fără să i-o întind. Aproape cu forţa. „Nu-i prima dată”, mă străfulgeră. O ţine strâns şi mi-o sărută lung şi apăsat. De-abia reuşesc să mi-o desprind din strânsoare.

-Mi-e tare dor de tine, Lea. Grozav îmi lipseşti. Vreau să ne întâlnim. Poţi astăzi?

Nu-mi vine să cred. Simt cum urcă în mine furia. Cu greu mă stăpânesc să nu-i trăsnesc câteva de la obraz. Totuşi mă stăpânesc perfect şi reuşesc să replic calm, dar aspru:

-Oricât de bună ar fi ciorba ta de fasole, nu-mi place ciorba reîncălzită. Îmi pare rău. Servus, Dinu.

În primul moment a rămas mirat. Nu-i venea să creadă. Continua să zâmbească larg.

-Da, pleacă, te rog. Mi-ai cunoscut viaţa şi totuşi şi tu ai lovit sub centură. Nu pot să te iert. Ieşi!

Cu ce ton oi fi spus şi ce voce oi fi avut, nu ştiu, dar el s-a executat imediat şi a ieşit cu capul în jos. O fi fost căinţă, o fi fost părere de rău, s-o fi simţit umilit?

Apoi multă vreme nu ne-am văzut deloc, nici din întâmplare.

Ultima dată când l-am întâlnit a fost la o festivitate de dezvelire a unei statui. M-a invitat să mă aducă acasă cu maşina. Am acceptat. A povestit de una, alta, fără nici o poftă. Un om blazat. Când am coborât, i-au strălucit ochii în acea lumină pe care o cunoşteam prea bine şi pe care am iubit-o atât.

-Ai rămas aceeaşi femeie formidabilă. Eşti întotdeauna o apariţie. Se întorc capetele bărbaţilor după tine. Mi-e dor de noi, Lea. Mi-e nespus de dor.

M-a privit direct în lumina ochilor. Adânc, sfredelitor, dureros:

-Dar este prea târziu. Nu-i aşa?

Un licăr de speranţă în voce. Remarc că mie mi-a trecut ura pentru tot mapamondul bărbătesc. Totuşi dragostea nu s-a întors. Doar un soi de părere de rău, de nostalgie amară.

-Da, e prea târziu, Dinule.

Îl sărut abia atins pe un obraz, iar pe celălalt îl mângâi în treacăt cu dosul a două degete.

-Poţi tu, care eşti psiholog, expert cum s-ar zice, să înţelegi ce s-a întâmplat?

Pavel nu-i răspunde. O ia de mână şi-o culcă pe pat. O lasă să doarmă ca să se odihnească puţin.

„Pfuf! Ce poveste! Ea sau Lea, care or fi fost... Sărmana femeie!.. Ce greu e să-i înţelegi uneori pe oameni. Chiar psiholog fiind."

Pavel o priveşte lung, cu priviri înduioşate. E atât de blândă, şi, aşa cum doarme liniştită, somn curat, nu din cel prefăcut, are întipărită pe chip nevinovăţia senină a unui copil neajutorat. Pavel simte dintr-odată nevoia acută de-a o apăra, de-a se aşeza scut între ea şi vicisitudinile care ar mai putea-o răni de acum încolo.

-Ajunge! A fost suficient pentru o singură persoană, într-o viaţă. Te voi ajuta să-ţi eliberezi mintea şi sufletul de toate durerile... Nu mai trebuie să te temi! Voi fi întotdeauna lângă tine!, spune abia auzit, ca şi când şi-ar şopti sie însuşi, Pavel.

Se apleacă uşor asupra ei şi o mângâie pe obraji cu negrăită tandreţe, tandreţe de care, dacă ar fi conştient, el însuşi s-ar mira că o are şi poate că s-ar speria. Poate că ar încerca să fugă, cum fac majoritatea bărbaţilor, să se lepede ca Iuda.

Globusz® Publishing

VOICU

CUPRINS

De la o vreme şi-au luat obiceiul să se întâlnească tot mai des în afara şedinţelor de terapie. Prima dată a fost o întâmplare. Au constatat că se simt bine împreună. Amândoi au dorit s-o mai repete, numai că niciunul nu era destul de curajos ca să ia iniţiativa. Ei îi era ruşine să recunoască până şi faţă de sine însăşi faptul că este atrasă de Pavel. Doar era terapeutul ei. Omul acesta îi ştia toate intimităţile, toate durerile, toate frământările şi ceva pe deasupra, ceva despre care nici ea însăşi nu avea cunoştinţă, ceva ce îi era ascuns, ceva ce doar subconştientul ei ştia şi o lăsa descoperită cu lucruri de care ea nu avea habar, dar pe care le dezvăluise cu uşurinţă acestui om, le scosese la iveală, le azvârlise din ea, ca şi când ar fi vrut s-o cureţe, s-o deratizeze, a aruncat toată murdăria, toată mizeria şi cine mai ştie ce, direct în faţă acestui om, ca la groapa de gunoi, i-a aruncat acestui Pavel, care acum o cunoaşte mai bine decât se poate cunoaşte ea însăşi. Poate că o consideră o vai de lume, o otreapă, o ticăloasă, o... of, Doamne, Dumnezeule!

Femeia îşi acoperă faţa cu palmele, disperată de ruşine. Nesiguranţa o macină, o mănâncă pe dinăuntru, deşi nici ea nu ştie de ce, dar nu se poate stăpâni atâta timp cât nu are răspuns la întrebarea: „Ce-oi fi spus oare? De ce-oi fi ascultat-o pe Leli şi am acceptat să vin la chestia asta? Mă tot analizez şi, din ce ştiu eu, nu-s o catastrofă de om, dar oare ce aiureli aberante o fi născocit mintea mea stăpânită de acest somn nenatural, în fond? Oricum, zarurile sunt aruncate, nu poate s-o facă de ruşine pe Leli şi să dezerteze, numai pentru că ea are uneori momente în care se îndoieşte de valabilitatea metodei şi i-e frică de propriile ei ascunzişuri şi cotloane necunoscute. Poate că nu e nimic rău, poate că totul e bine, iar ea, ca o proastă, îşi face moară-n cap de pomană.

Totuşi, cum s-ar putea gândi la el ca la un bărbat?! Şi-apoi ea s-a lecuit de chestia asta, cu bărbaţii. I-a fost suficient cât a bolit. Era să se piardă pe ea însăşi, dacă n-ar fi fost Pavel, trebuie să fie onestă şi să recunoască, s-o scoată la liman cu tertipurile lui de specialist în d-alde astea.

Cât despre Pavel, el avea uneori sclipiri care ar fi trebuit să-l facă mai conştient de ce se întâmplă cu propria lui persoană, de ce sentimente îl încearcă şi faţă de cine. Numai că bărbatului acestuia nu-i intră-n cap că, de data asta, gluma se îngroaşă şi nu mai e de jucărie. El e obişnuit să fie mare crai, cuceritor fără drept de apel a tot ce-i natură feminină, dacă lui îi pică cu tronc, şi nu concepe să se schimbe peste noapte. Acestui bărbat nu-i intra deloc în cap că unele semne-l trag de mânecă şi-i arată clar cum că de data asta a încurcat-o. Le trecea, pur şi simplu cu vederea ca pe ceva totalmente neînsemnat, ca pe o falsă părere, care va pieri exact aşa cum a apărut, pe negândite. Prin urmare nu-şi făcea nici cea mai vagă problemă legat de sentimentele lui. Era prea sigur de el. Doar era bărbat în toată firea şi nimeni şi nimic nu-l mai poate schimba. Cu atât mai puţin o femeie bolnavă.

Deci, dacă lui îi făcea plăcere compania ei, nu vedea nici un motiv să nu-şi satisfacă şi această plăcere, ce-i drept cam trăsnită şi-n total dezacord cu etica profesională, dar mai dă-o-ncolo de etică! În fond şi la urma urmelor, întâlnirea cu ea, în afara cabinetului, poate fi foarte uşor categorisit drept un mod eficient de investigaţie. O investigaţie a subiectului în stare de conştienţă, într-un mediu adecvat şi cotidian. E deosebit de interesant să compare concluziile extrase din analiza reacţiilor desprinse în cele două stări: inconştientă, sub hipnoză, şi conştientă, într-un habitat normal.

Acestea fiind zise, scuza devine perfect valabilă pentru adormirea conştiinţei sale profesionale, iar Pavel găseşte diverse pretexte pentru a o întâlni. Fie o invită în oraş la o cafea sau o îngheţată, pentru că ea adora îngheţata, cea de ciocolată, pe care o savurează cu aceeaşi plăcere nedisimulată ca un copil, fie găseşte un motiv plauzibil, care să nu bată la ochi, ca s-o invite la el acasă, la un pahar de vin şi de vorbă. Trăncăneau vrute şi nevrute, dar mai ales râdeau mult. Îi făcea o plăcere nelimitată s-o vadă veselă, dezinvoltă şi deschisă ca o floare în miezul zilei când o sărută cu toată ardoarea sfântul soare. Uneori, îi face el câte-o vizită inopinată, cu veşnica scuză:

-Ştiu că nu-i frumos, dar m-am aflat prin zonă şi m-am gândit să văd cum eşti azi. Te simţi bine?

Îl încântă s-o vadă cum îl primeşte de fiecare dată fără rezerve, bucuroasă. Niciodată n-a simţit c-ar fi deranjat-o, chiar dacă s-a întâmplat s-o trezească din somn.

-Ştii bine că sunt cam nonconformistă şi nu ţin la reguli stupide, fără rost. Mă bucur c-ai venit. Intră, te rog.

El intra şi uita de sine. De cele mai multe ori se făcea seară până să se dea plecat.

De-un timp încoace şi-a făcut obiceiul s-o invite tot mai des la teatru sau la operă sau la un concert bun. Motivaţia, bine întemeiată, era că i-ar plăcea să se ducă, dar nu are cu cine, s-a despărţit de ultima lui iubită, iar singur, nu-l trage aţa. Ea n-a luat-o ca pe o impoliteţe sau afront la persoană, nu s-a simţit o simplă umplutură în loc de altceva mai bun. S-a bucurat de spectacol şi de companie, cu un fel de bucurie simplă şi naturală.

* * *

Pavel sună la uşă insistent. Traficul era foarte greu la acea oră şi riscau să întârzie. Se cânta Aida cu un tenor rus care se zice că promite mult. N-ar fi vrut să piardă Celeste, piatră de încercare a tuturor tenorilor. Au plecat val-vârtej şi n-a observat umbra de oboseală amestecată cu tristeţe de pe faţa ei. A băgat-o de seamă doar în pauză, în timp ce-i întindea un pahar cu suc adus de la bufetul operei.

-Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

Vocea i-a devenit dintr-odată îngrijorată, pierindu-i instantaneu buna dispoziţie.

-A! Nimic! O prostie!

-Prostie să fie, dar s-o ştiu şi eu.

-Nu-s în apele mele, pur şi simplu. Mi-e ciudă pe mine că-s aşa. Ar trebui să chiui de bucurie. Văd un spectacol super reuşit, sunt la braţ cu un bărbat bine ca tine... ce-ar mai fi de dorit?! Cred că de la visul de după masă mi se trage. Am rămas aşa, mai bleagă.

-Ce vis? Spune-mi-l!

-Acum nu! E o poveste mai lungă. N-avem timp. Pauza e prea scurtă.

Soneria anunţă începerea actului doi.

-Mi-o spui după. Dacă mă primeşti, intru la tine şi-mi spui tot.

-Nu ştiu dacă merită. E-o tâmpenie aiurită. Ştii tu, variaţiuni pe aceeaşi temă a obsesiei mele. O chestie despre un cuplu.

-Nu-i nimic. Mi-o vei povesti şi te vei descărca.

* * *

Cred că am visat visul acesta, nu întâmplător, ci pentru că se apropie sărbătorile. Sunt cam speriată. De fiecare dată sunt speriată de venirea sărbătorilor. Mă tem că n-am să am suficientă putere în mine ca să le trec cu bine. E groaznic să fii singur de sărbători. Mai ales când n-ai fost obişnuit. De când m-am trezit pe lume, la noi în casă, la Mami şi la Tati, vreau să zic, sărbătorile erau un prilej de bucurie de-a fi împreună, de veselie, un prilej de-a ne arăta că ne iubim între noi, că suntem uniţi, că ne putem baza unii pe alţii, că suntem o familie.

Mai întâi era febra pregătirilor. În zilele dinaintea Crăciunului, dimineaţa mă trezeam în acorduri de colinde vechi, pe care le cânta Mami a mea cu vocea ei frumoasă. Pentru mine era cea mai frumoasă voce din lume. Îmi amintesc că era caldă şi învăluitoare. De Ajun cântam cu toţii. Şi Tati şi bunicii. Ne strângeam în jurul bradului, care ne ameţea cu mirosul lui de răşină şi ne răsădea drept în inimă sentimentul că e sărbătoare. Sărbătoare mare. Noi o simţeam din tot sufletul şi ne străduiam să dăruim din ea la fiecare dintre ceilalţi. Un singur strop de sărbătoare e curat balsam. Ne desfăceam cadourile, ştiam să ne bucurăm de fiecare flecuşteţ, preţuind dragostea cu care a fost făcut. Cel mai important, însă, era faptul că ne aflam strânşi toţi împreună. Eu, copilul, percepeam asta ca pe o stare de siguranţă, lipsită de eventuale intervenţii ale pericolelor sau răului. Mă simţeam apărată şi fără griji. Întru totul fericită. Mă mutam de pe genunchii unuia pe ai celorlalţi. Pe rând. Ca să nu fie cu supărare. Mă lăsam alintată şi-mi aduc aminte că trăiam o senzaţie nemaipomenită de legătură indestructibilă între noi. Ca şi când am fi fost lipiţi şi-am fi devenit unul şi acelaşi. Un fel de contopire într-o unitate, dar care unitate, în acelaşi timp, era diversificată în mai multe forme materiale, întruchipate în fiecare dintre noi. Straniu, nu?

Aşa am crescut eu. Apoi, toţi s-au dus, rând pe rând. Mai demult socoteam că de aceea e dat omului să-şi găsească perechea lui şi să aibă copii, pentru ca să nu rămână singur când bătrânilor le vine vremea să plece pe drumul veşniciei. Dar în cazul meu n-a fost să fie aşa. Perechea mea n-a voit să rămână perechea mea. Nu ştiu de ce. Ştiu doar că l-am iubit cu toată suflarea. Sigur că oi fi făcut greşeli. Oamenii nu sunt perfecţi, dar cred că sufletul meu dăruit pe deantregul, fără condiţii, ar fi trebuit să valoreze ceva. N-a valorat. N-a ştiut să-l evalueze. Şi uite-aşa, dintr-odată m-am trezit singură. Până copilul a crescut, a fost copilul. Atunci problema era că nu ştiam ce să mai inventez ca să-l fac să nu simtă lipsa tatălui. Mă agitam, mă frământam, trăiam în nelinişti şi veşnic cu atenţia în alertă ca să-i observ fiecare reacţie, să pot preîntâmpina o eventuală suferinţă. Nu cred că am reuşit, decât să-mi amărăsc clipele. Oricum, pentru mine, vremea sărbătorilor se dusese. Doream doar să pot crea pentru copil impresia de sărbătoare autentică. Să mă multiplic în atâtea feluri, încât să pot astupa golurile pentru ca el să nu le simtă. Am înţeles că oricum le simţea. Vremea s-a derulat cu viteză, fără să-mi dau seama şi a plecat şi el urmându-şi propriul drum. Mie nu-mi găsise un loc în lumea lui cea nouă. Se pare că aşa e moda acum. Independenţă înseamnă a te îndepărta, a te desprinde pe toate fronturile, ba chiar mai mult, realmente a te rupe de cei ce te-au zămislit şi te-au scos din penele cele rele, până ai fost în stare să-ţi iei zborul...

Şi aşa am rămas singură. Singură cuc.

Sărbătorile au devenit o povară încărcată cu tristeţi. Tristeţe grea, ca de plumb topit, curs peste corpul meu şi care mă înveleşte transformându-mă într-un bloc încremenit. De abia reuşesc să ţin piept tristeţii, să-i fac faţă suficient, cât să nu mă strivească. Atât e de grea.

Am încercat să mă aciuiesc şi eu pe lângă prieteni, să merg undeva, oriunde voiau ei, n-avea importanţă, numai să fiu între oameni şi să fentez singurătatea. Numai că singurătatea-i boală parşivă, nu se lasă păcălită cu una, cu două. Oriunde m-am dus, toţi erau perechi. Numai eu, singură. O lipitură. O aia în plus, de care nimeni n-avea nevoie. Bărbaţii mă dansau din politeţe, iar cei care o făceau din plăcere stricau noaptea jumătăţii lor. Lucru evident, care se manifesta imediat prin proastă dispoziţie din partea ei, bosumflare, replici arţăgoase, ochi trişti, sculat de la masă şi ieşit afară, tot tacâmul, ştii tu. De fapt, eu însămi le dădeam dreptate. Şi eu aş fi reacţionat la fel. Sfârşeam, invariabil, prin a mă simţi în plus, jenată şi nenorocită. Mai singură ca niciodată. Mai singură decât dac-aş fi stat acasă, numai cu pisica. Măcar Pisi mi s-ar fi urcat în poală, s-ar fi aşezat comod şi, după ce şi-ar fi aşezat capul în căuşul palmei mele, ar fi tors de fericire. Eu i-aş fi dăruit ei fericirea de-a fi lângă mine, ceea ce este, se pare, suprema fericire pentru sufletul ei pisicesc, iar eu m-aş fi mulţumit să simt că cineva mă iubeşte, fie şi o pisică, suficient de mult, pentru a se simţi fericit că-l iau în seamă. Dacă am dorit compania oamenilor, m-am ales cu singurătate. Singurătate subliniată şi îngroşată la maximum de reacţiile celor din jur. Ştiu că nu au nicio vină. Asta era situaţia şi n-avea cum să fie altfel, cu toate că-mi dădeam silinţa să mă integrez, să mă adaptez, să nu stric nimănui, să fiu plăcută. Dacă eram plăcută, riscam să fiu prea plăcută şi să isc necazuri. Dacă eram încuiată şi taciturnă, distantă şi rece, stricam cheful tuturor, simţindu-se stânjeniţi din cauza propriei bune dispoziţii. Urmarea firească a fost că am renunţat să mai ies şi-i refuzam pe cei care mă invitau. Oricum, majoritatea o făceau din obligaţie şi nu din plăcere. Asta e şi alta nu-i! Când eşti damnat, eşti damnat, iar cei din jur te receptează ca atare.

Anul trecut, de exemplu, în noaptea Anului Nou, am simţit că doresc să fac o mulţime de lucruri. Să mă pregătesc. Să merg prin magazine, să cumpăr cadouri, să fac mâncare şi prăjituri, să mă gătesc. Dar mi-am dat seama că nu am pentru cine. Mi-am spus la un moment dat că sunt mulţi săraci, bătrâni şi copii şi că aş putea să fac toate astea pentru ei. Dar nu am fost în stare să mă ridic din pat. Nu eram bolnavă. Adică trupul nu-mi era. Sufletul însă tânjea. Oricâtă compasiune ai pentru cei bătuţi de soartă, sunt momente când a face ceva pentru ei nu-ţi ajunge. Vrei să-i ai pe-ai tăi. Lângă tine tot timpul. Uniţi prin acele fire nevăzute care se manifestă într-o mie de feluri şi te leagă şi te fac să te simţi iubit şi te dezleagă, ca să se scurgă din tine către ei toată iubirea din suflet. Eu rămân tot timpul încărcată cu această iubire pe care n-am cui s-o dau. În acelaşi timp sunt săracă de iubire. De iubirea de care am nevoie s-o primesc.

Nu ştiu dacă sunt suficient de clară ca să mă poţi înţelege. Probabil că nu.

I-am dat telefon fiului meu, cu inima strânsă că-l voi deranja, dar şi cu o undă de speranţă că s-ar putea ca de data aceasta să fie altfel.

-Servus, scumpule. Te-am sunat ca să-ţi spun sărbători fericite şi să te întreb dacă vrei să vă fac ceva. Să vă pregătesc mâncare, ceva mai special, ce-ţi place, să fac tortul tău favorit. Puteţi veni la mine, la masă, sau, dacă vă este incomod, nu-i nimic, vin eu să aduc totul.

-Nu-i nevoie. Nu-mi trebuie nimic. Am de toate. Poate plecăm undeva.

-Da? Ce bine! Unde? Când?

-Nu ştiu. O să văd.

-Daţi-mi şi mie un telefon să ştiu că aţi ajuns bine. Ai grijă, cu vremea asta.

-Hai, nu mă mai încărca şi tu cu sarcini. Vezi de treaba ta.

Oare e atât de greu să priceapă că un părinte poate fi neliniştit de grija copiilor lui, chiar dacă sunt maturi şi vaccinaţi? Doamne fereşte, atâtea se întâmplă! Ce-i cu copiii din ziua de azi? Noi parcă eram altfel. Of! Da! Ştiu! Generaţiile!

Vocea-i e de o tristeţe blândă, supusă, semnalând clar că nu mai are putere nici pentru a se revolta, a urla, a se descărca. Aşteaptă doar să se încheie odată şi să cadă cortina după ultima reprezentaţie.

Pavel îşi dă seama că ea nu aşteaptă niciun comentariu din partea lui. Nu zice nimic, consideră că e mai bine să n-o zgândăre în niciun fel, o lasă în pace, ca să nu-i tulbure simţirile şi mai mult. Era clar că, în acel moment, ea efectiv trăia tot ceea ce spunea şi se găsea departe, într-o zonă a propriilor trăiri, pentru care nu aştepta niciun verdict de la nimeni. Doar le înşira, ca mărgele pe aţă. Le înşira doar aşa ca să nu rămână deşirate, dar fără să spere nimic de niciunde.

-Stăteam aşa lungită în pat, pe spate, şi-mi cream imagini în mintea mea, cum îmi fac manichiura, chiar şi culoarea de lac pentru unghii o vedeam, ca şi când aş fi făcut lucrul acesta în realitate. Cum mă îmbrac într-o rochie de interior lungă, elegantă. Cum mă piaptăn frumos şi mă machiez şi aranjez masa, cu lumânări aprinse, şi flori, şi crenguţă de brad, şi pahare de cristal pentru şampania de la gheaţă, care va pocni când o să fie deschisă la miezul nopţii şi care o va speria pe biata mea căţeluşă, care se sperie întotdeauna de zgomote. Neştiind că nu i se poate întâmpla nimic rău, se ascunde în cel mai dosit cotlon, tremurând mărunt, cu toate mângâierile mele, însoţite din belşug de vorbe de alint.

Starea aceasta a mea a fost ca şi când ar fi existat în realitate un alter ego care trăia cu adevărat fiecare moment despre care ţi-am povestit. Un alter ego ieşit din limitele corpului meu material, fixându-şi existenţa în eul imaterial al dorinţelor. A făcut transferul numai aşa, ca să-şi facă cheful şi să-şi

împlinească doririle atât de tânjite. Straniu şi absurd în acelaşi timp, dar asta am trăit cu adevărat. Poate de aceea subconştientul meu, speriat de apropierea nopţilor de sărbătoare în singurătate, a încercat să mă pregătească şi a născocit pentru mine visul.

* * *

Peisajul din vis e feeric. Seara de revelion. O seară ca în poveştile frumoase. Fulgi puri au început să se sloboadă prin poarta cerului, odată cu lăsarea întunericului. Lora le priveşte dansul prin geamul ferestrei, plutiri fascinante în strălucirea luminilor de pe stradă. Strada e complet albă, ca învălită într-o năframă ireală. Zăpada e intactă, necălcată în picioare. Nu este încă ora la care oamenii să iasă, ca să meargă la petrecere. E linişte deplină. Totul a înţepenit între graniţele albe ale zăpezii. Crengile nemişcate ale pomilor sunt ca nişte acadele presărate cu zahăr pudră. Încărcătura-i prea mare şi din când în când cade împrăştiată într-o pulbere fină. Infinitezimalele ace din gheaţă, reunite artistic în minuscule steluţe, se reped înghiontindu-se unul pe altul, spre a se proteja la adăpostul stabilităţii pe care le-o oferă pământul. Rar de tot trece câte o maşină, pe care nici n-o auzi, zgomotul ei fiind înăbuşit de moliciunea pufoasă a zăpezii. Doar gazele de eşapament spurcă atmosfera purificată.

Lora abia aşteaptă să ajungă croitoreasa cu rochia ei cea nouă. Şi-a dorit atât de mult această rochie, nu din cochetărie deşartă, ci pentru ca să fie frumoasă. Frumoasă pentru soţul ei.

Sunt căsătoriţi de patru ani. S-ar zice c-au făcut-o din mare dragoste. De dragostea ei e foarte sigură. De a lui Voicu începe a avea unele îndoieli. Încearcă să le alunge, să-şi argumenteze ea, ei însăşi că fantazează, că e isterică sau paranoică, cum obişnuieşte Voicu să o catalogheze, atunci când găseşte destul curaj să-i spună ce gânduri o bântuie şi-o chinuie. Ar vrea ca el să-i spună lucruri frumoase, să vadă ea că încearcă s-o convingă că ce-i trece ei prin cap sunt simple fantezii prosteşti, că aşa se întâmplă când iubeşti: ţi-e teamă să nu pierzi ce e al tău, dar că nu e cazul în ceea ce-i priveşte. Lora îşi doreşte s-o mângâie, s-o drăgălească, s-o răsfeţe cu dulcegării pe care ea să le soarbă dintr-o răsuflare şi să uite cu totul de impresiile care i-au bulversat liniştea de la o vreme încoace. În loc de asta, el se enervează, ţipă şi, dacă ea n-ar tăcea, scandalul ar fi gata. Acum simte că e necesar să facă ceva, să găsească o tactică prin care să-şi recucerească soţul.

-Tu ce-mi stai ca o pupăză la expoziţie acolo-n geam? Nu te îmbraci? Acuş sosesc invitaţii. Doar nu-i primeşti în halat. Sau e o petrecere în pijama şi eu nu ştiu?

-Aştept să-mi aducă rochia. N-a terminat-o la timp.

-Ar fi trebuit să mă aştept. Eşti împiedicată ca întotdeauna. Nicio rochie de revelion nu eşti în stare s-o ai gata la timp. Îmbracă-te cu ce ai, doar nu stai într-o rochie.

-Asta e nouă şi-i de gală. Să vezi ce frumoasă este. O să-ţi placă.

-Ce să spun! Ăsta-i singurul lucru pe care-l aştept pe ziua de azi. Pune ceva pe tine, acolo, tot una e.

Ochii Lorei se umplu de lacrimi. Se forţează din toate puterile ca să nu-şi dea drumul la plâns. Undeva în creierii ei se încrânceneză ceva atât de tare, ca şi când ar strânge din măsele, încât reuşeşte performanţa de-a-şi pune oprelişti.

„Stai calmă, nu-ţi da-n petec. E normal să fie nervos. E atât de târziu şi eu..."

N-ar trebui să se forţeze chiar aşa de tare, fiindcă dragul de Voicu nu-i are grija. A grăit ce-a avut de grăit, basta! Nu-şi mai sparge capul mai departe. Ce dacă a jignit! Doar e adevărat, nu?! Dacă ea se simte jignită şi vexată, nu-i el de vină. Să-i fie de bine!

Se întoarce nepăsător spre oglindă ca să-şi facă nodul la cravată. Nu reuşeşte. Ca de obicei. Tot ca de obicei o cheamă pe Lora:

-Hai şi leagă-mi nenorocita asta de cravată, că nu-mi iese. Fir-ar al naibii de nod, să fie cu cine l-o inventat! Mişcă odată, ce dormi pe tine?! Ne apucă Anul Nou în fundu' gol!

Parc-ar fi opărit-o cu apă fiartă. Îi vine să-l ia şi să dea cu el de pământ, ca să se spargă precum un dovleac copt. Cum asta nu-i posibil, tace şi se execută. Îi leagă nodul la nenorocita de cravată. Domnul e gata ferchezuit, nevoie mare, ca un cal de paradă. Dichisit, aranjat, pomădat, parfumat ca o cocotă de lux. Şpreiat.

Soseşte şi rochia. În ultimul moment, dar soseşte.

O îmbracă cât poate de repede. Se uită în oglindă. Zâmbeşte. E o rochie frumoasă şi-i şade bine.

Lora e o drăgălăşenie de femeie. E stilul mignon. Mărunţică, subţirică, talie minusculă, sâni proporţionaţi, ca doi pui de harbuz abia îmbobocit. Fermi, bine conturaţi în corsajul din dantelă albastră al rochiei, zâmbesc nurlii, împungând din cornițe opoziţia decentă a bluzei. Fusta cloşată e din catifea subţire şi alunecoasă de mătase, în aceeaşi nuanţă de albastru, un albastru jandarm. Faldurile line se ondulează în jurul coapselor bine construite şi a pulpelor desenate cu artă deasupra unui picior mic, ca de japoneză, încălţat în pantofi simpli, eleganţi, cu toc cui.

E fină şi delicată Lora ca un bibelou de porţelan aşezat pe o consolă din lemn de nuc.

Are o faţă dulce, de păpuşă, ochi căprui şi păr ca din mătasea porumbului. E strâns într-un coc de bucle. Ultima modă.

Se tot învârteşte în jurul lui Voicu, doar, doar o s-o observe şi să-i facă un compliment. Aştepta atenţia lui ca rătăcitul în pustiu un strop de ploaie.

Voicu, nici gând. Se tolăneşte într-un fotoliu şi deschide televizorul.

-Adu-mi ceva de ronţăit, că mi s-a făcut foame.

Nici te rog, nici du-te dracului.

Lora încetează să se mai firfilească în jurul lui. Îi aduce nişte covrigei, apoi se propteşte de canatul uşii şi aşteaptă.

„De ce nu vin odată, ca să înceapă bâlciul. Cât am aşteptat petrecerea asta şi câte am sperat de la ea, dar acum mi se pare o cacialma pe care, iaca, aştept s-o văd terminată, încă înainte de-a începe. Poate că şi eu sunt dificilă, iar Voicu are dreptate când spune că-s o pacoste şi că nu ştiu să fiu femeie."

Soneria. Primii musafiri.

-La mulţi ani!

Pupături şi îmbrăţişări. Zâmbete. Între bărbaţi, bătăi pe spate. Repetate de două, trei ori. Se aude fiecare plesneală. Sonoritatea conferă greutate. Ei sunt cei puternici. Sunt bărbaţii. Masculi mulţumiţi de ei înşişi. Importanţi. Cei mai importanţi.

-La mulţi ani şi vouă! Cum o duci bărbate?! Tot mare şi tare?!

Zâmbete maliţioase.

-Hei, bătrâne! Merge, merge, nu mă plâng. Turaţie maximă.

-Poftiţi. Intraţi. Am pus masa aici, e mai lângă bucătărie, iar dincolo am lăsat liber, ca să putem dansa.

Se adună toţi. Masa e plină de bunătăţi din care abia ciugulesc. Sunt super sătui. Plini până la refuz. Au mâncat toate sărbătorile până n-au mai putut. Sunt ghiftuiţi. Nu mai merge. Câte un pahar, acolo, pentru bună dispoziţie şi ajutor la digestie.

-Uah!, se dă tot paharul peste cap dintr-una.

- Wisikiul ăsta topeşte tot, se dă intenţionat în stambă cu pronunţia o voce bine dispusă.

-Nu, nu vreau tărie. Un pahar de vin. Negru, te rog. Spală tot. Alunecă de n-ai văzut.

Nu sunt mari băutori, dar îi ajută să fie cu chef. Nu sar calul. Devin doar relaxaţi. Uită de treburile şi obligaţiile zilnice.

Două scaune la masă au rămas libere.

-Cine mai trebuie să vină?

-Familia Hulpe.

-Cine-s ?

-Cunoştinţe de-ale lui Voicu. Cu ea lucrează împreună la fabrică.

-Şi bărba-su?

-El e poliţai. Un băiat bun. Tare moale. Nu se potriveşte cu meseria. Face muncă de birou. Hârţogar.

Trupa lor e veche. Se ştiu toţi din liceu. Mai puţin cu Hulpeştii, care-s prospătură. Ei, ceilalţi, vechii, au menţinut relaţiile şi pe tot parcursul facultăţii. Se cunosc unul pe altul, mai bine decât îşi ştiu propriul buzunar. De ani de zile se întâlnesc numai ei de ei, aceiaşi. Niciun intrus n-a pătruns până acum. Vreo doi se uită cu înţeles unul la altul. Nu mai e nevoie de alte explicaţii. Ea lucrează cu Voicu!

Soneria. Apare o individă plină de vervă. Se mişcă cu intenţia vădită de a-şi scoate în evidenţă formele planturoase. Nu este înaltă şi se bucură de rotunjimi care-o fac dolofană. Rotundă ca o minge. Poartă o rochie neagră, extrem de mulată, ultramini, cu un decolteu atât de adânc încât jumătate din sâni dau pe dinafară. Pe buze, ruj aprins, depăşind marginile gurii, ca la clovni, ochi pictaţi din abundenţă. Scurt spus: vampă. E însoţită de un bărbat tăcut şi mărunţel. Sărmanul se pierde pe lângă ea. Se volatilizează instantaneu. Se face nevăzut de şters ce este. Automat toţi îl ignoră. Ea se face foarte prezentă, în special auzită. Intră în plin vizor. Nu are nevoie de nimeni ca s-o prezinte. Ia iniţiativa fără rezerve:

-Alina, pentru toată lumea. Nu sufăr politeţurile. Îmi pare bine! Tu cine eşti? Stai uşor, numai pe rând.

Am să fac un efort să vă înregistrez pe toţi.

Râde amuzată.

- Ha?... E bună, nu? Să vă înregistrez!

După ce trece în revistă toţi bărbaţii, le vine rândul femeilor. Le tutuieşte din prima.

-Ce atâtea marafeturi?!

Se învârte cu repeziciune, le trece în revistă cât ai clipi pe toate doamnele şi se întoarce la bărbaţi.

-Ce faci, frumosule? Nu ne-am văzut de câteva zile. Spune că nu ţi-a fost dor de mine!, se pisiceşce pe lângă Voicu şi, frizând nepăsarea, îl mângâie pe obraz, ca-n treacăt.

El se scurge de plăcere şi de important ce se simte. Aruncă priviri pline de sine celorlalţi confraţi din tagmă:

„Aţi văzut, măi? V-ar plăcea şi vouă, nu?”

-E un şef grozav. Nu l-aş schimba pentru nimic în lume, dragul de el. Nu-i aşa, şefu'?

De data asta se ridică pe vârfuri şi-l pupă pe acelaşi obraz. Voicu radiază de încântare. Îi pupă mâna prelung, îndoit în două, din şale.

-Ce ziceţi, nu-i grozavă?!

Stânjeneala lasă loc doar la nişte acceptări nesigure din cap.

-Haide, la masă cu voi! Dacă vouă nu vă e foame, mie mi-e o foame de lup, invită Lora cu voce prefăcută. Azi n-am mâncat toată ziua. Mi-am lăsat loc pentru acum. Practica nu-i dovedeşte vorbele. Se vede cum înghite cu noduri câte un fir anemic de salată, care, de firav ce este, de abia se ţine agăţat în furculiţă.

-Aşa-i că-i grozavă?!, repetă Voicu întrebarea la urechea vecinului, un vechi prieten. Uite numai ce sâni are. Bestiali!

-Taci naibii, că se aude. Strici toată seara. Abţine-te, tembeloidule! E şi nevastă-ta aici.

-Na, şi? Asta mă iubeşte aşa de tare, că nu pricepe nimic nici dacă mă vede cu alta-n pat. De fapt ce vrei? Nu fac nimic. Să-ţi spun una. P-un individ îl prinde nevasta cu amanta în pat, iar el se răţoieşte la ea:

-Ce-ţi trebuie, muiere. Vezi tu că-i fac ceva? Abia mă pregătesc. Ce dacă-s cu ea sub plapumă? Dacă n-am atins-o, n-am atins-o. N-ai motiv să faci pe nebuna! Nu m-ai prins făcând nimic. Aşa că... vezi ce zici!

-Ha, ha! Nu că-i bună?, se amuză copios Voicu.

Conlocutorul se preface cum c-ar gusta poanta şi râde, dar râde mânzeşte.

„Voicu ăsta-i imposibil. Dă-o-ncolo! De faţă cu nevasta. Lora-i fată inteligentă. Sigur s-a prins deja. Pe deasupra-i şi dulce foc. Voicu-i un bou! Uite ce finuţă-i! Zici că s-ar topi toată-n tine. E ca o păpuşă. Să te tot joci cu ea. Tâmpitu'!”

Orele trec, vine miezul nopţii, se deschide şampania, pocneşte, se închină paharele. Începe dansul. Se stinge candelabrul şi se lasă numai câteva spoturi prin colţuri.

Voicu se repede ca un năuc la Alina. O lipeşte de el. De-abia se pot mişca de strânşi ce sunt. Îşi pune capul pe un sân. Închide ochii. Pe faţă i s-a aşternut o mutră de extaz tâmp.

Unul dintre băieţi, cu prezenţă de spirit, o dansează pe Lora. Are grijă să o ţină tot timpul cu spatele spre Voicu, ca s-o protejeze. Pe ea, nu pe el.

„El e un măgar. Nu se face aşa ceva. Şi lucrurile astea se fac cu limită. Au şi ele nişte reguli de respectat. Tâmpitul se dă în stambă-n văzul lumii. Ne face de rahat toată tagma.”

Melodia se termină. Voicu, nici gând să se desprindă un milimetru de pieptoasa lui.

Lora se scuză şi fuge din încăpere. Se mai opreşte doar în baie, unde trage, pe înfundate, o porţie zdravănă de plâns. Se dezbracă de rochia cea nouă şi frumoasă. O aruncă furioasă în coşul cu rufe murdare. Se îmbracă cu ceva de toate zilele. Cu o azvârlitură nervoasă aruncă din picioare, unde se nimereşte, lovindu-i de pereţi, şi pantofii cei eleganţi. Unuia i se rupe tocul. Ei nici că-i pasă. Îşi vâră picioarele într-o pereche de papuci de casă, pe care-i târşâie după ea.

„Oricum, n-are niciun rost.”

Iar pentru ceilalţi:

-Mă simt mai comod aşa.

Nu-şi reface nici machiajul. N-o interesează de nicio culoare. Îşi târăşte picioarele îngreunate de dezamăgire în jurul mesei pe care o debarasează. Va aduce tortul. Poate că, după aceea, lumea va pleca. Ea nu-şi doreşte nimic altceva decât să rămână singură şi să nu mai vadă pe nimeni. Să nu mai vadă mutrele stânjenite şi compătimitoare ale prietenilor, care încearcă, în diverse moduri, să-i distragă atenţia. Parcă poţi să distragi pe cineva de la aşa ceva?!

„Rahat!... Rahat!... Rahat cu perje!"

În sfârşit se face ora trei şi jumătate. Acuş e dimineaţă, deşi, pentru Lora, timpul trece cu încetinitorul. Încep să plece unul după altul. La plecarea Alinei, Voicu o îmbrăţişează fără ruşine, în faţa tuturor. Doar nu face nimic! Nu? Se poartă frumos cu o subalternă, ca să nu se simtă săraca mai prejos, pentru că ea e o simplă slujbaşă cu zece clase, faţă de toţi ceilalţi, care sunt diplomaţi, absolvenţi de facultăţi.

-Pa, frumosule! Ne vedem la lucru. Merci pentru invitaţie. M-am simţit minunat. Merci, Lora. Eşti o scumpete! Pa-pa! Pa! Pa şi pu! Ne mai vedem.

„S-o crezi tu!", îşi îmbibă Lora gândurile în otravă.

Pleacă.

„Doamne-ajută!"

Lora se duce cu viteză în pat. Se întoarce cu faţa la perete, ca să fie cu spatele la partea de pat a lui Voicu. Nu vrea să-l vadă-n doi ochi. Îl aude fluierând în baie, bine dispus. Când iese, are doar un prosop învelit în jurul brâului. Îl azvârle de pe el în mijlocul covorului şi se vâră lângă ea. O apucă cu putere peste mijloc şi o trage aproape, lipind-o de el. Simte împotrivirea încordată a Lorei, dar n-o slăbeşte din strânsoare. O ţine cu forţa, zvâcnindu-se în spatele ei. Este evident că-i arde de hârjoneală. Lora se face şi mai mică şi stă rigidă. Simte cum urcă-n ea o greaţă copleşitoare. Vrea să se ridice, dar el îi ia, în chiar acel moment, sânii în căuşul palmelor şi-o sărută pe ceafă.

-Ce sâni mici ai. Nu poţi să faci ceva ca să-ţi crească mari? Îmi place să pun capul pe sâni mari şi să dorm pe ei, ca pe o perină.

Lora se smulge cu bruscheţe şi aleargă ca din puşcă, pe uşă afară. Din baie se aud icnetele ei, cum îşi varsă stomacul întors pe dos.

-Na, poftim! Acum şi-o găsit! Precis a mâncat ca proasta. Fir-ar! Fir-ar! Tocmai acum! Fir-ar!

Voicu loveşte nervos cu pumnul în salteaua patului.

-Şi nu mai termină odată, să vină înapoi! La naiba! Îmi piere tot cheful!

-În acel moment m-am trezit şi eu, incredibil, cu o senzaţie acută de greaţă, îşi continuă Femeia relatarea. Era trecut de două noaptea. Mi-am făcut un ceai, am mai citit un pic, apoi am adormit la loc. Visul mi-a revenit. Dar, de data aceasta, protagonişti erau o Lora îmbătrânită, cu faţa ridată de o dantelărie fină, precum ţesătura pânzei de păianjen, dar cu o privire senină. Un Voicu burtos, masiv şi cărunt. Era ziua lui. Se făcea că numai eu eram invitată. Ceilalţi, doar membri ai familiei. Băieţii lor cu nurorile şi nepoţeii. O fetiţă şi doi băieţei. Fetiţa, copie fidelă a Lorei. Lora copil zâmbea dulce dintr-o fotografie făcută nu pe hârtie fotografică, ci pe o bucată de marmură. Pusă pe consola bufetului din bucătărie. Lângă ea, fotografia nepoatei. Cap tăiat, ce mai! Lora în tălpi.

-Hai să vezi ce salate bune a pregătit bunicul. Toată mâncarea el a făcut-o. Eu l-am ajutat să pună masa, mi se adresează micuţa, care mă consideră o bună prietenă a ei, iar eu mă simt flatată foarte.

-Frumos aţi aranjat masa. Bravo! Îţi place să stai cu bunicul?

-Daaa! El se joacă şi îmi citeşte poveşti. Azi am dansat amândoi.

-Hai, păpuşă, dansează-ne un pic, să vadă şi ea ce frumos dansezi tu, zice Voicu plin de mândrie. Să vezi ce graţioasă e. Aşa de frumos dansează! Şi-i tare deşteaptă. Nu-i aşa că-i frumoasă? Seamănă cu babă-sa. Este?! Lora întotdeauna a fost frumoasă şi deşteaptă. Am o nevastă pe cinste. Este că asta mică-i grozavă?! E copia fidelă a Lorei. Sper să rămână aşa şi când o fi mare. Or să moară bărbaţii după ea.

Dacă îl înţepi cu acul, face fâs de mândru şi de umflat în pene ce-i.

* * **

-Acesta a fost visul care m-a indispus. Ţi-am spus că nu-i mare lucru. O prostie.

-N-aş zice că-i prostie. Dar mai bine să schimbăm subiectul. Am o propunere. Ca să nu fim singuri de sărbători anul acesta, ce-ar fi s-o ştergem împreună la munte. Eu am o cabană acolo. N-am mai fost de mult. Nu e luxul de pe lume, dar avem paturi comode, sobe bune, lemne din belşug şi boiler la baie. Ce spui? Ţi-ar surâde?

-M-ai luat prin surprindere. Cred că mi-ar plăcea. Dar ştiu eu? Ce să zic? Nu m-am aşteptat. Eu cu tine? Noi doi? Sigur că mi-ar plăcea, dar... Mă laşi să mă mai gândesc?

-Nu. Nu te las. Haide, vino cu mine! Promit să fiu cuminte! Spun zău c-o să fiu cuminte!

Duce mâna în dreptul inimii. Pe jumătate în glumă, pe jumătate serios:

-Jur c-o să te fac să te simţi bine. Spune da!

Bărbatul are priviri rugătoare. Dacă s-ar uita în oglindă nu şi-ar crede ochilor, că este el, cel care imploră o femeie.

O clipă de tăcere. Pentru Pavel, lungă cât o zi de post.

-Da.

Pavel trage-un chiuit şi-şi azvârle pumnu-n sus a victorie.

Ca un copil, gândeşte Femeia, cu sufletul înmuiat de tandreţe.

-S-a făcut! O să vezi...! O să vezi!

Ea zâmbeşte amuzată de reacţia lui. Îi pune un deget pe gură.

-Şşştt!

Globusz® Publishing

BĂRBATUL

Zis şi făcut. Ea acceptă şi se duc în vacanţa plănuită de Pavel.

După ce se întorc, într-o după masă târzie, Leli îi face o vizită, moartă de curioasă, cum şi ce s-a întâmplat.

-Ei, cum e?

-Ce, ei? Ce, cum e?

-Auzi, nu fă pe proasta! Cum a fost cu Pavel în vacanţă?

-Bine. Normal.

-Hai, nu fii... Dă-i drumu' şi povesteşte.

-Ce să povestesc?

-Cum ce? Tot. Doar n-aţi stat să vă uitaţi pe pereţi, muţi ca pământul şi nemişcaţi precum stana de piatră. Nu mă fă să te rog în genunchi şi nu mă mai fierbe aşa la foc mic, doar ştii că nu mai pot de curiozitate. Fă bine şi-ţi dă drumu' la gură. Măcar atâta merit după ce că eu te-am dus la el. Acum nu-mi fi ingrată!

După o tocmeală cum scrie la carte, până la urmă, văzând că nu poate să scape de Leli, se lasă înduplecată şi începe a povesti. Pe măsură ce se cufunda în amintiri, se lasă tot mai furată de ele, iar Leli vede surprinsă cum prietena ei trece în altă lume, lumea ei, retrăind cu intensitate tot ceea ce i s-a întâmplat. Ce-i drept, a presupus că ceva, ceva tot se va lega între ăştia doi, dar nu s-a gândit că asta-şi va prinde urechile chiar aşa de tare.

„Oare ea realizează cât de îndrăgostită este? Dacă nu, sigur nu eu voi fi aceea care-i va deschide ochii."

-Văd că nu scap de tine. Ascultă:

-Am plecat cu maşina lui Pavel. Spre seară am ajuns în oraşul de la poalele muntelui. S-a nimerit să fie exact seara când a fost uns capitală a U.E. pentru un an. Mare festin, mare, cum e şi normal să fie. Ne-a primit un fost coleg de facultate al lui Pavel, Andrei. A fost bucurie pe capul lor, al băieţilor, nu glumă. Nu se mai văzuseră de nişte ani bunicei.

Am ieşit în piaţa mare, ca toată lumea, deşi noi doi ne simţeam puţin cam obosiţi după drumul cu maşina. Pe şosea a fost o fojgăială de nedescris din ambele sensuri şi o grămadă de nebuni, care-ţi solicitau la maximum atenţia şi reflexele, dacă nu voiai să ajungi, în cel mai bun caz, în şanţ cu o roată sărită şi câteva buşituri care să lase în urmă cucuie şi vânătăi oribile. Cu toate astea prea era istoric momentul ca să nu-l trăim pe viu şi să stăm în casă ca mumiile în sarcofag.

Eu sfârâiam de nerăbdare să văd şi naţia noastră manifestându-se ca unionistă, să mă lămuresc dacă e valabilă vorba „unde dai şi unde crapă", fiindcă fusesem nu demult prin teritoriile înveterate deja ale marii Europe Unite şi puteam să fac comparaţia la cald.

Capăt limbariţă şi tot drumul până la locul festinului, îi îmbăt de cap pe însoţitorii mei cu poveşti cum îmi vin la îndemână, poate că mai fără cap şi fără coadă, dar mi-era aşa de bine că mă aflam acolo împreună cu Pavel şi că ne aştepta o mini vacanţă împreună, încât am devenit euforică şi mi-a mers gura ca moara stricată:

Într-o zi binecuvântată, stăteam aşa, la o şuetă, cu o prietenă. Prietenă, prietenă, de suflet, nu de cea de jucărele, care dispare ca măgarul în ceaţă taman când ai mai mare nevoie de oareşce sprijin ca să te poţi ţine tare şi să nu te prăvale vreun pârdalnic de taifun iscat de controverse democratice sau, mai poţi şti?, ce altă nevoie care te ajunge ca trăsnetul din pur senin.

Din flecăreală-n flecăreală, brusc îmi dau seama că n-aş fi fost chiar o ratată ca arheolog, căci, săpând prin vieţile de amintire ale strămoşilor şi-ale farmecului nostalgic al copilăriilor noastre de la ţară, descopăr un neaşteptat fir de rubedenie cu doamna în cauză. Mă bucur, pentru că mi-e dragă persoana. Întotdeauna am socotit că legăturile de suflet dintre oameni au valoare de tezaur. Da, cine să mă creadă?! Am constatat, nu o dată, că, atunci când mă lua gura pe dinainte şi peroram pe această temă, căscatul interlocutorului, mascat cu efort şi neplăcere, îşi făcea repejor loc la rampă. Am renunţat, preferând să mestec gustul de pelin rămas pe urme.

Identific, prin nou descoperita mea verişoară, încă doi veri, unul în Germania şi altul în Elveţia. Uau!...

Oamenii vin adesea în ţară, nevestele mă plac, aşa că mă aleg cu invitaţii.

În Germania am mai fost, n-aş zice că nu m-aş mai duce, dar ţara cantoanelor, a băncilor şi a

ceasurilor!... Cu cuc să fie?! Simt impulsul de-a mă convinge cu ochii mei.

Ne câcâim ce ne câcâim, simpatica de vară-mea şi cu mine, mai mult de formă şi ruşine, să nu creadă lumea că suntem nişte ne..., ne..., ne ce, de fapt? Ceva ne... tot ar trebui să fim de vreme ce abia aşteptăm nesăţuite să plecăm, să punem stăpânire pe casa şi pe timpul oamenilor, în loc să ne înscriem frumuşel în vreo excursie, pe banii proprii. Da', na, bogdaproste! A fost să fie!

Ne-am decis să mergem cu autobuzul, pentru că punga mea cârpocită, umplută de la bugetul de stat, nu permite ceva mai de rang, iar a ei aşişderea, o uşuratică fără seamăn, iubeşte mai mult să simtă cum îi suflă vântul prin poale decât să-şi adune băierile ca să fie pregătită pentru a primi cu nelimitată recunoştinţă gravitaţia serioasă a viitorului leu greu.

Mergem ce mergem ca voinicul din poveste, cu genunchii la barbă, făcând stază şi glezne, buciume. Cine-i de vină că nu ne-a dat nimeni cu ghemul în cap când am fost copile şi-am crescut de-avem catalige-n loc de picioare?! Oprim rar, doar pentru nevoi stringente, demult trecute de termen. Ajungem la graniţa româno-ungară. Na! Dac-am vrut pauză, acum o avem şapte drăgălaşe de ceasuri încheiate. Gândim c-o fi cea de pe urmă, doar am pătruns pe elevatul teritoriu U.E. Adio vămi şi vămuiri. Răsuflăm uşuraţi când ne apropiem de austrieci, da', surpriză! şi aceştia-şi fac de lucru cu noi două ore. Nu chiar cu noi, cu autobuzele dinainte, unde se găsiseră cevaşilea nereguli. Că de ce-am fi noi, românii, curaţi şi nu ne-am întina numele cu nişte cartuşe de ţigări peste porţia reglementară sau ca unul, expulzat pentru niscai năzdrăvănii neortodoxe, care are interdicţie de intrare pe teritoriul austriac, doi ani?! Numai că pe el îl mănâncă tălpile şi nu şade locului până la termín, cu accentul pe i, îşi ia desaga-n băţ cu două luni mai devreme, crezând că-i dă deşteptăciunea pe dinafară şi poate să le tragă cacialmaua vameşilor unionali. Ţi-ai găsit! Nici nu mişcă bine aceia un deget, că pârdalnicul de computer şi scuipă foc pe nări şi mi ţi-l spurcă pe toate feţele. Îl coboară din autobus, rămâne cu papornițele în jurul lui şi cu buzele umflate, în plină vamă. Stătea ca cioara-n par. Nu era mai bine să cate prin dosul şurii de-acasă un strop de răbdare, să amâne o nimica de opt săptămâni, să nu se canonească şi pe el şi pe noi pe de-a pomană? Să nu mai vorbim de nume, renume şi de dusul buhului cum că românii, aşa şi pe dincolo! Ne-om învăţa vreodată minte? Stau şi cuget. Am şi vreme, că de-acum mergem întins, nu mai e pui de punct de frontieră pe undeva. S-au topit toate în desăvârşita armonie a UE. Şi vămile şi vameşii cu-ncruntătura-ntre sprâncene şi toate neregulile şi scursorile din lume. Doanme ajută că s-au dus pe pustii toate cele rele!.. Mă mai înţeapă jenant un cui de „de ce?" De ce între Ungaria şi Austria? Doar Ungaria a fost acceptată ca părtaşă la întregirea „Pământului Făgăduinţei"?!

Ajungem euforice - cum altfel! - după 31 de ore de călătorie cu autobusul. Nu-i bai, dormim buştean o zi şi apoi o luăm din loc cu o frenezie dementă. Valea Rinului şi magnificele sale castele. Stânca lui Lorelei, potop de aşezări cu flori pe la toate ferestrele, fiecare fir egal cu celălalt, bag seamă, urmare a unei educaţii în care uniformitatea e soluţia perfecţiunii. Pitici, raţe, gâşte, iepuraşi, căprioare, cerbi, broaşte şi alte lighioane din gips, frumos vopsite de jurai cu mâna pe biblie că-s vii, populau nelipsitele grădiniţe din jurul caselor care toate păreau zugrăvite, nu alaltăieri, ieri. Munţii Pădurea Neagră, greoi şi încruntaţi, cu hlamida de brazi de un verde atât de închis, de chiar par negri. Pe un stei o capră de munte neadevărată, meşterită din nu ştiu ce, străjuia incitarea curiozităţii trecătorilor cu veleităţi turistice. Izvorul Dunării, între o biserică şi un castel privat, în mijlocul unui orăşel cochet. Nordul, cu oraşe vechi şi turnuri ascuţite ca ţurturi acoperiţi cu dantelă făcută din igliţă!

La o zvârlitură de băţ de casa vărului meu e Luxemburgul cel minuscul. Tragem o fugă şi până acolo, trecem ca prin brântă, control de frontieră, ioc. Domneşte încrederea reciprocă, deplină. Doamne, bine mai poate să fie! Tragem cu ochiu' cum stau lucrurile pe acolo, n-avem noroc să nimerim deschis pentru public Palatul Ducal, nu-i nimic, îl vedem pe dinafară, tot e mai mult decât nimic. Spre alungarea frustrării, fac o poză, cât pot de artistică, santinelei de la intrare. Băiatul nu comentează. Stă ţeapăn.

Urmează, tot fără insemne de oprelişti la graniţă, o vâjâială de două zile cu drum cu tot, la Paris. Pentru o excursie mai pe-ndelete, ne striga buzunarul că nici nu intră-n discuţie. Încercăm să cuprindem cât mai multe, ne plouă zdravăn şi, arătând ca doi şoareci muraţi, sărim printre şi peste băltoacele de la Tuileries, ca să mai prindem şi un colţ de Luvru. Cu sufletul la gură ajungem la Sacre Coeur, cu toată pioşenia admirativă simţim că suntem oameni şi avem nevoi fiziologice stringente, mergem la locul potrivit, intrăm, dar e cât p-aci să nu mai ieşim, pentru că încuietoarea era prea sofisticată pentru minţile noastre de trăitoare ale estului. Unde mai pui că n-am putut dibui nici un mecanism de tras apa, cum se cuvenea să facă nişte persoane civilizate ca noi. N-avem ce face, o lăsăm baltă, ieşim şi abia după ce s-a închis automat uşa cea deşteaptă-n urma noastră, auzim cum şi mai deşteapta de instalaţie îşi face toaleta, spălându-se de una singură, fără ajutorul nostru, care să trebuiască să tragem sfori pentru asta. Zburăm ca-mpinse de dinapoi de un taifun turbat, prin Moulin Rouge, Champs Elysée, pe sub Arcul de triumf, Nôtre Dame. Place Concorde, o minune, pe mine mă lasă cu gura căscată, numai bună să intre musca, dar cu sufletul trepidând de încântare. Nu mă mai satur de privit şi fotografiez de-o sută de ori, din toate unghiurile posibile şi în toate umbrele de lumini. Alergăm hăbăuce prin Montmartre, ca să nu ne scape ceva, vai de capul nostru, câte ne-au scăpat! Prindem în ultima clipită un vaporaş sărind ca mingea de pe chei pe punte, ne trântim realmente pe câte un scaun, ne tragem sufletul şi savurăm minicroaziera pe Sena, care nu este cu mult mai distinsă decât Dâmboviţa. Sticle goale de suc se desfătau înotând fericite pe suprafaţa apei de o claritate îndoielnică.

În plină zi, vestitul simbol a vestiteii capitale, Turnul Eiffel, nu-mi place nici de frică. O adunătură

urâtă de fiare vechi şi ruginite. Seara însă, când urâţenia fierotaniei se ascunde sub voalul întunecat al serii, iar luminaţia feerică îl scaldă-n umbre ocrotitoare, totul se transformă şi pare decupat din cartea magică a unei vrăjitoare. Mai e şi fântâna arteziană din faţa lui, care-şi joacă apele într-un balet incredibil. Dintr-odată te simţi uşor ca fulgul şi-ţi adori propria viaţă.

Parisul!!! Am făcut-o şi p-asta! Cât am apucat să vedem din el, nu contează. Am fost la Paris? Am fost.

O noapte de somn e chiar prea mult, iar ne alungă musca ţeţe, ca pe nefericita Io, şi trecem de această dată printr-un mic, elegant şi paşnic punct de frontieră, cu o singură persoană în ghereta oficialului. Nu-şi ia paharul cu apă rece de la gură, în timp ce ne face semn cu mâna să trecem. Îmi dau seama că ne-ar zâmbi, dar în atari circumstanţe, nu poate, bietul de el. Buun! Ne ia minţile cascada Rinului, magnifică şi atât. Alpii ne taie răsuflarea şi ne-nfundă urechile. Ne batem cu zăpadă la peste 2.000 m, ca peste o jumătate de oră, sau, mă rog, poate nu chiar, ne scăldăm în undele Lacului Maggiore, în partea italiană, că doar nu era să ne bem cafeaua în Elveţia, dacă se putea şi în Italia! Ne dau aceia o chişchineaţă de păhăruţ de unică folosinţă, cu două degete de licoare pe fund, tare de trăznea, şi ne iau rapid piuitul. Ne întoarcem la Berna, mai mergem la Basel să vedem odoarele lui Tutankhamon, aduse în Europa după o groază de ani, căscăm ochii la o mulţime de alte cele, care mai de care, ultra cunoscute, descrise şi prezentate în diverse moduri şi modalităţi, aşa că basta, îmi permit doar să-mi mai aduc aminte de tabla de şah mare cât o mini piaţetă, desenată direct pe asfalt, sub nişte pomi seculari, cu piese mari de trebuia să fie luate în braţe la fiacare mutare. Dublu sport, al minţii şi al trupului, ridicare de greutăţi. Perfect! Mens sana in corpore sano. Câte găselniţe o mai fi născocind buclucaşa de minte omenească, până va fi să mai subziste pe Terra, dacă nu se va întrece pe sine cu poluarea şi alte aşişderea nocivităţi care s-o dea gata?!

Fuuff! Simt că, ce e prea mult, strică. Vreau acasă. Pornim. Pornim cu groaza orelor de drum. 1.800 de Km bătuţi pe muchie. Trecem, vânt, prin Germania, sesizăm că suntem în Austria doar din cauza atmosferei mai blânde şi patriarhal cuminte, caldă ca pâinea atunci scoasă din cuptor. Trece şi asta şi iar ne trezim faţă în faţă cu cuştile de la vama dintre Austria şi Ungaria. Stăăm. Trecem hopu până la urmă. Străbatem pusta. Altă graniţă, a noastră, alt stat la vamă. Alt hop. O vizită la toaleta unde, contra a cincisprezece mii de lei, puteai să te autoserveşti, cu porţia, fireşte, din sulul de hârtie igienică păzit de casieriţa care stătea cu ochii-n patru, şi să tragem de robinete la chiuvetele care tocmai sufereu o criză de bâţâială şi se bălăngăneau în toate direcţiile, refuzând categoric să-şi facă datoria. Bag seamă c-au rămas în urmă sofisticăraiele acelea unde colacul toaletei se apuca de unul singur să e învârtească-n jurul axei sale, supunându-se frecuşului pe care i-l trăgea o perie apărută din neant, pentru a le păstra freş şi cu dezinfecţia la zi! Ce, se jucau de-a ţara-n bumbi, acolo?

În sfârşit, acasă. Îmi doream să dorm trei zile şi trei nopţi. Am visat frumos. Frumos de tot. Eram în vacanţă, cutreieram lumea-n lung şi-n lat, lin, fără hopuri. Mă trezesc. Plec să-mi văd fetiţele. Eu le-am botezat. Sunt o nebunie! Le-am adus cadou, printre altele, câte un dispozitiv de făcut baloane de săpun. Cu ele au făcut praf bucătăria bunicii lor.

Ce vreţi?! Baloane de săpun!

Şi uite aşa m-am vânturat eu prin U.E.

Dar asta nu e tot. Să vă mai spun una:

Ridic receptorul să dau telefon. Zbârnâie. Cineva ridică receptorul.

-Agenţia.

-Aveţi curse Timişoara- Athena?

-Da.

-Directe?

-Nu.

-Adică?

-Timişoara-Bucureşti, escală, Bucureşti-Athena.

-Cât e pauza dintre zboruri?

-Cincizeci de minute.

Îmi pierd răbdarea.

-Pot şti exact ce şi cum, vă rog?

-Păi, ce doriţi?

-Tot.Orarul, costul, sunt suficiente cincizeci de minute? Cine mută bagajele?

-Da, vă aşteaptă. E aceeaşi companie. Cu bagajele n-aveţi treabă.

„O.K." Cumpăr biletul. Apoi aflu de la alţii că nu aşteaptă. Pisez agenţia: "Aşteaptă sau nu aşteaptă? N-am chef de surprize."

-Haideţi, doamnă, fiţi serioasă!

Pac scurt de receptor trântit. Pe banii mei. Asta, da, democraţie. Fără consecinţe. Pe la alţii eşti liber să faci cum te taie capul, dar plăteşti de greşeşti cumva. Mă rog!

În aeroport, checking.

-E-n regulă. Vedeţi să vă ridicaţi bagajele la Bucureşti. Cred că e un autobuz care face transbordarea de la intern la extern. Întrebaţi pe-acolo.

-.................?Mă trăzneşte-n moalele capului.

Aşa fac. Autobuz, da. Şofer, ioc. Stăăăăm... Iacătă-l! Pornim. Ajungem. Caut terminalul. Întreb la informaţii.

-Cam târziu, doamnă, cam târziu!

Privire dojenitoare. Mai că nu mă pune la colţ pentru crasă indisciplină. Nu-mi trag sufletul. Trag de bagaje. Alerg. Prind avionul în ultimul moment. Huh! Zbor. Athena. Aflu că nu am bilete cu cabină de dormit pe vapor, deşi aşa am comandat. Numai locuri în salon. Şaisprezece ore de drum pe ape, noaptea, începând cu miezul nopţii în programul curselor. În realitate, mai va. Vaporul ia-l de unde nu-i. Târâş-grăpiş apare pe la unu, iluminat a giorno. Pe chei, lumea şi ţara. Ţipete, voci agresive, huiduieli. Mi se traduce că-i mare nemulţumire mare, pentru lipsa de locuri.

„Na, că s-a dus visul cum c-aş putea primi, plătind pe loc, un pat, direct pe vapor."

Totuşi se pare c-am mâncat rahat când am fost mică, căci am norocul prostului. Numai ce-l aud pe însoţitorul meu grec:

-Dimitriii! Hei, Dimitriii!

Dimitri vine. Vorbesc. Dimitri aprobă din cap. Mi se zâmbeşte. Dimitri e căpitanul. S-a rezolvat. Sunt locuri! Pe vapor, la informaţii, mă ia în evidenţă ca pe oricare altul, habar' n-are de căpitan, unul în alb cu trese albastre pe umeri. Tot îmbulzeală, tot vociferări. Degeaba încerc să stau civilizat pe două picioare. Înghiontelile mă bălăngăne de parc-ar fi-nceput furtuna pe mare. În sfârşit se dă un verdict. Să aşteptăm în salon până la plecare. Unii însă continuă să facă pe sardelele-n cutie. Încerc să folosesc numele căpitanului.

-Dacă am loc, o să vă strig.

-Aveţi?

Strânge din umăr şi mă măsoară. Se uită bine la ce port. Mi-e frică să-i dau ceva. Cred că m-ar mânca cu fulgi cu tot lioata din spatele meu, care stă numai să facă poc. Sunt frântă. Apare căpitanul care mă caută din ochi. Mă ridic. Mă vede. Îmi face semn. Îl urmez. Mă lasă lângă un perete. Intră în spatele ghişeului. Şopoteşte ceva cu purtătorul de trese. Iese. Îmi dă o hârtiuţă. Îl întreb cât costă. Dă din mână:

-Phah!

-Thank you very much!

Cumsecade om. Îl dăruiesc cu-n zâmbet cât Mediterana. Comandă scurt unui boy. Acela înşfacă geamantanul. Urcăm cu liftul. Apoi, pe culoare, printre oameni întinşi pe jos, pe rogojini, saltele pneumatice, saci de dormit, direct pe mochetă. Ajung în pat. Fără-ndoială am mâncat rahat. Toaleta e vis-à-vis. Nu mă pot rătăci prin cele coclauri vaporene. La toaletă-i cam umed pe jos. I-e şi ei prea cald. Transpiră. Natural, nu?!

Dorm dusă pe un pat supraetajat. Suntem patru în cabină. E super. Mă trezeşte lumina. Prin hublou văd... nu ştiu dacă există cuvinte care să poată zugrăvi ce văd. O imagine... Mamăăă!...

De sus parcă ploua torenţial cu frânturi de lumină care se spărgeau în bulbuci de argint strălucitor încât îţi fugeau ochii. Se spărgeau loviţi de gresia albastru marin a apei lustruite, de parcă o aversă nărăvaşă de vară s-a pus pe dansat rock and roll taman acolo. Magnific! Sunt vrăjită. Rămân cu ochii lipiţi. Nu de somn. De spectacol. De minunăţie.

-Pământ! numai că nu aud cum strigă omul de cart din vârful catargului.

O insulă. Case. Pătrate, dreptunghiulare, drepte. Albe. Văruite. Proaspăt. Numai deschizătura balcoanelor e în rotondă albastră. Îmi amintesc de Tunisia. „Copie la indigo? De unde această influenţă? Poate de la Soare?! Poate de la mare?! Cine s-o ştie?!"

Trecem de insulă. Trec alte ceasuri. Citesc. Scriu. Mă uit pe hublou. Numai câmp nesfârşit de ape.

-Rodhos! mă anunţă cabinierul fără să bată la uşă. Cobor. Rodhos. Colosul. Minunile lumii.

-Uauuu!

Şi aici e tot U.E.

Nu-mi termin bine peroraţia şi ajungem în piaţa oraşului, capitală a aceleiaşi nemaipomenite U.E.

Însoţitorii mei încă fac haz.

-Zici că aşa...? Păi, atunci, putem susţine că şi noi suntem cât se poate de apţi pentru funcţia de europeni. Ne putem umfla liniştiţi în pene.

Pavel se uită lung, admirativ.

-Da' ştiu că eşti plină de vervă astăzi. Îţi stă bine. Mi-ar plăcea să o faci mai frecvent.

-Ştiu că sunteţi scriitoare, spune Andrei, prietenul lui Pavel. Aţi putea să scrieţi şi să publicaţi în vreo revistă sau ziar ce ne-aţi povestit. Sunt convins că ar ieşi ceva reuşit şi amuzant, dacă nu luăm în seamă ironia amară cu care aţi presărat relatările.

-Am şi făcut-o. Sunt gata scrise, gata de dat la publicat când mă întorc. Una are ca titlu „Baloane de săpun", iar cealaltă, „Orice medalie are două feţe." Cum vi se par?

-Cred că-i bine. Sar în ochi şi-ar suscita interesul cititorului.

În piaţă, lumea şi ţara. Om în om. Unii extaziaţi şi euforici, alţii calmi, indiferenţi şi sceptici. Unii, nervoşi, agitaţi, nemulţumiţi, „Sunt oameni care n-au ce duce la gură de săraci, n-au case, c-a venit apa şi le-a distrus, nimeni nu se uită la ei, zic că nu sunt bani, le azvârl acolo ceva, n-ajunge nici pe-o măsea, iar cu asta arivederci, Roma, şi-au făcut datoria de guvernanţi, însă pentru festivităţi d-astea sunt bani. E, vorba neaoşă, pană de păun în dos la cloşcă", zice pornit un bărbat între două vârste, mai arţăgos din fire, înaintând prin mulţime, făcându-şi loc dând din coate, ca să ajungă mai în faţă şi să vadă mai bine spectacolul. Alţii sunt deja puşcaţi de cât au băut. Aceştia sunt cei mai periculoşi. Se manifestau gălăgios şi activ. Spărgeau sticlele goale de caldarâm. Echilibraţii priveau lung, ar fi vrut să le zică una, dar erau conştienţi că nu-i bine să-ţi pui mintea cu nebunii, c-ar fi fost mai mare daraua decât ocaua. Sămânţă de scandal plutea în aer la tot pasul. Aşa că s-au lăsat păgubaşi în a le face educaţie europeană. Artificiile erau ce-i drept europene, frumoase de-ţi luau ochii, dar cam atâta tot. Până la conştiinţă civică de talie europeană, mai trece multă apă pe Dunăre. Poate că va da Domnul ca intelectualii noştri să nu mai stea cuminţi în banca lor cea pe post de soclu de susţinere a superiorităţii, să uite cât de rasaţi sunt şi să încerce măcar cu pichiţica să toarne în mintea celor de rând ceea ce trebuie să înveţe. Nici aceşti sărmani n-au de unde să afle ceea ce-i de aflat. N-are cine să-i lămurească ce şi cum stă treaba. În fond, de-aia-s domnii, domni, ca să ştie şi să le dea din ştiinţa lor şi celorlalţi. Fiecăruia după măsura potrivită. Altfel n-om mai ajunge în rând cu lumea nici în vecii vecilor. Dacă pe noi nu ne doare de-ai noştri, pe alţii nici în cot. Nu facem şi nu dregem cum ar trebui, ni se va aplica legea, vom fi tăiaţi de la porţie şi iar rămânem de căruţă, în coada cozilor.

Scuze, m-a apucat filozofeala blegoasă. Aşa sunt eu, când mă apucă, îmi dau drumul. Acum nu aş fi avut motiv, pentru că în jurul meu lumea-i fericită şi se bucură de integrare, atmosfera e în plină explozie de încântare, jocurile de artificii sunt magnifice, ce mai, toată lumea râde, cântă şi dansează.

La un moment dat, ne rupe totuşi oboseala şi ne dăm bătuţi. Mergem la culcare şi dormim ca nişte copii scăldaţi până mâine zi în crucea amiezii. Mie una-mi vine să mai lenevesc în aşternutul cald şi moale, dar nu ştiu care e opţiunea lui Pavel, e sculat sau nu, vrea să urcăm la cabană imediat sau să mai zăbovim cu prietenul lui la o şuetă. Mă îmbrac în silă şi ies din cameră.

Peste noapte, cât am dormit, cerul s-a slobozit şi el de bucuria oamenilor şi şi-a cernut frumuseţile asupra lor. O ninsoare ca-n poveştile cu zâne s-a aşternut peste tot. Curtea părea o vitrină de cofetărie, în care maeştrii cofetari şi-au exersat arta alcătuind un tablou cu totul şi cu totul din pudră de zahăr. Toţi pomii, două şire de fân aşezate simetric, încadrând o fântână cu cumpănă, toate construite doar de amorul artei, de decor, în curtea din spate, totului tot e alb imaculat. Doar câte o urmă de gheară de cioară cloncănitoare, strică uniformitatea neîntinată. O lăbuţă de căţel curajos, care s-a încumetat să scoată nasul din cuşca unde se află aşternutul lui cald de paie, rămâne şi ea mărturie amprentată a temerarităţii stăpânului ei săltând prin zăpada pufoasă, pe care cu greu o dovedesc picioarele lui devenite prea scurte. Sare şi latră, încercând să prindă cu botul fulgii care i se par o delicatesă de păsăruică numai bună de înghiţit pe nemestecate. Prin porţile cerului continuă să se sloboadă fulgi mari cât pumnul. Mari şi deşi de-ţi umbresc vederea. Se rotesc prin aer în piruete lente şi elegante, ca-ntr-un ritual ancestral. Rămân vrăjită şi privesc cu uimire.

Poarta curţii se dă în lături ca să păşească mândri o pereche de cai murgi, de toată minunăţia, înhămaţi la o sanie. O fi el oraş european, dar sania cu zurgălăi a românului n-o poate interzice nimeni. Mă cam mir de constatare, dar nedumerirea piere într-o clipită făcând loc liber admiraţiei pentru atelajul cel ferchezuit. Hamuri de piele lucioasă, pompoane prinse la obrăzarele amimalelor care rămân mândre de ele şi superbe, cum le stă bine unor astfel de descendenţi ai speciei lor cabaline. Zalele şi cataramele strălucesc în lumina timidă a unei temerare raze de soare, strecurată printre vicisitudinile austere şi periculoase ale vremii care se încăpăţâna să-i ţeasă iernii veşmânt de sărbătoare mare.

Pe umăr simt mâna caldă a lui Pavel, care stă în spatele meu. Întorc doar pe jumătate capul şi-i zâmbesc. Continuăm să privin în tăcere.

-Ce ziceţi de sanie? Vă încumetaţi să urcaţi cu ea până la cabană? Altă soluţie nu-i, să ştiţi. Ori sania, ori rămâneţi aici, la mine.

Optăm pentru sanie. Avem cel mai serios motiv din lume, vrem să fim singuri. Caii copitează zăpada nerăbdători şi fornăie aburi pe nări. Suntem înfofoliţi în două bunzi ciobăneşti miţoase, iar peste picioare, aruncate cergi de lână colorată, ţesută în război, pete vii de culoare pe fundalul alb al pământului şi cel cenuşiu deschis al cerului. Ghiţă, vecin cu prietenul nostru, venit de la ţară să lucreze la oraş, apoi de voie, de nevoie s-a stabilit aici cu căţel, cu purcel, mulţumit că i-a fost solicitat lui ajutorul, se îndreaptă pe capră, îşi îndeasă, pentru siguranţă, încă o dată, cu o mână neînmănuşată, învineţită de frig, căciula pe cap.

-De ce nu-ţi pui mănuşile? Ai să-ngheţi aşa.

-Nu pot eu cu mănuşi. N-am purtat niciodată. Nici n-aş putea să simt hăţurile.

Vedeţi domniile dumneavoastră, hăţurile acelea-s ceva. Nu aşa orişice. Ele trebuie simţite. Fiecare încordare de muşchi a calului trebuie simţită şi controlată. A mâna caii nu-i de colo. E ştiinţă ca oricare alta. Am deprins-o de copil, de la moşu ăl bătrân. Pe trei generaţii ne-a învăţat. Pe tata, pe mine şi-a mai apucat să-l înveţe şi pe fiu-miu, vara, când mergea în vacanţe acasă.

Zâmbeşte şi dă din cap ca şi când ar fi asistat la o poznă.

-Înţelegeţi, eu zic şi acum acasă când vorbesc despre satul meu. Tot uit că nu mai am nimic acolo de când tata s-a dus. Am vândut tot. Noi nicicare nu mai avem timp să mergem şi n-are cine să aibă grijă. S-ar fi distrus tot. Aşa, mai bine am vândut. M-a durut sufletul, încă mă mai doare când mă gândesc, dar ce să-i faci, asta e! Nu-i totul cum vrem noi.

Plecăm. Pe coasta muntelui, drum neînceput. Tăiem unul nou. Nimeni înaintea noastră nu s-a aventurat. Liniştea e apocaliptică. Vorba vine! Cine ştie cum va fi apocalipsa?! Oricum, o linişte compactă, sfărâmată în două aidoma colacului de colindă, numai de fâşâitul tălpicilor de la sanie şi de răsuflarea cailor. Din când în când trosneşte scurt câte un brad cutremurat de friguri şi se aude pufos sunetul moale al zăpezii căzute de pe cracă, la impactul cu solul. Solul! Care sol?! Tot zăpadă, adicătelea.

Dintr-o scorbură, o pasăre care tocmai a scos capul pentru o gură de aer proaspăt, se sperie la vederea namilelor de cai, pentru ea adevărate arătări din era terţiară. De spaimă, scapă necontrolat un ţipăt ascuţit, pe care şi-l reprimă cu repeziciune, de frică să nu fie descoperită şi... Doamne fereşte! Cine ştie ce-i mai pot face monştrii.

Târâş-grăpiş, ajungem.

Ne descotorosim de învelitori şi coborâm sprinteni, eu cu ajutorul lui Pavel, care, cavaler medieval, mă cuprinde de subţiori şi mă ia pe sus. Instantaneu mă topesc toată şi râd nestăpânit cu capul dat pe spate de plăcere.

Ghiţă cară în mare viteză bagajele noastre, care nu sunt puţine, având în vedere că am adus cu noi toată garderoba de iarnă, ca să nu ne lipsească nimic şi pe deasupra de-ale gurii, pentru un întreg regiment de gardă. Ce-i drept, din ceruri nu ne cade mană, ci doar zăpadă. Cea mai apropiată aşezare omenească-i la vreo cinci kilometri. Nu par mulţi când spui aşa, dar când trebuie să-i baţi cu piciorul prin asemenea nămeţi, nici puţin nu-i.

Un lup s-a găsit tocmai atunci să-şi urle înfometarea. Caii se cambrează. Ghiţă se grăbeşte. În curând se lasă seara, iar el trebuie să ajungă acasă. Mă înfior numai la gândul ce-ar putea păţi. Mă scutur aproape imperceptibil, dar Pavel tot mă simte. Înţelege cam ce-mi trece prin cap.

-Hei, e departe, în mijlocul codrului. Nu ajung ei până aici, nu-ţi fie teamă! Am şi puşca încărcată la îndemână, dar n-o să fie nevoie, ai să vezi. De altfel, facem o luminaţie a giorno şi-or să fugă de-or să rupă pământul, cu coada pe spinare. Doi la mână ar fi că-s doar nişte lupi amărâţi, rupţi de foame, nu lotri experţi, care să ştie a pătrunde pe uşa cu toate încuietorile puse. Cât despre Ghiţă, nu-ţi face griji. Ştie ce are de făcut în caz de ceva. Aici a crescut, cu lupul în marginea grădinii.

Totuşi nu-mi pot stăpâni încă un fior care îmi străbate şira spinării.

„Aşa-mi trebuie, dacă n-am avut de lucru! În loc să stau blândă la casa mea, umblu pe coclauri după cai verzi pe pereţi."

Pavel îmi intuieşte tensiunea, ca întotdeauna, de altfel, „ce bine mă cunoaşte omul acesta!", mă ia pe după umeri strângând încet, numai atât cât să-mi transmită căldura mâinii lui îmbărbătătoare, şi intrăm în casă.

Din antreul plin cu echipament de schi şi arme de vânătoare dăm în livingul destul de mare încât să găzduiască un bal al protipendadei. În cămin sunt gata pregătiţi buştenii. Pavel le dă foc. Ei îşi fac conştiincios datoria şi încep să trosnească în tonuri devenite muzicale pentru urechile noastre îngheţate, în

timp ce stăm cu mâinile întinse către flăcări, care ne răsfaţă cu căldura lor binefăcătoare. Ne dezmorţim şi noi, şi atmosfera. Ne debarasăm de bunzile cele ciobăneşti. Constat că în cameră e cald de-a binelea. Flăcările continuă să înnebunească buştenii cei virgini pân-acu', lingându-i cu trupurile lor înfierbântate şi unduitoare de dansatoare andaluze.

Amândoi, şi eu şi Pavel, suntem moleşiţi şi monosilabici. Scoatem doar câte-un sunet, mai mult nearticulat decât inteligibil, desemnând starea de bine care se apropie de saţietate, stare în care am ajuns a ne lăfăi, atât trupeşte, cât mai ales sufleteşte. Cum ar putea fi altfel, când ni se întâmplă ceea ce nici cu gândul n-am gândit, nici cu visul n-am visat?! ... Să ne iubim amândoi. Să ne iubim cu adevărat. În primul rând cu sufletul, dincolo de trup.

Afară s-a lăsat noaptea. Deşi, o vreme, am fost uitat de noi, totuşi ni s-a făcut foame. Nu apuc să atac problema, că Pavel e plin de iniţiativă, se duce la bucătărie, desface pachetele şi meştereşte cele mai gustoase sandviciuri pe care le-am mâncat vreodată. Pentru prima oară-n viaţa mea îmi permit să nu-mi înfrâng lenea, să stau şi să aştept a fi servită. Se pare că-i face chiar plăcere, spre totala mea surprindere. Dinspre aceeaşi bucătărie se strecoară insidios miros de vin fiert cu scorţişoară.

-Îîîm! scot sunet tâmp. Cu nasul întins, adulmec aerul, lingându-mi buzele de ultima fărâmiţă de mâncare.

-Miroase bine, nu?

-Îhî. Răspuns scurt, dar grăitor. Nu sunt în stare de mai mult, atât îmi e de bine.

Pavel se înfiinţează cu două căni de pământ smălţuite, pline cu licoare aromată. Ciocnim.

-Noroc!

-La mulţi ani!

-Sper că nu-ţi pare rău c-ai venit?!, întrebare retorică bănuiesc, rostită cu ton temător de îndoială, dar şi de speranţă.

Nu-i răspund. Doar mă ridic din fotoliu şi mă întind pe blana mare de urs din faţa căminului. Mă sprijin într-un cot şi-i fac semn să vină lângă mine.

„Cred că am băut prea mult", remarc pentru mine însămi, simţind un fel de dojană interioară, pentru c-am făcut gestul pe care îl socot extrem de necugetat. Dar ce-i făcut, e bun făcut, iar eu constat că dincolo de severitatea raţiunii care mă admonestează, nici nu-mi pare prea rău. De fapt, adevărul e că nu-mi pare rău deloc. Continuu să mă simt de-a dreptul magnific.

Pavel îşi strecoară, crede el, pe nesimţite, braţul pe sub capul meu şi stăm aşa paralizaţi, cu ochii în tavan şi toate simţurile în alertă, neîndrăznind să mişcăm niciunul în front, ca şi când cine ştie ce păcat capital am săvârşi dacă am face-o. Ascultăm liniştea şi savurăm pacea. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie avem de aşa ceva. Eu, una, sigur. Cred că şi Pavel, dacă mă iau după expresia care i s-a întipărit pe faţă. Un fel de fericire detaşată care a devenit aproape palpabilă.

Înţepenesc de nemişcare şi mă arde acolo unde bat flăcările, aşa că îmi iau curaj a mă întoarce într-o rână, cu obrajii către foc. Simt cum el se pliază automat pe urma mea. Atingerea este abia sesizabilă, însă reverberaţiile ei îşi fac acut simţit efectul în organismele noastre supuse postului îndelungat. La îndelungare eu sunt cea care bate recordul de departe. Dacă stau bine să mă gândesc, aş putea liniştită să concurez pentru Cartea Recordurilor, dar nu mi-am pus niciodată problema... A nu se lua în serios! Se înscrie la capitolul glume proaste şi amare.

Prind a mă uita fix în inima flăcărilor. Una-mi face cu ochiul şi semn să mă apropii. Mă absorb cu aviditate în povestea lor.

* * *

Deodată se face că Bărbatul nu mai poate sau nu mai vrea să reziste fiorului care-l scutură. Un simplu semn cu mâna şi tot cerdacul se luminează. Pe pervazul de lemn, care sub ochii mei se transformă în marmură albă şi roz, una lângă alta, lumânărele aprinse clevetesc între ele cu flăcărui jucăuşe şi vesele ca nişte codane scăpate pentru prima dată de sub atenta tutelă părintească. Pe stâlpii care devin coloane elegante precum cele din palatele anticilor, atârnă lampioane de sticlă colorată vioi, printre care sunt rătăcite torţe în suporturi înclinate. În jurul ferestrelor, un fel de scăpărători interminabile clipesc neobosit, alcătuind ghirlande de steluţe zburătoare, la fel ca licuricii, vara, printre frunzele foşnitoare ale copacilor din codrii cei bătrâni. Raze ca izvorâte dintre steiuri poleiesc pereţii casei transformând-o în palat imperial. Bradul din faţă e împodobit feeric.

Un alt semn magic ne face imponderabili. Plutim afară, direct prin pereţii care se volatilizează-n faţa noastră. Trecem prin ei ca stafiile, doar că noi nu suntem stafii, ci doar oameni furaţi de vise. Cerul e lăsat în jos şi mi se pare că-i o năframă cu fiecare dintre cele patru colţuri agăţată de câte un vârf de munte. Luna e mare şi rotundă. E ca o pâine dolofană, bine rumenită în cuptor. Se bosumflă pe mine din cauaza comparaţiei. E sărbătoare şi nimeni nu merită să fie supărat, cu atât mai puţin sensibila Mare Doamnă a

Nopţii, Luna. Îmi revizuiesc opiniile şi conchid că seamănă leit cu un apus de soare în pustiu. Debordează de fericire că a apucat ziua în care i se spune că seamănă cu idolul ei, Soarele. Drept mulţumire pentru aprecierea nesperată, se desprinde de pe năframa cerului şi se cocoaţă, mândră, plină de importanţă în vârful bradului nostru.

Văzând minunăţia, Bărbatul simte nevoia s-o împlinească. Întinde mâna şi culege un pumn de stele. Le aşază pe crengile deja poleite cu promoroacă ale aceluiaşi brad, care de răsfăţat în cele feluri de podoabe, tinde să devină campion multiuniversal. Fluturi răsăriţi de niciunde se postează în rol de îngeraşi şi încep a ne cânta colinde.

Bărbatul de lângă mine fură inelul lui Venus şi mi-l pune în deget. Pomii şi-au întins crengile înveşmântate în zăpadă deasupra creştetului meu şi mi-au dăruit hlamida lor cea imaculată. Aşa am devenit mireasă. Bărbatul a adunat florile de gheaţă de pe ferestre şi mi-a dăruit cel mai fantastic buchet. În mâna mea, ele au început să freamăte, au primit culori în obraji, iar cântecul lor de înviere a fost marşul meu de nuntă. Bărbatul m-a luat de mână şi m-a dus în faţa bradului cu vârf de lună plină. Din două crengi, acesta ne-a făcut semn să ne apropiem. Sfioşi, i-am îndeplinit porunca. Glasul lui de patriarh ne-a unit întru vecie.

-Tu, Bărbate, o iei pe Femeia aceasta să fie a ta, la bine şi la rău?

-Da.

-Tu, Femeie, îl iei pe Bărbatul acesta...

-Da.

Drept cununi ne-a pus pe frunte fâşii din Calea Lactee.

Ca totul să fie după litera legii, în spatele nostru şi-au ocupat locul de naşi o tânără căprioară şi un mândru cerb, semeţ foarte de podoaba lui capilară. Rolul de cumătră-l are vulpea cea cu nasul în vânt, ca să culeagă, după miros, toate bârfele care ne-ar privi şi să le dezmintă pe moment, dacă devine cazul. Niciuna să nu-i scape. Doi iepuraşi mi-au ţinut trena, iar sticleţii se omorau să ne netezească poteca presărând-o cu ace înmiresmate de cetină şi crenguţe de sânger. Ursul şi lupul au semnat armistiţiu şi au făcut de pază, ca să nu dea buzna peste noi, privitorii de pe margini. Privighetorile, cu riscul de a-şi pierde vocea din cauza afurisitului de ger, au fost pe post de muzicanţi. Când n-au mai biruit de oboseală, le-au luat locul greierii, neobosiţi într-ale cântărilor. De dragul nostru şi-au călcat pe inimă şi au dat viaţă lăutelor lor meştere până şi în dricul iernii.

În noaptea aceea, Luceafărul ne-a călăuzit spre palatul veşniciei, iar patul nupţial a fost pregătit din muşchi împrospătat, după datină, de către cele mai harnice domniţe cernite, furnicile, care se mişcau sprintene, nemaivăzându-şi capul de atâtea treburi care era necesar să fie bine orânduite. Doar numai o dată s-a pomenit nuntă pe Planeta Viselor între Bărbat şi Femeia lui.

* * *

Un tăciune sare la picioarele mele. Tresar.

-Unde ai fost, draga mea? Foarte departe? mă întreabă Pavel cu voce, aş înclina s-o numesc tandră, dar nu pot să-mi iau suficient curaj pentru asta. Constat că încă mi-e frică de dezamăgiri.

-.., tac prelungit.

Mă cam pierd cu firea. Fac o mutră ca venită de pe altă lume.

Un vârf de flacără se desprinde de trupul mumă şi mă salvează sugerându-mi răspunsul. Scrie cu incandescenţă pe fuiorul de fum:

„Am răspuns unei invitaţii de-a călători în lumea viselor ca să-mi văd viitorul.”

Reproduc aidoma, permiţându-mi însă o completare care mi se pare necesară:

-Ai să zici că sunt nebună de legat, dar, sincer, am răspuns unei invitaţii de-a călători în lumea viselor, ca să-mi văd viitorul.

-N-am să zic. Şi eu am fost cu tine.

Vârful de flacără se agită disperat, ca să-mi atragă atenţia.

„Spune-i, mă învaţă prietenul vârf de flacără, spune-i, ca să ştie, că asta înseamnă că el e Bărbatul.”

-Ai fost? Să înţeleg că tu eşti Bărbatul?

-Eu sunt. Te bucuri?

-Mă bucur. N-am crezut că voi mai da de Tine.

* * *

În noaptea aceea, o căldură cu totul neobişnuită şi neaşteptată pentru acea perioadă a anului s-a abătut peste munte şi a topit aproape toată zăpada. Numai din loc în loc a supravieţuit câte o pată albă. Dacă te uiţi atent, poţi desluşi între contururile ei o formă. De pasăre, de floare, de faţă omenească sau de vreo bizarerie fantasmagorică. Printre aceste rămăşiţe ale unei lumi pe cale de dispariţie, scot capetele, hălci întregi de pământ negru şi reavăn, care-şi împrăştie aroma primăvăratecă, răspândind ameţeli învârtejite asupra tuturor dobitoacelor, extrem de contrariate de ce li se întâmplă. Lacrimile zăpezii s-au adunat în ogaşe care au luat-o iute la picior spre vale, susurând vesele, ca orice copil lipsit de griji, fericit că a venit pe lume. Meteorologii sunt şocaţi şi caută explicaţii cât mai plauzibile.

Până dimineaţa, drumul a devenit perfect practicabil, iar prietenul lui Pavel a venit cu maşina să-i ia.

Au trecut şi sărbătorile astea. Au trecut cu bine.

Zilele următoare, Pavel a fost extrem de ocupat. De sărbători mulţi dintre cei singuri, în special, devin vulnerabili şi cedează nervos. Curg depresiile.

În ceea ce-i priveşte pe ei doi, niciunul nu a deschis vreodată discuţia despre acea noapte petrecută pe Planeta Viselor, ceea ce nu înseamnă că nu se gândeau la ea. Până şi Pavel, cât e el de muieratic, avea momente când îşi dorea ca predicţia să se împlinească.

Cine nu-şi doreşte ca un vis frumos să se transforme în realitate? Măcar o dată în viaţă. Doar că fiecare e cu visul lui. Multora le e ruşine să mărturisească altora că au vise. Preferă să facă pe durii.

„Ea nu e aşa. A avut curajul să-şi deschidă inima şi să-şi lase visele să zboare. Dacă nu a putut altfel, a avut puterea să pună mâna pe condei şi să scrie. Să dea astfel din prea plinul ei şi la alţii. Oricât de tare s-a îmbolnăvit până la urmă, realizez ce puternică este totuşi.”

De pe un raft al bibliotecii ia un plic din care scoate un teanc de foi, copii xerox. Sunt publicaţii de-ale ei în diverse reviste. Le răsfoieşte. Caută. Găseşte ce-a vrut. Se aşază în fotoliu şi citeşte. Ori de câte ori îi e foarte dor de ea şi ştie că n-are cum s-o vadă pe moment sau să o sune, se apucă şi-o citeşte. În tot ceea ce a scris o regăseşte. Bună, blândă, tandră, dăruitoare, altruistă, profundă, înţelegătoare. Parc-ar fi de pe altă planetă. Dar el ştie una şi bună: este ceea ce şi-a dorit dintotdeauna. Chiar şi atunci când nu a fost conştient de asta. De aceea când nu e lângă el, de multe ori simte nevoia acută să recitească la nesfârşit aceste pagini. Aproape că le ştie pe dinafară. Citindu-le, capătă un fel de putere, de răbdare şi de linişte.

DAR DIN DAR SE FACE RAIUL!

E zi de sâmbătă. E sâmbăta Floriilor şi mai e şi Sfântul Gheorghe. Decid să uit de treburile cele trupeşti şi-mi fac sărbătoare pentru suflet. Mă duc la biserică.

Întotdeauna, îndată ce trec pragul vreunei biserici, îmi găsesc uşurare. Fie mă învăluie liniştea şi împăcarea cu mine însămi şi cu tot mapamondul, simţind dintr-odată o senzaţie de bine şi bunătate greu de explicat, ca sub puterea unei vrăji de nestăvilit, fie mă descătuşez de dureri şi vaiere de tot felul, hohotind îngenuncheată, şi atunci am, invariabil, senzaţia că mi se deschide pieptul şi ceva din mine se înalţă către Ceruri, ignorând ziduri şi opreliști, purtându-mi solia de speranţe şi izbăvire. Sfârşesc prin a mă învălui o stare de putere care dezvăluie cealaltă faţă a medaliei: „În tot rău-i ş-un bine!” Aşa stând lucrurile, constat că iau drumul bisericii tot mai des, în special duminica şi de sărbători, mai ales pe măsură ce înaintez mult prea repede, după gustul meu, către celălalt capăt al firului. În anii mei de vlăstar cu ochii abia încolţiţi către cele ale vieţii, mai mă dădeam dusă, mai ba, căci preferam să hălădui care pe unde, în zilele cu pricina şi replicam înţepată, sigură de mine şi cu nasu-n vânt: „De rugat te poţi ruga oriunde, nu numai în biserică! Acesta-i un formalism de bigoţi. Mergi acolo, te rogi doar de la gură, apoi ieşi afară şi uiţi totul. Una zici şi alta faci!” Asta, ce-i drept, se mai întâmplă. Îmi dau dreptate celei de atunci. Numai că nu toţi sunt nişte bigoţi sterpi şi-nguşti la suflet. Nu uită.

Aleg eu, în sâmbăta Floriilor şi-a Sfântului Gheorghe, o bisericuţă mică, mică, care mi-e mai la-ndemână. Trec prin piaţa de flori, care, dac-ar fi să grăiesc cum se grăieşte, aş zice că geme de flori. Dar ea nu geme. Cântă şi îmbrăţişează cu dărnicie gratuită pe toţi cei care vor să se lase pradă bucuriei nefalsificate din zâmbetul larg al fiecărui fir de floare, chiar dacă-i una numai uite-atâtica, minusculă şi fragilă, Nu Mă Uita, pre numele ei. Cu lumina răsfrântă din ochii-i albaştri precum acoperişul Lumii când nu-l bântuie negurile turnirurilor dintre nouri care se înfruntă cu duşmănie, aidoma pământenilor, îi face pe Oameni să nu uite a fi ei înşişi, adică frumoşi cum îi doreşte Cel ce i-a creat.

Intră mulţi pe uşa deschisă a bisericii. Glasurile de cântări plutesc în aer ca şi când ar avea aripi de îngeri. Poate că şi au! Dacă eşti suficient de atent, poate că te lasă să le simţi fâlfâirea care te alină şi te mângâie. Dacă vrei! Şi dacă poţi crede! Dacă nu... Dar poate că rugile celor aflaţi în lăcaşul cel sfânt se unesc în mănunchiuri ca şi florile pieţei şi, cu putere mai răzbătătoare, se înalţă către zenitul fără de limită. Şi, tot dacă eşti destul de atent, ai să simţi cum rugile acestea reuşesc, sprijinindu-se una pe alta, nelăsându-se pradă slăbiciunii, să străbată drum anevoie foarte de străbătut de unul singur: calea cea

dreaptă până la Cel Mare şi Bun, care îţi aude glasul şi îşi scoboară asupra ta dragostea cea fără de limite ca a oricărui părinte pentru propriii prunci.

Cum stau cu privirea plecată a pioşenie, văd cum se târăşte pe lespezile de gresie lucioasă, un olog. Cel mai olog dintre ologi. Fără strop de rămăşiţă de picioare. Văd o jumătate de om. Se împinge în mâini şi trage restul, de la şolduri în sus, ca pe o căruţă, caii. „Merge” drept pe mijloc, ajunge la analog, stativul pe care stă evanghelia şi o icoană. Se opreşte. Se roagă. Nu plânge. Doar se roagă. Sărută pânza pictată cu care e acoperit analogul. La icoana de deasupra nu ajunge. Un copilandru se desprinde din grupul coriştilor, ia icoana de la locul ei, de pe locul unde jumătatea de om n-o poate ajunge, şi i-o întinde. O ia cu amândouă mâinile şi o sărută. Apoi o dă-napoi. Se întoarce, se depărtează un pic şi se aşază pe de margini. Continuă să stea şi să se roage. Deschide ochii care rămân uscaţi, refuzând să-şi plângă de milă, doar când cineva-i întinde primul bănuţ. Apoi, ca şi când un declic i-a slobozit din detenţie, curg semenii către el, fiecare cu ce poate. Undeva, în adâncurile fiinţei, ştiu că jumătatea de om e la fel lor.

Slujba se termină. De poimâine începe Săptămâna Mare. Săptămâna Patimilor. Înainte de a ieşi, ologul se opreşte la o icoană şi lasă un ban. Milostenia sufletului. Apoi cumpără o lumânare. Fac la fel. Mă simt mai bună ca oricând. Plec. Imaginea neputinciosului mă urmăreşte.

....

De fapt, mă pregătesc. Aştept Învierea!

Globusz® Publishing

BĂRBATUL

Zis şi făcut. Ea acceptă şi se duc în vacanţa plănuită de Pavel.

După ce se întorc, într-o după masă târzie, Leli îi face o vizită, moartă de curioasă, cum şi ce s-a întâmplat.

-Ei, cum e?

-Ce, ei? Ce, cum e?

-Auzi, nu fă pe proasta! Cum a fost cu Pavel în vacanţă?

-Bine. Normal.

-Hai, nu fii... Dă-i drumu' şi povesteşte.

-Ce să povestesc?

-Cum ce? Tot. Doar n-aţi stat să vă uitaţi pe pereţi, muţi ca pământul şi nemişcaţi precum stana de piatră. Nu mă fă să te rog în genunchi şi nu mă mai fierbe aşa la foc mic, doar ştii că nu mai pot de curiozitate. Fă bine şi-ţi dă drumu' la gură. Măcar atâta merit după ce că eu te-am dus la el. Acum nu-mi fi ingrată!

După o tocmeală cum scrie la carte, până la urmă, văzând că nu poate să scape de Leli, se lasă înduplecată şi începe a povesti. Pe măsură ce se cufunda în amintiri, se lasă tot mai furată de ele, iar Leli vede surprinsă cum prietena ei trece în altă lume, lumea ei, retrăind cu intensitate tot ceea ce i s-a întâmplat. Ce-i drept, a presupus că ceva, ceva tot se va lega între ăştia doi, dar nu s-a gândit că asta-şi va prinde urechile chiar aşa de tare.

„Oare ea realizează cât de îndrăgostită este? Dacă nu, sigur nu eu voi fi aceea care-i va deschide ochii."

-Văd că nu scap de tine. Ascultă:

-Am plecat cu maşina lui Pavel. Spre seară am ajuns în oraşul de la poalele muntelui. S-a nimerit să fie exact seara când a fost uns capitală a U.E. pentru un an. Mare festin, mare, cum e şi normal să fie. Ne-a primit un fost coleg de facultate al lui Pavel, Andrei. A fost bucurie pe capul lor, al băieţilor, nu glumă. Nu se mai văzuseră de nişte ani bunicei.

Am ieşit în piaţa mare, ca toată lumea, deşi noi doi ne simţeam puţin cam obosiţi după drumul cu maşina. Pe şosea a fost o fojgăială de nedescris din ambele sensuri şi o grămadă de nebuni, care-ţi solicitau la maximum atenţia şi reflexele, dacă nu voiai să ajungi, în cel mai bun caz, în şanţ cu o roată sărită şi câteva buşituri care să lase în urmă cucuie şi vânătăi oribile. Cu toate astea prea era istoric momentul ca să nu-l trăim pe viu şi să stăm în casă ca mumiile în sarcofag.

Eu sfârâiam de nerăbdare să văd şi naţia noastră manifestându-se ca unionistă, să mă lămuresc dacă e valabilă vorba „unde dai şi unde crapă", fiindcă fusesem nu demult prin teritoriile înveterate deja ale marii Europe Unite şi puteam să fac comparaţia la cald.

Capăt limbariţă şi tot drumul până la locul festinului, îi îmbăt de cap pe însoţitorii mei cu poveşti cum îmi vin la îndemână, poate că mai fără cap şi fără coadă, dar mi-era aşa de bine că mă aflam acolo împreună cu Pavel şi că ne aştepta o mini vacanţă împreună, încât am devenit euforică şi mi-a mers gura ca moara stricată:

Într-o zi binecuvântată, stăteam aşa, la o şuetă, cu o prietenă. Prietenă, prietenă, de suflet, nu de cea de jucărele, care dispare ca măgarul în ceaţă taman când ai mai mare nevoie de oareşce sprijin ca să te poţi ţine tare şi să nu te prăvale vreun pârdalnic de taifun iscat de controverse democratice sau, mai poţi şti?, ce altă nevoie care te ajunge ca trăsnetul din pur senin.

Din flecăreală-n flecăreală, brusc îmi dau seama că n-aş fi fost chiar o ratată ca arheolog, căci, săpând prin vieţile de amintire ale strămoşilor şi-ale farmecului nostalgic al copilăriilor noastre de la ţară, descopăr un neaşteptat fir de rubedenie cu doamna în cauză. Mă bucur, pentru că mi-e dragă persoana. Întotdeauna am socotit că legăturile de suflet dintre oameni au valoare de tezaur. Da, cine să mă creadă?! Am constatat, nu o dată, că, atunci când mă lua gura pe dinainte şi peroram pe această temă, căscatul interlocutorului, mascat cu efort şi neplăcere, îşi făcea repejor loc la rampă. Am renunţat, preferând să mestec gustul de pelin rămas pe urme.

Identific, prin nou descoperita mea verişoară, încă doi veri, unul în Germania şi altul în Elveţia. Uau!...

Oamenii vin adesea în ţară, nevestele mă plac, aşa că mă aleg cu invitaţii.

În Germania am mai fost, n-aş zice că nu m-aş mai duce, dar ţara cantoanelor, a băncilor şi a

ceasurilor!... Cu cuc să fie?! Simt impulsul de-a mă convinge cu ochii mei.

Ne câcâim ce ne câcâim, simpatica de vară-mea şi cu mine, mai mult de formă şi ruşine, să nu creadă lumea că suntem nişte ne..., ne..., ne ce, de fapt? Ceva ne... tot ar trebui să fim de vreme ce abia aşteptăm nesăţuite să plecăm, să punem stăpânire pe casa şi pe timpul oamenilor, în loc să ne înscriem frumuşel în vreo excursie, pe banii proprii. Da', na, bogdaproste! A fost să fie!

Ne-am decis să mergem cu autobuzul, pentru că punga mea cârpocită, umplută de la bugetul de stat, nu permite ceva mai de rang, iar a ei aşişderea, o uşuratică fără seamăn, iubeşte mai mult să simtă cum îi suflă vântul prin poale decât să-şi adune băierile ca să fie pregătită pentru a primi cu nelimitată recunoştinţă gravitaţia serioasă a viitorului leu greu.

Mergem ce mergem ca voinicul din poveste, cu genunchii la barbă, făcând stază şi glezne, buciume. Cine-i de vină că nu ne-a dat nimeni cu ghemul în cap când am fost copile şi-am crescut de-avem catalige-n loc de picioare?! Oprim rar, doar pentru nevoi stringente, demult trecute de termen. Ajungem la graniţa româno-ungară. Na! Dac-am vrut pauză, acum o avem şapte drăgălaşe de ceasuri încheiate. Gândim c-o fi cea de pe urmă, doar am pătruns pe elevatul teritoriu U.E. Adio vămi şi vămuiri. Răsuflăm uşuraţi când ne apropiem de austrieci, da', surpriză! şi aceştia-şi fac de lucru cu noi două ore. Nu chiar cu noi, cu autobuzele dinainte, unde se găsiseră cevaşilea nereguli. Că de ce-am fi noi, românii, curaţi şi nu ne-am întina numele cu nişte cartuşe de ţigări peste porţia reglementară sau ca unul, expulzat pentru niscai năzdrăvănii neortodoxe, care are interdicţie de intrare pe teritoriul austriac, doi ani?! Numai că pe el îl mănâncă tălpile şi nu şade locului până la termín, cu accentul pe i, îşi ia desaga-n băţ cu două luni mai devreme, crezând că-i dă deşteptăciunea pe dinafară şi poate să le tragă cacialmaua vameşilor unionali. Ţi-ai găsit! Nici nu mişcă bine aceia un deget, că pârdalnicul de computer şi scuipă foc pe nări şi mi ţi-l spurcă pe toate feţele. Îl coboară din autobus, rămâne cu papornițele în jurul lui şi cu buzele umflate, în plină vamă. Stătea ca cioara-n par. Nu era mai bine să cate prin dosul şurii de-acasă un strop de răbdare, să amâne o nimica de opt săptămâni, să nu se canonească şi pe el şi pe noi pe de-a pomană? Să nu mai vorbim de nume, renume şi de dusul buhului cum că românii, aşa şi pe dincolo! Ne-om învăţa vreodată minte? Stau şi cuget. Am şi vreme, că de-acum mergem întins, nu mai e pui de punct de frontieră pe undeva. S-au topit toate în desăvârşita armonie a UE. Şi vămile şi vameşii cu-ncruntătura-ntre sprâncene şi toate neregulile şi scursorile din lume. Doanme ajută că s-au dus pe pustii toate cele rele!.. Mă mai înţeapă jenant un cui de „de ce?" De ce între Ungaria şi Austria? Doar Ungaria a fost acceptată ca părtaşă la întregirea „Pământului Făgăduinţei"?!

Ajungem euforice - cum altfel! - după 31 de ore de călătorie cu autobusul. Nu-i bai, dormim buştean o zi şi apoi o luăm din loc cu o frenezie dementă. Valea Rinului şi magnificele sale castele. Stânca lui Lorelei, potop de aşezări cu flori pe la toate ferestrele, fiecare fir egal cu celălalt, bag seamă, urmare a unei educaţii în care uniformitatea e soluţia perfecţiunii. Pitici, raţe, gâşte, iepuraşi, căprioare, cerbi, broaşte şi alte lighioane din gips, frumos vopsite de jurai cu mâna pe biblie că-s vii, populau nelipsitele grădiniţe din jurul caselor care toate păreau zugrăvite, nu alaltăieri, ieri. Munţii Pădurea Neagră, greoi şi încruntaţi, cu hlamida de brazi de un verde atât de închis, de chiar par negri. Pe un stei o capră de munte neadevărată, meşterită din nu ştiu ce, străjuia incitarea curiozităţii trecătorilor cu veleităţi turistice. Izvorul Dunării, între o biserică şi un castel privat, în mijlocul unui orăşel cochet. Nordul, cu oraşe vechi şi turnuri ascuţite ca ţurturi acoperiţi cu dantelă făcută din igliţă!

La o zvârlitură de băţ de casa vărului meu e Luxemburgul cel minuscul. Tragem o fugă şi până acolo, trecem ca prin brântă, control de frontieră, ioc. Domneşte încrederea reciprocă, deplină. Doamne, bine mai poate să fie! Tragem cu ochiu' cum stau lucrurile pe acolo, n-avem noroc să nimerim deschis pentru public Palatul Ducal, nu-i nimic, îl vedem pe dinafară, tot e mai mult decât nimic. Spre alungarea frustrării, fac o poză, cât pot de artistică, santinelei de la intrare. Băiatul nu comentează. Stă ţeapăn.

Urmează, tot fără insemne de oprelişti la graniţă, o vâjâială de două zile cu drum cu tot, la Paris. Pentru o excursie mai pe-ndelete, ne striga buzunarul că nici nu intră-n discuţie. Încercăm să cuprindem cât mai multe, ne plouă zdravăn şi, arătând ca doi şoareci muraţi, sărim printre şi peste băltoacele de la Tuileries, ca să mai prindem şi un colţ de Luvru. Cu sufletul la gură ajungem la Sacre Coeur, cu toată pioşenia admirativă simţim că suntem oameni şi avem nevoi fiziologice stringente, mergem la locul potrivit, intrăm, dar e cât p-aci să nu mai ieşim, pentru că încuietoarea era prea sofisticată pentru minţile noastre de trăitoare ale estului. Unde mai pui că n-am putut dibui nici un mecanism de tras apa, cum se cuvenea să facă nişte persoane civilizate ca noi. N-avem ce face, o lăsăm baltă, ieşim şi abia după ce s-a închis automat uşa cea deşteaptă-n urma noastră, auzim cum şi mai deşteapta de instalaţie îşi face toaleta, spălându-se de una singură, fără ajutorul nostru, care să trebuiască să tragem sfori pentru asta. Zburăm ca-mpinse de dinapoi de un taifun turbat, prin Moulin Rouge, Champs Elysée, pe sub Arcul de triumf, Nôtre Dame. Place Concorde, o minune, pe mine mă lasă cu gura căscată, numai bună să intre musca, dar cu sufletul trepidând de încântare. Nu mă mai satur de privit şi fotografiez de-o sută de ori, din toate unghiurile posibile şi în toate umbrele de lumini. Alergăm hăbăuce prin Montmartre, ca să nu ne scape ceva, vai de capul nostru, câte ne-au scăpat! Prindem în ultima clipită un vaporaş sărind ca mingea de pe chei pe punte, ne trântim realmente pe câte un scaun, ne tragem sufletul şi savurăm minicroaziera pe Sena, care nu este cu mult mai distinsă decât Dâmboviţa. Sticle goale de suc se desfătau înotând fericite pe suprafaţa apei de o claritate îndoielnică.

În plină zi, vestitul simbol a vestiteii capitale, Turnul Eiffel, nu-mi place nici de frică. O adunătură

urâtă de fiare vechi şi ruginite. Seara însă, când urâţenia fierotaniei se ascunde sub voalul întunecat al serii, iar luminaţia feerică îl scaldă-n umbre ocrotitoare, totul se transformă şi pare decupat din cartea magică a unei vrăjitoare. Mai e şi fântâna arteziană din faţa lui, care-şi joacă apele într-un balet incredibil. Dintr-odată te simţi uşor ca fulgul şi-ţi adori propria viaţă.

Parisul!!! Am făcut-o şi p-asta! Cât am apucat să vedem din el, nu contează. Am fost la Paris? Am fost.

O noapte de somn e chiar prea mult, iar ne alungă musca ţeţe, ca pe nefericita Io, şi trecem de această dată printr-un mic, elegant şi paşnic punct de frontieră, cu o singură persoană în ghereta oficialului. Nu-şi ia paharul cu apă rece de la gură, în timp ce ne face semn cu mâna să trecem. Îmi dau seama că ne-ar zâmbi, dar în atari circumstanţe, nu poate, bietul de el. Buun! Ne ia minţile cascada Rinului, magnifică şi atât. Alpii ne taie răsuflarea şi ne-nfundă urechile. Ne batem cu zăpadă la peste 2.000 m, ca peste o jumătate de oră, sau, mă rog, poate nu chiar, ne scăldăm în undele Lacului Maggiore, în partea italiană, că doar nu era să ne bem cafeaua în Elveţia, dacă se putea şi în Italia! Ne dau aceia o chişchineaţă de păhăruţ de unică folosinţă, cu două degete de licoare pe fund, tare de trăznea, şi ne iau rapid piuitul. Ne întoarcem la Berna, mai mergem la Basel să vedem odoarele lui Tutankhamon, aduse în Europa după o groază de ani, căscăm ochii la o mulţime de alte cele, care mai de care, ultra cunoscute, descrise şi prezentate în diverse moduri şi modalităţi, aşa că basta, îmi permit doar să-mi mai aduc aminte de tabla de şah mare cât o mini piaţetă, desenată direct pe asfalt, sub nişte pomi seculari, cu piese mari de trebuia să fie luate în braţe la fiacare mutare. Dublu sport, al minţii şi al trupului, ridicare de greutăţi. Perfect! Mens sana in corpore sano. Câte găselniţe o mai fi născocind buclucaşa de minte omenească, până va fi să mai subziste pe Terra, dacă nu se va întrece pe sine cu poluarea şi alte aşişderea nocivităţi care s-o dea gata?!

Fuuff! Simt că, ce e prea mult, strică. Vreau acasă. Pornim. Pornim cu groaza orelor de drum. 1.800 de Km bătuţi pe muchie. Trecem, vânt, prin Germania, sesizăm că suntem în Austria doar din cauza atmosferei mai blânde şi patriarhal cuminte, caldă ca pâinea atunci scoasă din cuptor. Trece şi asta şi iar ne trezim faţă în faţă cu cuştile de la vama dintre Austria şi Ungaria. Stăăm. Trecem hopu până la urmă. Străbatem pusta. Altă graniţă, a noastră, alt stat la vamă. Alt hop. O vizită la toaleta unde, contra a cincisprezece mii de lei, puteai să te autoserveşti, cu porţia, fireşte, din sulul de hârtie igienică păzit de casieriţa care stătea cu ochii-n patru, şi să tragem de robinete la chiuvetele care tocmai sufereu o criză de bâţâială şi se bălăngăneau în toate direcţiile, refuzând categoric să-şi facă datoria. Bag seamă c-au rămas în urmă sofisticăraiele acelea unde colacul toaletei se apuca de unul singur să e învârtească-n jurul axei sale, supunându-se frecuşului pe care i-l trăgea o perie apărută din neant, pentru a le păstra freş şi cu dezinfecţia la zi! Ce, se jucau de-a ţara-n bumbi, acolo?

În sfârşit, acasă. Îmi doream să dorm trei zile şi trei nopţi. Am visat frumos. Frumos de tot. Eram în vacanţă, cutreieram lumea-n lung şi-n lat, lin, fără hopuri. Mă trezesc. Plec să-mi văd fetiţele. Eu le-am botezat. Sunt o nebunie! Le-am adus cadou, printre altele, câte un dispozitiv de făcut baloane de săpun. Cu ele au făcut praf bucătăria bunicii lor.

Ce vreţi?! Baloane de săpun!

Şi uite aşa m-am vânturat eu prin U.E.

Dar asta nu e tot. Să vă mai spun una:

Ridic receptorul să dau telefon. Zbârnâie. Cineva ridică receptorul.

-Agenţia.

-Aveţi curse Timişoara- Athena?

-Da.

-Directe?

-Nu.

-Adică?

-Timişoara-Bucureşti, escală, Bucureşti-Athena.

-Cât e pauza dintre zboruri?

-Cincizeci de minute.

Îmi pierd răbdarea.

-Pot şti exact ce şi cum, vă rog?

-Păi, ce doriţi?

-Tot.Orarul, costul, sunt suficiente cincizeci de minute? Cine mută bagajele?

-Da, vă aşteaptă. E aceeaşi companie. Cu bagajele n-aveţi treabă.

„O.K.” Cumpăr biletul. Apoi aflu de la alţii că nu aşteaptă. Pisez agenţia: ”Aşteaptă sau nu aşteaptă? N-am chef de surprize.”

-Haideţi, doamnă, fiţi serioasă!

Pac scurt de receptor trântit. Pe banii mei. Asta, da, democraţie. Fără consecinţe. Pe la alţii eşti liber să faci cum te taie capul, dar plăteşti de greşeşti cumva. Mă rog!

În aeroport, checking.

-E-n regulă. Vedeţi să vă ridicaţi bagajele la Bucureşti. Cred că e un autobuz care face transbordarea de la intern la extern. Întrebaţi pe-acolo.

-..................?Mă trăzneşte-n moalele capului.

Aşa fac. Autobuz, da. Şofer, ioc. Stăăăăm... Iacătă-l! Pornim. Ajungem. Caut terminalul. Întreb la informaţii.

-Cam târziu, doamnă, cam târziu!

Privire dojenitoare. Mai că nu mă pune la colţ pentru crasă indisciplină. Nu-mi trag sufletul. Trag de bagaje. Alerg. Prind avionul în ultimul moment. Huh! Zbor. Athena. Aflu că nu am bilete cu cabină de dormit pe vapor, deşi aşa am comandat. Numai locuri în salon. Şaisprezece ore de drum pe ape, noaptea, începând cu miezul nopţii în programul curselor. În realitate, mai va. Vaporul ia-l de unde nu-i. Târâş-grăpiş apare pe la unu, iluminat a giorno. Pe chei, lumea şi ţara. Ţipete, voci agresive, huiduieli. Mi se traduce că-i mare nemulţumire mare, pentru lipsa de locuri.

„Na, că s-a dus visul cum c-aş putea primi, plătind pe loc, un pat, direct pe vapor.”

Totuşi se pare c-am mâncat rahat când am fost mică, căci am norocul prostului. Numai ce-l aud pe însoţitorul meu grec:

-Dimitriii! Hei, Dimitriii!

Dimitri vine. Vorbesc. Dimitri aprobă din cap. Mi se zâmbeşte. Dimitri e căpitanul. S-a rezolvat. Sunt locuri! Pe vapor, la informaţii, mă ia în evidenţă ca pe oricare altul, habar’ n-are de căpitan, unul în alb cu trese albastre pe umeri. Tot îmbulzeală, tot vociferări. Degeaba încerc să stau civilizat pe două picioare. Înghiontelile mă bălăngăne de parc-ar fi-nceput furtuna pe mare. În sfârşit se dă un verdict. Să aşteptăm în salon până la plecare. Unii însă continuă să facă pe sardelele-n cutie. Încerc să folosesc numele căpitanului.

-Dacă am loc, o să vă strig.

-Aveţi?

Strânge din umăr şi mă măsoară. Se uită bine la ce port. Mi-e frică să-i dau ceva. Cred că m-ar mânca cu fulgi cu tot lioata din spatele meu, care stă numai să facă poc. Sunt frântă. Apare căpitanul care mă caută din ochi. Mă ridic. Mă vede. Îmi face semn. Îl urmez. Mă lasă lângă un perete. Intră în spatele ghişeului. Şopoteşte ceva cu purtătorul de trese. Iese. Îmi dă o hârtiuţă. Îl întreb cât costă. Dă din mână:

CUPRINS

-Phah!

-Thank you very much!

Cumsecade om. Îl dăruiesc cu-n zâmbet cât Mediterana. Comandă scurt unui boy. Acela înşfacă geamantanul. Urcăm cu liftul. Apoi, pe culoare, printre oameni întinşi pe jos, pe rogojini, saltele pneumatice, saci de dormit, direct pe mochetă. Ajung în pat. Fără-ndoială am mâncat rahat. Toaleta e vis-à-vis. Nu mă pot rătăci prin cele coclauri vaporene. La toaletă-i cam umed pe jos. I-e şi ei prea cald. Transpiră. Natural, nu?!

Dorm dusă pe un pat supraetajat. Suntem patru în cabină. E super. Mă trezeşte lumina. Prin hublou văd... nu ştiu dacă există cuvinte care să poată zugrăvi ce văd. O imagine... Mamăăă!...

De sus parcă ploua torenţial cu frânturi de lumină care se spărgeau în bulbuci de argint strălucitor încât îţi fugeau ochii. Se spărgeau loviţi de gresia albastru marin a apei lustruite, de parcă o aversă nărăvaşă de vară s-a pus pe dansat rock and roll taman acolo. Magnific! Sunt vrăjită. Rămân cu ochii lipiţi. Nu de somn. De spectacol. De minunăţie.

-Pământ! numai că nu aud cum strigă omul de cart din vârful catargului.

O insulă. Case. Pătrate, dreptunghiulare, drepte. Albe. Văruite. Proaspăt. Numai deschizătura balcoanelor e în rotondă albastră. Îmi amintesc de Tunisia. „Copie la indigo? De unde această influenţă? Poate de la Soare?! Poate de la mare?! Cine s-o ştie?!”

Trecem de insulă. Trec alte ceasuri. Citesc. Scriu. Mă uit pe hublou. Numai câmp nesfârşit de ape.

-Rodhos! mă anunţă cabinierul fără să bată la uşă. Cobor. Rodhos. Colosul. Minunile lumii.

-Uauuu!

Şi aici e tot U.E.

Nu-mi termin bine peroraţia şi ajungem în piaţa oraşului, capitală a aceleiaşi nemaipomenite U.E.

Însoţitorii mei încă fac haz.

-Zici că aşa...? Păi, atunci, putem susţine că şi noi suntem cât se poate de apţi pentru funcţia de europeni. Ne putem umfla liniştiţi în pene.

Pavel se uită lung, admirativ.

-Da' ştiu că eşti plină de vervă astăzi. Îţi stă bine. Mi-ar plăcea să o faci mai frecvent.

-Ştiu că sunteţi scriitoare, spune Andrei, prietenul lui Pavel. Aţi putea să scrieţi şi să publicaţi în vreo revistă sau ziar ce ne-aţi povestit. Sunt convins că ar ieşi ceva reuşit şi amuzant, dacă nu luăm în seamă ironia amară cu care aţi presărat relatările.

-Am și făcut-o. Sunt gata scrise, gata de dat la publicat când mă întorc. Una are ca titlu „Baloane de săpun", iar cealaltă, „Orice medalie are două feţe." Cum vi se par?

-Cred că-i bine. Sar în ochi şi-ar suscita interesul cititorului.

În piaţă, lumea şi ţara. Om în om. Unii extaziaţi şi euforici, alţii calmi, indiferenţi şi sceptici. Unii, nervoşi, agitaţi, nemulţumiţi, „Sunt oameni care n-au ce duce la gură de săraci, n-au case, c-a venit apa şi le-a distrus, nimeni nu se uită la ei, zic că nu sunt bani, le azvârl acolo ceva, n-ajunge nici pe-o măsea, iar cu asta arivederci, Roma, şi-au făcut datoria de guvernanţi, însă pentru festivităţi d-astea sunt bani. E, vorba neaoşă, pană de păun în dos la cloşcă", zice pornit un bărbat între două vârste, mai arţăgos din fire, înaintând prin mulţime, făcându-şi loc dând din coate, ca să ajungă mai în faţă şi să vadă mai bine spectacolul. Alţii sunt deja puşcaţi de cât au băut. Aceştia sunt cei mai periculoşi. Se manifestau gălăgios şi activ. Spărgeau sticlele goale de caldarâm. Echilibraţii priveau lung, ar fi vrut să le zică una, dar erau conştienţi că nu-i bine să-ţi pui mintea cu nebunii, c-ar fi fost mai mare daraua decât ocaua. Sămânţă de scandal plutea în aer la tot pasul. Aşa că s-au lăsat păgubaşi în a le face educaţie europeană. Artificiile erau ce-i drept europene, frumoase de-ţi luau ochii, dar cam atâta tot. Până la conştiinţă civică de talie europeană, mai trece multă apă pe Dunăre. Poate că va da Domnul ca intelectualii noştri să nu mai stea cuminţi în banca lor cea pe post de soclu de susţinere a superiorităţii, să uite cât de rasaţi sunt şi să încerce măcar cu pichiţica să toarne în mintea celor de rând ceea ce trebuie să înveţe. Nici aceşti sărmani n-au de unde să afle ceea ce-i de aflat. N-are cine să-i lămurească ce şi cum stă treaba. În fond, de-aia-s domnii, domni, ca să ştie şi să le dea din ştiinţa lor şi celorlalţi. Fiecăruia după măsura potrivită. Altfel n-om mai ajunge în rând cu lumea nici în vecii vecilor. Dacă pe noi nu ne doare de-ai noştri, pe alţii nici în cot. Nu facem şi nu dregem cum ar trebui, ni se va aplica legea, vom fi tăiaţi de la porţie şi iar rămânem de căruţă, în coada cozilor.

Scuze, m-a apucat filozofeala blegoasă. Aşa sunt eu, când mă apucă, îmi dau drumul. Acum nu aş fi avut motiv, pentru că în jurul meu lumea-i fericită şi se bucură de integrare, atmosfera e în plină explozie de încântare, jocurile de artificii sunt magnifice, ce mai, toată lumea râde, cântă şi dansează.

La un moment dat, ne rupe totuşi oboseala şi ne dăm bătuţi. Mergem la culcare şi dormim ca nişte copii scăldaţi până mâine zi în crucea amiezii. Mie una-mi vine să mai lenevesc în aşternutul cald şi moale, dar nu ştiu care e opţiunea lui Pavel, e sculat sau nu, vrea să urcăm la cabană imediat sau să mai zăbovim cu prietenul lui la o şuetă. Mă îmbrac în silă şi ies din cameră.

Peste noapte, cât am dormit, cerul s-a slobozit şi el de bucuria oamenilor şi şi-a cernut frumuseţile asupra lor. O ninsoare ca-n poveştile cu zâne s-a aşternut peste tot. Curtea părea o vitrină de cofetărie, în care maeştrii cofetari şi-au exersat arta alcătuind un tablou cu totul şi cu totul din pudră de zahăr. Toţi pomii, două şire de fân aşezate simetric, încadrând o fântână cu cumpănă, toate construite doar de amorul artei, de decor, în curtea din spate, totului tot e alb imaculat. Doar câte o urmă de gheară de cioară cloncănitoare, strică uniformitatea neîntinată. O lăbuţă de căţel curajos, care s-a încumetat să scoată nasul din cuşca unde se află aşternutul lui cald de paie, rămâne şi ea mărturie amprentată a temerarităţii stăpânului ei săltând prin zăpada pufoasă, pe care cu greu o dovedesc picioarele lui devenite prea scurte. Sare şi latră, încercând să prindă cu botul fulgii care i se par o delicatesă de păsăruică numai bună de înghiţit pe nemestecate. Prin porţile cerului continuă să se sloboadă fulgi mari cât pumnul. Mari şi deşi de-ţi umbresc vederea. Se rotesc prin aer în piruete lente și elegante, ca-ntr-un ritual ancestral. Rămân vrăjită şi privesc cu uimire.

Poarta curţii se dă în lături ca să păşească mândri o pereche de cai murgi, de toată minunăţia, înhămaţi la o sanie. O fi el oraş european, dar sania cu zurgălăi a românului n-o poate interzice nimeni. Mă cam mir de constatare, dar nedumerirea piere într-o clipită făcând loc liber admiraţiei pentru atelajul cel ferchezuit. Hamuri de piele lucioasă, pompoane prinse la obrăzarele amimalelor care rămân mândre de ele şi superbe, cum le stă bine unor astfel de descendenţi ai speciei lor cabaline. Zalele şi cataramele strălucesc în lumina timidă a unei temerare raze de soare, strecurată printre vicisitudinile austere şi periculoase ale vremii care se încăpăţâna să-i ţeasă iernii veşmânt de sărbătoare mare.

Pe umăr simt mâna caldă a lui Pavel, care stă în spatele meu. Întorc doar pe jumătate capul şi-i zâmbesc. Continuăm să privin în tăcere.

-Ce ziceţi de sanie? Vă încumetaţi să urcaţi cu ea până la cabană? Altă soluţie nu-i, să ştiţi. Ori sania, ori rămâneţi aici, la mine.

Optăm pentru sanie. Avem cel mai serios motiv din lume, vrem să fim singuri. Caii copitează zăpada nerăbdători şi fornăie aburi pe nări. Suntem înfofoliţi în două bunzi ciobăneşti miţoase, iar peste picioare, aruncate cergi de lână colorată, ţesută în război, pete vii de culoare pe fundalul alb al pământului şi cel cenuşiu deschis al cerului. Ghiţă, vecin cu prietenul nostru, venit de la ţară să lucreze la oraş, apoi de voie, de nevoie s-a stabilit aici cu căţel, cu purcel, mulţumit că i-a fost solicitat lui ajutorul, se îndreaptă pe capră, îşi îndeasă, pentru siguranţă, încă o dată, cu o mână neînmănuşată, învineţită de frig, căciula pe cap.

-De ce nu-ţi pui mănuşile? Ai să-ngheţi aşa.

-Nu pot eu cu mănuşi. N-am purtat niciodată. Nici n-aş putea să simt hăţurile.

Vedeţi domniile dumneavoastră, hăţurile acelea-s ceva. Nu aşa orişice. Ele trebuie simţite. Fiecare încordare de muşchi a calului trebuie simţită şi controlată. A mâna caii nu-i de colo. E ştiinţă ca oricare alta. Am deprins-o de copil, de la moşu ăl bătrân. Pe trei generaţii ne-a învăţat. Pe tata, pe mine şi-a mai apucat să-l înveţe şi pe fiu-miu, vara, când mergea în vacanţe acasă.

Zâmbeşte şi dă din cap ca şi când ar fi asistat la o poznă.

-Înţelegeţi, eu zic şi acum acasă când vorbesc despre satul meu. Tot uit că nu mai am nimic acolo de când tata s-a dus. Am vândut tot. Noi nicicare nu mai avem timp să mergem şi n-are cine să aibă grijă. S-ar fi distrus tot. Aşa, mai bine am vândut. M-a durut sufletul, încă mă mai doare când mă gândesc, dar ce să-i faci, asta e! Nu-i totul cum vrem noi.

Plecăm. Pe coasta muntelui, drum neînceput. Tăiem unul nou. Nimeni înaintea noastră nu s-a aventurat. Liniştea e apocaliptică. Vorba vine! Cine ştie cum va fi apocalipsa?! Oricum, o linişte compactă, sfărâmată în două aidoma colacului de colindă, numai de fâşâitul tălpicilor de la sanie şi de răsuflarea cailor. Din când în când trosneşte scurt câte un brad cutremurat de friguri şi se aude pufos sunetul moale al zăpezii căzute de pe cracă, la impactul cu solul. Solul! Care sol?! Tot zăpadă, adicătelea.

Dintr-o scorbură, o pasăre care tocmai a scos capul pentru o gură de aer proaspăt, se sperie la vederea namilelor de cai, pentru ea adevărate arătări din era terţiară. De spaimă, scapă necontrolat un ţipăt ascuţit, pe care şi-l reprimă cu repeziciune, de frică să nu fie descoperită şi... Doamne fereşte! Cine ştie ce-i mai pot face monştrii.

Târâş-grăpiş, ajungem.

Ne descotorosim de învelitori şi coborâm sprinteni, eu cu ajutorul lui Pavel, care, cavaler medieval, mă cuprinde de subţiori şi mă ia pe sus. Instantaneu mă topesc toată şi râd nestăpânit cu capul dat pe spate de plăcere.

Ghiţă cară în mare viteză bagajele noastre, care nu sunt puţine, având în vedere că am adus cu noi toată garderoba de iarnă, ca să nu ne lipsească nimic şi pe deasupra de-ale gurii, pentru un întreg regiment de gardă. Ce-i drept, din ceruri nu ne cade mană, ci doar zăpadă. Cea mai apropiată aşezare omenească-i la vreo cinci kilometri. Nu par mulţi când spui aşa, dar când trebuie să-i baţi cu piciorul prin asemenea nămeţi, nici puţin nu-i.

Un lup s-a găsit tocmai atunci să-şi urle înfometarea. Caii se cambrează. Ghiţă se grăbeşte. În curând se lasă seara, iar el trebuie să ajungă acasă. Mă înfior numai la gândul ce-ar putea păţi. Mă scutur aproape imperceptibil, dar Pavel tot mă simte. Înţelege cam ce-mi trece prin cap.

-Hei, e departe, în mijlocul codrului. Nu ajung ei până aici, nu-ţi fie teamă! Am şi puşca încărcată la îndemână, dar n-o să fie nevoie, ai să vezi. De altfel, facem o luminaţie a giorno şi-or să fugă de-or să rupă pământul, cu coada pe spinare. Doi la mână ar fi că-s doar nişte lupi amărâţi, rupţi de foame, nu lotri experţi, care să ştie a pătrunde pe uşa cu toate încuietorile puse. Cât despre Ghiţă, nu-ţi face griji. Ştie ce are de făcut în caz de ceva. Aici a crescut, cu lupul în marginea grădinii.

Totuşi nu-mi pot stăpâni încă un fior care îmi străbate şira spinării.

„Aşa-mi trebuie, dacă n-am avut de lucru! În loc să stau blândă la casa mea, umblu pe coclauri după cai verzi pe pereţi.”

Pavel îmi intuieşte tensiunea, ca întotdeauna, de altfel, „ce bine mă cunoaşte omul acesta!”, mă ia pe după umeri strângând încet, numai atât cât să-mi transmită căldura mâinii lui îmbărbătătoare, şi intrăm în casă.

Din antreul plin cu echipament de schi şi arme de vânătoare dăm în livingul destul de mare încât să găzduiască un bal al protipendadei. În cămin sunt gata pregătiţi buştenii. Pavel le dă foc. Ei îşi fac conştiincios datoria şi încep să trosnească în tonuri devenite muzicale pentru urechile noastre îngheţate, în

timp ce stăm cu mâinile întinse către flăcări, care ne răsfaţă cu căldura lor binefăcătoare. Ne dezmorţim şi noi, şi atmosfera. Ne debarasăm de bunzile cele ciobăneşti. Constat că în cameră e cald de-a binelea. Flăcările continuă să înnebunească buştenii cei virgini pân-acu', lingându-i cu trupurile lor înfierbântate şi unduitoare de dansatoare andaluze.

Amândoi, şi eu şi Pavel, suntem moleşiţi şi monosilabici. Scoatem doar câte-un sunet, mai mult nearticulat decât inteligibil, desemnând starea de bine care se apropie de saţietate, stare în care am ajuns a ne lăfăi, atât trupeşte, cât mai ales sufleteşte. Cum ar putea fi altfel, când ni se întâmplă ceea ce nici cu gândul n-am gândit, nici cu visul n-am visat?! ... Să ne iubim amândoi. Să ne iubim cu adevărat. În primul rând cu sufletul, dincolo de trup.

Afară s-a lăsat noaptea. Deşi, o vreme, am fost uitat de noi, totuşi ni s-a făcut foame. Nu apuc să atac problema, că Pavel e plin de iniţiativă, se duce la bucătărie, desface pachetele şi meştereşte cele mai gustoase sandviciuri pe care le-am mâncat vreodată. Pentru prima oară-n viaţa mea îmi permit să nu-mi înfrâng lenea, să stau şi să aştept a fi servită. Se pare că-i face chiar plăcere, spre totala mea surprindere. Dinspre aceeaşi bucătărie se strecoară insidios miros de vin fiert cu scorţişoară.

-Îîîm! scot sunet tâmp. Cu nasul întins, adulmec aerul, lingându-mi buzele de ultima fărâmiţă de mâncare.

-Miroase bine, nu?

-Îhî. Răspuns scurt, dar grăitor. Nu sunt în stare de mai mult, atât îmi e de bine.

Pavel se înfiinţează cu două căni de pământ smălţuite, pline cu licoare aromată. Ciocnim.

-Noroc!

-La mulţi ani!

-Sper că nu-ţi pare rău c-ai venit?!, întrebare retorică bănuiesc, rostită cu ton temător de îndoială, dar şi de speranţă.

Nu-i răspund. Doar mă ridic din fotoliu şi mă întind pe blana mare de urs din faţa căminului. Mă sprijin într-un cot şi-i fac semn să vină lângă mine.

„Cred că am băut prea mult”, remarc pentru mine însămi, simţind un fel de dojană interioară, pentru c-am făcut gestul pe care îl socot extrem de necugetat. Dar ce-i făcut, e bun făcut, iar eu constat că dincolo de severitatea raţiunii care mă admonestează, nici nu-mi pare prea rău. De fapt, adevărul e că nu-mi pare rău deloc. Continuu să mă simt de-a dreptul magnific.

Pavel îşi strecoară, crede el, pe nesimţite, braţul pe sub capul meu şi stăm aşa paralizaţi, cu ochii în tavan şi toate simţurile în alertă, neîndrăznind să mişcăm niciunul în front, ca şi când cine ştie ce păcat capital am săvârşi dacă am face-o. Ascultăm liniştea şi savurăm pacea. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie avem de aşa ceva. Eu, una, sigur. Cred că şi Pavel, dacă mă iau după expresia care i s-a întipărit pe faţă. Un fel de fericire detaşată care a devenit aproape palpabilă.

Înţepenesc de nemişcare şi mă arde acolo unde bat flăcările, aşa că îmi iau curaj a mă întoarce într-o rână, cu obrajii către foc. Simt cum el se pliază automat pe urma mea. Atingerea este abia sesizabilă, însă reverberaţiile ei îşi fac acut simţit efectul în organismele noastre supuse postului îndelungat. La îndelungare eu sunt cea care bate recordul de departe. Dacă stau bine să mă gândesc, aş putea liniştită să concurez pentru Cartea Recordurilor, dar nu mi-am pus niciodată problema... A nu se lua în serios! Se înscrie la capitolul glume proaste şi amare.

Prind a mă uita fix în inima flăcărilor. Una-mi face cu ochiul şi semn să mă apropii. Mă absorb cu aviditate în povestea lor.

* * *

Deodată se face că Bărbatul nu mai poate sau nu mai vrea să reziste fiorului care-l scutură. Un simplu semn cu mâna şi tot cerdacul se luminează. Pe pervazul de lemn, care sub ochii mei se transformă în marmură albă şi roz, una lângă alta, lumânărele aprinse clevetesc între ele cu flăcărui jucăuşe şi vesele ca nişte codane scăpate pentru prima dată de sub atenta tutelă părintească. Pe stâlpii care devin coloane elegante precum cele din palatele anticilor, atârnă lampioane de sticlă colorată vioi, printre care sunt rătăcite torţe în suporturi înclinate. În jurul ferestrelor, un fel de scăpărători interminabile clipesc neobosit, alcătuind ghirlande de steluţe zburătoare, la fel ca licuricii, vara, printre frunzele foşnitoare ale copacilor din codrii cei bătrâni. Raze ca izvorâte dintre steiuri poleiesc pereţii casei transformând-o în palat imperial. Bradul din faţă e împodobit feeric.

Un alt semn magic ne face imponderabili. Plutim afară, direct prin pereţii care se volatilizează-n faţa noastră. Trecem prin ei ca stafiile, doar că noi nu suntem stafii, ci doar oameni furaţi de vise. Cerul e lăsat în jos şi mi se pare că-i o năframă cu fiecare dintre cele patru colţuri agăţată de câte un vârf de munte. Luna e mare şi rotundă. E ca o pâine dolofană, bine rumenită în cuptor. Se bosumflă pe mine din cauaza comparaţiei. E sărbătoare şi nimeni nu merită să fie supărat, cu atât mai puţin sensibila Mare Doamnă a

Nopţii, Luna. Îmi revizuiesc opiniile şi conchid că seamănă leit cu un apus de soare în pustiu. Debordează de fericire că a apucat ziua în care i se spune că seamănă cu idolul ei, Soarele. Drept mulţumire pentru aprecierea nesperată, se desprinde de pe năframa cerului şi se cocoaţă, mândră, plină de importanţă în vârful bradului nostru.

Văzând minunăţia, Bărbatul simte nevoia s-o împlinească. Întinde mâna şi culege un pumn de stele. Le aşază pe crengile deja poleite cu promoroacă ale aceluiaşi brad, care de răsfăţat în cele feluri de podoabe, tinde să devină campion multiuniversal. Fluturi răsăriţi de niciunde se postează în rol de îngeraşi şi încep a ne cânta colinde.

Bărbatul de lângă mine fură inelul lui Venus şi mi-l pune în deget. Pomii şi-au întins crengile înveşmântate în zăpadă deasupra creştetului meu şi mi-au dăruit hlamida lor cea imaculată. Aşa am devenit mireasă. Bărbatul a adunat florile de gheaţă de pe ferestre şi mi-a dăruit cel mai fantastic buchet. În mâna mea, ele au început să freamăte, au primit culori în obraji, iar cântecul lor de înviere a fost marşul meu de nuntă. Bărbatul m-a luat de mână şi m-a dus în faţa bradului cu vârf de lună plină. Din două crengi, acesta ne-a făcut semn să ne apropiem. Sfioşi, i-am îndeplinit porunca. Glasul lui de patriarh ne-a unit întru vecie.

-Tu, Bărbate, o iei pe Femeia aceasta să fie a ta, la bine şi la rău?

-Da.

-Tu, Femeie, îl iei pe Bărbatul acesta...

-Da.

Drept cununi ne-a pus pe frunte fâşii din Calea Lactee.

Ca totul să fie după litera legii, în spatele nostru şi-au ocupat locul de naşi o tânără căprioară şi un mândru cerb, semeţ foarte de podoaba lui capilară. Rolul de cumătră-l are vulpea cea cu nasul în vânt, ca să culeagă, după miros, toate bârfele care ne-ar privi şi să le dezmintă pe moment, dacă devine cazul. Niciuna să nu-i scape. Doi iepuraşi mi-au ţinut trena, iar sticleţii se omorau să ne netezească poteca presărând-o cu ace înmiresmate de cetină şi crenguţe de sânger. Ursul şi lupul au semnat armistiţiu şi au făcut de pază, ca să nu dea buzna peste noi, privitorii de pe margini. Privighetorile, cu riscul de a-şi pierde vocea din cauza afurisitului de ger, au fost pe post de muzicanţi. Când n-au mai biruit de oboseală, le-au luat locul greierii, neobosiţi într-ale cântărilor. De dragul nostru şi-au călcat pe inimă şi au dat viaţă lăutelor lor meştere până şi în dricul iernii.

În noaptea aceea, Luceafărul ne-a călăuzit spre palatul veşniciei, iar patul nupţial a fost pregătit din muşchi împrospătat, după datină, de către cele mai harnice domniţe cernite, furnicile, care se mişcau sprintene, nemaivăzându-şi capul de atâtea treburi care era necesar să fie bine orânduite. Doar numai o dată s-a pomenit nuntă pe Planeta Viselor între Bărbat şi Femeia lui.

* * *

Un tăciune sare la picioarele mele. Tresar.

-Unde ai fost, draga mea? Foarte departe? mă întreabă Pavel cu voce, aş înclina s-o numesc tandră, dar nu pot să-mi iau suficient curaj pentru asta. Constat că încă mi-e frică de dezamăgiri.

-.., tac prelungit.

Mă cam pierd cu firea. Fac o mutră ca venită de pe altă lume.

Un vârf de flacără se desprinde de trupul mumă şi mă salvează sugerându-mi răspunsul. Scrie cu incandescenţă pe fuiorul de fum:

„Am răspuns unei invitaţii de-a călători în lumea viselor ca să-mi văd viitorul.”

Reproduc aidoma, permiţându-mi însă o completare care mi se pare necesară:

-Ai să zici că sunt nebună de legat, dar, sincer, am răspuns unei invitaţii de-a călători în lumea viselor, ca să-mi văd viitorul.

-N-am să zic. Şi eu am fost cu tine.

Vârful de flacără se agită disperat, ca să-mi atragă atenţia.

„Spune-i, mă învaţă prietenul vârf de flacără, spune-i, ca să ştie, că asta înseamnă că el e Bărbatul.”

-Ai fost? Să înţeleg că tu eşti Bărbatul?

-Eu sunt. Te bucuri?

-Mă bucur. N-am crezut că voi mai da de Tine.

* * *

În noaptea aceea, o căldură cu totul neobişnuită şi neaşteptată pentru acea perioadă a anului s-a abătut peste munte şi a topit aproape toată zăpada. Numai din loc în loc a supravieţuit câte o pată albă. Dacă te uiţi atent, poţi desluşi între contururile ei o formă. De pasăre, de floare, de faţă omenească sau de vreo bizarerie fantasmagorică. Printre aceste rămăşiţe ale unei lumi pe cale de dispariţie, scot capetele, hălci întregi de pământ negru şi reavăn, care-şi împrăştie aroma primăvăratecă, răspândind ameţeli învârtejite asupra tuturor dobitoacelor, extrem de contrariate de ce li se întâmplă. Lacrimile zăpezii s-au adunat în ogaşe care au luat-o iute la picior spre vale, susurând vesele, ca orice copil lipsit de griji, fericit că a venit pe lume. Meteorologii sunt şocaţi şi caută explicaţii cât mai plauzibile.

Până dimineaţa, drumul a devenit perfect practicabil, iar prietenul lui Pavel a venit cu maşina să-i ia.

Au trecut şi sărbătorile astea. Au trecut cu bine.

Zilele următoare, Pavel a fost extrem de ocupat. De sărbători mulţi dintre cei singuri, în special, devin vulnerabili şi cedează nervos. Curg depresiile.

În ceea ce-i priveşte pe ei doi, niciunul nu a deschis vreodată discuţia despre acea noapte petrecută pe Planeta Viselor, ceea ce nu înseamnă că nu se gândeau la ea. Până şi Pavel, cât e el de muieratic, avea momente când îşi dorea ca predicţia să se împlinească.

Cine nu-şi doreşte ca un vis frumos să se transforme în realitate? Măcar o dată în viaţă. Doar că fiecare e cu visul lui. Multora le e ruşine să mărturisească altora că au vise. Preferă să facă pe durii.

„Ea nu e aşa. A avut curajul să-şi deschidă inima şi să-şi lase visele să zboare. Dacă nu a putut altfel, a avut puterea să pună mâna pe condei şi să scrie. Să dea astfel din prea plinul ei şi la alţii. Oricât de tare s-a îmbolnăvit până la urmă, realizez ce puternică este totuşi."

De pe un raft al bibliotecii ia un plic din care scoate un teanc de foi, copii xerox. Sunt publicaţii de-ale ei în diverse reviste. Le răsfoieşte. Caută. Găseşte ce-a vrut. Se aşază în fotoliu şi citeşte. Ori de câte ori îi e foarte dor de ea şi ştie că n-are cum s-o vadă pe moment sau să o sune, se apucă şi-o citeşte. În tot ceea ce a scris o regăseşte. Bună, blândă, tandră, dăruitoare, altruistă, profundă, înţelegătoare. Parc-ar fi de pe altă planetă. Dar el ştie una şi bună: este ceea ce şi-a dorit dintotdeauna. Chiar şi atunci când nu a fost conştient de asta. De aceea când nu e lângă el, de multe ori simte nevoia acută să recitească la nesfârşit aceste pagini. Aproape că le ştie pe dinafară. Citindu-le, capătă un fel de putere, de răbdare şi de linişte.

DAR DIN DAR SE FACE RAIUL!

E zi de sâmbătă. E sâmbăta Floriilor şi mai e şi Sfântul Gheorghe. Decid să uit de treburile cele trupeşti şi-mi fac sărbătoare pentru suflet. Mă duc la biserică.

Întotdeauna, îndată ce trec pragul vreunei biserici, îmi găsesc uşurare. Fie mă învăluie liniştea şi împăcarea cu mine însămi şi cu tot mapamondul, simţind dintr-odată o senzaţie de bine şi bunătate greu de explicat, ca sub puterea unei vrăji de nestăvilit, fie mă descătuşez de dureri şi vaiere de tot felul, hohotind îngenuncheată, şi atunci am, invariabil, senzaţia că mi se deschide pieptul şi ceva din mine se înalţă către Ceruri, ignorând ziduri şi oprelişti, purtându-mi solia de speranţe şi izbăvire. Sfârşesc prin a mă învălui o stare de putere care dezvăluie cealaltă faţă a medaliei: „În tot rău-i ş-un bine!" Aşa stând lucrurile, constat că iau drumul bisericii tot mai des, în special duminica şi de sărbători, mai ales pe măsură ce înaintez mult prea repede, după gustul meu, către celălalt capăt al firului. În anii mei de vlăstar cu ochii abia încolţiţi către cele ale vieţii, mai mă dădeam dusă, mai ba, căci preferam să hălăduí care pe unde, în zilele cu pricina şi replicam înţepată, sigură de mine şi cu nasu-n vânt: „De rugat te poţi ruga oriunde, nu numai în biserică! Acesta-i un formalism de bigoţi. Mergi acolo, te rogi doar de la gură, apoi ieşi afară şi uiţi totul. Una zici şi alta faci!" Asta, ce-i drept, se mai întâmplă. Îmi dau dreptate celei de atunci. Numai că nu toţi sunt nişte bigoţi sterpi şi-nguşti la suflet. Nu uită.

Aleg eu, în sâmbăta Floriilor şi-a Sfântului Gheorghe, o bisericuţă mică, mică, care mi-e mai la-ndemână. Trec prin piaţa de flori, care, dac-ar fi să grăiesc cum se grăieşte, aş zice că geme de flori. Dar ea nu geme. Cântă şi îmbrăţişează cu dărnicie gratuită pe toţi cei care vor să se lase pradă bucuriei nefalsificate din zâmbetul larg al fiecărui fir de floare, chiar dacă-i una numai uite-atâtica, minusculă şi fragilă, Nu Mă Uita, pre numele ei. Cu lumina răsfrântă din ochii-i albaştri precum acoperişul Lumii când nu-l bântuie negurile turnirurilor dintre nouri care se înfruntă cu duşmănie, aidoma pământenilor, îi face pe Oameni să nu uite a fi ei înşişi, adică frumoşi cum îi doreşte Cel ce i-a creat.

Intră mulţi pe uşa deschisă a bisericii. Glasurile de cântări plutesc în aer ca şi când ar avea aripi de îngeri. Poate că şi au! Dacă eşti suficient de atent, poate că te lasă să le simţi fâlfâirea care te alină şi te mângâie. Dacă vrei! Şi dacă poţi crede! Dacă nu... Dar poate că rugile celor aflaţi în lăcaşul cel sfânt se unesc în mănunchiuri ca şi florile pieţei şi, cu putere mai răzbătătoare, se înalţă către zenitul fără de limită. Şi, tot dacă eşti destul de atent, ai să simţi cum rugile acestea reuşesc, sprijinindu-se una pe alta, nelăsându-se pradă slăbiciunii, să străbată drum anevoie foarte de străbătut de unul singur: calea cea

dreaptă până la Cel Mare şi Bun, care îţi aude glasul şi îşi scoboară asupra ta dragostea cea fără de limite ca a oricărui părinte pentru propriii prunci.

Cum stau cu privirea plecată a pioşenie, văd cum se târăşte pe lespezile de gresie lucioasă, un olog. Cel mai olog dintre ologi. Fără strop de rămăşiţă de picioare. Văd o jumătate de om. Se împinge în mâini şi trage restul, de la şolduri în sus, ca pe o căruţă, caii. „Merge” drept pe mijloc, ajunge la analog, stativul pe care stă evanghelia şi o icoană. Se opreşte. Se roagă. Nu plânge. Doar se roagă. Sărută pânza pictată cu care e acoperit analogul. La icoana de deasupra nu ajunge. Un copilandru se desprinde din grupul coriştilor, ia icoana de la locul ei, de pe locul unde jumătatea de om n-o poate ajunge, şi i-o întinde. O ia cu amândouă mâinile şi o sărută. Apoi o dă-napoi. Se întoarce, se depărtează un pic şi se aşază pe de margini. Continuă să stea şi să se roage. Deschide ochii care rămân uscaţi, refuzând să-şi plângă de milă, doar când cineva-i întinde primul bănuţ. Apoi, ca şi când un declic i-a slobozit din detenţie, curg semenii către el, fiecare cu ce poate. Undeva, în adâncurile fiinţei, ştiu că jumătatea de om e la fel lor.

Slujba se termină. De poimâine începe Săptămâna Mare. Săptămâna Patimilor. Înainte de a ieşi, ologul se opreşte la o icoană şi lasă un ban. Milostenia sufletului. Apoi cumpără o lumânare. Fac la fel. Mă simt mai bună ca oricând. Plec. Imaginea neputinciosului mă urmăreşte.

....

De fapt, mă pregătesc. Aştept Învierea!

Globusz® Publishing

CUPRINS

FLORI DE TOAMNĂ

În dreapta şi în stânga uşii bisericii, sau mai bine zis, capelei, că-i micuţă doar cât o coajă de nucă, stau înşiruite, una lângă alta, vânzătoarele de flori. De flori neaoşe, de grădină, ori de pe răzor din capul holdei, chitit semănate ca să fie duse la piaţă, pentru un ban cinstit. Flori ale pământului acestuia, nu din acelea sofisticate, călătorite cu avionul de prin alte meleaguri de peste mări şi ţări, adăpostite în corturi din plastic ca să le ţină de cald, ca nu cumva să tuşească, iar dacă termometrul nu arată destule grade, intră în acţiune diverse scule de încălzire, unul mai performant ca altul. Pe aceste răsfăţate ale sorţii le cumpără cei cu dare de mână când sunt invitaţi la vreun prânz sau cină cu pretenţii sau o petrecere, care se lasă fără doar şi poate cu încheierea vreunei afaceri extraprofitabile, de genul „bate palma frate, c-am făcut-o şi pe asta!". Or să curgă miliardele, nu de lei, vechi sau noi, nu contează, pentru că, oricum, aceştia sunt doar aşa o plevuşcă pentru peştişori neştiutori, nu pentru marii mahări, ale căror conturi din bănci grele, de preferat elveţiene, se arată la faţă numai în valută forte, căci altfel le mănâncă mare ruşine şi nu-şi mai pot scoate obrazul în lume.

Păşesc eu încetinit printre şirurile de gălbenele şi de crizanteme cu corole mici cât un ban de-un leu, cu petale bătucite, albe, galbene, bordo. Se apără de frigul de-afară strângându-se una-ntr-alta în bucheţele legate cu aţă sau cu fir de lână, tors din fus. Trec pe lângă ele şi nu mă pot opri să nu le mângâi din ochi şi să le zâmbesc, pentru că am senzaţia certă că răspândesc, pentru oricine vrea să simtă, tone de iubire, atâta iubire cât să facă înconjurul întreg universului, fără a lăsa păgubit pe nimenea.

Întorc, fără să vreau, pentru o clipită, capul în direcţia opusă, ca atrasă de un magnet nevăzut. În faţa mea stă o bătrână. Stă ca s-o bată razele de noiembrie ale unui zgârciob de soare cu dinţi. Îşi freacă de frig mâinile aspre şi suflă în pumni ca să se-ncălzească-un stropulete. Se mişcă balansat de pe un picior pe altul, cu aceeaşi speranţă că-şi va lămuri sângele îngroşat să se clintească fie şi numai un picuţ şi s-o dezmorţească măcar, dacă nu se mai simte în stare să se pună în mişcare şi s-o scape de dârdâială. Poartă un sfetăr de lână tricotat de mână. Lână de oaie ţigaie. Tunsă în curte. Firul scos din furcă. E mică băbuţa şi sfrijită, adunată şi muncită. Toate acestea se văd de la o poştă, fără ochean. Pe cap poartă o maramă neagră care a petrecut şi zile mai bune, înnodată sub bărbie, cu colţurile scurte ridicate în sus, ţeapăn, ca-n tinereţe când păşea dreaptă, făloşindu-se pe uliţele satului, de mândră ce era. Eheehe! Fost-ai lele!

Simt cum mi se topeşte sufletul, pârdalnicul acesta care nu scapă nicio ocazie să-mi facă astfel de figuri şi să mă scuture din temelii, ca un cutremur japonez de gradul şapte. Mă opresc în dreptul ei, deschid poşeta şi scot nişte bani, nu cine ştie ce, şi-i întind. Dezvăluie un zâmbet ştirb şi mă cuprinde într-o privire însutit mai caldă decât razele soarelui căruia ea-i ceruse milostenie. Vădit, ezită. Doar o fracţiune de secundă. Apoi întinde mâna şi ia banii. Continuă să zâmbescă. Blând. Blând de tot. Mai bine n-am cum să vă spun, că nu pot. Nu s-au născocit încă vorbe pentru aşa ceva. Poate să zic c-ar fi zâmbetul acela ca desprins de pe chipul unei icoane făcătoare de minuni?! Nu îndrăznesc! Mă simt însă atât de atrasă de ea, încât o mângâi pe un umăr şi-i zâmbesc la rându-mi.

-Rogu-te, stai un picuţ, doamna mea.

Mă execut nedumerită. Aştept. Se duce către flori. Ia un buchețel de crizanteme albe dintr-o vădruţă de tinichea. Vine la mine şi mi le întinde. Le iau şi dau să le plătesc.

-Nu, nu, astea-s pe gratis.

-Dar,...

Dă din mână a refuz categoric.

-Mulţumesc frumos!

Simt nevoia s-o sărut pe amândoi obrajii şi-o chiar fac. Apoi, stânjenită nici eu nu ştiu de ce, fac paşi, cu capul în jos, spre uşa bisericii. Sau capelei. Aud în urma mea:

-Ea mi-a dat, i-am dat şi eu, lămureşte o vecină în ale vânzării de flori, care o priveşte năucă.

Mor de ruşine. Am greşit. Nu stătea acolo ca să capete de pomană. Vindea. Vindea flori. Împărţea frumuseţe şi dădea lecţii de răspuns cu iubire la iubire.**********

„Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi!" îmi vibrează în mijlocul pieptului, un glas venit de neunde.

Ştiu, mai acut ca oricând, că nu sunt vorbe în vânt.

Trec pragul bisericii. Chiar lângă uşă stă o oarbă care ţine în mână o lumânare neaprinsă.

-Vă rog, faceţi bine şi-mi aprindeţi şi mie lumânarea

şi s-o puneţi afară în lumânărar?!

-Sigur că da.

O pun. Mă întorc.

- Staţi liniştită. Am pus-o.

-Să te blagoslovească Dumnezeu!

-S-ajute Cel de Sus, răspund într-o şoaptă timidă.

Mi se strecoară un gând: „Doamne, ce se întâmplă azi? Şi de ce tocmai mie?”

Acelaşi glas scoborâtor din neant: ”Necunoscute sunt căile Domnului!”

Mă uit la florile ce le ţin strâns în mână. „De ce le strâng aşa?” Nici eu nu ştiu, dar le strâng şi mai tare. Mă mai uit o dată la femeia oarbă şi la umbra de afară a băbuţei cu florile. Mă simt deodată uşoară. Despovărată de toate amărăciunile, pentru care am venit să mă rog lui Dumnezeu să mă ajute să scap. Mă rog, dar uit de necazurile mele, mă rog pentru ca să îngăduie pe lume iubirea florilor.

Sunt fericită.

Globusz® Publishing

CUPRINS

UN SĂTUC UITAT DE LUME

Când e să se-ntâmple, se întâmplă ce nici cu gândul nu gândeşti.

Îmi pică sub ochi informaţia cum că ar exista într-un sat uitat de lume, undeva în ţara asta, o bisericuţă în care se află o icoană a Maicii Domnului care plânge. Mai auzisem şi-n alte dăţi despre fapte asemenea, icoane făcătoare de minuni, locuri de tămăduire, apariţia Sfintei Fecioare undeva pe lângă Târgu Mureş, la Seuca. Mi se naşte un gând aiurea despre mine, care nu-s în stare să merg în vreunul din aste locuri binecuvântate aflate în ţara mea, bine că am putut călători cu vaporul 18 ore într-o singură zi, pe o mare cu hulă, în Grecia, pentru a ajunge pe insula Tinos, ca să mă-nchin unei icoane făcătoare de minuni, tot a Sfintei Maici a lui Iisus.

De unde să visez eu că numai peste câteva zile trebuie să plec la Bucureşti, unde, în urma unui aranjament de purtat ici-colo cu maşina, cunosc o tânără sufletistă de felul ei, care-şi manifestă simpatia oferindu-mi o iconiţă-fotografie.

-E de la Letca.

Iau icoana, sunt o credincioasă, dar o privesc nedumerită. Nu ştiu ce e Letca.

-E un sat nu prea departe de Bucureşti, în plin Bărăgan, lângă Lehliu, unde, în biserică, plânge Maica Domnului.

Reacţionez imediat, fac legătura cu reportajul de care vorbeam, ştiu şi de Lehliu, în vecini, la Dâlga, fuseseră deportate toate neamurile mele. Amintiri din copilărie. De neşters. Tânăra cea drăguţă îmi propune să ne repezim până acolo, accept într-o clipită şi duse-am fost.

Un sat sărac, cu multe case de chirpici, oameni cu tenul bronzat, capre costelive priponite cu sfoară de gardul dinspre stradă pasc iarba de pe un metru pătrat în jur, din care scoate capul, necăjită şi înspăimântată câte o floricică sălbatică. Câteva mâini întinse la poarta bisericii, pomenind ceva despre o pâine. Le miluim. „Bogdaproste! Să vă dea...” Intrăm pe o uşă veche din fier ruginit, care dă în tindă, apoi pe una foarte nouă din lemn sculptat şi lăcuit, în naos. Păşim pragul. O biserică mică, sărăcăcioasă, ca şi enoriaşii ei. Câteva schele, un pic mai răsărite decât un stat de om, adevereau un început de bunăstare care permitea renovarea.

În faţa altarului, în stânga, icoana. Din lemn. Cam întunecată. Pare veche. Uit să întreb cât de veche, preocupată să văd urmele lacrimilor. Nici n-aş avea pe cine să întreb, dar, mai presus de asta, mă distrage, mă deranjează şi mă revoltă teribil o conversaţie mult prea sonoră pe un ton de impietate totală între o mamă trecută de jumătatea vieţii şi găliganul ei de fiu major:

-Zici că plânge?

-Eh, plânge, să fim serioşi!

Ton lansat dispreţuitor de către falşi atotştiutori.

Mă întreb la ce au mai venit, numai ca să piardă vremea. S-au mai învârtit ce s-au învârtit, comentând tare şi înfoindu-se ca nişte păuni, cu suficienţă împinsă la maximum, deranjând suflete ce-şi căutau alinarea.

Îngenunchez şi mă rog. Simt o nevoie acută să pun fruntea în pământ, pe lespedea simplă de ciment gri. Mi-e bine! Mi-e tare bine! Într-un târziu mă ridic.

-Ani, - numele însoţitoarei mele - tu ai văzut-o plângând?

Zicând acestea, simt un fior pe şira spinării care mă scutură ca un frison. Îmi vine în minte Toma necredinciosul şi mi-e ruşine de mine. Îi cer iertare Domnului şi Preasfintei Maicii Sale. Sper din tot sufletul să-mi audă pocăinţa.

-Da, anul trecut, de Înviere, vine prompt răspunsul.

Aflu din chiar gura descoperitorului, un tânăr blajin, om de-al bisericii, Ştefan pe numele său, cum s-a-ntâmplat primaş dată. Făcea curăţenie, spăla aplecat linoleumul de la picioarele icoanei. Când se ridică, observă picuri lichizi care se scurg pe faţa sfintei.

„Ce-o fi, că eu n-am stropit” se dezvinovăţeşte. Întinde mâna, atinge. Îmi arată cum a dus degetul la nas. „Miroase frumos.” Freacă arătătorul de degetul mare, demonstrând cum a făcut atunci. „E uleios. Doamne, acesta e mir!”. Dă fuga la preot. De atunci, în momente alese numai de Ea, Sfânta Maria se milostiveşte de noi şi ne binecuvântă cu lacrimi blagoslovite, pe care le putem lua pe-o fărâmiţă de vată, pe care apoi s-o cufundăm într-o sticluţă cu mir luat de la oricare altă biserică.

„De ce n-or fi având chiar acolo, pe loc?!” Ajunsă acasă, iau mir de la Catedrală, fac cum mi s-a spus

apoi, împart pe la necăjiţi, ca să le fie spre uşurare. Mie mi-a fost.

După ce tace o vreme, numai ce-l aud pe Ştefan că-mi grăieşte din nou:

-Aţi văzut icoana aceea de pe măsuţa din dreapta?

Da, o văzusem. Am privit-o cu atenţie, căci fusesem avertizată că a fost descoperită în mod miraculos. Iscoditoare cum sunt:

-Cine a descoperit-o?

-Eu.

-Cum a fost? Am auzit c-ai visat ceva, apoi ai făcut ca-n vis.

-Aşa-i. Se făcea, începe timid şi voce şoptită, egală, calmă, că m-am dus după pâine pe uliţă-n jos, când văd nişte oameni căutând ceva pe jos, în câmp şi când îi întreb ce fac, îmi răspund că ei caută o icoană. Gândesc că aş vrea şi eu să caut, când deodată-mi apare în faţă un om bătrân, cu barbă albă, îmbrăcat tot în alb, alb atât de strălucitor că-mi lua ochii şi vreau să mi-i acopăr cu mâna. Se uită ţintă la mine iar eu îl întreb: „Pot să caut şi eu?" „Poţi, da n-o va găsi decât cine-i suflet curat şi cu credinţă." Dă să plece şi-l întreb unde se duce. „Dacă te uiţi în sus când intri-n biserică, mă vei vedea." Se face nevăzut.

-Tu eşti cu credinţă mare, Ştefane?

-Da, eu-s în biserică de copil... Apoi, tot în vis, m-apuc să caut şi găsesc icoana între brusturi. Mă trezesc, mă îmbrac şi pornesc într-acolo. E prea întuneric, nu pot face nimic, mă întorc acasă, zic un Tatăl Nostru şi mă culc la loc. Dimineaţa mă duc de-adevăratelea după pâine. În drum văd tufele de brusturi exact ca în vis şi nu mă mai socot, o iau spre ele. Dau de crăci şi văd icoana. Mă plec şi-o iau. Peste tot era zăpadă, doar în jurul icoanei, pământul e curat. O aduc la biserică, o aşază părintele pe măsuţa pe care e ş-acum. Seara, părintele şi cu mine plecăm de la biserică. Icoana, pe măsuţă. Dimineaţa când intru să mă-nchin, ca de obicei, nu-i icoana. Îmi vine un gând, aşa, fug la brusturi şi iar o găsesc. O aduc din nou la sfânta biserică, părintele o sfinţeşte.

-Şi de atunci n-a mai fugit?

-Nu.

E o icoană pe lemn, care pare foarte veche. Lemnul e crăpat pe alocuri şi e atât de ştearsă şi de scorojită, încât cu greu îţi dai seama că în centru găzduieşte un sfânt cu halou zugrăvit în jurul capului. Pare a fi o imagine de grup, poate Iisus cu apostolii, dar greu de spus.

Ştefan îmi arată zugrăvit în medalion, pe bolta tinzii, căci acolo stăteam de vorbă, chipul lui Dumnezeu Tatăl.

-Uitaţi, aşa era bătrânul din vis. Exact aşa. Acum, cu zugrăveala, au vrut să-l şteargă, să facă unul nou, dar n-au putut... N-au putut!

Într-adevăr se văd nişte zgârieturi destul de adânci pe chipul cu păr şi barbă colilie în jurul unei feţe tinere. „Aşa e, gândesc, Dumnezeu e veşnic. Poate fi şi tânăr, tot veşnic e. Şi bătrân de când e lumea, ba chiar mai dinainte, dar tot tânăr rămâne."

Gânduri luate razna.

Mă întorc în biserică şi n-am de lucru, o întreb pe îngrijitoare, care-i şi femeie la lumânări, dacă ştie cât de veche e icoana dintre brusturi. Nu ştie, dar o alta, cumătra cu care stătea la taclale pe şoptite, până a nu le deranja eu, e firoscoasă:

-De două sute de ani, maică.

-De unde ştiţi?

-Păi, aşa au spus.

-Cine?

-Au fost de la Bucureşti. Ştiu eu de pe unde?! De pe la Patriarhie.

„O fi, n-o fi?!" Îmi promit să mă informez din surse serioase. Totuşi, dacă stau şi cuget, nu ştiu dacă am s-o fac. Am senzaţia că mi-aş spulbera din suflet misterul binefăcător de la Letca şi pacea aceea simplă, pe care nu ţi-o poate da nici un fel de cunoaştere ştiinţifică şi nici un hap doctoricesc.

De ai credinţă cât un grăunte de nisip, poţi muta şi munţii din loc.

....

Cât am stat pe acolo au tot intrat şi ieşit oameni. Niciunul n-a mai vorbit tare. Se rugau, fiecare cu ale lui. Era vinerea Floriilor.

Pavel lasă în poală ultima filă.

„Hm! Cred că mai am mult de lucrat cu Ea. Tipic pentru depresivi. Biserica drept refugiu, sărbători mari, Crăciunul, Anul Nou..., ce bine că n-am lăsat-o singură anul acesta. Ca să fiu sincer, mi-am dorit şi eu să fim împreună şi n-am ce regreta. A fost minunat. Ea a fost magnifică. Toată această sensibilitate, din care izvorăsc drăgălăşenii de nedescris şi comportamente mai mult decât ademenitoare, care te fac să uiţi nu numai de ziua de mâine, ci şi de cea de azi, e irezistibilă... Pragmatismul, raţionalitatea noastră cotidiană, aproape exclusivă în această epocă, fuga după interese, după bunăstare materială, obsedantă, devin obositoare şi au nevoie din când în când să li se mai pună stop elanului. Să mai fie alimentată şi partea cu sufletul, altfel este la fel de riscant ca indivizii să clacheze exact ca şi cei prea sensibili. Ori clachează, sătui de muncă şi iar muncă, care la un moment dat îi doboară şi nu-i mai găsesc rostul, ori se transformă în mari ticăloși, suprasaturaţi de îmbuibare materială, care nu mai ştiu nici de mamă, nici de tată. Se pierd pe ei înșiși, într-o masă amorfă de indiferenţă, nepăsare și sentimentul inutilităţii născut în final de un egoism ajuns la paroxism. Uite la mulţi dintre marii bogătași ai lumii, pe care oamenii de rând îi invidiază. Plin de nebunie, de sinucideri, nemaivorbind de tot soiul de scandaluri, divorţuri cu răsunet, lupte pentru custodia copiilor şi avere, droguri, perversităţi, agresivitate, ticăloşii, minciună, prefăcătorie. De ce nu sunt fericiţi oamenii aceştia, mari artişti, mari magnaţi, mari politicieni, cărora nu le lipseşte nimic la prima vedere şi care ţin în mâini destinele lumii?!...

Decât aşa, mai bine ca Femeia mea, cu sensibilităţurile ei alunecoase, catalogate bolnăvicioase, cu Paştele, Floriile şi Crăciunul ei. La urma urmei, dacă analizez bine, lumea ei este mult mai bună şi mai frumoasă, iar cine poate pătrunde acolo este mult mai fericit decât majoritatea celor care trec pe lângă, ignorând-o.

Oricâtă tristeţe e în povestea ologului, nu poţi să nu te laşi influenţat şi să nu câştigi putere pentru propria viaţă, când vezi câtă putere are acea jumătate de om şi cum îşi duce zilele frumos, împăcat în felul lui cu ceea ce i-a fost hărăzit.

Ori băbuţa cu florile. De câtă frumuseţe şi căldură interioară e capabilă, topind gerul unei existenţe plină de lipsuri... Câţi nu-şi bat joc, bagatelizâd şi ridiculizând gestul de a dărui o floare, nerealizând că-şi bat joc de propria lor viaţă interioară. Câţi bărbaţi, în special, dacă sunt nevoiţi să ducă un buchet de flori, îl ascund, caraghioşi!, la spate, ca pe o ruşine, să nu-i vadă lumea. Oare le e teamă să nu li se dibuie slăbiciunea? Şi dacă, ce?

Sau minunile cu icoane. Dacă ai credinţă cât un grăunte de nisip, poţi muta munţii. Aşa mi se pare că stă scris în cărţile sfinte. De ce ne-am refuza această credinţă, care să ne dea putere şi încredere, chiar dacă aceea în ce credem este numai o fantezie goală? Dacă ajută la a ne menţine echilibrul sau şi mai bine, dacă ne oferă şi mai mult, o stare de bine, de fericire sau fie şi beatitudine, de ce nu? Ne îmbătăm cu apă rece, spun unii. O fi, dar e mai sănătos să ne îmbătăm cu alcool sau droguri, pentru a uita, pentru a rezista când suntem depăşiţi de situaţie şi nu mai facem faţă de unii singuri?!

Orice s-ar zice, Doamna mea are condei. A prins bine scenele. E posibil nici să nu fie atât de bolnavă pe cât o socotim noi ăştia normalii. Dacă ar fi la fel ca noi, n-ar putea cu siguranţă să dea din ea aşa ceva. Pentru asta trebuie să fii mai altfel decât ceilalţi, deşi toţi au nevoie stringentă într-o lume a atrocităţilor de astfel de leşinături sentimentale, cum sunt socotite de către foarte mulţi, persoane seci care nu au disponibilitatea de a sesiza că leşinăturile de acest fel sunt numai bune pe post de pansamente peste răni adânci, altfel infectabile, care pot duce la cangrenă şi la urmările ei inevitabile.

Eu o tratez, dar aş face bine să am grijă să nu exagerez cu tratatul, ca să nu distrug ce trebuie să rămână. E bine că se mai găseşte cineva să scrie aşa cum scrie Ea. Prea destui cred că folosind în scris obscenităţile şi ordinarismele ca simboluri ale vieţii reale, fac o literatură bună. Am auzit mulţi cititori care sunt de părere că astfel de creaţii sunt doar o porcărie ieftină, că au aruncat banii pe fereastră cumpărând asemenea cărţi, care-i oripilează şi nu pot parcurge mai mult de câteva pagini. De urâţeniile realităţii sunt suprasaturaţi. În citit caută o supapă prin care să-şi elibereze presiunea, nu să şi-o amplifice...

Oare de ce simt acum atât de acut că vreau s-O am aproape, s-O ţin în braţe, să O simt, să-I pot inhala sufletul acela rămas, prin nu ştiu ce minune, pur?..”

Stă o vreme cu ochii închişi. El şi simţămintele lui. Îl trezeşte din visare pendula care bate ora.

-Hai, citeşte Pavele, ca să-ţi mai trecă aleanul acesta blegos, se îndeamnă, vorbind singur.

Din colivia lui, papagalul Poli îl imită:

-Hai, Pavele!

Papagaliţa Cici, nu se lasă:

-Pavele!

Nu poate să nu izbucnească într-un râs cu poftă. Le dă seminţele lor favorite, apoi îşi face şi lui o cafea, aşază ceaşca lângă el şi-şi savurează lectura, sorbind din când în când cu plăcere din licoarea tare şi amară.

Globusz® Publishing

NU DEZAMĂGIŢI COPIII

CUPRINS

Lumina furişată pe fereastră îmi atinge pleoapele adormite. Mă trezesc. Duminică. Vag se strecoară-n încăpere dangăt de clopote care bat de utrenie.

Peste noapte a nins de-a potopit pământul. Spre dimineaţă s-a lăsat un ger de crapă pietrele. Soarele seamană ochiuri de diamant pe trena de mireasă a zăpezii îngheţate, care scrâşneşte de durerea purităţii ei virgine, violată cu duritate, fiind călcată în picioare de om care-şi scoate nasul din bârlog, ca să fure o gură de aer aspru şi purificat, care taie respiraţia.

Eu nu ies. Mă mai întind o dată molatec sub oblăduirea pufoasă şi leneşă a plapumei, prelungind cu bună ştiinţă plăcerea, adâncindu-mă în puful mângâietor al perinilor. N-am nici cel mai elementar chef să ies la curăţat trotuarul.”Să mai aştepte.” Închid încă pentru o clipă ochii. „Ce bine e!” Sunetul, geamăt şoptit în inconştienţă, care-mi scapă printre buze, e certificatul de bună purtare a stării mele de spirit.

Sună soneria şi sar ca arsă, enervată la culme. ”Cine naiba e nesimţitul care mă deranjează duminica, la ora asta?” Totuşi deschid interfonul:

-Cine-i?

-O femeie necăjită cu un copil. Vă rog să ne ajutaţi cu ce puteţi.

Mă lasă nervii ca prin minune, trag repede ceva pe mine şi ies la poartă. O femeie plăpândă, cu-n chip blând, obosit şi năpăstuit, cu trăsături fine, îmbrăcată sărăcăcios, dar curat, ţine de mână un băieţel de vreo cinci ani. Curat şi el, pare îngrijit în pufoaica roşie care se vede că n-a apucat-o nouă.

-Stau la gară, într-un vagon. Suntem din Ardeal. Au venit apele anul trecut. Nu mai avem nimic.

Îi dau nişte bani. Bani, pentru că nu ştiu exact ce-i trebuie anume.

-Doamnă, nu vă supăraţi, vă văd bună la suflet, de-aceea îndrăznesc, nu aveţi o pătură veche, sau ceva? Ne e tare frig noaptea. Mi-e frică să nu se-mbolnăvească ăsta micu. Ce mă fac? Doctori, medicamente. N-am de unde.

Fug înăuntru şi iau plapuma de pe pat şi perinile. I le dau. Eu mai am şi altele. Oricum ocupă loc prea mult. Când le vede i se umezesc ochii şi vrea să-mi pupe mâna. O opresc la vreme să nu se umilească. Nu mă-ntreb cum le va căra, nenorocita.

Mai târziu mi-am imputat că nu m-am urcat în maşină să i le fi dus la destinaţie. Nu m-am gândit. Degeaba am regretat după aceea.

-Mulţumesc din suflet. Dumnezeu să vă dea sănătate.

-Cu plăcere. Nu găsesc nimic altceva mai de doamne-ajută, de spus. Parcă m-am tâmpit, dar m-a cuprins aşa o jale care parcă-mi înghiocase mintea. Doar inima a dat în clocot. „Oricum, eu singură n-am ce le face mai mult. Sistemul ar trebui...”, îmi zic întru autoapărare, simţindu-mă totuşi vinovată.

-Tanti, n-aveţi o jucărie, se face auzit un glas mic şi tremurat de-atâta îndrăzneală. Mă privesc doi ochi luminaţi de speranţă şi îndoială în acelaşi timp.

Alerg în casă. N-am alte jucării decât cele rămase de nepoatele mele. Fetiţe. Am păpuşi şi-un ursuleţ clasic, de pluş. Nu ştiu ce impuls anapoda mă îndeamnă să nu mă-ndur să-l dau.Găsesc un breloc, cu-n căţeluş la capăt. Din plastic colorat. I-l duc.

-Mulţumesc, tanti, dar o dezamăgire totală îi devastează feţişoara.

Îmi vine să urlu. Până să mă-ntorc după urs, mama îl trage după ea şi duşi au fost.

„De ce nu i l-am dat de la bun început?”, îmi reproşez neconsolată. „Ce nevoie am eu de urs?! Cât despre fete, ele au încât singure nu mai ştiu câte au.” Îmi vine să plâng, da’ se opreşte plânsu-n gât Mă strânge de mă sugrumă. Mai bine-aş plânge cu lacrimi de crocodil. Nu mai pot să merg la biserică. Mă simt nedemnă...

Dacă ştiţi cumva vreun copil care vrea jucării, aduceţi-l la mine. Ursul aşteaptă. Şi altele pe care le-am cumpărat cu gândul la copilul pe care nu ştiu de unde să-l iau.

Iar voi...voi...daţi jucării copiilor cei fără de jucării.

Cât este el de bărbat obişnuit să asculte durerile oamenilor, Pavel este foarte impresionat. Parcă, parcă o undă de umezeală i-au aburit ochii. Nu poţi fi sigur, încât să bagi mâna-n foc, dar...

„Sfinte Sisoie! Femeia asta-i sensibilă ca o coardă de Stradivarius. Aproape că nu-i nevoie s-o atingi ca să vibreze. Este mai mult o neverosimilă alcătuire din suflet şi mai puţin din trup. Trupul există în acest

caz mai mult pro forma, decât... Nici nu-i de mirare că impactul vieţii asupra ei este perceput atât de dur. Va trebui să o fac să înţeleagă că nu ea este principalul răspunzător şi vinovat pentru toate durerile şi nedreptăţile lumii. Acum pricep cît este de necesar s-o învăt să se detaşeze. Să sară în ajutor, dar să nu se implice emoţional. Va trebui s-o fac să înţeleagă că astfel de implicări care preiau suferinţa celor din jur, nu-i ajută, nu le rezolvă situaţia, nu le atenuează suferinţa, doar creează o nouă suferinţă, suferinţa ei adăugată la cea a lor, fapt care este complet gratuit şi nu aduce nici o îmbunătăţire, eventual o amplificare a câmpului de încărcătură negativă. Natura umană aşa este croită, când vede că cineva suferă alături de ea, este tentată, fie să se debaraseze de propria suferinţă, transferând-o cu totul celui dispus să o preia, fie şi-o exacerbează peste limite lăsându-se, într-o complacere comodă, tras la fund de valurile durerii. Psihologiceşte, faptul se datorează sprijinului pe care simte că i-l oferă celălalt, bastonului de susţinere pe care se poate sprijini în lipsa sa de voinţă pentru a se lua la trântă cu răul. Numai că acest sprijin este unul fals şi totul poate sfârşi cât se poate de rău.

Fără îndoială trebuie cât mai curând să abordez acest subiect cu Doamna aceasta a mea, care, pe măsură ce-i pătrund mai mult personalitatea, constat că e o mare pacoste pe capul meu, în complexitatea caracterului ei."

Globusz® Publishing

SCUTUL

CUPRINS

În curticica cea cochetă peste poate, pardosită cu iarbă zdravănă şi sănătoasă ca un cosaş tânăr, flăcău numai bun de însurat, iarbă ale cărei fire ca mătasea adusă pe lungul drum al sării, îţi mângâia talpa piciorului, alintând-o, fără a pierde prilejul de-a se alinta şi pe sine, iubăreaţă nevoie mare, în curticica în care florile-şi făceau de cap înnebunite de sărutul aerului văratec sub a cărui vrajă înfloreau pierzându-şi măsura şi capul, ameţite, cu privire-nceţoşată, răspândeau arome şi mirosuri care te luau de pe lume, în curticica cea cochetă e zarvă mare de tot.

Glasuri de clopoţei şi hohote de râs în cascade, râs sincer şi din toată inima, cum numai copiii pot să aibă, umpleau văzduhul şi inimile noastre. Se înălţau la cer purtând în neant pale de suflet curat precum cristalul.

Mă uit la fetiţa aceea frumoasă, cu părul lung fluturându-i pe faţă, pe care îl aduce la respect cu o scuturătură energică din cap, mişcare dezinvoltă, inconştienă şi graţioasă, neluată în seamă, pentru că ea, fetiţa, este preocupată doar de joaca cu prietenii care au venit s-o sărbătorească. Este ziua ei de naştere, împlineşte nouă ani, iar eu rămân uluită când conştientizez de-adevăratelea acest lucru pe care-l ştiam de fapt, dar, doar atât, îl ştiam. Nu m-am gândit că nouă ani nu sunt chiar de ici, de colo, că timpul s-a scurs parşiv fără de ştiinţa noastă, oameni nevolnici, care ne lăsăm târâţi dintr-o parte în alta, adesea fără rost, fără să judecăm ce merită şi ce nu, uitând că, dacă pierdem vreme aiurea, dintr-al nosru pierdem şi pierdem ceva ce nu se mai întoarce şi ne trezim că totul s-a dus. S-a dus, iar dacă n-am fost atenţi ce facem, s-a dus pe apa sâmbetei, iar trezirile tardive nu mai pot întoarce oiştea căruţei. Ce s-a dus, dus a rămas.

Probabil că aşa e omul croit, nu bagă-ntotdeauna de seamă. Poate că aşa trebuie să fie, aşa a fost planificat de cine a fost planificat. N-avem ce face. Sau avem?!

Eu, asemenea: n-am observat când s-au scurs cei nouă ani ai copilului. Privesc uimită în urma-mi şi constat că parcă ieri am ţinut-o-n braţe la botez, o păpuşă vie de numai trei săptămâni. Micuţă şi frumoasă, cu năsucul ei drept şi perfect, elegant şi nobil, cu o guriţă conturată ca un desen de pe o carte poştală hălăduită de prin anii treizeci. Frumoasă, cadră, ce mai calea-valea. N-are rost să stric bunătate de vorbe, că tot nu le pot găsi destul de potrivite pentru a spune cum era şi cum, de altfel, a şi rămas. O minunăţie.

Mi se rupe filmul, zbor din prezent şi mă aflu-n biserică cu ea adormită în braţele-mi grijulii şi ocrotitoare. Probabil simţea că nu are a se teme de nimic. Un înger adormit care se supunea ritualului cel sfânt fără nici un gând şi nici o grijă. N-a avut fata mea nici o treabă, până s-a ajuns la momentul când naşa, mama spirituală în ale Domnului, trebuie să se lepede. Să se lepede de cel viclean. Să se lepede pentru a fi destul de curată ca să fie vrednică a aduce în lumea credinţei încă un suflet. Mă aud rostind cu glasul înecat de o emoţie absolut deosebită, nici eu nu ştiu ce fel de emoţie a fost aceea, dar cu totul şi cu totul altfel decât celelalte emoţii, poate că nu e potrivit cuvântul emoţie, cred că da, nu e, dar nu am altul cu care să-mi definesc starea, cu acel glas mă aud, ziceam, rostind pătrunsă până-n adâncuri, răspunsul la întrebarea preotului:

-Te lepezi de satana şi de toţi slujitorii lui?

-Mă lepăd.

-Te lepezi de satana?

-Mă lepăd.

-Te lepezi?

-Mă lepăd.

-Te-ai lepădat?

-M-am lepădat.

Rostind vorbele sacre îmi arunc privirea asupra copilului. Se trezise şi se uita drept în lumina ochilor mei şi zâmbea. Un zâmbet mai cald n-am văzut nici până atunci, nici de atunci încolo. Se uita de parcă în chiar momentul acela voia să se asigure că tot răul cumulat în păcatul strămoşesc s-a depărtat de la ea prin intermediul meu, care juram acolo, în sfânta biserică. De îndată ce vorbele cele încărcate de semnificaţii s-au fost terminat, copilul a închis din nou ochii, dormind cu chipul parcă luminat de o pace şi o bucurie fără de nici o grijă.

Când au trecut nouă ani? Când am trecut şi eu odată cu ei, fără măcar să bag de seamă? De ce oare n-am putut să bag de seamă? Aşa să fie datul sorţii?

Ţipete de bucurie şi surpriză chiuită mă scot dintr-ale mele.

Vine tortul.

Nouă lumânărele colorate își pâlpâie flăcăruia strălucitoare care se ghidușea în toate direcţiile sub pala ușoară a vântului pus şi el pe joacă, molipsit de la copii. Fătuca mea își pune-n gând o dorinţă, apoi suflă din toţi bojocii, cu putere, ca să stingă lumânările toate deodată. Reuşeşte dintr-una. Urale şi aplauze, asta da, performanţă, nu jucărele, apoi, imature glasuri subţirele, cântă La mulţi ani. Cântă repezit, cu graba mânându-i de la spate, ca să termine cât mai repede. Ochii le sticleau numai la tortul mare cât roata carului, împănat de fructe, purtând plin de sine, ditamai clăbăţul de frişcă. Îl primesc pe-ndestulatelea. O vreme se aşterne liniştea. Din când în când spartă de câte-un ghiogâlţ icnit când s-a nimerit ca bucătura să fie prea mare. Oftează sătui şi obosiţi. E cazul să se gândească la plecare.

-Vreau să vă fac un anunţ, vine neaşteptă atenţionarea din partea sărbătoritei. Să ştiţi că şi mâine e ziua mea. Naşa mi-a pus şi numele de Elena. Ea e naşa mea, arată cu mâna întinsă spre mine, iar din glasul ei răzbate mândrie nedisimulată.

-Mâine e Sfântul Constantin şi Elena. Elena, împărăteasa Bizanţului. Mai e şi altă Elenă. Elena din Troia. Cea mai frumoasă femeie din lume. A furat-oParis, cel mai frumos bărbat din lume şi s-a făcut război mare din cauza asta. Se numeşte Războiul Troian.

Le spune cu aplomb, iar ceilalţi fac ochii mari de admiraţie de câte ştie prietena lor, iar ei aud de-aşa ceva pentru prima dată.

-Aşa că e iar ziua mea. Ziua mea de nume. După Sfânta Elena.

Copiii nu-şi încap în piele de bucurie.

-Uauu, ce fain de tine, spune o fetiţă. Apoi adaugă trist:

-Eu n-am nume de sfântă. Mi-ar fi plăcut să am două zile ca şi tine.

Eu stau şi cuget. Cuget că e bine să dăm copiilor nume de sfânt. Scut la rele.

„Încep să fiu tot mai convins că Femeia asta are cu adevărat un crez, nu se preface. Are un fel de comuniune specială a ei cu Divinitatea. O simte, o crede, o trăieşte... Ca şi când ar avea o scară numai a ei care duce direct la ceruri. Asta ar putea să-mi ofere o cale mai uşoară de-a o conduce spre vindecare, dacă voi şti cum s-o abordez. Dar va trebui să fiu extrem de atent, ca nu cumva să greşesc ceva, s-o lezez în vreun fel, iar astfel s-o fac să se retragă în sine, să se închisteze şi să fugă de mine. Nu ştiu dacă voi vrea să risc. Poate că totuşi nu mă voi hazarda. Ea nu-i pacient ca oricare altul pentru mine. Un pacient pe care îl tratez şi-l studiez în acelaşi timp. Mi s-ar părea că fac din Ea un cobai, subiect de experiment profesional şi de cercetare ştiinţifică. Nu, nu pot”, decide Pavel ferm.

Globusz® Publishing

SUFLETUL ANOTIMPURILOR

CUPRINS

M-am întrebat de multe ori de ce oamenii consideră primăvara anotimpul iubirilor. Pentru că guguştiucii se giugiulesc?

Drept este că primăvara vine cu suflul ei de lumină proaspătă, de aer cu iz de mugur care stă numai să irumpă spre viaţă. Primăvara, cu seva ei debordantă sunând a tumult şi a chemare de bucium peste văi şi măguri. Primăvara, curtezana păcătoasă care provoacă freamătul pământului robit până în adâncuri de farmecul fluturării ei din gene de petale şi aripi de flutur. Geme greu pământul în durerile travaliului de transformare în prunc reavăn, pământul, din pântecele căruia îşi ivesc culorile şi parfumurile îmbătătoare, florile, vestale juruite templului veşnicei Venus.

E drept că dimineaţa te trezeşte ciripit afrodisiac de păsărele iubăreţe, care-şi cheamă perechea.

Drept mai e că-ţi vine să zbori, să te înalţi, să iubeşti cu fiecare părticică din tine, până la uitare, nu de sine, ci de univers. Îţi vine să cânţi şi să te-nvârteşti ca morişca de vânt pusă pe creasta casei, să te învârţi până când ameţeşti şi te laşi pierdut în braţele celui iubit.

Cu toate astea nu pot uita niciodată o toamnă la munte, la Castelul ale cărui turnuri se înălţau semeţe pe un cer senin luminat de un soare tandru ca un iubit din depărtare şi care săruta pe potecă ascunsă în raze blânde, brânduşele mov şi galbene care stăteau diademă pe fruntea pajiştii care înconjura castelul în toată semeţia lui de senior de viţă veche.

Mie îmi venea să le mângâi şi eu pe fiecare, să le dau puţin fiecăreia din prinosul sufletului meu, care-şi dorea să fie o brânduşă, fie mov, fie galbenă, dar mângâiată şi sărutată asemenea. Am înălţat ochii la cer a rugă, dar până acolo m-am oprit la crestele de munte împădurit, pe care Marele Pictor, în largheţea sufletului său nemărginit, l-a dăruit cu o nouă hlamidă, scoasă din pasiunea talentului făurit din frunze care au luat naştere din iubirea pensulei pe paleta de culori. Galbenul ars precum aurul vechi din mormintele egiptene ale faraonilor, desprinderi umane din forme zeieşti venite pe Pământ. Maroniul pal, potolit şi arămiu precum căldările pentru fiertură ale străbunilor. Un verde copt şi înţelept le lua de mână pe celelalte şi-ţi cerneau la ureche pulberi de linişti, dătătoare de pace şi dăruiri totale, fără discernământ împănat cu egoisme şi fariseisme căutătoare de satisfacţii personale. E vremea calmului, a ţinutului de mână cu degetele întrepătrunse ca împletitura caldă a colacilor pe masă de sărbătoare, a zâmbetului blând, de catifea alunecoasă, de mătase, căzută-n falduri adânci ca apele nepătrunse ale lacului, falduri ca-n rochia de bal a bunicii. E vremea ochilor puri, dar tulburi de patimi necunoscute care, tacit, jură iubire prelungă cât capătul lumii, nezdruncinată de patimile clocotitoare ale vreunei primăveri pervers trecătoare.

Iarna aburcă vremile cu albul ei imaculat de mireasă virgină, scăldând sufletele cu purităţi de ne-ntinat nici măcar c-o picătură de sânge scăpat din crestătura unui jurământ făcut pentru vecie. Îţi vine să te rostogoleşti în curăţia omătului şi să te despovărezi de toate gunoaiele. E mirosul bradului de Crăciun, care dăruieşte prin glas de colinde, sfinţenia zilei unei naşteri anume, naştere care a adus în iesle de dobitoace, apă de izvor neîncepută, apă care a spălat păcatul strămoşesc, prin grele pătimiri omeneşti ale Dumnezeului om. Colinde zise din gură, din lăută şi din nai. Îţi înmoaie sufletul care caută în jur dragoste şi mângâiere, speriat ca de moarte de singurătate. Ţi-l înmoaie şi ţi-l deschide cu iarba fermecată a fiarelor din poveste, ca să se reverse şi să poată da şi să capete iubire.

Vara?! Vara e năluca tuturor descătuşărilor. E lumea mirajelor de vacanţă, când uiţi de tot şi de toate. Te regăseşti pe sine şi cauţi ca orbetele, năuc, doar, doar s-o îndura Pronia să-ţi umple fiinţa de frumos. Rămâi tu însuţi, rupt de nefastul cotidian înrobitor şi robotizant, care pune-n lanţuri de galeră sensibilităţi de mimoză adăpostite în scrinul sufletului.

Vara! E lumea viselor culese din soare dogoritor, din apă de cristal care iese la vedere tăind în două ozonul purificator, ca un filtru, al piscurilor. E semeţie. E eliberare. E putere. E răsturnarea valorilor şi regăsirea autenticului.

Şi-atunci, cum poate cineva pretinde că omul nu e creat a fi iubire?!

Dar, dacă noi înşine prin proprie voinţă şi nesiliţi de nimeni, ne învestim cu titlul de propriii duşmani şi ne apăsăm cu încrâncenare mâinile peste ochi, ne vârâm dopuri de ceară în urechi, ne pecetluim inima cu lacăt de fier ruginit, mare cât roata morii şi ne închidem porţi grele asupra sufletului pe care-l ţinem captiv ca pe o domniţă juruită din copilărie unui cavaler cruciat căruia i-au rămas neştiute oasele prin cele coclauri, în căutare de vise fără căpătâi, numai atunci nu putem simţi cu fiecare fibră din noi iubirea care se află din abundenţă atât de aproape de noi. E suficient să nu fim orbi şi surzi cu buna noastră vrere şi rămaşi nesimţitori, pentru că ne-am aruncat glasul inimii la gunoi, ca pe cel mai de prisos lucru. Ca să primim iubire, ar fi suficient să vrem să luăm şi ni s-ar dărui de bună voia sa. Important e să nu punem condiţii. Să luăm aşa cum ni se oferă.

Ce e de făcut?!

Jur cu mâna pe suflet precum americanii când îşi ascultă imnul naţional, că odată şi odată tot îmi voi forţa vorbele şi pentru asta le voi lovi cu bici din curele înnodate cu bile de oţel, ca să devină suliţă apaşă şi să pătrundă până în adâncurile netulburate şi de negăsit ale sufletului semenilor mei, să le zdruncine şi-apoi, cu leacuri de balsam divin, să le vindece împietrirea. Jur să vă fac să vedeţi, pe voi cei nevăzători, jur să vă aduc prin harul vorbelor vindecarea de voi înşivă, să învăţaţi să alegeţi şi să discerneţi răul de bine, precum trecerea făinei prin sită deasă. Dar, mai presus de orice, jur să vă implânt în inimi nevoia de a da şi de a primi iubire. Jur!

Abia atunci vom înţelege păcatul de-a fi pierdut atât amar de vreme făr' de bucuria iubirii, care, în credincioşenia sa sacră, nu ne-a stat departe, ci la-ndemână, la tot pasul. Doar că noi nu am avut ochi de văzut şi urechi de auzit şi inimă de simţit, ci am călcat, împietriţi, mai departe. Am călcat iubirea în picioare.

Uitaţi-vă bine şi veţi vedea frumosul. Ascultaţi cu atenţie şi veţi auzi frumosul. Îndemnaţi-vă a simţi şi veţi percepe feericul. Apoi veţi avea iubire. Nu-i prea greu. Încercaţi şi veţi vedea.

Depun mărturie cu mâna pe inimă! Jur!

-Jur! se trezeşte Pavel luat de val, eliberându-şi sntimentele cu voce tare, care reverberează ca un ecou pierdut stingher între pereţii camerei lui de om singur. Cu mâna în dreptul iminii, o percepe cum bubuie bulversată de dorul acut de-a trăi cu Ea şi lângă Ea acele cicluri ale veşniciei într-o iubire perpetuă. Acela este momentul unei unice dorinţe: să simtă toată splendoarea iubirii căreia Femeia lui i-a definitivat fără echivoc contururile, bogăţia şi valoarea de neegalat.

Pavel simte că va plezni dacă nu spune cuiva şi nu-şi revarsă prea plinul.

Pune mâna pe telefon şi-o sună pe Leli.

-Tu să ştii că eu chiar o iubesc.

Pune receptorul în furcă. E obosotit, dar îl încearcă o stare de beatitudine.

„Sunt îndrăgostit! Chiar iubesc."

În noaptea aceea a dormit neîntors şi-a visat parcurgerea anotimpurilor ţinând-O de mână.

* * *

În dimineaţa următoare, Pavel se trezeşte fericit cum nu-şi aminteşte să mai fi fost vreodată. Se bărbiereşte fluierând şi-şi vede de treburi relaxat, dar, de îndată ce le termină, constată că obsesia Femeii îl urmăreşte. Nu-şi poate desprinde gândul de la Ea. Îi vine greu să admită ce i se întâmplă.

„Asta din cauza faptului că mă simt frustrat că nu pot s-o văd. Dorinţă refulată, care duce la intensificarea necesităţii de a-ţi satisface tocmai ceea ce îţi este interzis."

Iar lui îi este cu desăvârşire interzis să o întâlnească o săptămână întreagă. A adoptat această procedură terapeutică de control, pentru a decide cât şi cum a evoluat, cât mai este de dependentă de şedinţele cu el. Dacă ar fi prevăzut cât de dificil îi va fi lui însuşi, ar fi renunţat la toate controalele din lume. Cumva s-ar fi lămurit el în ce stadiu este. Acum e prea târziu şi trebuie să îndure. Caută o ieşire, iar singura soluţie viabilă din punctul lui de vedere i se pare a se cufunda în lecturarea lumii creată de Ea. Acolo o regăseşte pe Ea întreagă, iar el o poate simţi cu toată fiinţa lui devenită stupid de avidă.

„Până la urmă, în loc să fie ea dependentă de mine, am devenit eu dependent de Ea, fir-ar a naibii de treabă. Nu pot să pricep cum s-a putut întâmpla aşa o porcărie."

Cu toată revolta şi înjurăturile, se azvârle cu aviditate să citească.

Globusz® Publishing

BATE VÂNTUL

CUPRINS

De două zile bate vântul. Ca turbat bate. Vuuummmm! Vvuuuuummmmm! Bat cântăreţele alea de vânt, care s-au inventat mai nou, din lemn sau din metal de toate soiurile, oţel, aramă şi mai ştiu eu ce, cum le zice Doamne, că nu-mi vine-acum în minte nicidecum. Bat de le ia mama naibii. Se lovesc vergelele una de alta mai ceva ca doi duşmani în timpul turnirului cu suliţe.

Bate. Bate: vuuuummm!. Sună lugubru. Se zbat şi crengile pomilor din grădină, se zbat şi se îndoaie şi scot vaiere precum fecioarele prinse de tâlhari şi târâte cu de-a sila în bârloguri jalnice. Nu ştiu de ce-i aşa de lugubru. Sau poate mi se pare mie? Poate-i jale-n sufletul meu care cheamă ajutoare, dar vin surate maştere? Nu-mi place. Nu-mi place deloc.

Zăvozii mei cei mari şi albi ca lupii siberieni, stau în curte ciuci şi privesc printre genele strînse pe care le bate şi pe ele vântul cel turbat. Blana li se face valuri şi se-nforfoaie în toate direcţiile. Deschid fereastra care se trânteşte cu un pocnet, bine că nu s-a spart sticla, şi-i gonesc în casele lor, făcute special, aşezate la loc ferit, între un gard mare de piatră solidă şi peretele lemnăriei, special ca să le ţină de scut. Înăuntru le-am pus paie, aduse numai eu ştiu cât de cu greu, de la sat.Nu se mai găsesc paie pe toate drumurile. Sunt programate în stil modern şi ele, făcute baloturi de-o anume dimensiune, transportate, depozitate ştiinţific etc. N-ajung eu prea simplu să pun mâna pe ele. Trebuie neapărat pai, pentru că aşa a spus doctorul, că paiele sunt mai bune. Păturile şi covoarele pe care le-am pus iniţial, le-au scos din cuie, le-au tras în curte şi le-au făcut ferfeniţă.Au o putere ceva de speriat. Ce-o fi în capul lor câinesc? O fi ceva, că de proşti nu-s proşti, ba uneori înţeleg mai bine ca omul.

Am mai meşterit şi-un acoperiş înclinat deasupra, care să oprească ploaia, frigul şi ninsoarea. E din tablă ondulată şi căptuşit cu azbest.

-Marş la voi acasă, proştilor! De ce staţi pe-afară în potopenia asta de vreme?! Hai, marş, n-auziţi?

N-aud. De-abia ridică un milimetru capul, ca să se uite impasibili la mine printre aceleaşi gene strânse şi fluturânde.

Îi las în plata Domnului. Ce să le fac? Poate că lor le place şi numai mie nu. De unde să ştiu? Dar mie mi-e o oarece spaimă. N-am motiv, ca să o zic pe cea dreaptă, dar mi-e nu ştiu cum. Îmi vine-a plânge şi nu pot şi nici n-am motive. Ce naiba-i cu mine, că doar i-un vînt, nu-i mare tragedie! Totuşi stau chircită în mine şi parcă aştept trăznetul să mă sfârtece, deşi nici vorbă de ploaie. Doar fluieră vântul. Fluieră. Poate că el e la o petrecere şi petrece bine. Poate că e chiar mire la nunta-i, ce să pricep eu cu glagorea mea de om?! Poate el se veseleşte fluierând şi-şi râde de spaima mea aiurită.

Aud clopotele catedrale, care cheamă la vecernie. Acuş se lasă întunericul. Întunericul cui? Al lumii sau al meu?! Şi de ce întuneric?! De ce m-azvârl cu toată puterea înspre neguri, când dincolo e lumină? Minte de femeie. Femeie singură. Mă chircesc şi mai tare cu picioarele sub mine şi cu sufletul ca un burete uscat. Mă strâng toată şi devin mică, mică de tot.

Vuuummmmm! Se aude încontinuu. Mi-e frică. Continuă să-mi fie frică. De ce, mă întreb a suta mia oară, iar mintea mea tembelă nu ştie să găsească răspunsul. Pentru că nu există răspuns. Sunt doar eu şi sunt întreagă. Ce-mi lipseşte?

E doar vântul. Vânt puternic pe care de atâtea ori l-am auzit în viaţa mea. Îmi aduc aminte că altădată suna a simfonie de dragoste. Dragoste dogoritoare cu suflu de vânt puternic, care unea trupuri şi suflete.

Copilul meu nu-i acasă. Mi-aş dori să fie, să mă ţină de mână, ca pe prunci. Acum devin absurdă. Sau paranoică?! De ce-aş fi? Doar pentru că bate vântul şi sunt singură între pereţii casei? Măcar eu sunt între patru pereţi. Câinii nu sunt. Câinii mei aşa vor ei, sunt atâţia alţii vagabonzi, ca vai de capul lor. Dar sunt oameni vagabonzi. Ai nimănui. Ai străzii. Or fi numai vina lor că sunt cum sunt? O fi soartă? Ce-o fi?

Copilul e cu-ale lui, doar nu şi-o strica programul pentru că bate vântul! Trebuie să recunosc că vântul acesta mie-mi face să-mi fileze lampa.

Ce ţi-e şi viaţa asta!

Înţeleaptă descoperire, în premieră mondială, numai bună pentru a obţine premiul Nobel, ce să zic!

Frici şi spaime, bucurii şi încântări. Când scapi de una, dai de alta.

Bate vântul. Vuummmm! Cerul e frumos. E albastru, presărat cu fumuriu deschis şi dungat cu roşu. Roşul aprins al dragostei înfocate. Mai ştii, chiar o fi nunta vântului!

Pe fundal se profilează umbra crengilor de plop. Un şir de plopi înalţi, drepţi, mândri şi sensibili, precum bărbaţii îndrăgostiţi. E toamnă târzie şi sunt dezgoliţi. Dezgoliţi de tot, dar e la fel de sigur că vor fi din nou plini de seva tinereţii, după ce vor mocni procrearea sub greul zăpezii din iarnă. Primăvara va trosni mugurii.

Câinii mei se iubesc şi ei. Voi avea nişte căţei neajutoraţi şi durdulii. Niciunul nu ştie ce soartă vitregă ar putea avea dacă eu nu mă îngrijesc de ea.

De fapt ce înseamnă iubirea? De ce suntem singuri fără ea?!

„Complicat caracter, decide terapeutul din Pavel. Aş zice labil, dacă felul de a gândi n-ar ascunde profunzime. Aşa,mai degrabă este un caracter complex. Cât de greu este să decizi corect! Afurisită meserie mi-am ales.

Dreptu-i că Doamna mea sare de la una la alta, de la atmosferă bacoviană, lugubră, aspru plumbuită, la optimismul reînvierii în primăvară, la credinţa în beneficul înmagazinat în iubire. Asta este bine. Până mai găseşte o fantă pe unde lasă să se strecoare o rază de lumină care să străbată mormanul de pâclă încleiată a depresiei, există şansa revenirii la normalitate. Îmi doresc mult această revenire, spre binele Ei, dar aş vrea să dispară numai fazele depresive, nu şi sensibilitatea sufletului deschis ca şi cupa unui crin în floare. Cu cât mă analizez mai mult, cu atât sunt mai convins că această latură a personalităţii ei m-a dat gata. De aceea m-am îndrăgostit de Ea, volens, nolens. Mi-e dor s-o văd."

Răsfoieşte mai departe printre foile scrise. Îi suscită atenţia un titlu, care promite să fie ceva interesant.

Globusz® Publishing

OAMENI PENTRU OAMENI

Spitalul e un balaur nu cu şapte, ci cu nouă capete. Dacă ar veni Făt Frumos ca să te înveţe de unde să-l apuci ca să-l învingi, de la cap sau de la coadă, ar rămâne stană de piatră şi n-ar şti cum e mai bine de făcut pentru primaş dată-n viaţa lui de Făt Frumos, învingătorul învingătorilor. Aşa că poţi să te dai şi de trei ori peste cap tu, director de spital, tu doctor, şef de secţie sau unul din cei simpli fără şef în faţă, tu contabil, mânuitor de hîrtii frumos fâşâitoare, sunând a bani care nu sunt, că tot degeaba. Capetele marelui balaur râmân la locul loc şi încearcă să ucidă.

Spital. Durere, suferinţă, chiar moarte uneori. Dar şi bucuria de a o învinge, de-a te face teafăr şi-a ieşi pe uşa lui dres ca nou. Nu totdeauna, că nici cei dinlăuntrul lui care se ocupă de tine nu sunt dumnezei, deşi fac tot ce pot, ziua, noaptea, fără alegere. Nişte titirezi care fug de la unul la altul, din sala de operaţie în saloane supraaglomerate cu bolnavi şi sărace de medicamente. Doctorii, de cele mai multe ori, se au doar pe ei şi mintea lor. Şi pe plătitorul de asigurări, aparţinător al suferinzilor, care fuge înnebunit la farmacia din vecini, ca să cumpere medicamentele pe care limbile de foc ale balaurului, nu le pot scuipa, pentru că nu au de unde. Nici măcar un prăpădit de anestezic banal.

Fugi şi cauţi să cumperi a doua oară ceea ce ai plătit deja o dată când te-ai asigurat. Ce contează! Tu-ai făcut banul, nu el pe tine, chiar dacă vine cu ţârâita de la buget şi chiar dacă tu, după aceea, mănânci pietre. Faci pe dracu-n patru şi cumperi tot ce trebuie, numai să scape cel drag. Fugi repede. Să nu mai sufere. Şi să se facă bine.

Apoi te rogi lui Dumnezeu. Ce altceva mai poţi face?! Stai cu orele cu cartea de rugăciuni în mână şi te rogi. Uneori îţi mai fuge mintea către fel de fel de lucruri prăpăstioase şi atunci te simţi damnat că nu eşti atent la rugăciune şi te roade frica că se supără Dumnezeu pe tine şi vei fi pedepsit. „Sunt doar un om”, gândeşti, dar tot nu te simţi disculpat. Ceasurile trec.

Bolnavul iese din operaţie şi doare al naibii. Vrei să aibă tot ce-i mai bun, numai să nu-i mai auzi gemetele. Tragi încă o fugă gâfâită la farmacia cea mai apropiată. Particulară, desigur, nu cea pauperă a spitalului.

-Nu avem acest medicament. E prea scump, pentru că e performant şi nu-l comandăm, fiindcă nu se prea cumpără. Oamenii n-au bani, îţi explică îndatoritoare farmacista.

N-au bani! O viaţă poate depinde de acest cuvânt încărcat de magie neagră: bani.

-Daţi medicamente compensate?, se aude din spate vocea slabă şi tremurată, pierită de gerul crunt de afară, al unei bătrânici adusă de spate şi ochi plini de nesperanţă. Întreabă ca să nu poată spune că n-a întrebat, dar ştie dinainte răspunsul. L-a mai tot auzit cam de multă vreme. Şi chiar aşa vine:

-N-avem.

Eu sunt o norocoasă. După ce răscolesc oraşul, dau de ceea ce îmi trebuie. Copilul meu a ieşit din sala de operaţie. E bine. E nesperat de bine. Au fost acolo nişte oameni, cu nişte mîini de vrăjitor şi cu minţi doldora de carte, care au făcut minuni. Eu am adus restul, adică medicamentele care lipsesc din dotarea spitalului. Ce să faci cu un simplu algocalmin?! Asistente tinere, iuţi ca argintul viu, îşi fac bine treaba. Totul merge ca pe roate. Dar dacă n-aş fi găsit medicamente?! Dacă nu s-ar fi găsit o farmacistă cu suflet care să pună mâna pe propriul telefon mobil şi să sune peste tot până a dat de ce căutam, şi vă spun că a sunat nu glumă, nu ştiu ce m-aş fi făcut. Dar nu s-a lăsat păgubaşă, nu l-a luat în braţe fără să-i pese pe „nu avem, nu pot, îmi pare rău” şi să-şi vadă mai departe liniştită de treabă. Îi doresc să capete răsplată pe măsură!

Trece prima noapte. Totul e bine. „Mulţumescu-ţi, Doamne!” Vine doctorul. E blând şi numai zâmbet. Se uită la rană. Vrea să panseze. Asistenta-i spune că nu are pansamente sterile. La sterilizare n-au apă. N-au curet. Ştiu eu ce nu mai au, dar ceva nu au. Când aud, se învârte camera cu mine.

-Mai târziu! Nu vă faceţi griji, nu-i nici o problemă, zice fata îndatoritoare.

Adevăr grăiesc ţie, că sterilele vin, dar abia la ora unu. În loc de nouă dimineaţa.

„Dacă proaspetei plăgi nu-i place ce are deasupra şi se supără şi se umflă de atâta supărate?!”

Iarăşi farmacia e salvarea. Fug. Aduc nişte pansamente de tipul ceva, mai ceva! Simplu şi comod de pus şi apoi şi de desprins. Fără pişcături nenecesare.”Ce-ar fi dacă s-ar afla din astea în spital?!” Vise! Şi lehamite. Ehee! S-ar putea multe dacă cele capete încoronate ar ţine sub coroană şi nişte aşa timide gânduri pentru semenii lor, în loc să ne servească doar limbariţă şi câte-o măsură demonstrativă care taie în carne vie mai aprig decât un scalpel.

„Oare de ce? Chiar nu pot, chiar nu ştiu, chiar nu vor, chiar nu-i interesează? Care dintre toate? Nu pot să cred că se amestecă la un loc, iar noi rămânem pe dinafara socotelii.”

Nu pot să-mi dau seama şi nu vreau să mă păcătuiesc, pentru că ştiţi cum e. „Hoţul cu-n păcat şi păgubaşul cu-o sută! „

Noroc că se mai află şi oameni care fac pe claunii şi se dau peste cap, ca să te ajute. Şi iac-aşa se mişcă, cu greu şi cu sudoare, carul. E cu roţi grele de lemn compact fără spiţe şi obadă, dar se mişcă. Pe post de boi care trag sunt oamenii cu suflet. Care sar. Sar la nevoie, chiar dacă habar n-au cine eşti sau cum te cheamă.

Vine ziua luminată a plecării acasă. Mi-au rămas medicamente. Le las în spital să fie pentru alţi necăjiţi.

Să vă spun cum arăta bucuria de pe feţele doctorilor?

-Astea le ducem la sală, să le dăm imediat după operaţie, când doare cel mai tare.

....

Mi se înfiripă o undă de speranţă vagă, dar speranţă.

Există încă oameni pentru oameni. Vom izbândi până-ntr-un târziu!

„Faţeta aceasta din care izvorăşte ironie amară şi umor negru, nu i-am cunoscut-o, remarcă uşor contrariat Pavel. Am crezut că nu e-n stare să fie dură nici cât un bob de neghină, dar uite că poate.”

Se uită să vadă în ce a fost publicat articolul şi constată că într-un cotidian de mare tiraj.

„E şi curajoasă pe deasupra, atacă direct sistemul şi face referire la cei sus puşi. Bravo ţie, fato!”, o gratulează-n sinea lui Pavel, încântat. Oare e doar întâmplător, sau a mai abordat şi altă dată subiecte de genul acesta? Ia să caut eu să văd.”

Nu caută degeaba. Dă peste ceea ce îl interesează.

DREPTURILE LUI BLA, BLA, BLA

CUPRINS

Cam am obiceiul să deschid foaia, ca să văd ce noutăţi se mai ivesc pe lume. Numai că uneori nu mică mi-e mirarea de cum pot unii să scoată nişte blă-blăieli, de te fac să arunci ţaitungul cât colo de plictiseală. Şi cum, doamne apără, să nu ţi se lehămeţească atunci când dai de subiecte devenite nemuritoare ca şi zeii antici, fără a avea nici cel mai elementar merit.

Deunăzi iar vorbea o gură fără ea, aşa, de amorul artei. Credea ea, gura, că ia în colimator copiii doctorilor. Subiect socotit de scandal, ipotetic aducând dever mare la ziar, başca renume de gazetar cu dreptatea în mână. Succes garantat! De fapt, cacialma cum scrie la carte. Povestea cu progeniturile doctorilor ajunşi tot doctori e răsuflată cam de multişor şi răsfumată, ba de unii, ba de alţii. M-am întrebat dacă a murit mama subiectelor de scandal, taman acum când sunt scoşi pe tapet, unul câte unul, rechini babani, numai buni de dus la expoziţie pentru a intra în cartea recordurilor. Da, mă rog, voia la fiecare. Face fiştecine ce crede, n-o să-l opresc eu. Cât despre copiii doctorilor, ajunşi şi ei tot doctori, de diverse calibre şi specialităţi, mi s-a făcut un soi de milă. Dac-ar fi ştiut ce mare păcat e să fii copilul părinţilor tăi, socot că şi-ar fi dat silinţa să devină mai bine avortoni, decât să se nască. Sau să-şi aleagă părinţi în Indonezia, ca să-i înghită tsunami, înainte de-a apuca a păcătui şi-a o lua pe urmele părinţilor, aşa cum se face frecvent pe lume, de când e lumea, lume. Ori nu?! Ori o interzice democraţia actuală?! Eu una am auzit de cevaşilea nume spre-un exemplu, Ţopescu tatăl şi Ţopescu fiica. Dumneavoastră nu? Cristina Ţopescu, bună meseriaşă, ca şi tatăl ei! Bănică senior, Dumnezeu să-l odihnească, că mare actor a fost, şi Bănică junior, care le lipeşte pe cucoane de fotoliu uitându-se la emisiunile lui, de li se prinde varza pe foc de fundul oalei şi nici că le pasă. Dacă stau să cujet, pot să înşirui familii întregi de preoţi din tată-n fiu, ofiţeri de carieră aşişderea, dinainte de Napoleon. Avocaţi de renume care preluau cabinetele şi clientela părinţilor, a unchilor. Să vă mai zic de croitori renumiţi, de pantofari, de patiseri, cărora nici nu le trecea prin minte să nu-şi vadă progeniturile călcându-le pe urme şi pe care-i învăţau din leagăn meseria?! Dară, dragă doamne, vă întreb de ce-ar fi doctorii mai cu moţ şi nu şi-ar învăţa şi ei copiii propria meserie?! Poate că sunt aceştia maştere afurisite, care nu au grija de a-şi învăţa urmaşii ceea ce ei ştiu?! Da' să ştiţi că numai acum e moda asta de a le lua doctorilor, şi numai lor, după cum am cetit eu la foaie, dreptul de a-şi vedea copiii tot doctori. Că pe vremea marelui profesor dr. Victor Papilian nu s-a pomenit c-ar fi un sacrilegiu să i se facă feciorul tot doctor. Sau a prof. dr. Gârbea, rector la medicină, cu fiu tot rector la medicină, numai că în Nemţia, nu acasă. Ce vorbesc eu? Poate că unii ar socoate cum că fiul neapărat trebuie să fie o loază care să nu merite a fi ca tatăl. Da' dacă nu-i loază? Atunci? Nu-i o porcărie să i-o radem numai pentru că-i fiul lui tac'su?Asta-i corect? Asta-i democraţie?Mi se pare mie sau visez că prin alte locuri e niţeluş mai altă formă. Iată d-un exemplu în Elveţia, Bleuer tatăl şi fiul, mari psihiatri. Staţi aşa, fraţilor: Freud tatăl şi fiica, Anna, psihanalişti. Nu se poate să nu fi auzit! Şi câţi ca ei!... Câţi ca ei! În muzică, Strauss tatăl şi fiul, ori familia Bach; arte, Breugel cel bătrân şi fiul; actori, Chaplin şi fiica, cei doi Douglas. În literatură, tomuri întregi s-au fost scris, creându-se personaje, taţi şi mame şi urmaşi care le preiau şi le perpetuă meseria. De filme nici nu mai aduc vorba.

Buun! Deci aşa devine treaba! E ceva cam ca: "...las urmaşilor mei Văcăreşti"...ori ca: "...urmaşilor urmaşilor mei..."

Bieţii doctori! Numai ei, nu! Dreptu-i?! Vă las să judecaţi şi domniile voastre!

"Măi să fie! Ia te uită ce ac ştie să scoată şi cum mai înţeapă. N-ai crede-o în stare când o vezi cât este de blândă de obicei. Oare câte surprize-mi mai rezervă? Devine tot mai incitantă, draga de ea... Opa! Se pare că aici mai avem ceva. Ia s-auzim ce-i mai poate pielea."

Globusz® Publishing

DE LA ANNA LA CAIAFA

CUPRINS

“Când bătrâneşti, prosteşti”, avea obiceiul în anume situaţii să zică stăbaba mea pe care eu atunci eram tentată de-a o acuza de un anume soi de cochetărie. Acum realizez câtă dreptate a avut. Îi calc pe urme cu prostia. Cum altcumva s-ar putea numi ceea ce fac. Să vă spun şi judecaţi de unii singuri. Fără presiuni şi influenţe sau imixtiuni de nici un fel.

De câte ori mi-e dat să arăt vreunui străin oraşul, mă laud cât pot, cu multe şi de toate. Drept că toate-s de pe vremuri, cam nimic nou şi bun pe firmament, dar ce contează?! Aşa că, printre altele, cu oareşce prioritate, le arăt cu mândrie lampa veche din faţa Castelului Huniade şi le spun plină de mine că aceea e, să se uite bine!, prima lampă de iluminat stradal din Europa. Din Europa! Nu din sud est şi nici din Balcani. Din Europa, de unde vin ei. Zâmbesc neîncrezători, se miră, dau ocol stâlpului, în timp ce eu mă umflu-n pene, uitând unde mă aflu. Numai că se lasă noaptea, care ţine neapărat să-mi aducă aminte cât de aproape sunt Balcanii.

De nişte luni bune pe strada mea şi chiar în faţa casei mele, lumină ioc. Sper ca cineva să bage de seamă, crezând naiv în existenţa serviciilor pentru contribuabili. Ţi-ai găsit! A băgat de seamă un vecin care mă întreabă dacă nu mă deranjează faptul. Cum să nu?! De ruşine, pun mâna pe telefon şi, unde să sun?! La deranjamentele electrice. Sunt întrebată dacă nu cumva e becul ars. Rămân surprinşi foarte când le spun că nu am avut bunăvoinţa şi nici inteligenţa necesară ca să-mi dea prin cap să mă caţăr pe ditamai stâlpul şi să verific becul.

-Ştiţi, doamnă, dacă e becul ars, nu ţine de noi.

- Toată strada e-n beznă. Toate or fi arse?! Vă rog să verificaţi!

-Păi asta ţine de primărie.

Mi se dă un număr de telefon. Sun. Ce mai tura-vura, iar o discuţie savantă. Eu, una, ei, alta, despre cauzele fenomenului. Concluzia obţinută prin expertiză la distanţă executată prin convorbirea telefonică cu mine, este cum că ţine de electrica. Uite-aşa, dragi contribuabili, mi-am tocat impulsurile telefonice şi neuronii de mai multe ori, parlamentând când cu unii, când cu alţii. De la Ana la Caiafa. Fără rezultat.

Să vă mai spun una. Tot eu locuiesc lângă un viaduct de cale ferată. Lângă terasament. Între terasament şi gardul meu, unii stimaţi concitadini ai mei, profitând de beznă, îşi aruncă deşeurile menajere amestecate cu iresponsabilitate. Unii chiar confundă locul cu o toaletă publică, numai bună pentru a-şi face nevoile de tot felul. Vara pute de-ţi mută nasul. Curăţ cât pot, dar cine le poate ţine piept?! Mă gândesc să anunţ la Direcţia Regională a Căilor Ferate, să facă ceva, o soluţie, cumva, dar aflu că nu e treaba lor, e a primăriei. Sun la primărie. Şi ce să vezi? Nu e treaba lor, e a C.F.R-ului, deoarece terenul le aparţine acestora. Îi contactez din nou. De data asta schimbă tonul, nu mă mai tratează cu refuz şi suspect de binevoitori mă sfătuiesc să fac o cerere, o fac, vin să constate pe teren doi slujbaşi cu o hârtie-n mână. Cererea. Le spun că sunt dispusă să plătesc eu numai să aprobe un gărduleţ, o sârmă ghimpată, mă rog, ceva, acolo, să mai oprească puţin din scurgerea de nesimţire a minunaţilor de trăitori pe aceste meleaguri, care îmi fac marea favoare şi-mi lasă, afabili, drept amintire, amprenta-le preţioasă, într-o manieră atât de suprasaturată cu miasme năucitoare.

-Da, da, dar trebuie aprobări speciale, e vorba de un terasament, vă daţi seama, e siguranţa liniei ferate în joc. Şi duşi au fost. Cât i-aţi văzut domniile voastre, atât şi eu.

Iar am dat telefon la C.F.R. Chiar îşi amintesc, dar bâiguie ceva, cum că nu e responsabilitatea lor, ţine de gară. Şi în fond şi la urma urmelor e spaţiu public. Să caut la primărie. Deci, o pot lua de la început.

Afară beznă, gunoiul cât casa, ţipete şi bătăi, pe acele locuri sordide, care, să nu vă spun că sunt la cinci minute de mers la pas de Piaţa Operei, adică de buricul târgului şi de prima lampă de iluminat stradal din Europa. Vedeţi?! V-am spus eu?! Bătrâneşti, prosteşti! Nu era mai bine să-mi văd de ale mele, să-mi menajez neuronii şi energia şi să mă delectez cu vreo ştire senzaţională la T.V. despre mult lăudata aliniere la standarde U.E.?! Şi de ce nu ne-am socoti egalii lor, bine merci? Fac aceia atâta zarvă şi vorbă lungă şi rapoarte şi clauze şi câte toate le mai trece prin cap!Auzi colo! Europa ne dă nouă lecţii! Nouă, care noi am iluminat-o, stradal prima dată! Ei bine, da, pe ea, pe Europa. Noi. Altfel... Heeee, he!!!!!!

“He, he, he, râde Pavel, dar în acelaşi timp îşi atrage atenţia: Păzea, Pavele, că ştie să fie şi-al-naibii!”

Globusz® Publishing

VREME TRECE...VREME VINE

CUPRINS

Nici să nu-ncercaţi a mă convinge, pentru că vă răciţi gura de-a pomana. Eu tot pe-a mea o ţin: mare hahaleră-i timpul ăsta! Trece frate, ca trenu-n gară şi nici că-i pasă ce lasă-n urma-i.

Parcă ieri alergam, copil fiind, pe străzile cartierului meu cel mărginaş. Ne jucam de-a-scunselea până noaptea, vârându-ne prin cele cotloane întunecate de ne puteam scoate ochii ca orbeţii. Da' n-am păţit nimic, niciodată, pentru că, deşi noapte, totul era clar ca lumina zilei. Nu tu, boschetari drogaţi şi periculoşi, nu tu, pedofili, nu, gropane în care să-ţi frângi gâtul, pentru c-au fost uitate acolo din nepăsare, până pe la Sfântu Aşteaptă, dacă şi atunci s-ar trezi careva să se scarpine-n moalele capului şi să cujete: "Mă, ce-or fi astea? Ce-ar fi de le-om astupa, până nu vine ploaia şi le transformă-n fântâni? Nu c-ar fi mare brânză să rămână fântâni, doar că atunci ne fură pe nedrept titlul de gospodari cu iniţiativă-n ale facerii de bine pentru urbe. Scăpăm castana!" Fost-au acelea vremuri, lele! Fost-au şi dusu-s-au, Dumnezeu le odihnească!

Au trecut ele, vremurile, a venit războiul cu ale lui, a trecut şi acesta lăsând alte gropi, de obuze şi caverne-n suflete. I-a lăsat pe ruşi cu cizmele lor cu tot. Într-un târziu s-au dus ş-aceştia pe la casele lor, dar i-au lăsat plocon pe comunişti. A venit iazma cea rea cu toată suita ei: zăbranic de ceaţă azvârlit ermetic peste minţi şi suflete, de sub care nu mai putea răzbate nimic, doar rar de tot câte-o extrasistolă rebelă, care nu se putea pune de una singură cu frigul, cu întunericul, cu foametea, cu mizeria şi-ndobitocirea planificată pe cincinale, toate la un loc, prinse-n hora care bătea darabana dezumanizării.

Eei! Dară timpul ce-mi face? Trece! Şi cară după el zile de revoltă halucinantă a celui căruia nu-i mai pasă. Nici măcar de coasa Aceleia nu-i mai pasă. Şi iată, se ivesc ca-ntr-un coşmar, caldarâmuri adăpate cu sânge de om tânăr, îmbătat de iluzii şi trupuri împănate cu gloanţe, ca apoi, un scurt hocus-pocus să le transforme-n cenuşă evaporată-n cele patru vânturi. "Atâta pagubă!", rânjeşte Michiduţă... Se dezleagă băierile cerului şi slobod apă din destul, spală tot şi fac loc euforiei, copil al închipuitei descătuşări. Cântări de biruinţă reverberează optimism pe aceleaşi străzi. Ochi strălucitori de speranţe luminează pieţele doldora de creduli. Numai că o coadă-mbârligată a făcut o dată roată şi a adunat o strânsură de diverşi, care s-au apucat a se strecura pe pititelea la căldurică, ca vulpea-n coteţul găinilor. A umblat cumătra cu şoalda atât de bine încât a prins şi a ţinut cu putere de cioara vopsită cu care-a-nceput a umbla-n văzul lumii, de nu mai ştia om cu persoană ce-i. Ba că-i albă, ba că-i neagră. Exact ca-n pieţele unde chiar c-a apărut sprinţara de joacă zisă alba-neagra, care-ţi golea buzunarele cât ai zice peşte sub ochii hliziţi ai celor ce-ar fi putut să le taie macaroana. Poliţai, aşa le zice. Înainte le zicea miliţieni. Şi-au schimbat şi uniforma. E altfel, mai făloasă, în ton cu vremurile libertăţii, numai proliferarea albei-neagra nu s-a schimbat. Prostii! Ce să schimbe, când jocul era în floare şi la case mari, numai că s-a-mpopoţonat în ţoale de farisei, ce se voiau elevate, dar nu făceau nici doi bani cu tot cu mirosul lor de mesaje arogante: "Nu te băga unde nu-ţi fierbe oala, că te arzi!" Şi iar a trecut timpul semănând tăceri îngrijorate. Umblau câinii cu limba scoasă, gata să se sfâşie pentru a ajunge să lingă o bucată din felia de tort aruncată de stătătorul în jilţul din capul mesei împărăteşti.

Tot aşa şi iar aşa, până de la o vreme s-a cam plictisit timpul şi şi-a zis că oare ce-ar fi să mai se zbânţuie niţel, dându-se-n bărci cu o schimbare. Zis şi făcut. Numai că, până la Dumnezeu, te mănâncă sfinţii! Cine-a zis-o, gură de aur fost-a! Săracul Dumnezeu face şi drege şi ziua şi noaptea, şase zile şi şase nopţi lucrătoare, de nu mai pridideşte. Numai că acela iar îşi vântură coada pe ici şi pe colo, chiteşte mărul, Eva, slabă, de!, ca muierile, muşcă, Adam, idem şi uite numa ditamai groapa în mijlocul Raiului. Dacă acolo-i groapă, pe Pământ îs căscate gropanele, de nu mai pot bieţii copii a se juca pe cele uliţi. Ce copii?! Nici umbră de maşină, ceva, nu mai trece. Nici cele care adună gunoiul, pentru că semne noi de nouţe blochează reglementar străzi întregi. Şi asta numai fiindcă nişte troglodite de excavatoare şi-au găsit de lucru în dricul iernii, după ce s-au hodinit toată vara, iar când a dat gerul au rămas înţepenite pe loc, lângă gropanele cât gura iadului. Tomberoane de gunoi, pline de ele încât dau pe dinafară, le ţin de urât. Urât mirositor!

Omule, gândeşte şi socoate! E de făcut ceva? A! Nu sesizări şi alte poveşti asemenea, că-şi găsesc mormântul înainte de-a fi termint a le scrie! Poate o coadă de mătură pe spinarea gunoaielor, care s-o ia în sfârşit la sănătoasa, să rămână cei care-au fost prezenţi la împărţeala conştiinţei şi-şi vor pune mintea-n priză şi vor face vara ce e de făcut vara, iar iarna să dea ei bătăi de cap nămeţilor şi nu invers. Că de-aia ne-a dat Ăl de Sus şi cap, nu numai picioare. Să gândim cu el...!

Deci, gândeşte şi socoate! Socoate cum ar fi de-om scăpa de mizeria de pe toate fronturile, de-or veni şi aceia de la salubritate şi-or ridica gunoiul şi alţii să astupe gropile şi alţii să ia semnele şi alţii să... să... Fuf! Da'mulţi de să-uri mai sunt la restanţă!

Asta-i.

Timpul îşi pune tâmpa-n pumn, gândeşte profund, "las' că trec eu şi toate se rezolvă de la sine", apoi îşi stucheşte-n sân şi zice: "Doamne-ajută!"

"Apoi, s-ajute Dumnezeu!.. Că altă speranţă..."

Globusz® Publishing

VREMEA NU S-A UITAT PESTE UMĂR

CUPRINS

Dacă n-aţi ştiut, v-o spun eu: cel mai încăpăţânat şi leneş specimen de pe faţa Pământului e conştiinţa umană. Odată ce i-a intrat ceva în tărtăcuţă nu i-o mai scoate nimeni de-acolo nici cu cleştele de scos măselele de minte.

Deştept catârul când se-ncăpăţânează! Se-nfige pe picioarele de dinapoi, priponindu-se locului şi nu se dă dus nici de ucigă-l toaca. De ce s-ar mişca, mă rog vouă?! Pentru asta ar trebui să depună niscai efort. Efort fizic, despre cel de gândire nici că poate încăpea vorba. Ar fi prea de tot, nu?! Pe deasupra-şi mai face şi râs de credulii care-şi imaginează că ar putea să-l înduplece cu vorbă bună şi argumente solide. Aş, ţi-ai găsit! Doamne, ce râs îşi mai face! În barbă-şi râde, exact ca şi conştiinţa noastră, care ne joacă feste de mai mare minunea. Să-ţi stucheşti în sân de mirare!

Uite! Ziua Muncii! 1 Mai muncitoresc! Neuitatul! Ne-am trezit cu el înfipt în minte de la doi ani, când taţii ne purtau după gât, la defilare, cu-n balon într-o mânuţă, lucru rar balonul, nu-l găseai pe toate drumurile, şi-un steag de hârtie ordinară cu secera şi ciocanul cocoţate la loc de cinste. Erau căpătate prin grija neprecupeţită a lui nenea secretarul de partid, de la întreprinderea unde lucra tăticu sau mămica. În atari condiţii nu mai conta scularea cu noaptea-n cap ca să mergi la defilare cu părinţii, care n-aveau cu cine te lăsa acasă. Adunarea, în curtea fabricii, întreprinderii... Cam frig, te zgribuleşti, dar ce contează, până la încolonare avea să iasă soarele. Apoi, pe drum mai trăgeai câte-o hârjoană cu alţii ca tine, pe străzile unde se staţiona cu orele, până-ţi venea rândul să intri în coloana principală, conform programului, răsrepetat, ca nu cumva să se strecoare vreo greşeală şi să se supere tovarăşii. Doamne apără şi păzeşte de rău! Încerci să-i imiţi pe cei mari bătând pas de defilare, neavând de unde şti că seamănă cu ceva de pe vremea unuia numit Hitler.

Când, într-un târziu, ajungi în faţa tribunei unde poţi să strigi Ura şi Trăiască cât te ţine gura fără să ţi se facă observaţie şi să fii pus la colţ pentru că deranjezi vecinii care te aud prin peretele de foiţă al blocului cum urli, nu prea-ţi mai arde de distracţie, oricât de tentantă ar fi. Picoteşti, moleşit de oboseală. Nu te ţine mult, căci te trezeşti în aromele de fum combinat cu mici făcuţi din carnea respinsă la export, berea la halbă, trezită şi ea. Admiri curajul unui nene care scoate cu arătătorul câte-o muscă repetentă la ora de înot şi care face pluta, detaşată de lume şi viaţă, pe deasupra lichidului leşinat. Seara cazi ca mortul şi dormi dus, fără grija că mergi la creşă, e 2 mai, zi liberă de la şeful suprem şi unic, tovarăşul cel prea îndrăgit, fiu iubitor al poporului muncitor. Mai prinzi a sta un piculete cu părinţii, pe care altfel nu-i prea afli liberi de luni până sâmbătă pe la patru, când ajung frânţi după şase zile lungi de lucru şi nu prea au chef de tine. Nu, că-i fain de 1 Mai? Ziceţi şi voi!...

Vremea nu s-a uitat peste umăr, a trecut, după cum i-e felul, tu te-ai făcut om în toată firea, s-a mai schimbat câte ceva pe ici pe colo, dar 1 şi 2 Mai tot a rămas. Chiar dacă nu mai mergi la defilare şi chiar dacă se întâmplă să cadă sâmbăta şi duminica, fără ghişeft de zile libere în plus, tot te pregăteşti să mergi la iarbă verde, care pe unde, cui, cum îi dă mâna. “Doamne, numai de-ar fi vreme bună!” Urmăreşti cu sufletul la gură buletinul meteo, sau cauţi vremea pe internet. Stau şi mă întreb de ce atâta-ngrijorare. Ce-a fi dacă n-a fi vreme?! A fi săptămâna viitoare, doar tot sfârşit de săptămână e. Sau oricare altul. Ce are ăsta de-i mai cu moţ? “Da, da nu-i 1Mai!”...

Râde iarăşi primăvara

Peste câmpuri peste plai...

C-a sosit întâi de mai!

Vă amintiţi ce cântec frumos, plin de forţă proletară?!

De ce să nu păstrăm ce-a fost frumos pe vremea comuniştilor? Şi mai frumos este din cauză că politicienii şi reprezentanţii guvernului în teritoriu organizează feluri de feluri de distracţii, neapărat cu ceva udătură pe primul plan şi ceva de umplut burta, căci dacă omu-i sătul cu alţi ochi vede viaţa şi tare-i necesar s-o vadă cu ochi buni taman acum când onor politicienii îşi fac campanie electorală. Nu pierd nici un prilej s-o facă, ori e an electoral, ori nu, o fac să fie făcută, că ce-i făcut, e bun făcut.

Aşa că, Trăiască 1 Mai!

“Şi de ce mă rog să nu trăiască?se întreabă conştiinţa noastră prin definiţie refractară la nou. De când sunt pe lume, m-am trezit cu 1 Mai? De ce nu? Sunt mici, e bere, ne mai distrăm şi noi!”

Aferim să-ţi fie, că bine zici, surată!

....

De dincolo de graniţă răzbat acordurile imnului Uniunii Europene.

Puteţi să-mi spuneţi de ce abia mă ţin să nu plâng?!

Nu, că-s năroadă rău! Aşa o zi frumoasă, 1 Mai! Trăiască!

Pavel este mirat şi nu înţelege chestia cu de dincolo de graniţă, dar îi cade fisa, se uită la anul când a fost publicat materialul şi vede că e anul când a intrat ţara vecină în uniune, iar noi eram rămaşi de căruţă. Mai aveam de aşteptat. Data intrării ălora coincidea cu 1 Mai al nostru. Fiecare sărbătorea ce avea la îndemână. Românu-i vesel şi se ştie bucura, nu scapă priejul.

Teancul de pagini de pe genunchii lui Pavel s-a epuizat. Se ridică şi face câţiva paşi să se dezmorţească.

"Periculoasă şi deşteaptă! Dar îmi place. Mă incită mai mult ca oricând. Mi-e dor de ea. Abia aştept s-o văd. Îmi place, nu-mi place, numai indiferentă nu mi-e. Şi după vacanţa aia extraordinară... Acum şi după articolele acestea care i-au adăugat sare şi piper taman cât trebuie... Este extraordinară. Îmi place şi-o vreau. Mă voi gândi serios ce am de făcut cu ea... Dacă mă însor?"

Zâmbind de propriul gând ca de o glumă bună, deschide televizorul să asculte ştirile.

Tocmai a murit patriarhul pe neaşteptate în urma unei operaţii care ar fi trebuit să fie floare la ureche. Este eroare medicală, nu este? Păreri împărţite, comentarii, comisii de analiză, colegiul medicilor, cine-l va urma, de ce, e bun, nu e bun, a fost colaborator al securităţii, n-a fost, imixtiuni politice, e adevărat, nu-i adevărat că-şi bagă unii nasul unde nu le fierbe oala, mediatizare cât încape, vânjoleală, dat din gură, cu alte cuvinte circ şi tam, tam, totul cam de-a pomana. Va trece şi asta, totul va intra în normal şi uitarea va şterge şi întrebările şi răspunsurile. Lumeee...lumeee!

Globusz® Publishing

VICTOR

CUPRINS

Soneria sună ca de foc. Pavel se precipită spre uşă. Îl încearcă semnale de nelinişte născute din teama lui permanentă că ceva rău s-a putut întâmpla cu Femeia. Teamă nefondată, fiindcă acum starea ei este foapte aproape de ceea ce s-ar zice a fi vindecare completă. Doar uneori, rar de tot, la interval de luni întregi, se mai poate observa câte o umbră de tristeţe în ochii ei, atunci când ceva o impresionează negativ foarte tare. O picătură de precaritate mai trenează încă în starea ei de echilibru. Dar asta e o nimica toată. Totuşi el, netotul, sare ca ars la cea mai vagă presupunere c-ar putea fi ceva în neregulă. S-a ataşat de ea nepermis de mult. Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu se poate dezbăra de ea şi pace bună. E ca o meteahnă. Până şi atunci când e cu altă femeie, nu se poate stăpâni să n-o aibă-n minte pe Ea. Face tot timpul comparaţii. Cum ar fi reacţionat Ea, ce-ar fi zis Ea, cum ar fi zâmbit Ea. Sfârşeşte prin a i se părea că partenera lui e cea mai searbădă, insipidă, nesărată şi lipsită de farmec femeie. El, afemeiatul, a ajuns să fie un nenorocit de abstinent.

Răsuflă uşurat când, deschizând, o vede că stă întreagă şi nevătămată înaintea lui, cu un zâmbet vinovat afişat pe faţa ei frumoasă. Privirea îi e netulbure, ceea ce ia piatra de pe inima lui Pavel. Se destinde. „Nu are nimic."

N-apucă s-o întrebe ce s-a întâmplat de dă aşa iama, că Femeia se repede ca un potop de vară, nelăsându-i timp să zică pâs.

-Iartă-mă! Sunt căpie de somn. Astăzi abia aştept să începem şedinţa de terapie, ca să fur şi eu un pui de somn. N-am dormit toată noaptea.

Un clopoţel de alarmă sună în capul lui Pavel.

„Revin insomniile? Asta nu-i bine deloc. Fir-ar să fie!"

-M-am uitat la televizor, la emisiunea aceea „Dansez pentru tine", continuă Femeia, în timp ce Pavel se linişteşte din nou.

„Sfinte Sisoe, chiar c-am feştelit-o. Femeia asta mă pune pe jar şi-mi dă extrasistole cu fiecare hâc pe care mi se pare că-l scoate. Am luat-o serios pe arătură. Trebuie să iau măsuri de maximă urgenţă. Aşa nu mai merge! Nu se poate şi gata treaba. Trebuie să fiu bărbat, ce naiba. Trebuie să mă regăsesc. Doar n-am ajuns să depind de oscilaţiile unei femei, indiferent dacă e normală sau nu! Doar n-am căpiat!"

-Ştii tu că ţi-am mai spus. Concursul de dans. Nu-ţi mai repet cât de înnebunită sunt dintotdeauna după dans. M-am uitat ca apucată până după miezul nopţii. Apoi m-au prins talentele şi-am scris. Până dimineaţa am tot scris. Doar când a sunat ceasul, am realizat că-i de mult dimineaţă şi că am programare la tine. Era cât pe ce să-ntârzii. Ce să-ţi spun, sunt chiaună de somn. Abia aştept să începem hipnoza aia, ca să pun şi eu geană pe geană.

În vreme ce ea turuia ca morişca, evident devenită euforică de nesomn şi totalmente neatentă la ce face Pavel, el a trecut în spatele ei, i-a scos paltonul pe nesimţite şi l-a agăţat în cuierul din antreu.

Femeia intră în cameră şi se aşază confortabil pe patul devenit de-acuma familiar.

El nu se poate abţine şi râde. Cu bonomie şi cu tonul acela îngăduitor de „Doamne, ce dulce e!" Impresia o ţine pentru el, nu i-o spune, „nu e cazul să mă dau în stambă chiar aşa"! Cu voce tare iese doar cu o remarcă binevoitoare.

-După cum văd, azi n-ai nevoie de nici o hipnoză ca să adormi. Te-ai cuibărit, neinvitată, aşa de bine-merci, încât pun pariu c-ai adormi de una singură în doi timpi şi trei mişcări, fără nici un fel de ajutor dinafară.

-Lasă vorba, scumpete, şi hai să începem, pentru că n-ai dreptate. N-aş putea adormi şi tu ştii asta mai bine decât mine, numai că-ţi place să mă provoci. Sunt prea surescitată, iar tu ştii la fel de bine ca şi mine că aşa sunt întotdeauna după ce scriu. Azi, mai dihai ca altă dată, din pricina emisiunii aceleia care m-a impresionat extrem de tare. De câteva ori mi-au dat şi lacrimile de terminată ce-am fost.

-Să-mi dai şi mie să citesc ce-ai scris.

-Ce ne mai place să ne alintăm, ca un mare râzgâiat ce suntem, nu?! Când nu ţi-am dat?! Ia zi?! Hm?

-Acum. Nu văd nici o hârtie mângălită prin preajmă, nici o prăpădită de dischetă... se ţine Paul de glume nesărate.

Ea ridică mănuşa, se preface că se bosumflă, bineînţeles doar de amorul artei şi ca să continue şarada.

Se joacă amândoi. Şi tot amândoi susţin sus şi tare, fiecare pentru el însuşi, că n-ar fi îndrăgostiţi.

„Ce-a fost, a fost o singură dată, ca-n vacanţă, ca de sărbători, a fost mai mult poveste, decât

realitate.Vis. Poveştile se termină repede, iar visele trec de parcă nici n-ar fi fost. Când te trezeşti, le-ai şi uitat, de parcă nici n-ai visat."

Haida de! Cine să-i creadă!

Nu fac altceva decât să fugă de realitate, pentru că le e frică. Le e frică de ce ar putea să li se întâmple.

„Dacă nu vom fi fericiţi? Dacă nu ne vom înţelege? Dacă vom suferi? Dacă... A! Nuu! Asta nu trebuie să se întâmple!"

Și atunci fug. Mai bine laşi. Mai bine cu îndoiala şi regretul că, cine știe, poate c-ar fi fost bine, poate că totuși există înţelegere şi bucurii şi, de ce nu, un grăunte măcar de fericire. În fond, dacă stăm şi gândim bine, totul depinde de noi. De cum percepem ce se întâmplă în jurul nostru şi cu noi. Când un neisprăvit își bate joc de noi, când cineva ne face să suferim, n-ar trebui să luăm seamă. Înseamnă că persoana nu este ceea ce am crezut, că am iubit pe cine nu a meritat, sau am apreciat o simplă imagine creată de noi înșine, pe care i-am atribuit-o acelei persoane, ca şi când ar fi una şi aceeaşi. Dar de fapt nu este. Deci nu pe aceasta o iubim, ci propria noastră creaţie, făurită după conceptul idealului nostru. La un moment dat realizăm că persoana cea de-adevăratelea e altfel, este cu totul altceva decât ne-am imaginat şi că de fapt de aceasta nici nu ne pasă. Deci şi prin urmare nu avem nici cel mai elementar motiv plauzibil pentru a suferi. Cum am putea să iubim ceva ce nu ne place? Nu e logic. Neiubind, n-avem de ce să ne pese de ce face sau ce spune un nimeni. Văzând aşa lucrurile, motivul suferinţei nici nu există de fapt.

-Sigur că nu vezi nici hârtie, nici dischetă, reia Femeia discuţia. Când ţi-am mai dat eu ţie un manuscris la prima mână. Nici eu nu l-am recitit. E exact aşa cum a curs. Ai niţică răbdare coane!.. Hai să începem, te roog!

-Hăh! Cine vorbea mai adineauri de răbdare!

Pavel o ameninţă cu degetul şi zâmbeşte. E bucuros s-o vadă într-o dispoziţie de zile mari.

Stinge singurul bec aprins în încăpere, voit cam chior şi acela. Jaluzelele sunt lăsate, iar flacăra lumânărilor pitite prin colţuri desenează umbre stranii de pace adormitoare pe pereţi, iar beţigaşele parfumate îmbălsămează atmosfera cu iz greu de mosc.

Sub puterea ochilor lui Pavel care îi domină pe ai ei, mintea Femeii se lichefiază şi se scurge potolit ca şi uleiul de candelă. O respiraţie încetinită atât ca volum cât şi ca frecvenţă îl anunţă pe terapeut că hipnoza şi-a făcut efectul.

Pavel se instalează în fotoliul aşezat lângă pat şi aşteaptă.

* * *

O lumânare sfârâie, din cauza cerii topite prea mult în jurul feştilei. Ca şi când ar fi reacţionat la un semnal, chiar în acel moment, Femeia începe să vorbească:

-Nu pot adormi şi ies afară, pe malul mării, să respir aerul sărat, care absolut întotdeauna, invariabil, alungă toate relele din mine. Iubesc marea atât de mult, încât trepidez toată când simt mirosul de sare şi alge în nările care încep a fremăta. Simt cum îmi aleargă prin vine bucurii şi plăceri indefinite, care mă fac să trăiesc stări vecine cu beatitudinea. Uneori îmi trece prin cap trăznaia aberantă cum că-n altă viaţă sau în altă lume oi fi fost sirenă.

Mă aşez pe nisipul călduţ încă, îmi duc genunchii la gură şi stau incredibil de comod aşa adunată, ca şi când m-aş fi adunat eu toată în însămi înăuntrul meu, cu tot ce sunt, ca să nu mai mă împrăştii în deşert şi apoi să nu mă pot regăsi defel.

Pe tăcute, stelele se sparg şi se împrăştie în cioburi plutitoare, umplând văzduhul precum paietele în sala de bal din castelul fantasmelor tinereţii.

Puterea ocultă a celei mai bătrâne dintre vrăjitoarele Pământului, Luna, se prelinge pe suprafaţa mării, în cărare pardosită cu poleială de argint viu. Cale fermecată, născocită din miezul fanteziei care-l îmbată pe măiestrul faur scăpat dintre file de poveste ancestrală, inegalabil alcătuitor de frumuseţi neasemuite, suflet care s-a înecat pe sine însuşi în negreala asfixiantă a funinginii, de dragul strălucirii viselor împlinite.

Pe această cărare a iluziilor încă nespulberate, se iveşte din nemărginire o siluetă care păşeşte fantomatic. E uşoară ca un funigel plutitor între două dezmierdări diafane ale văzduhului de azur. Acoperământul i-e alcătuit din spuma năucitor de albă, ţesută special pentru ea în dantelării împletite din nelinişti de valuri ale mării. E pură precum iubirea de copilă neîncepută.

Părul de mătase, se ia la întrecere cu cel al zânelor bune, iar privirea din ochii blânzi şi umezi, înmoaie inima tenebrelor nopţii. Buzele gurii de fragă se mişcă aproape imperceptibil, părând că rostesc în şoapte de neînţeles o incantaţie sacră care nu trebuie auzită de nimeni. Ea se roagă. Se roagă cu foc aprins în străfundul necunoscut al fiinţei ei, pentru împlinirea dorinţei, care e mai presus decât însăşi propria-i viaţă. E viitorul destinului iubitului ei. Al iubitului ei Dani, care primează înaintea a orice altceva pe

lume.

Se vede cât suferă în ruga ei adâncă. Pe obraji se rostogolesc lacrimi de diamant lichefiat.

Și cum să nu sufere, când pe Cărarea Lunii se răsfoiesc pagini dintr-o carte imensă, o carte plină de imagini, imagini ce-i răscolesc amintirile îndurerării şi-i silesc mintea să se întoarcă în trecut, să revadă întâmplările. Întâmplări nefaste, care i-au zdrumicat viitorul şi fericirea.

* * *

E noaptea de ajun. Se întorc de la părinţii lui, unde au fost ca să le ceară în zi sfântă învoirea, pentru ca unirea lor să fie binecuvântată. În maşină e cald şi bine, iar ei fredonează îngânând, conştienţi doar de puterea dragostei lor, cântecul ce-şi reverberează acordurile pe undele de radio. Uneori ea-i mângâie mâna aflată pe volan. El zâmbeşte fără a-şi desprinde ochii de la şoseaua măturată de palele de lumină ale farurilor de la maşinile care-i depăşesc. Ei nu se grăbesc. Sunt clipe care merită veşnicia. Pentru că sunt fericiţi. Se îndreaptă spre casa părinţilor ei, ca să le împărtăşească şi acestora bucuria.

Din senin, un balaur cu şapte capete de foc care le iau ochii, se iveşte în faţă. Dani trage de volan, dar nu mai are vreme ca să scape din ghearele dihaniei. Se dă de-a berbeleacul, o dată, de două ori, de trei ori. Balaurul după el. Îi prinde cu labele lui enorme şi-i striveşte.

În acel moment, pentru ei se face noapte. O noapte de smoală. Un râs plin de răutate sfârtecă întunericul clicos:

-Ce-aţi crezut voi, puilor, că aşa de uşor se ajunge în Paradis? Şi încă pe lumea aceasta a viilor? Auzi la ei! Fericire! Nici mai mult, nici mai puţin! Iaca na! Pofta-n cui! Acum o să mergeţi cu mine! Hai urmaţi-mă!

Aşa le vorbeşte piaza cea rea, scuipând vorbele înveninate pe gura îngălată din care se scurge veninul nenorocirii.

În chiar clipa aceea, o lumină ameţitoare se iveşte printre valurile de neguri înăbuşitoare.

-Stai aşa, putere a răului! De când te crezi atoate stăpânitoare? Vezi de treaba ta! Aceşti tineri mai au multe de înfăptuit pe această lume. Nu-i iei tu după bunul tău plac, dihanie rapace ce eşti! Piei! Piei acuma, am spus!

Şi piere.

Lumina se vălătuceşte încet în sus, ca un fum strălucitor. Se topeşte deodată cu glasul de arhanghel.

În locul ei se ivesc doi îngeri care destramă negurile văzduhului în fâşii. Se apropie. Ajung. Mâini dibace îi trag afară dintre mormanele de fiare contorsionate.

Carmen, căci acesta-i numele fetei, ca printr-un miracol, s-a ales numai cu nişte zgârieturi minore şi câteva contuzii nepericuloase, care aveau să se resoarbă în vreo două zile.

Dar Dani, Dani,... ei, bine, Dani simte în spate o durere de nesuportat. Ca şi când un cuţit îi stătea înfipt adânc, până-n măduva spinării.

-Încearcă să ne ajuţi şi tu, Dani. Împinge-te-n picioare, ca să te tragem mai uşor.

Dani încearcă, dar îşi dă seama ca prin ceaţă că de la mijloc în jos nu mai simte nimic. Nici durere, nici amorţeală, nici nimic. Parcă n-ar fi. Parcă ar fi jumătate de om. Numai de la brâu în sus.

La spital se confirmă. Paralizie. Doar o operaţie foarte scumpă, făcută în celălalt capăt al lumii, l-ar putea salva de ţintuirea dintre braţele căruciorului lui cu rotile. Operaţie care, în paranteză fie zis, el oricum nu are cum să şi-o permită. Nici dacă se vinde pe sine. Nici măcar asta nu stă-n picioare. Aşa cum e acum, cine să-l mai cumpere?

De unde atâţia bani?!

Gânduri amare otrăvesc clipele lui Dani. Uneori se gândeşte că şi-ar fi dorit mai bine să moară atunci, la accident, decât aşa. Singurul lucru care-l ţine, e Carmen. Nu s-ar fi putut desprinde de trupul acesta ciopârţit ştiind că n-are s-o mai poată vedea, dacă pleacă dincolo. De aceea s-a luptat atunci cu tenebrele şi-a învins întunericul şi-a deschis ochii către lumina vieţii. Ca s-o vadă. Pe ea s-o vadă.

Carmen aude ştirea dată pe post. Se hotărăşte. Va merge la concursul de dans. Îl va câştiga. Va câştiga premiul cel mare. Va avea bani pentru Dani.

Partenerul ei de dans e Victor, una dintre cele mai cunoscute vedete de televiziune din ţară. Visul ei devine al lui. Durerea ei e şi a lui. Dăruirea ei, dăruirea lui. E un înger. Încă un înger salvator în viaţa ei. A ei şi-a lui Dani.

Urmează zile grele, de muncă istovitoare, care stoarce din cei doi, Carmen şi Victor, până şi ultima picătură de vlagă. Seri la rând cad de oboseală ca pietroaiele azvârlite de un vulcan aflat în erupţie. Dar

trebuie! Trebuie să câştige ei, cei întregi, vindecarea lui Dani.

* * *

Cartea de pe Cărarea Lunii se închide. Fata se chinuie să vadă sfârşitul poveştii, dar cartea nu se mai lasă deschisă.

În spatele fetei, din locul unde se îmbucă eşarfa întunecată a cerului nopţii cu apele de argint învechit ale mării, îşi face apariţia în toată splendoarea lui, un car de luptă nobil, tras de cai cu stea în frunte. Muşchi încordaţi în reliefuri intimidante, răsuflare care toarce fornăituri viteze. Toate par desprinse şi scoborâte în real dintr-un tablou celebru. Caii, precum cei de la capetele de pod de peste Neva în sfântul Petersburg.

În carul cu blazon pe uşă, ţine frâie de aur, cu dexteritate şi stăpân pe situaţie, viteazul vitejilor. Copie fidelă a strălucitului Apolon. Sprijinit cu putere în picioarele uşor flexate din genunchi, scrutează depărtările. Caută din priviri. Destinul i-o scoate în cale. Se dă jos din carul pe care-l lasă în voia sorţii. Nimic nu mai contează, când o fiinţă e-n durere. Din doi paşi e lângă ea. Hotărârea lui e luată. O va ajuta să învingă necruţarea unui destin păgân.

Îi cuprinde talia de viespe. Ca prin minune, Cărarea Lunii se transformă în ring de dans. Orchestra lansează acorduri dulci de vals vienez. Ei doi plutesc pe podeaua lustruită, oglindă. Alunecă vrăjiţi. Se înţeleg din ochi. Dacă înţelegerea mai poate găsi loc lângă acea totală dăruire de sine. Piruete plutitoare îi fac să pară adiere de zefir, purtată pe deasupra crengilor de cireş înflorit, primăvara, când primele raze ale Soarelui fac să renască viaţă din prelungi hibernări fără de speranţă, împlinind succesiunea ciclurilor rânduite de către voinţa Marii Puteri creatoare a vieţii.

Mlădierile elegante te îndeamnă a gândi la o privire fugară în oglinda de ape în care reflectate fiind legănările blândei sălcii, stârnesc, de emoţii, frisoane.

Rochia cea toată de dantele înspumate, îşi învolbură poalele, în jurul coapselor elegante ale fetei, apoi se lasă în jos, mângâind cu simţ de femeie îndrăgostită, vârful pantofului de lac negru al partenerului. La fiecare mişcare, diadema scapără lumini de carusel, noaptea. Se învârt luaţi de val. Piruetă după piruetă. Paşi alunecaţi, după paşi alunecaţi. Mlădiere după mlădiere. Graţie absolută. Şi tehnică desăvârşită. Şi suflet. Suflet cu carul.

Toţi ochii sunt aţintiţi asupra lor, dându-le emoţii care le aprind petale de bujor în obraji. Valsul şi dorinţa lor de împlinire a visului îi poartă în tărâmuri ireale, care fură sentimente omeneşti. Entuziasmul convertit în aplauze se aude ca vuietul apelor rostogolinde-n cascade, care înving puterea neclintită a stâncilor înţepenite în nemişcare de rocă dură.

Cei doi dansatori, transfiguraţi, nu mai simt nimic altceva decât irumperea speranţei. Un singur gând le bântuie mintea înfierbântată. Vor câştiga. Sigur vor câştiga. Şi atunci Dani va putea să redevină om întreg. Dăruirea iubitei îl va salva. Şi ajutorul unui Om.

Amândoi se dizolvă cu totul în acele învârtejiri. Se desprind ca un fum din întruchipările materiei şi se dizolvă în dorinţa de îndeplinire a visului. Par ireali în acest magnific efort de a corecta greşeala destinului care a stâlcit o tinereţe.

De departe, pentru cine nu le ştie povestea, par o pereche de îndrăgostiţi rătăciţi, fiecare în fiinţa celuilalt, contopiţi dincolo de fire. Dar aceasta nu e decât iluzie. Întruchiparea absurdului. Nendrăgostiţi îndrăgostiţi. Într-un mod aparte. Cu totul şi cu totul special. De poveste. De fapt sunt nişte dăruitori de sine. Ea, pentru iubitul ei adevărat, ţintuit în neputinţă. El, sentimentului de iubire pentru aproapele. Idealisme. Rara avis.

* * *

Dani, în scaunul lui modern cu rotile, e în culise. Privirile lui îi urmăresc pe Carmen şi pe Victor. Priviri greu de descris. Grele de speranţă, de îndoială, de frică, de hotărâre, de luptă cu sine, de durere, de iubire, de recunoştinţă, de rugă, de credinţă, de resemnare disperată, dacă nu va fi să fie. Vorbe. Vorbe sărace, care oricât şi-ar da silinţa şi şi-ar pune la bătaie tot talentul lor de zugravi, nu pot desăvârşi imaginea acelei priviri. Acelea sunt priviri cu puteri magice, frânturi smulse din zbaterile sufletului frământat. Priviri cu puteri telepatice care transmit către cei doi energie debordantă, care să-i susţină. Este tot ceea ce el, Dani, poate face pentru potenţialii săi salvatori. Priveşte intens. Străfulgeră cu privirea lui fixă şi încărcată de trăiri dure, pentru a căror dominare trebuie să facă efort de titan, ba chiar mai mult, dacă poate să existe ceva mai mult de atât. Toate aceste simţiri sunt stocate într-un singur spaţiu închis ermetic. Un spaţiu destinat numai lor, un spaţiu în care se dă o luptă cruntă, o luptă pe viaţă şi pe moarte, un spaţiu încărcat cu trepidaţiile sufletelor lor care se zbat să străpungă zidul, răzbind răul şi să irumpă libere spre tărâmul nemărginit al fericirii.

Eu continuu să stau şi să privesc la ei. Stau şi nu pot să nu simt cum sunt încărcată de undele pe care le vălătuceşte Spiritul înspre esenţa mea. Simt cum aceste vibraţii devin tangibile, prind contur, mă copleşesc cu totul şi mă trezesc cu pumnii ţinuţi strâns pentru reuşita lor.

Un soi de fior magic impregnează atmosfera. Transfigurează totul. Absolut totul. Totul piere în jur. Se

evaporă ca într-un hocus-pocus. S-a dizolvat în nemărginirile universului. Ceea ce a rămas e doar beatitudinea dansului, alimentat cu sentimente şi trăiri amestecate, venite de peste tot, din toate direcţiile, din toate părţile, presante, crude, insistente, răutăcioase, insinuante şi răuvoitoare. Invidioase pe fericirea care ar putea să vină, născută din iubire, bunătate, dăruire. Şi totuşi, în pofida tuturor acestora, ceva evident iese la suprafaţă: mai presus de orişice, dansul acesta beatific rămâne credincios acelui unic sens iniţial.

De câtă putere trebuie să fii în stare ca să poţi face abstracţie de toate presiunile omeneşti şi să rămâi fidel unui vis? Cât de adevărat trebuie să fie acel vis? Sau acel om care a generat visul? Sau acea fiinţă care continuă să urmeze visul?

Mă scutur de gândurile acestea, dându-mi seama că mintea mea a luat-o razna. În fond ce atâta mare minunăţie?! Doi oameni care şi-au unit eforturile şi talentul, pentru a-l ajuta pe-al treilea. Magnific. Absolut magnific. Numai că acest magnific ar trebui să facă parte întotdeauna din natura relaţiilor umane. Cu orice prilej. De ce ne uimeşte atât când se întâmplă?

Privesc din nou la dansatori. Ei îşi văd de ale lor. Continuă să plutească şi par pierduţi în valurile muzicii.

„Cât pot să înşele aparenţele! Cât poţi greşi dacă te laşi furat de ele. Şi cât rău ar putea să se nască!”

* * *

Stau în continuare pe nisipul alunecos ca şi mătasea. Stau toropită de boarea călduţă care se ridică pe furiş dintre pliurile plajei. Stau şi-i contemplu. Ce altceva pot face decât să-i contemplu căzută într-un fel de extaz nemişcat? N-am de ales. Trebuie să-i contemplu. În felul lor special sunt şi operă de artă şi icoană la care să te-nchini.

Pulbere selenară brumează feeric crestele valurilor de nisip.

De undeva din neant se rostogolesc ritmuri smucite de rock and roll nebun care sparge vraja beatitudinii nepământene.

În chiar faţa ochilor mei se înalţă două siluete. La început difuze, fără de contur, aidoma ceţii vălătucite de suflul neîndurător de aspru al crivăţului care-şi face de cap fără de măsură în noapte cu îngheţ năprasnic.

Încet dar sigur, umbrele prind forme.

Un tânăr bărbat cu ochi adânci, de neguri învăluitoare, care-ţi amuţesc voinţa într-o clipită. Păr de abanos, sculptat în cârlionţi apetisanţi, flutură pe lângă lobul urechilor cu fiecare mişcare. Barbişon de Mefisto, nas drept, voluntar. Umeri laţi. Mijloc îngust, picioare lungi, puternice, abile. Portret de diavol gol, care te ameţeşte cu-o privire aprinsă şi te face să-i mănânci din palmă fără comentarii.

Ţine de mână o alcătuire feminină diafană, meşteşugită-n filigran. Plete negre curg unduitoare, ajungând până la talia de viespe, de-o cuprinzi cu palma. Gene lungi răsfrâng insidios umbre când se pleacă ca să acopere priviri de jăratec, ce-ţi fac sângele să dea în clocot. Un zâmbet provocator pe buzele de carmin.

Ce mai calea, valea, un diavol şi cu diavoliţa sa pereche bat cu propriile trupuri darabana pe ritmuri îndrăcite. Trupuri alcătuite parcă din arcuri supuse din toate părţile bătăilor de ciocan, când sus, când jos, când pe vine, când pe spate făcând podul, ea atingând cu pletele pământul. Contorsionări incredibile, aruncări peste spate, alunecări printre picioare, ţin ritmul la marele fix, fără zminteală. Mişcările lasă de căruţă orişice imaginaţie, iar modernul aerobic e un mic copil. Pe bune! Fără exagerare!

Vânjoleală de trupuri, de nu mai poţi distinge care e unul şi care, altul. Mărturisesc că-mi place. Îmi place chiar foarte mult. Nici n-ar putea să nu placă acest dans sălbatic, care face să-ţi alerge turbat sângele în vine şi-ţi taie răsuflarea, sugrumându-te cu pasiunea lui dezlănţuită, care sare cu dezinvoltură peste orice graniţă. Şi culmea e că toată această zbatere, aparent necontrolată, e de-o graţie desăvârşită.

Stelele s-au transformat cameleonic şi-au dobândit strălucirile orbitoare ale rampei: roşu, galben, verde, albastru. Se învârt de nebune precum fasciculele luminoase ale reflectoarelor pe o scenă enormă la un concert de zile mari. Se fugăresc frenetic una pe alta în dorinţa de a deţine supremaţia absolută, eliminându-şi semenele. N-au destulă minte pentru a-şi da seama că tot farmecul lor rezidă în alternanţa aceasta năucitoare şi că de unele singure ar rămâne doar o simplă culoare comună care ar deveni plictisitoare şi chiar ternă oricât şi-ar da silinţa să străpungă conştiinţele cu strălucirea lor. Se vede cât de colo că n-au urmat nici un curs despre arta concurenţei, care scoate în evidenţă valorile prin comparaţie. Fără termeni de comparaţie n-am şti în veci că e frumos ce-i frumos şi că-i urât ce-i urât.

Peisajul se schimbă. Din pământ izbucnesc limbi de foc spulberate în scântei plutitoare prin văzduh, imitând cu brio un amplu foc de artificii. Din mare se înalţă gheizere elegante întruchipând o fastuoasă fântână arteziană către acelaşi cer populat de astre care ne trag cu ochiul. La un ordin mut al nu ştiu cui, totul se potoleşte şi dispare de parcă nici n-ar fi fost. Linişte adâncă. Liniştea dinaintea Facerii. Inconştient mă fac una cu liniştea şi-i savurez fiecare picătură.

Un glas venit din neant îmi porunceşte:

-Hotărăşte!

Smulsă brusc din iţele liniştii, mă simt şocată. Într-un târziu mă adun şi şoptesc şovăielnic, ca pe o scuză întârziată:

-N-am ştiut că eu sunt cel care va da verdictul.

-Nu eşti singură. Cete de fiinţe astrale vor vota şi ele.

-Vor vota?

-Desigur. Ce-i aşa de mirare? Vor transmite telepatic prin vibraţii aurice hotărârea lor de împlinire a carmei.

* * *

Deschid televizorul. Azi se dă rezultatul la concursul de dans. Îl deschid prea târziu. Verdictul s-a dat. Mai prind efluviile de bucurie dezlănţuită. Dani se va putea opera.

De partea cealaltă o bucurie mai mică. Dar tot bucurie. În fond şi premiul doi e tot premiu. Premiu tot în bani ca şi primul. Deşi ceva mai puţini, totuşi înseamnă o găleată de bani pentru un om obişnuit. Suficienţi pentru ca o pereche de părinţi care au surzit într-un accident să poată ieşi din lumea liniştii veşnice şi să se întoarcă în zumzăiala şi zornăiturile stresante ale lumii reale. „Ce grozav e să poţi fi stresat!” După operaţie vor auzi din nou. În curând vor putea savura susurul din vocea fiicei lor cea frumoasă, care a dansat pentru ca ei să reintre în rândul oamenilor întregi. În acest moment pot doar să citească de pe buzele-i de carmin cuvintele de bucurie.

E momentul în care lacrimi şi zâmbete se amestecă laolaltă.

Aceasta e frumuseţea sufletului.

* * *

Pavel nu se mişcă din fotoliul lui. Povestea l-a impresionat.

„Are femeia asta un dar de-a povesti! Te fascinează cu totul. Te fură pur şi simplu. Oare cât e de-adevăratelea şi cât vine din străfundurile lumilor ei interioare? Voi verifica dacă a avut loc cu adevărat un asemenea concurs de dans. Oricum, sensibilitatea şi credinţa ei fermă în posibilitatea de răzbatere a bunătăţii sufletului este evidentă. Trebuie să fiu atent şi să ţin seamă şi mai mult de acest lucru când îi aplic terapia. Am ştiut şi până acum că are un suflet deosebit, bun şi sensibil, dar azi m-am lămurit fără dubiu. Este o fiinţă ieşită din comun.

Stau şi mă întreb cât de vulnerabil a fost un astfel de suflet şi cât de descoperit şi de fără apărare a rămas în faţa nepăsării, egoismelor şi răutăţilor care l-au atacat şi rănit. La cât de candid e, se pare că drumul a fost liber, relele au dat iama, şi-au făcut de cap, iar rana e adâncă de tot. Trebuie să fiu extrem de atent cum procedez cu ea. N-am voie să greşesc!.. Fiinţa asta merită din plin o grijă excesivă. ”

-Pe unde umbli?, întreabă Femeia care între timp s-a trezit de tot şi-i fâlfâia mâna prin faţa ochilor. La ce te gândeşti dacă mi-e cu iertare să întreb, că numai aici nu erai.

-Ăăă! Aşa aiurea. Acum că mă întrebi, nici eu nu ştiu la ce. Ştii cum e.

-Eeh! E dreptul tău să nu-mi spui. Nu-i nimic. Eu am fost o nesimţită că te-am întrebat. Scuză-mă. Promit să nu mai fac altădată.

Se uită la el jumătate ştrengăreşte, jumătate ca un copil necăjit că a greşit şi n-ar fi vrut să greşeaşcă.

-Nuu! N-o lua aşa! Chiar că nu ştiu...

Ea nu-l lasă să termine. Îi pune un deget pe buze.

-Şşşt! Lasă! Nu-ţi spun că nu-i nimic?! Mâine-i sâmbătă. Ce faci? Nu treci pe la mine? Poate ieşim în oraş. Nu ştiu. M-aş duce undeva. Aş face ceva mai deosebit... hai să mergem la operă sau la teatru. Sau la un film şi să mâncăm seminţe.

Stă cu capul puţin aplecat într-o parte şi-l priveşte întrebător şi cu speranţă nedisimulată. Nu poate s-o refuze.

A ieşit pe uşă cu zâmbetul pe buze. Fericită.

„Cât de puţin îi trebuie ca să se simtă fericită. Ce fel de oameni or fi fost aceia cu care a avut de-a face până acum, de-au reuşit s-o aducă în starea în care a ajuns la mine? De ce a trebuit să-i întâlnească chiar ea? Ce ghinionistă! Până la urmă e valabil ce spun ăi bătrâni că ce ţi-e scris în frunte ţi-i pus...”

Pavel se întoarce îngândurat şi intră în bibliotecă. Ia un ziar de pe birou şi se aşază în fotoliu cu gând să

se pună la curent cu ce mai zice presa. Nu se prea poate concentra la ce citeşte. Fără să vrea gândurile-i fug la ea.

„Mâine o să-i duc o floare. O tuberoză. Îmi seamănă cu Ea. Zveltă, fină, parfumată. Îmbătătoare."

Închide ochii.

„Ce bine că m-a invitat!"

Globusz® Publishing

CUPRINS

UN BĂRBAT, DOI BĂRBAŢI

-Eşti o piloasă, se aude în receptorul telefonului vocea bărbătească, impregnată cu un ton cât se poate de sesizabil invidios.

-Poate prietenoasă, vrei să spui. Vacanţa aceasta mi-au oferit-o nişte oameni cu care m-am împrietenit din întâmplare, odată când o nevoie i-a mânat de mi-au deschis uşa, iar eu i-am ajutat. De atunci suntem prieteni. Cum poţi fi aşa, să-ţi pară rău că plec în vacanţă, o vacanţă care pare a fi bine aranjată. După tot prin ce am trecut, nu crezi că este chiar necesară, ca să mă odihnesc şi să-mi revin cât de cât?!

-Ei, na! Vezi ce dificilă eşti? Aşa ai fost întotdeauna, dar n-ai vrut să recunoşti. În fond, ce mare lucru am zis? Am zis, n-am dat cu bâta. Nu se poate înţelege omul cu tine. În fine. Vacanţă plăcută!

De ce i-o fi dat telefon?! Prostia din capul ei. Prostia dintotdeaunam care a adus-o unde-a adus-o. Şi tot nu s-a învăţat minte. Ce mai avea ea de împărţit cu acest bărbat care a părăsit-o cu ani în urmă şi căruia nu se poate zice că i-ar fi păsat de ea sau măcar de copil. Parcă-l auzea cum sărea repede peste orice, anuntând-o doar de formă, ca în treacăt, la fel ca şi cum împrăştii cu un simplu suflu o biată minusculă de musculiţă, abia vizibilă cu ochiul liber, din acelea pe care le simţi doar că te gâdilă pe piele cu mersul lor de vietăţi la minut. O ceva, acolo, care-a fost şi nu mai e. Ce-ţi pasă!... Aşa şi el. Ce-i pasă! Nici acum nu-i pasă, după ce ea abia şi-a mai revenit puţin, după ce era cât pe ce să ajungă la casa de nebuni. Auzi numai cum zice:

-Las' că te descurci tu. Nu-mi fac eu griji şi nici nu-i cazul să-ţi plâng de milă. Eşti fată deşteaptă. Întotdeauna te-ai descurcat.

Da, sigur că da, s-a descurcat, dar cu cât efort, cu cât consum, uneori chiar cu sacrificii, mai mici sau mai puţin mici. Lui îi dă mâna să vorbească. L-a interesat întotdeauna numai şi numai persoana lui. Să-i fie bine, restul, Dumnezeu cu mila. Bărbat! Ce-i pasă!

Ăstora, bărbaţilor adică, altfel li se deschid toate uşile, de parcă-ar fi cine ştie ce, nu tot alcătuiri umane. Se ajută între ei când dau de belea, se scot unul pe altul basma curată, aruncând toată vina pe femei, ca şi când le-ar fi duşmance, nu cele care le-au dat cândva viaţa, pe care ei o consideră un dar căpătat doar spre plăcerea lor exclusivă, fără pic de obligaţii sau îndatoriri. Îndatoriri, fie ele legale sau numai nişte nenorocite de rude sărace, care ţin de zona damnată a sufletului.

Oare chiar sufletul acesta, care e esenţa, să poată fi nesocotit atât de mult de unele fiinţe umane? Uneori exact de aceleaşi care nu cu mult timp în urmă perorau pe diverse tonuri cât de mult însemni pentru ei şi cum ar fi de nenorociţi fără tine şi cum ar muri din dragoste, dacă nu te-ar avea pentru ei. Oare ce sunt toate acestea? Să fie prefăcătorie curată sau chiar şi ei cred ce spun, dar le trece repede precum o scurtă boare proaspătă de dimineaţă?

Oare să fi avut dreptate a face ceea ce făceau dragele de amazoane? Totdeauna le-am socotit nişte lipsite de inimă, nişte crude din cale-afară. Poate că totuşi au ştiut ele ce-au ştiut. S-au ales numai cu partea frumoasă, nemaiaşteptând timpul când urma să le ajungă şi restul din urmă. Adică să li se întoarcă spatele când le e lumea mai dragă, să fie părăsite numai pentru că s-a găsit un deştept egoist care să susţină că aşa-i natura bărbatului. Să fie poligam. Uite că albinele n-au renunţat nici până-n zi de azi la tehnica lor dură, dar prea sănătoasă pentru ele, de-a alunga repejor trântorii din stup după ce şi-au îndeplinit menirea pe lângă regină. În fond, de ce-ar lucra ele numai ca să ţină pe degeaba cu hrană nişte leneşi patentaţi şi profitori? Poate că au totuşi dreptate. Deşi eu, una, nu m-am împăcat niciodată cu ideea de a trăi fără o pereche a mea, fără dragostea unui bărbat, pe care să-l pot învălui la rându-mi cu toată puterea trăirilor mele, cu fiecare tresărire şi trepidaţie de sentiment profund, adăpostit până-n adâncurile mele cele mai adânci.

Iar el, bărbatul, uite ce-mi ştie-a zice. Că-s piloasă. Dar aşa-mi trebuie. Învăţătură de minte. Ce-am căutat, am căpătat. Mă rog ţie, m-am simţit datoare a-i da de ştire că plec în vacanţă?! Parcă el îmi spune ceva! A plecat la casa lui de vacanţă şi dus a fost, nici că l-ar fi ros grija să-mi spună şi mie. „Băi proasto, vezi că plec, să nu mă cauţi ştiu eu pentru ce, ori dacă din greşeală mă mai sună la tine vreun cunoscut, ori să-ţi faci griji că am păţit ceva!" Ştie prea bine, măgarul, că încă îmi mai fac griji pentru el. Ar fi fost frumos din partea lui să-mi spună când pleacă, fie poate şi numai drept mulţam, dacă nu de alta, pentru că l-am ajutat la nevoie şi la greu. Măcar pentru că la răul pe care mi l-a făcut când a plecat şi m-a lăsat pustiită de tot, i-am răspuns cu bine. Nu i-am trântit uşa-n nas când l-au ros nevoile, cum poate că ar fi făcut alta-n locul meu şi cum a făcut el cu mine. Nu pot să spun, sunt mulţumită că m-am purtat frumos. Răul răsplătit cu bine e o nestemată de nepreţuit.

* * *

Femeia se instalează în vila colorată ca o bomboană pralinată. Face un refreshing de mai mare dragul sub biciuirea apei de la duş, pe care-i place s-o simtă când caldă la limita de-a se opări, când rece ca şi suflul crivăţului în zile de gerar. Asta îi pune în mişcare sângele şi, de ce, de nece, îi dă o vitalitate de

invidiat şi o poftă de viaţă de care nu s-a mai ştiut bucura de ceva vreme.

„Ce bine-i să simţi că trăieşti. A avut dreptate Pavel când m-a bătut la cap spunând că nimeni nu merită să-ţi faci din viaţă iad cu mâna ta. Ce-o fi fost cu mine?! Cum am putut sta nemişcată zile întregi, fără să văd, fără să simt, fără să gândesc, fără să mănânc, fără să mă spăl. Doamne, cred c-a fost îngrozitor! Parc-am fost luată. Poate că oi fi fost."

Iese pe terasă ca să vadă ce-i prin jur. Promenada îngustă, doar cât să treacă două perechi de îndrăgostiţi care se ţin strâns de mână, fiecare venind din sens invers, e străjuită de brazi mai înalţi decât o turlă de biserică. Sunt mândri nevoie mare de zvelteţea lor care-i face pe aceşti moşnegi centenari să arate mai freş decât cel mai tânăr dintre tineri, îi face să se simtă în putere, încă verzi şi plini de snagă, ceea ce neîndoielnic se poate vedea liber, fără de binoclu. Promenada aceasta îi face cu ochiul şi-o îmbie la o plimbare leneşă, uite numai aşa, în dorul lelii. O plimbare văduvită de griji şi gânduri, cu mintea golită. O, nu golită de tot, ca înainte. „Ptu, ptu, ptu!", îşi scuipă-n sân. „Doamne fereşte, apără şi păzeşte!", îşi zice-n gând şi-şi face cruce. Nu aşa! Nu din nou! Abia de-a scăpat teafără din ghearele celui ce duce-n ispită!

O minte doar un pic moleşită, ca o dună sahariană stând tolănită sub dominaţia de imperator despotic a soarelui în plină erupţie de foc şi pară, astru năvalnic, care nu se lasă îmblânzit nici de către cel mai priceput dintre îmblânzitori, dac-ar fi să existe vreunul, unul care să aibă nemaipomenita îndrăzneală de-a purcede la o asemenea faptă de nemaiauzit.

O minte eliberată, care doar să-i bucure sufletul, permiţând ochilor să vadă frumosul din jur şi inimii să tresalte liniştit de bucuria izvorâtă din susurul râului care i se culcă docil la picioare, în scurgerea lui spre împlinirea celor ce-i fuseseră scrise cândva demult într-o carte a destinelor râurilor. Şi ele, râurile, au destin, ce credeţi! Şi pietrele pe care le calcă-n unde. Totul e predestinat şi plănuit după reguli bine stabilite. Aşa trebuie că este, numai că nu putem noi înţelege cu mintea noastră folosită doar pe-un sfert, de către cine sunt planificate.

Dacă tot i se face cu ochiul, se lasă dusă de primul impuls şi pleacă. Dar nu-i fu lungă plimbarea. Brusc cerul se-mbăznează şi cuprinde totul cu mânia lui întunecată. Se răţoieşte zdravăn prin vorbe de tunet şi-i sticlesc ochii de mânie în lucirile ca de sabie fermecată ale fulgerelor care despică într-o fracţiune de secundă atmosfera încinsă şi dispar înghiţite până la urmă de frăgezimea gliei, ocrotitoare grijulie-a pământenilor, care s-a lăsat de dragul lor muşcată zdravăn, cu colţi pătrunşi adânc în carne vie de către biciul arzător al zeului zeilor, Zeus sau Jupiter, ziceţi-i cum vreţi, tot nu-i pasă nimănui care-i e numele, ci numai care-i e puterea asupra noastră. Important că acesta există, într-una sau alta din limbile Babilonului, nu contează care anume, şi aşa e totuna. Există, dar mai ales semnifică ceea ce muritorii simt nevoia să aibă: o putere mai mare decât a lor, care să le fie călăuză şi explicaţie pentru tot ceea ce-i depăşeşte, să le fie scutire de responsabilităţi care le-ar îngreuna existenţa şi aşa nu prea uşoară. Au pe cine da vina, iar ei se pot căina în voie şi pot face pe năpăstuiţii cât le convine. E mult mai comod.

Puiul de furtună bântuie în voie. Se amuză de minune. Suflă foc şi pară şi-şi face râs de aerul pe care-l învălătuceşte, şi-l încovoaie după bună plăcerea sa, când într-o parte când într-alta. Îl frământă pe năucitul de-acum aer, de parcă ar fi tină luată în copitele cailor nărăvaşi priponiţi cu de-a sila de stâlpul gardului. Îl împinge şi-l îndesuie prin cele cotloane şi râde cu poftă, cu o gură până la urechi, de spaimele ce năvălesc peste acesta. Brazii au intrat în tangaj, iar crengile lor prelungi par catarge care se zbat în ultimele tresăriri de rezistenţă înainte de a ceda presiunii distrugătoare a răului. E o luptă corp la corp, în care nimeni nu vrea să cedeze până la ultima suflare. Conurile agăţate într-o rână de crengi, dau pe muţeşte zvon de clopot şi bat în dungă ca de foc. Fuioarele de ploaie sunt învârtejite-n rotocoale de turbarea vântului neostoit.

Apoi, ca din senin, ca şi cum nici n-ar fi fost, totul se opreşte. O linişte grea se lasă peste lume. Pentru o clipă se lasă. Asta doar ca să poată face şi mai neasemuită izbucnirea de străluciri a soarelui, intense sclipiri încărcate cu seva vieţii eterne. Te fac să-ţi duci mâna la ochii care nu pot accepta aşa dintr-odată atâta feerie. Praf lichefiat de aur pur se cerne printre frunzele care devin transparente ca o iluzie efemeră.

„Cât de frumos e! Şi mă mai mir că acum şi aici mi-e bine. Mult mai bine. Aşa dintr-odată simt că mi-e bine. Şi de ce m-aş mira?! Ştiut este din străvremi că frumuseţea e hrana sufletului. Fără ea, acesta moare. Când nu mai ştie a gusta frumuseţe, sufletul nu numai că moare, dar, de disperare, se lasă luat la vale, de ducă-se pe pustii. Atunci totul devine trist sau tragic. Când îţi pierzi sufletul, ai pierdut totul.

Numai că eu râd cu gura până la urechi de fericire, fiindcă sufletul meu cel aflat pe margini de prăpastie neguroasă şi-a găsit leacul şi, convalescent, cătinel, sprijinit în baston, îşi părăseşte sălaşul suferinţei şi porneşte. Porneşte în căutarea hranei. Multă hrană. Are nevoie de multă hrană, pentru a redeveni el însuşi, el însuşi cel dinainte de potop. El, cel sănătos, bun şi mare. Cât despre mine,... mie-mi vine să zbor. Ba, nu-mi vine! Chiar simt cum zbor. Spiritu-mi zboară. Zboară sus, sus, spre uşile larg deschise ale Raiului. Cine spune că pe Pământ nu poate fi Raiul? Trebuie doar să-l cauţi şi-l găseşti. E suficient a vrea să-l vezi şi ţi se va arăta. Doar că oamenii nu sunt învăţaţi să creadă. Să vrea. Şi să caute.

Nu mi se pare verosimil! Fericită eu, nefericita! Asta-i clar o altă minunăţie. Sunt însă nedumerită de ce tocmai acum s-a supărat cerul? De ce-o fi fost atât de cătrănit?! Şi cum de i-a trecut aşa dintr-odată?!"

Întrebare sortită a rămâne fără de răspuns, aşa după cum fără de răspuns va rămâne şi ea când se

îmtreabă ce i s-a întâmplat şi de ce ea, de una singură, n-a fost în stare să se adune şi să treacă peste hopuri. Dacă tot s-a-mbolnăvit, de ce n-a putut găsi putere în ea însăşi ca să se vindece? Poate că uneori nu putem face chiar totul de unii singuri. Poate că uneori răul ce se cuibăreşte-n noi e mai tare ca bietele noastre făpturi muritoare. Poate că atunci doar Cel Atotputernic mai e în stare să ne scoată din nevoi, nelăsându-ne singuri. Atunci ne dă un seamăn alături, care să aibă grijă şi care să ştie ce are de făcut. La fel cum a făcut cu ea. I l-a trimis pe Pavel. Şi iat-o aici, liniştită şi purificată precum atmosfera după furtună. Liniştită, căutând hodină şi pace sufletului ei care-a avut parte de paharul cu venin, pe care a fost împinsă să-l deşarte până la fund.

Aici între munţi, rănile oblojite de Pavel, rănile din care-a mai rămas doar semnul sensibil încă al crustelor căzute, rănile acestea se vor duce cu totul şi-şi vor pierde urma în neant. Ca şi când n-ar fi fost ea cea care-a străbătut cale printre tunete şi fulgere nimicitoare, n-ar fi străbătut despletită, cu trupul leoarcă de ape, drumul iertării.

Ridică privirea şi se uită. Lung se uită şi mirat de parc-atunci s-ar fi trezit dintr-un somn zbuciumat, copleşit de vise urâte. Ca o moarte chinuită sunt de urâte. Nu orice moarte e urâtă. Cea în somn, spre-un exemplu, poate fi o lină continuare a unui vis frumos şi etern. Odată dincolo, îţi găseşti visul aievea. Bag seamă dacă doreşti din toate băierile sufletului să-l găseşti. Dacă nu, doar te prefaci că doreşti. Dacă te prefaci, visul simte miasma falsităţii şi-ţi închide porţile în nas. Trebuie, trebuie cu adevărat, să doreşti.

O întâmpină piscul muntelui care se înalţă ca un semizeu. Muşcă adânc, cu sete, muşcă încleştat din coada balaurului care sălăşluia în nouri plecaţi în zare. Jos, râul îşi poartă poalele lungi şi fluturânde de-a lungul albiei păzită de cea mai falnică gardă care poate să existe, alcătuită numai din străjeri pe alese, acei unici încercaţi în potop de vicisitudini poposite peste fălnicia lor din vremi uitate, bravii cu spinarea dreaptă ca trestia, neîncovoiată în ciuda ispitelor. Acei stăpâni absoluţi peste cete de cetini cu arome-mbătătoare şi ademeniri de magnet, care-ţi tulbură minţile şi le poartă pe tărâmurile viselor de beteală... Brazii, vrăjitorii cei neîngenuncheaţi de furii deşarte. În avangardă, drumul e deschis de sălciile cele plângătoare, care-şi uită pentru o clipă tristeţile şi surâd căte soarele care revarsă peste ele, darnic şi milostiv, destulă îndrăzneală pentru a le face să nu se mai simtă ruşinate dacă împart sărutul lor cast pe fruntea încreţită de riduri adânci a pământului. E atâta frumuseţe şi puritate în jur încât Femeia nu rezistă ispitei şi coboară să se plimbe, să se contopească în întregul acelei lumi care sufocă realul în ireal.

După câteva zile îşi ia obiceiul acestor plimbări. Îi plac atât de mult încât într-o seară simte nevoia acută să împărtăşească cuiva din preaplinul sufletului ei. Ar dori tare să comunice cu Pavel, dar îi vine greu ca, aşa, tam-nisam, să se apuce ea să-i trimită e-mail. Ce-ar zice bietul om? „De asta nu mai scap în veci. Nici când am trimis-o-n vacanţă nu mă lasă în pace, mă bate la cap cu ce are ea pe suflet, ca şi cum cât o am aici nu mi-ar ajunge."

Se întristează la asemenea gând, ar vrea ca lui Pavel să-i facă plăcere ca ea să-i scrie, dar crede că nu-i aşa şi atunci mai bine, nu.

Cu atari gânduri în minte, face ce-a mai făcut şi altă dată. Fuge de ea însăşi. Se refugiază într-o lume numai a ei, pe care ea însăşi şi-o creează. Se cufundă cu totul în lumea scrisului. Uită de toate cele. Poate să se descarce, să-şi dea frâu liber, fără ca cineva s-o judece şi s-o disece. Poate să dea din ea tot ce-i trece prin minte şi prin suflet. Când îi apare o carte, sigur că se găsesc unii care s-o toace mărunt, ca pe frunzele de pătrunjel pentru supă. S-ar putea să aibă dreptate, privind din punctul lor de vedere. Fiecare cu viziunea şi concepţiile lui. Alţii o laudă, o apreciază. Aşa-i lumea. Atunci suferă sau se bucură. Însă până atunci, când scrie, nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Ia leptopul în braţe, iese pe terasă, se aşază în fotoliul adânc de piele moale, care pare că vrea să o cuprindă cu totul într-o îmbrăţişare caldă, de dragă ce-i este. Îşi pune leptopul pe genunchi şi începe să scrie. N-a mai scris de mult. De când s-a îmbolnăvit, a făcut-o doar sporadic. Când a plecat de acasă, prima dată nici nu a luat leptopul. După ce-a ieşit pe poartă, s-a întors înapoi ca să-l ia totuşi.

-De ce te întorci înapoi, îi strigă vecina care tocmai a ieşit pe fereastră pentru a scutura o cârpă de praf. Ştii că aduce ghinion.

-Nu sunt superstiţioasă. Tata a fost preot şi se spune că atunci când te întâlneşti cu un popă n-ai noroc. Ar fi însemnat ca zilnic să am ghinion după ghinion, că doar pe tata îl vedeam zilnic. Nu cred în de-astea.

„Că tare mult noroc ai avut, biata de tine, gândeşte vecina fără să spună tare ce gândeşte. S-a ţinut nenorocul de tine ca şi scaiul de oaie. Vai de sufletul tău, năcăjito!"

* * *

Scrie. Degetele-i curg pe claviatură. Îi vin cuvintele la-ndemână de parcă cineva i le toarnă în cap. Vin, vin singure, nu se mai opresc. Scrie. Scrie cu frenezie. Ideile se încalecă de grăbite ce-s să capete formă. Forma slovei:

Îmi place ca-n fiecare dimineaţă să mă duc până la izvorul cu ape tămăduitoare. Nu c-aş avea neapărată nevoie, dar ca să nu pot zice mai târziu că n-am făcut ce face toată lumea. De fapt, motivul real e bucuria pe care mi-o procură drumul făcut până la izvor. Drumul acela e neasemuit de frumos. E undeva sus, la înălţime, nu ştiu la câţi metri, dar la vreo opt sute, tot e. Taie muntele ca briciul. În două îl taie. Într-o

parte, versant împădurit, în cealaltă, pantă care coboară să întâmpine râul care-o salută galant în susur de ape care-şi fac mişcarea de înviorare sărind peste pietrele aflate pe post de obstacol.

Merg încet, foarte încet, de parcă vreau să opresc timpul, să-l fac să se ogoaie, să mă lase să mă bucur pentru veşnicie de bucuria clipei. Ţi-ai găsit! Mai degrabă s-ar putea încheia o afacere ca aceasta cu scaraoţchi în persoană, să stea, adicătelea, locului şi să nu mai umble fără de-ntrerupere după suflete de chilipir, decât să obţii aprobarea timpului. Nu se lasă şi pace bună. Dar nici eu nu mă las. Abia de calc. Deasupra mea se-mpreunează-ntr-un sărut prelung, numai bun de cartea recordurilor, pomii, întinzând pe deasupra drumului şi, evident, a capului meu, crengi ce foşnesc din frunză şi-şi cântă dragostea-le nepieritoare. Dragostea eternă o cântă, dând de exemplu oamenilor. Schimbătorilor de oameni, care azi iubesc, iar mâine urăsc ceea ce-au iubit şi scuipă şi spurcă şi pângăresc. Nu le trece prin tărtăcuţa aia săracă a lor, cum că astfel se îngală pe ei înşişi, pentru că ce-a fost a fost, vor ori nu, rămâne viaţa lor, nimeni nu poate schimba nimic, nici Dumnezeu. Ori, ce eşti tu însuţi alt, decât propria-ţi viaţă?! E a ta, bună, rea, n-o poţi arunca la gunoi. Dacă o faci, te trezeşti chiar tu îngropat la ghenă.

O pasăre ciuguleşte o fărâmiţă de cips de pe jos. Penele colorate îmi atrag privirea. Stau în loc şi o admir cât e de frumoasă. Ea nu se sperie, iar eu mă bucur în voie de frumuseţea ei, bucurie care, punând stăpânire pe fiinţa mea, mă face să radiez lumină. Implicit mă simt şi probabil chiar devin şi eu mai frumoasă. Pasărea e învăţată cu lumea care trece încoace şi încolo, dus, întors, cu butelcuţele pentru apă agăţate de umăr cu chingi de piele. Se pot cumpăra la tarabe. Tot la doi paşi. Deşi oamenii se agită şi vorbesc tare, mai tare decât ar trebui, mie mi se pare linişte. Deplină. Cred că atmosfera aceea mi-a pus dopuri de puritate în urechi, ca să pot savura liniştea pământului, a muntelui, a brazilor, care-ţi fac parte gratis din prinosul lor de mireasmă. Liniştea curgerii râului. Liniştea ciripitului de păsăruică. Pasăre măiastră trebuie să fie, de-are asemenea glas de înger.

La un moment dat, liniştea aceasta e mângâiată de nişte sunete blânde, calde, calme, melodioase. Caut din ochi să văd unde-i e izvorul.

Pe marginea drumului, doi tineri, un băiat şi o fată, să tot aibă nouăsprezece ani, douăzeci, cântă. Modești, retraşi, par lipiţi de bordura drumului, nu care cumva să stea piedică-n calea cuiva. Au însă lumini sticlite-n ochii pasionaţi, vii şi tineri. Figuri elevate şi blânde.

„Par a fi studenţi la conservator, care-şi completează veniturile precare. Mai fac un ban de-o pizza şi-un suc la cină,” gândesc în sine-mi.

Ea e violoncelistă, iar el suflă într-un instrument negru, pare făcut din baga, nu mă pricep şi nu ştiu cum îi zice. Lung, drept, dotat cu câteva clapete ca nişte nasturi aurii la o tunică de marinar, seara, la o recepţie.

Sunetele se răspândesc în cercuri prin aer, făcându-şi loc ca să ajungă-n largul atmosferei şi să se tot ducă, cine ştie în ce alte lumi aflate undeva în infinit. Prin aerul dens, cercurile acustice lasă urme care mă duc cu gândul la cele care rămân în urma unei libelule scoborâte deasupra apei, pe care o atinge fulgurant cu vârful uneia dintre aripile ei de sită ultra fină, ca un tül. Insecta îşi potoleşte însetarea, iar cercurile persistă o vreme în urma ei, rotocoale unduite, abia sesizabile, care se tot măresc în dansul lor către maluri, până ce dispar cu totul.

O cutie de instrument muzical, din carton negru, stă deschisă lângă piciorul stativului pentru note. Câţiva bănuţi se odihnesc stingher, pe fundul cutiei. E muzică de cameră. Mă aşez pe parapetul drumului şi ascult până mă satur. De fapt nu mă satur, dar simt că trebuie să fug de oamenii din jur care trec nepăsători, ignorând totul, în afară de bârfa pe care o savurează intens şi irevocabil. Fug, pentru că vreau să păstrez acele clipe de pace şi frumos, nepoluate, pure şi energizante pentru sufletul meu obosit.

Trebuie să fug de vorbele care mă dor.

Doi pensionari, evident dintre cei din categoria înstăriţi, plini de ei şi neam prost, deştepţi nevoie mare, se manifestă cu tărie:

-Ruşine! Tineri şi să stea la marginea drumului să cerşească!

-Da, măi! Ce-a ajuns ţara asta! Pe vremea noastră...

„Ce-o fi fost pe vremea lor?, gândesc revoltată. O fi fost ruşine munca? În fapt copiii aceştia nu cerşesc deloc. Muncesc. Nu stau cu mâna întinsă. Este munca lor, felul lor de a munci, specialitatea lor. Fac ceea ce ştiu a face cel mai bine. Şi ne dau nouă. Cui vrea să ia. Nu cu forţa. Dacă vrei pui ceva în cutie, dacă nu, nu. Te înbuibi cu frumuseţea artei lor, fără a dărui şi tu ceva în schimb, nici măcar un bănuţ dacă nu vrei. Iei şi te foloseşti după bunul plac. După cum te lasă sufletul. Nu e vorba de buzunar. Niciunuia dintre cei care-şi permit o vacanţă în staţiune la munte nu-i fluieră vântul prin buzunare. Drept că unele sunt mai uşurele decât altele, dar nici goale nu-s.

Ce-ar fi fost, s-ar fi făcut gaură-n cer, dacă cei doi bătrâni, în înţelepciunea lor de bătrâni, ar fi zis ca din lojă la un concert reuşit:

-Bravo! Bravo!

Ce-ar fi fost dacă ar fi socotit punerea unui bănuţ în cutia de instrumente, cumpărarea unui bilet de la casieria filarmonicii? Ce-ar fi fost să se oprească şi să se înfrupte pentru hrana sufletului lor din arta celor doi copii şi ascultând să întinerească spiritual măcar c-o şchioapă? Ce-ar fi fost? N-ar fi pierdut nimic, desigur. Eventual ar fi câştigat. Oare cum pot fi unii cu simţiri uscate ca iasca?”

Fac paşi. Numai câţiva. Dau de o tonetă cu cărţi. Mă opresc. Mă uit. Răsfoiesc.

Exact lângă mine, mă face să tresar o voce penetrantă. Este o mămică. Nu pare. Mămicia o fi fost un accident. Blugi prea strâmţi pentru cărnurile care se revarsă peste cordonul care cuprinde şoldurile în loc de talie şi lasă la vedere burta dezgolită pe care nu reuşeşte s-o acopere o fiţuică de maiou intrat la apă. Femeia machiată strident şi din belşug, cu ghearele roşii sânge, admonestează vehement o fetiţă de cam cinci ani, arătându-i palma, de care copilul se fereşte închizând ochii, strângând guriţa şi năsucul strâmbat de frică.

-Îţi dau eu ţie carte-acu! Iar îţi trebii carte? N-ai destule?

-Numai una, te rog, una mică de tot, îndrăzneşte copila cu glas pitic.

-Stai să vezi tu acuma! Tot carte ţi-oi da! Pleacă d-acilea, n-auzi?

În spatele meu cineva râde. Arată a fi o rubedenie sau prietena mamei. Ceva pe-acolo.

-Să te văd io acuşilea, cum oi lua-o de la cărţi!

Nu mă pot abţine şi intervin:

-Dar, doamnă, faptul că fetiţa îşi doreşte cărţi şi nu alte bazaconii, e o adevărată bucurie. De ce sunteţi aşa de împotrivă? Ar trebui să fiţi mândră de ea şi fericită că aveţi un asemenea copil, nu s-o ameninţaţi cu bătaia. Este de-a dreptul extraordinar ca un copil aşa de mic să prefere cărţile, jucăriilor sau dulciurilor. Este foarte bine! De ce nu vă bucură?

-Da, bine! Bine pe dracu!-mi răspunde arţăgoasă, a lehamite.

-Atunci?!, fac eu pe proasta.

-Atunci! Atunci, toată camera ne e plină de cărţi. Numa cărţi.

-Şi?, îndrăznesc eu din nou.

-Auzi, mai lasă-mă-n pace, domle! Ce să fac cu atâtea cărţi? Mă plictisesc de nu mai pot! Nu vrea să-i fac unghiile, ca la alte fete, s-o frizuresc la modă. Nu! Ea, cărţi şi iar cărţi. Acuşica se culcă pe cărţi.

-Da ce, aici mi-ai luat doar trei.

-Taci odată că te altoiesc de nu te vezi!

Furioasă, apucă fetiţa de mânuţă şi-o smuceşte literalmente după ea. Se repede înainte atât de vehement, fără să ţină seamă de vaietul fetei „au, au, mă doare”, încât calcă strâmb pe-o pietricică de munte. Se vede treaba că pietrei i s-a-nmuiat sufletul de tristeţea şi durerea feţiţei năpăstuite de o mamă mărginită şi vrea s-o răzbune. Hahalerei de mamă, îi fuge tocul cel înalt şi mai să cadă-n bot şi să se dea de-a berbeleacul. Trage o înjurătură cât se poate de pastelată. Pe mutrişoara fetiţei tresaltă un zâmbet scurt, ascuns rapid, ca să nu fie prinsă şi s-o încaseze din nou. E clar că se simte răzbunată.

Ajung la izvoare. Stau ce stau, savurând flămând, pacea. De la o vreme trebuie să mă întorc.

Mă aflu la intrarea-n staţiune, la ieşirea din parcul care nu e altceva decât o continuare a pădurii, dar împănată cu diverse amenajări umane, unele mai prost păstrate şi îngrijite ca altele. Bănci şchioape, cu epiderma lor de vopsea exfoliindu-se pe-ntrecute, încât nu-ţi vine a te aşeza nici dacă mori de picioare. Huţuluşe pentru copii hârbuite şi atât de nesigure pe ele însele, încât sunt un pericol public de înaltă clasă. Smocuri de iarbă arsă de arşiţă sunt descendenţi declasaţi ai unui gazon nobil de odinioară. Coşuri pentru hârtii, toate scâlciate, mai ceva decât un toreador frământat între copitele taurului. Şi dacă vrei cu tot dinadinsul să ţii pasul cu civilizaţia, constaţi că este încercare deşartă, deoarece fundul spart al coşului dă, democratic, libertate de mişcare câtă pofteşti. Aşa că, orice puşti dezgheţat, care se vrea sportiv de performanţă, poate juca oricând fotbal cu mingi improvizate din ghemotoace de hârtie unsă de la langoşele şi merdenelele pe care le-a adăpostit înainte de-a fi decimate de către dinţii hulpavi ai pofticioşilor nesăţioşi, care n-au răbdare să aştepte până ajung sub un oareşce acoperiş, ca să mănânce la masă ca tot omul şi să nu rumege cu nonşalanţă însiropată cu nesimţire, în văzul tuturor, expunându-şi ca la expoziţie gura plină şi plescăitoare, satisfăcută până la extaz de plăcerea furnizată de către papilele gustative, act care taie pofta de mâncare a câtorva izolaţi stranii, care se comportă cum le dictează cei câţiva ani avuţi de-acasă... Şi câte altele.

Ruşinea e spălată de un mic lac artificial. Pe el plutesc flori de nufăr roz, gânditoare şi-ndrăgostite fără de speranţă.

Un băieţel se apleacă şi mângâie o petală:

-Uite, mami, ce flori frumoase. N-am mai văzut. Ce sunt?

-Sunt nuferi, puişor. Într-adevăr sunt frumoşi.

-Şi peştişori, mami. Vezi cum înoată?

-Da, înoată ca şi tine când suntem la mare. Uite şi-un fluturaş. Ce culori splendide! Pare ireal.

-Unde? Unde e fluturaşul? Vreau să-l văd şi eu.

-Acolo, pe frunza aceea de nufăr, din mijlocul lacului. Chiar lângă floare. Se odihneşte.

-Îl văd! Îl văd! O să desenez şi eu unul la fel şi-o să-l colorez tot aşa ca pe ăsta. O să ţi-l fac cadou ţie, ca să-l pui şi pe el lângă celelalte desene. Ştii tu, cele pe care le-a lipit bunica pe uşa de la bucătărie. Vrei?

-Sigur că vreau, scumpule. Îţi mulţumesc că te-ai gândit să-mi faci un cadou.

Fluturele, simţindu-se admirat, îşi ia zborul ca să se poată arăta în chiar toată splendoarea sa de divă neasemuită.

-Iuuu!, exclamă copilul plin de uimire încântată.

Mama-l mângâie pe părul cârlionţat şi zâmbeşte topită de dragoste, aşa cum numai mamele pot fi. Da, mamele. E-adevărat că nu toate, dar nu toate sunt ca cea de mai-nainte, cea pornită împotriva cărţilor. Cele mai multe sunt ca cea cu fluturele. Ferice, Doamne,că ai grijă de noi pământenii ca să fie aşa şi nu altminteri. Ce ne-am face?

Mama şi băieţelul pleacă ţinându-se de mâini, legănându-le-nainte şi-napoi. Copilul începe a sări într-un picior.

Imaginea lor îmi şterge din suflet amarul de mai-nainte.

„De ce oare oamenii ţin să fie experţi în a-şi strica bucuriile cu propria lor mână, aşa a moaca, fără noimă? N-am să pot înţelege niciodată.”

* * *

Închide leptopul. Continuă să stea pe terasă şi-şi rătăceşte privirile peste peisaj.

Pe malul celălalt nişte clădiri chioare adăpostesc vai-ş-amarul acelor năpăstuiţi cu minţile rătăcite pe alte tărâmuri, numai de ei ştiute, necăjiţi pentru care balanţa s-a înclinat pentru totdeauna şi-a rămas înţepenită fără speranţă de scăpare. Cu ce-or fi greşit sărmanii?! Aceştia n-au avut norocul să aibă la timp un Pavel. Un Pavel care să se dăruiasă trup şi suflet corectării celor ce i-au fost scrise ei. Trup şi suflet?! Suflet da, dar ce aiureli de gânduri sunt acestea?! Trup?...

Ei bine, da, trup. De ce nu? Şi vacanţa aceea... Gândul o luminează. Desigur că ea-l iubeşte cu adevărat pe Pavel! Ceea ce-a fost n-a fost o simplă aventură subţirică. Cum de n-a-nţeles până acum?! Când s-a întâmplat fără ca ei să-i dea cineva de ştire?

Începe a-şi scociorî prin suflet. Se întreabă şi caută. Nu poate găsi nici urmă de alt soi de sentiment pentru el, decât iubire. Iubire din cea mai pură şi adevărată. Iubire cu trup şi suflet. Asta e! N-are cum se minţi. Orice altă invenţie e doar o scuză placidă. Ce prietenie?! Care recunoştinţă?! Ce aventură bună doar de umplut singurătăţi?! E-adevărat că poate or fi fost odată şi acestea, pe vremea când ceţurile minţii ei de-abia au început să se retragă lăsând loc unei abia întrezărite crăpături de lumină anemică încă. Oare? Oare să fi fost aşa? Prietenie şi recunoştinţă? Nici ea însăşi nu-şi poate da seama. Nici ea singură nu poate hotărî că acesta ar fi fost adevărul. După ce-a descoperit ce simte acum, greu de presupus c-a simţit vreodată pentru el altceva decât iubire de femeie îndrăgostită cu toată puterea sufletului şi-a trupului său. Doar că n-a fost în stare s-o recunoască.

Nu se îndură să intre în cameră şi rămâne pe terasă, roabă naturii.

Pe costişa muntelui, de pe faţada unei poieni, se ridică o cuşmă de fân şi-i dă riguros bineţe, iar ea, fericită de descoperirea ei cea epocală, nu pregetă o clipă şi, euforică, îi răspunde. Oare ce-ar zice oamenii dac-ar vedea-o?! Sigur n-ar considera-o-n toate minţile, fiindcă, neputându-i vedea bucuria din inimă, ar socoti că locul ei e în sălaşul nenorocirii celei rămase fără de vedere, alături de cei cu minţile pierdute prin labirinturile încurcate ale lumilor de ne-nţeles.

Pe versant se mai iţea stângaci câte-un coperiş de stână aflată într-o rână, moştenire dăinuitoare de pe vremea transhumanţei, lăcaş al naşterii din pumni a brânzei frământate-ntre nevoi. Un strop de soare rămas de căruţă-n urma asfinţitului, pârguieşte cu solicitudine feţele adoratoare ale florilor care împânzesc un tăpşan stingher şi singuratic.

Singuratic. Cuvântul ivit pe neaşteptate-n mintea femeii, declanşeajă cu-n declic deschidera portiţei.

„Da, singuratic. E singur ca şi mine. Pentru o clipă am simţit fericirea născută din frumuseţea care se revarsă în jur, de parc-ar fi izvorâtă din cornul abundenţei. Cum de pot acum să mă îndoiesc de ea? De ce

simt un gol cum îşi face cuib în pieptul meu, ca o gaură neagră, drum necunoscut spre tărâmuri bântuite?! Ce vreau acum?! Ce-mi lipseşte?!... Am de toate. Nu duc lipsă de nimic. Am toate bunurile materiale necesare unei vieţi comode şi decente. Am şi bani, nu mă pot plânge. Bine! Nu sunt miliardară, dar nici săracă lipită nu sunt. Cum s-ar zice, nici prea prea, nici foarte foarte. Numai bine, pentru un om normal. Şi apropos de normal. Acum sunt şi normală. M-am făcut bine. Mai trebuie doar să mă odihnesc. Sunt în vacanţă, pot s-o fac. Am toate condiţiile pentru o odihnă şi-o refacere completă. Atunci de ce am momente în care sunt tristă şi abătută? De ce mă apasă ceva nedefinit, de merg cu umerii căzuţi? De ce lacrimile-mi umplu ochii fără motiv, încât trebuie să fac efort ca să nu închid pleoapele şi să înceapă a se rostogoli pe pomeţii obrajilor şi să mă fac de toată minunea-n faţa oamenilor? De ce? De ce trec atât de uşor de la o stare la alta? Ba îmi vine să cânt şi să dansez de una singură, furată de minunăţiile din jur, ba mă ia valul călare pe cohorta lui de tristeţi şi îndoieli. După ce tânjesc? Ăsta e cuvântul. L-am găsit. Tânjesc. Dar după ce? Ce-mi lipseşte, Doamne, că nu pricep?! Ce-mi lipseşte? Asta este! Vezi? Ce-mi lipseşte! Îmi lipseşte ceva... Ceva? Da' proastă tun mai poţi fi cucoană. Ai descoperit mai adineauri că iubeşti. Că eşti în stare cu sufletul tău cel ce fost-a chircit, adunat grămadă şi uscat ca un burete uitat pe nisipul fierbinte al pustiului, eşti în stare din nou să iubeşti. S-a redeschis precum o floare căreia un nepăsător egoist şi indolent a uitat să-i dea hrana cea de toate zilele, apă, apoi a venit samariteanul şi i-a turnat rouă proaspătă la rădăcină. Cum poţi să te întrebi ce-ţi lipseşte? Sigur că-ţi lipseşte. El îţi lipseşte. Şi să nu te prind că ţi se pare anormal că te simţi singură. Sigur că te simţi. Numai că nu trebuie să te laşi doborâtă. Eşti singură fără el, dar nu eşti singură, pentru că ştii prea bine şi tu că Puterea Divină nu ne lasă niciodată singuri. Stă lângă noi şi în noi şi ne ocroteşte într-un fel sau altul. Asta dacă nu suntem slabi şi-o alungăm, pentru a primi ofertele comode şi prefăcut promiţătoare ale adversarului, duşman periculos care-a reuşit să-l ducă cu fofârlica şi pe Faust, care Faust vezi ce a păţit!

Tu, fato, doar ai auzit de Rusalii predica mitropolitului. Duhul Sfânt s-a pogorât ca dar al lui Dumnezeu, pentru a nu ne lăsa singuri. Şi nu suntem singuri. Doar trebuie să deschidem ochii şi să vrem să vedem. Poate nu întotdeauna în chiar momentul vrerii noastre se întâmplă. Dar încearcă de ai răbdare şi credinţă. Sigur te afli şi tu pe răbojul Creatorului. Numai nu dispera ca proasta şi să apuci a aluneca iarăşi pe cărarea însmolită a tenebrelor."

În timp ce-şi spunea sieşi toate acestea, pentru a se întări şi a n-o lua iar pe arătură, o trezeşte din ale ei zgomot de maşină care face manevre de parcare. Mirosul gazelor de eşapament o deranjează şi se uită supărată să vadă cine-i imbecilul care strică echilibrul firii. Când, printre zâmbetul jucăuş al florilor din glastrele puse între stâlpii cerdacului, priveşte în jos, vede în spatele parbrizului, pe nimeni altul decât pe Pavel. În primul monent nu realizează şi gândeşte ce asemănare izbitoare se potriveşte uneori a fi între doi indivizi care n-au nici în clin nici în mânecă unul cu altul. Ştia foarte sigur că nu poate fi vorba de nici un geamăn, doar Pavel e singur la părinţi. Se uită mai bine. E leit Pavel.

Omul coboară şi e preocupat să identifice numele vilei. „Casa Maria". Zâmbeşte. Asta-i. A găsit-o. Bărbatul ridică ochii şi dă de o Ea rămasă stană de piatră. El urcă în fugă scările. Ajunge. Ea e tot stană de piatră. Surpriza a năucit-o. El o priveşte drept în lumina ochilor cu atâta dragoste că numai ce nu dă pe de lături. O ia de mână şi o trage după el. Încă înainte de-a ajunge înăuntru, Femeia simte că o inundă o căldură copleşitoare, bună, bună ca mana cerească. O inundă şi-o umple şi-o lasă pradă a ceea ce credea că n-o să i se mai întâmple niciodată. O lasă pradă celei mai copleşitoare simţiri. El o ţine strâns în braţe şi-n timp ce-o leagănă, Femeia simte nevoia să înalţe mulţumire...

Nu mai e singură.

Globusz® Publishing

JURĂMÂNTUL

CUPRINS

Maşina elegantă şi strălucitor de albă, bine lustruită, alunecă printre porţile grele de lemn sculptat, date în lături ca să le facă loc de intrare. Îşi leagănă, alintată, botul şi spatele în mersul la pas cătinat pe aleea largă, pietruită cu piatră de munte care împarte în dreapta şi-n stânga forme bizare, reflexe ale cerului pe pământ, umbre lăsate dinadins, ca să zgândăre inima omului slab de înger, a aceluia dintre oameni care-şi ştie purta visele cu el în tolbă. Aleea e bordată de la un capăt la altul cu sălcii care şed abătute cu capul plecat şi pletele lungi căzute peste chip, arătând ca voaleta lăsată a unei pălării pe o faţă misterioasă, care nu se vrea recunoscută. Par pregătite a îngenunchea pentru rugăciune profundă, deşi se lasă alintate sub semnul păcatului de către un vânticel a cărui bărbăţie abia trezită la viaţă le consolează cu atingeri tremurânde.

O cerşetoare bătrână, cocârjată de povarul nevoilor, cernită-n veşmintele-i ponosite, întinde mâna. Doar întinde mâna, cu degete chircite şi noduroase, chinuite de eforturile unei vieţi aflate către capătul fuiorului. Se vede de la o poştă că nu-i mai bună de nimic, s-a dus ce-a fost odată. Nu-i mai bună doar la a întinde mâna după pomană.

Opresc maşina, coboară geamurile şi-i dau bătrânei tainul cel de toate zilele, acela cu care să-şi ia o pâine şi să aibă destul ca să-şi ia ceva pe lângă, dacă vrea, în completare. Doar e zi de bucurie. Să fie pentru toţi.

Nu ştie cum sunt alţii, dar ea nu se poate bucura de propria-i bucurie de una singură. Trebuie neapărat să facă parte, fie ea cât de mică, şi altora. Altfel nu-i tihneşte. Nu-i a ei împlinită. Are o senzaţie de neîmplinire, de neterminat, de tristeţe. Se bucură mai mult de bucuria pe care a dăruit-o altora, decât de a ei proprie. Are un sentiment de plinătate când poate sădi lumină în ochii oamenilor. Poate că-i o ţâcneală a ei. Mai ales că suferă mult atunci când constată că mulţi nu sunt în stare să răspundă cu aceeaşi monedă. Nu numai că nu sunt în stare, nici nu vor şi nici măcar nu se ostenesc să le treacă prin cap. Pur şi simplu aşa ceva nu există pentru ei.

Bătrânei i se luminează faţa privind la hârtiile la a căror valoare nici în vis nu sperase.

-Sărumâna! Să vă dea Ăl de Sus noroc şi fericire, după sufletele voastre. Să aveţi înţelegere şi să ajungeţi la bătrâneţe tot împreună, uniţi de aceeaşi iubire care v-a adus azi în faţa altarului.

De unde o fi ghicit ce caută ei acolo? Mister şi ştiinţă ocultă a babelor cerşetoare.

„O să drămuiesc banii ăştia pe mai multă vreme. Dacă sunt cu băgare de seamă şi cu băieri la pungă, am ce mânca toată iarna. N-o să fac foame. Sunt asigurată,” îşi face planuri bătrâna, căreia i s-a luat din spinare povara unei griji vitale. În urma maşinii care se pune lin în mişcare, bătrâna ridică mâna în semn de mare mulţămită.

-Fiţi binecuvântaţi!

Sar în faţa maşinii, care frânează brusc, răsăriţi de nu se ştie unde, doi ţigănuşi trăgându-şi năsucurile increţite. Pe faţa lor bine bronzată sticleau ca două oglinzi în soare, o pereche de ochi ca tăciunele mocnit. Isteţi, te priveau lung, a aşteptare. După pauza de impresie, slobod glas de jelanie întinzând amândoi deodată câte-o mână murdară foarte.

-Dă şî mie un ban, că mi-s flămând!, zice cel mic.

-Şî mie, Doamnă, zice şi celălalt, accentuând firoscos pe „doamnă”. El e cel mare, ştie cum să se poarte. Drept ca atare, i se cuvine să-i lipească, pleoci!, o palmă sunătoare peste mână, celui mic.

-Taci, mă! Ce-ţ trăbă?

Îi mai altoieşte încă una sănătoasă, de se poate vedea clar roşeaţa pielii prin stratul gros de murdărie.

„De când n-or mai fi văzut apa? Or fi văzut-o vreodată? Probabil vara, la câte-un scăldat în gârla satului de prea mare căldură, nu de dragul igienei. Săpun, aş băga mâna-n foc că n-au văzut de când sunt pe lume. Poate doar la spital când s-au născut, dacă nu cumva mama lor a preferat să nască iute, între două guri de rachiu, pe un maldăr de ţoale târnosite, la umbra unui copac lângă care au priponit la păscut caii de la căruţa cu coviltir care le e adăpost permanent.”

Doamna se simte datoare a le ţine predica de rigoare:

-De ce dai în el? Ce ţi-a făcut? Dacă ţie ţi-e foame, i-e şi lui. Nu-i frumos să dai în el. Şi-i păcat. Aşa scrie în Biblie. Staţi aici lângă biserică, dar îl supăraţi pe Dumnezeu. Păi meritaţi voi să vă ajute? Ce părere aveţi?

Tac pentru un moment, dar ăla micu capătă grai şi rosteşte cu dezinvoltură:

-Păi că ce, nu el ne ajută. Dumeta ne ajuţi. O, nu?! Că Lui nici nu i-am cerut niciodată nimica, că nu l-am văzut, numai în icoanili dân bisaricî. Unde-i? Unde stă? Dumeta ştii? L-ai văzut? Unde l-ai văzut, să mergem şî noi, că mulţ ne-or spus ca dumeta, că-i tare darnic.

-El nu se arată oamenilor când face binele. Îl face prin noi, oamenii. Uite cum v-am ieşit eu în cale şi vă dau pomană. Prin mine vă dă El.

Nedumerire mare:

-Cum să dea El, dacă dumeta scoţi banu'?

Mai răspunde ceva dacă poţi!

-Aşa e. Eu scot banul, dar El a programat ca tocmai eu, care sunt miloasă şi darnică să mă nimeresc aici tocmai când sunteţi şi voi. Ai înţeles?

-Îhî.

Stă pe gânduri.

-El îi programează pă tăţ? Că eu am mulţ fraţ, care s-or dus pân alte locuri la cerşât. Veri am şî mai mulţ. Nici nu-i mai ştiu pă toţ. La un loc am putea face numa noi un sat. Năroc că nu prea stăm locului. Ne tăt mutăm.

-Da, El îi programează pe toţi.

-Îuu, dă mine! Mare trăbă că-i catastifu' Lui dacă ţâne socoata la tătă turma!

-O să înţelegi mai bine când creşti mare. Iar tu, se întoarce către cel mare, să nu mai dai în el. Sunteţi lângă biserică. Se supără Dumnezeu pe tine că eşti rău cu fratele tău.

-Nu-i frati-miu, vine răspunsul îmbufnat.

-Chiar dacă nu-i. Nu-i permis să dai în nimeni.Violenţa de orice fel şi cu oricine-i un păcat. Înţelegi ce vorbesc eu cu tine?!

Vocea Doamnei sună ceva mai sever.

-Hai, promite-mi că nu mai faci! Altfel tu nu capeţi nici un ban. Îi dau numai lui.

Cel mic zâmbeşte cu o gură până la urechi de satisfacţie. Numai că nu-i bate-n pumni celuilalt:

„Sâc!"

Însă, pentru că ştie cu cine va rămâne, se abţine şi se limitează la zâmbetul ştirb pe care celălalt nu-l vede, deoarece socoteşte că-i mai diplomaticeşte să stea cu capu-n jos cât durează predica.

Pavel, care stă lângă Ea, îi ia mâna şi i-o sărută tandru, în timp ce maşina rulează uşor spre porticul sculptat pe toate feţele şi, din loc în loc, cu câte o icoană pictată direct pe lemnul de stejar. Cum treci pe sub portic, dai în curtea interioară a bisericii. De fapt e o bisericuţă mică, construită dintr-un singur lemn, adică dintr-un singur stejar. Doborât de un trăznet nimicitor, acesta cade cu secole în urmă, închinându-se gliei din care s-a născut, dând la iveală o icoană a Maicii Domnului.

După furtună, când cerul s-a descrâncenat, iar soarele şi-a scos suliţele la plimbare, un sihastru de prin părţile locului a pornit a colinda coclauri, după ierburi de leac.

Aplecat, cu capul în jos, atent ca să nu-i scape vreo buruiană tămăduitoare, se împiedică de una dintre crengile goliatului. Pomul e imens, iar de el sta sprijinită, de parcă ar fi aşezat-o cineva anume, icoana.

Bătrânul o atinge cu mâna şi simte o căldură binefăcătoare în tot corpul. De undeva din neant, o voce abia auzită îi şopteşte: „Vreau să faci pentru mine şi întru slujba mea, o biserică toată construită din acest singur stejar. Să aşezi icoana la loc de cinste şi să dai de ştire tuturor celor care-ţi ies în cale şi-s aflaţi în nevoi, ca să se ducă vestea că e făcătoare de minuni."

Pustnicul se-nchină şi spune-o rugăciune de mulţămire că a fost cinstit nevolnicul de el cu o asemenea sarcină sfântă.

Aşa s-a născut biserica dintr-un lemn.

Pereţi duraţi din scânduri tăiate la joagăr, felii din trupul masiv al stejarului. Stâlpi susţinători ai cerdacului, desprinşi din acelaşi trunchi doborât de stihii, schimbat la faţă de mâna dăruită cu har a meşterilor şi de lama bine ascuţită pe cremene a cuţitului, care din vârf a sculptat puzderie de dantelării mărunte. Sunt atât de măiestrite, încât îţi fură ochii. Acoperiş de şindrilă, iar drept trepte sunt două pietre de moară, donate de o inimă largă. Dacă n-ar avea puse cruci în colţurile dinspre miazăzi şi dinspre miazănoapte ale acoperişului, aşa, cu totului tot, ar arăta ca o simplă casă de lemn, a cărei înălţime nu se poate măsura cu cea a vecinilor ei, stejarii, care de bună seamă că au pierdut în negura memoriei şirul anilor încrustaţi în numărul de cercuri care le tot îngroaşă an de an trupul devenit deja prea greoi şi prea

voluminos. Ţi se face sete până-i înconjuri o dată roată, iar dacă te uiţi în sus ca să le vezi vârful, te trozneşte ameţeala şi vârful tot nu-l vezi, de înalţi ce-s.

Înăuntru se schimbă povestea.

E plin de icoane vechi, neasemuit de frumoase în naivitatea lor, mai mici sau mai mari, majoritatea pe lemn sau pe sticlă, veritabile giuvaeruri, pe care le întrezăreşti cu oareşce efort, din cauza luminii cernute palid dinspre flacăra fulgurată a unei lumânări sau din umbra de lumină plăpândă a candelelor.

Deasupra uşilor împărăteşti tronează crucea cea mare, iar de-a dreapta şi de-a stânga ei hălăduie două arătări bizare. Sunt un fel de balauri, trup de şarpe imens, acoperit cu solzi, orientat în direcţia crucii, parc-ar vrea s-o atace şi s-o facă fărâme. Aripi de sfinx şi cioc de pasăre. Capul însă e întors de la cruce către coada cu vârful ridicat în sus a ameninţare, ca la un şarpe cu clopoţei.

Un turist ar vrea să afle ce semnifică întruchiparea şi se îndreaptă vajnic către o călugăriţă care stă îngenuncheată într-un colţ. Nu-i pasă curiosului că femeia se roagă. Când ajunge lângă ea vede că are în faţă o tânără neieşită încă bine din adolescenţă, care plânge tăcut. Şi frământă în mâini mătăniile. De frământat le frământă, dar nu cu nervozitate, ci cu un fel de linişte a durerii, de împăcare neîmpăcată pe care o plânge. Lacrimi cuminţi, potolite se scurg blajine pe obrajii rămaşi încă de copil, cu doi bujori aprinşi pe pomeţii fin desenaţi. Omul se dă un pas înapoi şi renunţă la întrebări. Fata pare foarte tristă. Ce o fi având pe suflet? Pe sufletul ei pe care nu-l mai poate deschide decât în faţa lui Dumnezeu, căci unsu-s-a mireasă-a lui Hristos şi rupt-a legăturile cu cele lumeşti. Cine ştie?! Doar sufletul ei obidit, care caută alinare între acele ziduri sfinte. Alinare pe care n-o găseşte prea uşor, iar drumul e greu şi trebuie spălat cu lacrimi de fecioară.

Maşina trece pe sub portal şi se opreşte în dreptul uşii de la bisericuţă. Coboară.

Femeia poartă un costum din tafta crem, care bate ape sub razele asfinţitului somnoros al unui soare de-un arămiu lichefiat.

Fustă dreapă, mulându-se perfect pe formele ei armonioase şi prelungi, de o eleganţă aparte. Bluza urmează liniile bustului şi ale taliei bine marcate. Nasturii fini, sidefii, sporesc eleganţa distinsă. Despicătura în ve expune colierul de perle, care-i scoate în evidenţă gâtul fin, de lebădă.

Un coc buclat se răsfaţă pe ceafa de gazelă, etalându-şi cochetăria la concurenţă declarată cu pălăria cu boruri largi şi voaletă lăsată.

În mână are un buchet de crini. Simplu. Fără ornamente sau fel de fel de dichiseluri care scot falseuri vizibile de la o poştă. Ale ei sunt flori culese direct din grădină. Lujere lungi şi elegante, surori gemene ale miresei înseşi. Corole distinse, cuminţi, parcă retrase în ele însele. Pure. Totuşi cu o personalitate pregnantă la fel ca şi mirosul lor năucitor, capabil să ia minţile oricui.

E ora şase. Ora de vecernie. O măicuţă bate toaca răspândind în aer chemare la rugă. Răsună în liniştea aerului înmiresmat de iarba cosită proaspăt şi de florile care tronează peste tot, adunate într-o colonie de culori şi miresme. De la nobilele azalee, la peizanele cârciumărese. Petunii albe, roz, mov, şatirate, muşcate de toate soiurile, tufe, curgătoare, normale ori cu frunza creaţă, agăţate în ghivece de grinzile cerdacurilor de la chilii sau în oale mari de lut, cu toartă, străjuind treptele scărilor. Îşi surâd complice în toate culorile pământului: albe şi roşii ca para focului şi iarăşi roz, mai pal sau mai intens, şi bordo şi ciclamen. Pe unele, o pensulă măiastră şi-a etalat talentul şi le-a combinat culorile. O jumătate de petală aşa, o jumătate, altă formă. Asortate la centimă.

Leandrii se răsfaţă în ciubere, alături de cactuşi care-şi expun florile în toată frumuseţea lor dezgolită şi efemeră de doar o zi. Nu-i bine zis „o zi". E mai bine douăzeci şi patru de ore. Nu se compară ceva ce înseamnă unu, cu ceva ce e douăzeci şi patru. Chestie de percepţie. De schimbare a imaginii. Sau de construire a ei cu tact şi tenacitate încăpăţânată, apoi fiind împinsă de la spate să pătrundă pe hoţeşte, tiptil, pe nesimţite în conştiinţa noastră supusă influenţelor şi devenită manipulabilă. Asta e povestea cu imaginea. Ea trebuie creată cum vrem noi, fiindcă aşa ne-am învăţat: imaginea contează. Bine sau nu, asta facem. Aşa ne lăsăm înşelaţi dacă nu suntem atenţi şi nu stăm la pândă, cu urechile ciulite, ca să prindem lotrul. Ne lăsăm furaţi cu imaginea până şi pe noi înşine. Ce-i mai tragic, e că nici nu ne dăm seama că suntem furaţi. Nevinovaţi precum pruncii. Ne chiar place.

Ochiul boului stă la taclale cap lângă cap, grămădit în tufe multicolore. Gura leului cască de mai mare dragul, plictisită de atâta şedere în straturile care-şi aşteaptă tainul de apă din fiecare seară, dăruit de măicuţe ieşite la udat cu stropitorile pline cu apă stătută de ploaie, adunată în căzi din lemn de dud, ale căror doage sunt bine ţinute laolaltă de obezi mâncate pe margini de rugină. Regina nopţii se pregăteşte să se deschidă la suflet şi să-şi arate adevărata faţă, împrospătată cu parfumuri şi pomădată cu miresme adormitoare. Trandafirii cu petalele catifelate, se lasă, leneşi, în voia sorţii, complăcându-se-n comodităţile speciei, complet cufundaţi în viaţa lor de nobili din născare. Florile de piatră tresar la fiecare pas de vietate, speriate de o posibilă moarte năprasnică, survenită subit în urma vreunei călcături neatente şi distrate. Garoafele se înfioară, pradă mângâierilor unui vântuleţ uşuratic, care le sărută tot într-o fugă, pe toate le ia la rând, ca să nu fie cu supărare. Margarete blajine privesc naiv, iar florile de număuita picură pe unde se nimereşte, stropi senini, culeşi direct din năframa de azur a cerului. Zorele proaspete, obraznice şi ambiţioase îşi caţără, cu tenacitate, cât mai sus posibil, trupul înveşmântat în involte şi sexi

fustiţe indigo, pe stâlpii plini de seriozitate matură ai cerdacului, care cedează bărbăteşte sub presingul arivistic al atât de irezistibilelor seducătoare interesate numai de propria lor poziţie pe care şi-o doresc cât mai sus pusă.

Câte o pânză diafană de păianjen ţese umbre argintate în unduiri filigranate abia perceptibile, creând modele gândite la milimetru.

Într-un colţ mai îndepărtat, crizanteme timpurii meditează la nemurirea sufletului, izolate în canonul muţeniei.

Stăpâneşte o linişte paşnică, perturbată doar întâmplător de bâzâitul răguşit al câte unei muşte, trezită brusc din somnu-i letargic de un coşmar. Altfel toropeala verii e stăpână absolută. Totuşi, dacă ciuleşti bine urechile, în surdină, pe fundalul liniştii cotropitoare, poţi sesiza glas de albină agitată, căreia nu-i înmoaie hărnicia nici măcar arşiţa lui august. Scociorăşte adânc, hapsână după îmbogăţire, miezul florilor, sorbindu-le cu nesaţ nestăpânit sufletul lor de nectar dulce, secătuindu-le de vlagă, ca după o partidă de amor dezlănţuit.

Dacă stai să asculţi liniştea aceasta, îţi auzi spiritul cum îşi deapănă povestea.

În această frântură scoborâtă cu hârzobul din Rai, s-au cununat unul cu altul în faţa Ziditorului, cei doi: Pavel cu aleasa inimii lui, Femeia.

-Iubita mea! Îşi jur că nu vei mai fi singură în vecii vecilor.

-Amin!, pune pecetea glasul profund, de bas, al preotului.

Globusz® Publishing

IUBIRE, ESENŢA LUMII

CUPRINS

O vară nemaivăzut de timpurie, ivită neaşteptat, a potopit pământul cu arsuri întinse pe toată suprafaţa corpului său de lut şi tină. Crăpături adânci îi brăzdau faţa ca şi urmele rămase pe carnea despicată în două de pe spatele sclavilor de pe galere, loviţi de biciurile necruţătoare ale supraveghetorilor inumani, care însă erau convinşi că aceasta este normalitatea.

Oamenii disperaţi au priviri hăituite de spectrul foametei. Au auzit cât de crâncenă poate să fie, de la bătrânii care au ajuns suta şi-au trăit asemenea nenorocire în urmă cu trei sferturi de veac şi mai bine. Erau copii fragezi pe atunci, dar senzaţia de burtă flămândă, lipită de spate, nu se uită cât trăieşti. Nu se uită nici cum ai asistat înspăimântat, neputincios şi neînţelegând la secerarea peste noapte, brusc, dintr-o dată, a vieţii prietenilor de joacă. Au căzut ca şi cum ar cădea copacul smuls din rădăcină de puterea de gigant a tornadei. Azi încă te-ai jucat cu ei. Gesturile jocului erau sleite până la ultimul picur de vlagă, dar, în pofida tuturor acestora, irumpeau cu un zvâcnet într-un ultim invincibil instinct al copilăriei, care încerca din răsputeri să nu capituleze, să reziste, să nu se dea bătută, să supravieţuiască, să-şi zâmbească zâmbetele nealterate şi pure, să-şi râdă râsul cristalin şi curat, să-şi trăiască trăirile senine şi nevinovate. Mâine ai ascultat înţepenit un glas slab de preot obosit, îngânând un prohod şi el la fel de muribund ca întreaga asistenţă.

Amintindu-şi de pustiirea din suflete rămasă în urma pruncilor pierduţi atunci, de mult, bătrânii au îndemnat la rugă. Rugile au izvorât din inimile larg deschise către speranţă. Au fost puternice rugile înmănuncheate şi-au dobândit destulă putere pentru a se înălţa şi a ajunge să bată la porţire cerului, care s-au deschis ca atinse de iarba fermecată a fiarelor, cea deschizătoare de încuietori îndărătnice.

Cel Iubitor de Oameni s-a înduioşat foarte şi a dat poruncă împărătească să se sloboadă băierile cerului şi să astâmpere pojarul celor însetaţi şi să-i îndestuleze.

De patru zile plouă întruna. Obrajii cerului sunt cătrăniţi rău. Nori întunecaţi se bolovănesc unul asupra altuia, încercând să deţină supremaţia. Îşi dispută acerb întâietatea. Pământul însă zburdă de vitalitate. Verdele a înviat şi dă strălucire vieţii oricărei plante. Oricât de pricăjită şi neînsemnată este. Râd fericite şi pulverizează în jurul lor prospeţime viabilă. Ploaia e mană cerească pentru ele. Hrana cea de toate zilele. Şi nu numai pentru ele. Păsările ciripesc, ascunzându-se printre frunzele împodobite cu stropi de nestemate lichide. Se joacă sprintene de-a vaţiascunselea între două triluri.

-Hai fuguţa în maşină, scumpo, că te face ciuciulete.

Feţiţa se aşază pe bancheta din spate.

-Naşa, unde mergem la cumpărături?

-Mergem şi noi în vâjâială. În mai multe locuri. Unde vrem şi unde ne place. Ce alegi tu, vei primi cadou de ziua ta. Acum împlineşti zece ani, eşti fetiţă mare, poţi să alegi singură ce-ţi doreşti.

-Pot să aleg orice?

-Orice, în limita posibilităţilor pungii mele.

-Cum adică?

-Adică vom cumpăra de câţi bani am. Poate ne vom gândi să fie şi ceva de folos.

-Bine.

Intră în trafic şi se îndreaptă spre unul dintre cele mai mari magazine ale oraşului.

-Ştii ce mi-e frică? Mi-e frică că şi mâine o să plouă şi atunci nu pot sta cu prietenii mei în curte. În casă nu-i aşa de bine. Trebuie să avem grijă la atâtea! Să nu dărâmăm, să nu stricăm, să nu spargem, să nu facem mizerie. Mi-a înşirat mama o listă luuungă de nu aia, nu aia, nu aia. Cum să te joci fără să faci şi un pic de murdărie? Nu-i aşa? Aseară înainte de culcare mi-am spus rugăciunea şi m-am rugat să stea ploaia. A plouat destul. Am să mă mai rog şi azi. Ce crezi, o să mă asculte Dumnezeu?

-Eu zic că te va asculta. Dar poate că tocmai acum o fi ocupat şi, cine ştie, nu va primi la timp mesajul. Tu nu trebuie să-ţi strici bucuria aniversării dintr-o pricină aşa de minoră şi efemeră. Clipele care pot fi de bucurie nu avem voie să le transformăm în nefericire numai pentru că ceva independent de noi nu e exact aşa cum vrem. Din orice trebuie să luăm partea bună a lucrurilor. Bucuriile nu trebuie stricate. Dacă plouă şi veţi sta în casă, o să te bucuri de prezenţa prietenilor tăi, de cadouri, de tort, de joacă, chiar dacă veţi face şi vreo nefăcută, iar tu o să-ncasezi un perdaf. Eu zic că sunt motive suficient de bune pentru a avea o zi fericită şi să fii mulţumită. La ceea ce nu se poate, pentru că nu se poate, nici nu te gândeşti. Dar până atunci gândeşte-te că totul va fi bine. O să vedem mâine cum va fi. Este prea devreme să te frământi de pe acum şi să-ţi umbreşti bucuria de a merge noi două la cumpărături. Ce zici?

-Da, dar sunt agitată şi nervoasă, spune copilul, fâţâindu-se pe bancheta maşinii.

-Tocmai ţi-am spus că n-ai nici un motiv.

-Minoră ştiu ce înseamnă, schimbă copilul, nitam nisam, vorba. Eu sunt minoră. Până la optsprezece ani. După aceea va fi altfel. Abia aştept.

-Ba, să nu aştepţi. Nu-i aşa grozav cum crezi.

-Crezi tu că nu-i, dar atunci pot să fac ce vreau, nu mă mai ceartă nimeni, nu trebuie să fac ce-mi zic alţii.

-Să nu-ţi imaginezi că faci numai ce vrei tu. Sunt o grămadă de responsabilităţi, trebuie să ţii seamă de o mulţime de reguli, pe care trebuie să le respecţi, altfel societatea te va exclude şi vei fi izolată şi singură. E bine să te obişnuieşti să fii maleabilă, să te adaptezi, să fii conciliantă. Pentru că veni vorba, să ştii că nu mi-a plăcut cum i-ai vorbit la bunica ta înainte de a pleca. N-a fost frumos s-o superi.

-Stai să-ţi zic ce a făcut. Am avut oră de meditaţii la matematică. Acasă la bunica, unde vine profesoara, că e mai aproape. Ştii tu că fac ore particulare, pentru că nu mă descurc destul de bine la mate, mai ales că e şi în germană. Cum eu nu ştiu bine germană, e tare greu, naşa. Crede-mă că-i greu. Şi nici nu-mi place matematica.

O credea. Cum să n-o creadă când ştia prea bine toată povestea. Copilul a fost dat din clasa întâi la şcoala germană. Perfect. Este extraordinar să vorbeşti limbi străine. Pentru Europa noastră unită, germana este importantă. Doar că fetiţa nu ştia mai nimic din limba aceasta când a păşit pragul şcolii. Trei poezii, două cântecele, şi acestea memorate mecanic, din care înţelesul lipsea cu desăvârşire, cum te cheamă şi câţi ani ai, învăţate la grădiniţă. Ce impact dur! Brusc un program de viaţă cu totul nou la care se adaugă faptul că nu înţelegi trei sferturi şi mai bine din tot ce ţi se explică. După masa, acasă, fă-ţi lecţiile, dacă eşti în stare! Bunica nu ştie boabă de nemţească. Nu o poate ajuta cu nimic. Copilul stă la masă şi se holbează la foile cărţilor şi caietelor din faţa ei. Bunica încearcă să înveţe abecedarul în rând cu ea. Performanţa nu poate fi la înălţimea cererii, oricâtă silinţă şi-ar da amândouă. La toate aceste neajunsuri se mai adaugă unul. Numai la doi paşi, în aceeaşi cameră, sora mai mică se joacă de mama focului şi-şi enunţă fanteziile cu voce tare. Cum să te poţi concentra la învăţătură, când doreşti din tot sufletul să te joci şi tu? Stă la birou, cu capul proptit în palmele micuţe, cu o mutriţă nenorocită şi revoltată. Nu că n-ar exista şi alte camere, dar verdictul mamei a fost că nu-i nici o problemă. Fata trebuie să se obişnuiască să-şi facă treaba în orice condiţii. O va ajuta în viaţă.

-Ce dacă soră-sa se joacă? Când termină lecţiile se poate juca şi ea. Dacă nu le termină, nu se joacă. Prea multe mofturi. Prea este răsfăţată.

Educaţie spartană. Este posibil ca la unii să prindă bine, însă Cristina e un copil sensibil. Sensibil, tandru, visător, artist. Desenează foarte frumos, are idei care te iau prin surprindere şi te întrebi contrariat de unde au răsărit în căpşorul acela de copil. A luat premii la concursuri internaţionale de desen.

Naivă, dulce, lipicioasă, credulă. Iubeşte peste poate animalele. La început s-a făcut când va fi mare doctor de animale. Abia mai apoi, după nouă ani, s-a hotărât categoric: dizainer. La aşa fel de-a fi, matematica rămâne cam pe dinafară, oricât ţi-ai da silinţa. O faci de silă, pentru că e musai, dar în rest îţi cam vine să stai cu ochii pe pereţi.

-Cristina, îţi place la şcoală?, o întrebă câte un deştept de pretins om matur. O întreabă numai pentru a se afla în treabă, ca să nu se creadă că nu bagă în seamă copilul, dar de fapt nu-l interesează şi-i pune prima întrebare cretină care-i vine la gură.

-Nu.

-Cum se poate? insistă. Doar eşti fetiţă deşteaptă.

-Nu-mi place.

După ce musafirul cel indezirabil pleacă, fetiţa-i pune o întrebare bunică-si de-o lasă pe asta mută.

-De ce n-am rămas eu acolo unde am fost înainte de a mă naşte? Mi-a plăcut mult mai mult.

-Unde, în burtă la mămica? Îţi aminteşti tu cum a fost?

-Nuuu! Nu în burtă. Cândva, când eu eram la Dumnezeu în cer, nu eram nici tineri, nici bătrâni. Eram ca nişte pietre rotunde. Parcă ieşea din ele lumină, iar ele cântau fericite. Erau fericite, pentru că fiecare piatră le iubea pe toate celelalte şi invers. Niciodată niciuna nu o ciocnea pe cealaltă ca s-o ciobească şi s-o lase schiloadă. Eram aşa de frumoase! Acolo mi-a plăcut cel mai mult şi cel mai mult.

Aşa este structurată de la mama natură mintea şi sufletul Cristinei. Fixată de către soartă sau poate că de hazard între asemenea coordonate, cum să te miri dacă ripostează nemulţumită, dar mai degrabă nefericită de ceea ce i se oferă. O nefericită care-şi ascunde nefericirea în bravadă:

-Iaca, am uitat să-mi fac tema la mate. Am uitat, na. În fond nu e pentru la şcoală. E pentru particular.

Bunica nu a înţeles că am altele în cap. Cu ziua mea..., de umflat baloane, de făcut confeti, altele şi altele... ştii tu. De pregătit. Vine Tea să doarmă la mine. O ştii pe Tea. E cea mai bună prietenă a mea. Suntem surori de cruce. Tu ne-ai făcut. Îţi aduci aminte? Şi bunica s-a găsit să mă certe în faţa profesoarei. Ştii ce mi-a zis? Ştii? Mi-a zis „să-ţi fie ruşine, eşti o leneşă şi o să rămâi de râsul copiilor. Nu ţi-e ruşine de Nina, aşa o cheamă pe profesoară, tu nu ai ruşine?” Aşa mi-a zis. De ce a trebuit să zică între Nina? Sigur că mi-a fost ruşine, dar ea m-a făcut de ruşine. Nu putea să-mi spună după ce pleacă Nina? De ce face aşa?

-Tu ce crezi, a spus adevărul sau nu?

-Păi... o secundă ezită nehotărâtă, însă îşi găseşte urgent dreptatea şi se încocorează din nou:

-Putea să fi spus după aia. De aceea m-am supărat pe ea.

-Nu tu eşti cea îndreptăţită să fii supărată. Indiferent ce scuze ai, dacă n-ai făcut tema, înseamnă că tu eşti vinovatul. N-ai voie tot tu să ridici tonul. Niciodată, de altfel nu e bine să ridici tonul la nimeni. Ia gândeşte-te, dacă ai fi vorbit frumos cu bunica şi i-ai fi spus după plecarea Ninei ceva de genul:

„Bunica, te rog frumos, ştiu că am greşit, dar nu mă mai certa altă dată când e de faţă cineva că mă faci de râs. E suficient că am greşit o dată, nu mai fă şi tu caz. Ceartă-mă după aia.”

Dacă i-ai fi spus cam aşa ceva, cu ton calm şi rugător, nu de obrăznicătură care a uitat ce-i respectul, sunt sigură că bunica nu s-ar fi supărat pe tine. Dacă te-ai răstit şi-ai făcut pe nervoasa, a ţipat şi ea la tine, s-a supărat şi te-a ameninţat că nu mai vine mâine la ziua ta. Asta vrei? Ce-ai obţinut cu obrăzniceala?

În oglinda retrovizoare vede mutriţa spăşită a fetiţei, care stătea în spate. Era clar că-i părea rău.

-Dacă vrei, poţi lua telefonul meu din poşetă, sun-o pe bunica şi spune-i că-ţi pare rău şi că o pupi, pentru că de fapt tu o iubeşti şi ştii că şi ea te iubeşte. Doar ea te-a crescut. Ai să vezi ce încântată o să fie. Acum eşti suficient de mare ca să înţelegi că cei maturi au uneori probleme, necazuri, sunt obosiţi sau tracasaţi, drept urmare au nervi şi mai reacţionează cum nu trebuie. Să nu mă înţelegi greşit. Asta nu înseamnă neapărat că n-ar avea dreptate. Au. De cele mai multe ori, pentru că au mai multă experienţă şi ştiu mai multe despre ce e bine şi ce e rău. Doar că ar fi putut să aleagă alt mod de manifestare. Mai puţin agresiv. Asta e tot. De greşit, greşim toţi. Trebuie să ne înţelegem unul pe altul. Şi cei mari pe cei mici, dar şi invers. Dacă sunteţi mici nu înseamnă că vi se cuvine totul şi aveţi voie orice.

Copilul se execută fără să cârtească. Pune mâna pe telefon şi formează numărul.

Rezultatul este cel scontat. Din replicile schimbate e clar că amândouă rămân mulţumite.

-Vezi ce uşor e să faci o bucurie cuiva? Spune drept, nu-i aşa că şi tu te simţi mult mai bine acum?

Dă doar din cap a aprobare.

Totuşi, o rămăşiţă de revoltă rebelă a celui ce se socoteşte nedreptăţit, se încrâncenează pe faţa ei de păpuşă:

-Da, dar ce, întotdeauna eu sunt cea de vină!

-Nu întotdeauna. Doar uneori. Repet: toţi mai greşim. Şi eu greşesc. Chiar şi acum mi se mai întâmplă. Important este să recunoaştem şi să ne corectăm. Ce-ar fi să te gândeşti că, dacă te porţi şi vorbeşti frumos cu oamenii, ai numai de câştigat. Toţi te vor iubi.

-Pe mine oricum nu mă iubesc. Tot pe soră-mea o iubesc mai mult, iar eu sunt întotdeauna cea vinovată. Ştii ce-a făcut o dată Mia? S-a dus în baie. Şi-a tras o palmă peste faţă, ca să fie roşie şi m-a pârât apoi la mama că eu am plesnit-o cu prosopul. Mama m-a pălmuit pe mine. Nici nu m-a ascultat. Ce dacă sunt cea mai mare?! Nu sunt eu întotdeauna de vină. S-o vezi pe oma cum i se luminează ochii când o vede pe Mia. Mie nici nu-mi răspunde când o salut. Se face că nu aude.

-Hei, sunt sigură că ţi se pare.

-Nu mi se pare. Dacă ea face aşa cu mine, atunci şi eu îi fac în ciudă.

-Cum îi faci în ciudă?

-Aşa bine. Într-o zi am luat din cămară nişte hârtie albă cu care a fost împachetat ceva, iar oma a făcut-o sul şi a păstrat-o. M-am dus în curte şi-am început să tutui în el ca într-o trompetă. Când m-a văzut s-a apucat să zbiere:

-Adu imediat hârtia înapoi!

N-am dus-o, am suflat mai departe şi am continuat să alerg prin curte.

-Adu hârtia, n-auzi?

-De ce s-o aduc? Nu fac nimic rău. Mă joc cu ea.

-O strici. Când trebuie să împachetezi ceva, n-ai cu ce.

-E deja şifonată, urâtă şi a fost plină de praf. Eu am scuturat-o. Nu mai e bună de nimic.

-Ba e bună şi nu mai fă tu pe doamna mare. Mai învaţă să faci economie.

S-a luat după mine în curte. Eu am fugit înăuntru. Am urcat scările sus. Ea a fugit după mine şi a alunecat. S-a lovit de balustradă şi şi-a făcut o vânătaie mare. M-a pârât la mama şi iar am fost eu de vină şi-am încasat-o. Pentru o hârtie urâtă! Îţi spun că nu mă iubesc, Naşa.

Ultima propoziţie a fost rostită cu atâta durere, încât femeia cea matură a rămas fără de replică. Norocul c-au ajuns în centrul comercial şi-a scăpat de răspuns. N-ar fi ştiut tocmai exact ce ar fi bine să-i spună copilului.

A parcat maşina, au coborât şi-au început să cutreiere magazinele. Naşa a simţit nevoia s-o răsfeţe, s-o facă să-şi uite frustrările, aşa încât a lăsat-o să se uite în voie la tot ce-a dorit.

O grămadă de vreme a pierdut într-un magazin de animale:

-Uite, uite ce drăguţ e!

Era un hamster într-o cuşcă de sticlă. Era alb cu pete maronii de culoarea cafelei cu lapte. Ronţăia ceva ce semăna cu un băţ.

-Ce dulce e! Ştiu că mama nu mi-ar da voie să am unul.

-Păi, chiar aşa ceva, nici nu, scumpo. Să ştii că, în primul rând, pute rău. Trebuie curăţat de câteva ori pe zi. Nimeni n-are timp pentru asta.

Răspunsul copilului e un „Mda!” cam neconvins şi cu jumătate de gură.

Frustrarea nu ţine prea mult, pentru că-n secunda următoare copila se entuziasmează în faţa unui acvariu. Peştişori ca o bijuterie lucrată în email, se ondulau artistic, precum mari vedete ale unei celebre scene de balet. Ierburi de mare, fixate în nisipul de pe fundul acvariului, alcătuiesc copie miniaturală a oceanului însuşi. Bule de aer eliberate de aparatul pentru oxigenare îşi fac, sprinţare, jocul, prin apa curată.

-Crezi că nici asta n-aş avea voie?

Dorinţa este mai mult decât evidentă.

-Nu ştiu. Oricum nu putem cumpăra până nu cerem permisiunea. Dacă nu găseşti ceva care să-ţi placă mai mult, o s-o sunăm pe mama şi mai vedem ce facem, cum o capacităm. Bine?

-Bine.

O spune cu voce palidă, cu un soi de resemnare. Adică: ”Ştiu eu că n-o să-i pot avea.”

„Trebuie serios să mă gândesc unde-i buba în toată povestea asta. E clar că ceva nu-i în ordine în viaţa copilului. Este necesar să stau de vorbă cu părinţii. Nu-mi convine să mă amestec, dar nici aşa nu pot sta, cu mâinile în sân. Ceva se întâmplă cu fata şi ei nu-şi dau seama. Tineri. Luaţi de valul zilnic şi de nevoile proprii.”

Alt magazin. Alte obiecte.

-Uite, asta!

Strigăt de bucurie. Expresie încântată. Ochi care lucesc de plăcere, de încântare, de speranţă, dar şi privire îngrijorată de teamă. Un amestec de sentimente greu de cuprins într-o fiinţă atât de tânără. Şi totuşi.

Se îndreaptă spre o rochie de gală din saten şi voal, pusă pe crinolină. Bustul cambrat, decolteul cu umerii dezveliţi. Flori din mătase drept bordură şi o fundă mare la spate, în talie. Lungă până-n pământ. Ca din poveştile cu prinţese trăitoare prin palate pline de străluciri care te fură.

O ia de pe umeraş. Nu zice o vorbă. Comunică doar prin toată fiinţa ei dorinţa de a obţine rochia aceea.

-Hai s-o încerci.

Râde cu gura până la urechi. În ochi îi scapără stele.

În cabină o îmbracă. Îi vine ca turnată. Se învârte în faţa oglinzii ca un adevărat manechin de succes. Răsuflare sacadată de emoţie. Graţioasă ca o lebădă pe ape, întoarce capul spre a se privi în spate. Unduirea gâtului e superbă. O linie perfectă.

„Când arăţi aşa şi când ştii să te mişti aşa, cum Doamne apără să-ţi placă la orele de matematică?”, nu poate să se abţină de la constatare femeia care a trecut deja prin multe de-ale vieţii. Ar fi chiar păcat să se piardă, rătăcită printre cifre bezmetice. Bezmetice pentru unii care nu le înţeleg şi nu le pot pătrunde

sensul. Nepreţuite pentru alţii, care refac imaginea universului din ele. Fiecare cu talentul lui. În fond nici mie nu mi-a plăcut matematica. Coşmarele şi-n zi de azi sunt la ora de matematică. De-aia, tot am ajuns, ce-am ajuns.”

-Ce frumoasă e!

Mângâie cu grijă materialul rochiei.

-Sunt ca o prinţesă. Nu?

-Da. Hai s-o plătim.

-Mi-o iei? Chiar mi-o iei?

Sare direct în braţele femeii, se afundă între ele, o strânge, se lipeşte cu totul la pieptul ei, ridică o guriţă ţuguiată gata de a da nenumărate pupicuri dezlănţuite.

La rândul ei, femeia se topeşte de bucuria bucuriei fetiţei. Darul făcut de ea este un nimic pe lângă nepreţuirea darului pe care tocmai l-a căpătat de la copilul care-i dăruia fericirea de-a fi dăruit fericire.

-Prea o răsfeţi, se pronunţă bunica.

-Nu o răsfăţ. Sunt o egoistă care şi-a făcut sieşi darul de-a-şi oferi o bucurie.

Familia se uită lung la ea. Și nu pricepe exact.

„A dărui. Dar. Daruri... Câte comori nepreţuite ascund în dosul sărăcăcioasei lor carcase de simple cuvinte! Câtă pricepere de artizan pasionat e necesară pentru deschiderea acestei cutii sacre care, odată desferecată, eliberează fericire? Fericirea de-a te bucura de bucuria pe care-ai dăruit-o altuia. De câtă orbire e capabilă omenirea!”

Nu spune tare ce-i trece prin minte. N-are rost. Oare n-are? Poate c-ar avea. De ce uneori oamenii au reţineri gratuite?

* * *

Soarele străluceşte magnific. Nici urmă n-a mai rămas din potopul de ieri. Ploaia a spălat ochii albaştri ai cerului care s-au făcut şi mai albaştri. Zâmbetul lui e de o seninătate molipsitoare. Privindu-l îţi vine nu doar să zâmbeşti, ci să sari în sus de bucuria care te cuprinde fără un motiv anume. Să te învârţi ca un titirez până ameţeşti, să râzi cu capul răsturnat pe spate, ca să cuprinzi în lumina ochilor tăi, lumina nesfârşirii şi să te impregnezi cu beatitudine, fără gând şi fără grijă. Doar să simţi cu întreaga fiinţă bucuria care te inundă din simplul considerent că exişti în acel moment magnific, dăruit ţie cu o singură condiţie: să fii suficient de înţelept ca să vrei să-l tratezi cum se cuvine şi să nu treci pe lângă el cu nepăsare, de parcă nici n-ar exista. Multe bucurii care le-ar ferici viaţa trec oamenii cu vederea, pentru că se cred prea elevaţi pentru a lua seamă la mici nimicuri cum ar fi strălucirea cerului. Cristina însă, posesoare a candorii copilului, care nu s-a dezbărat încă de moştenirile înghiocate în simţiri celeste, a sărit din pat când s-a trezit şi s-a dus direct la fereastră.

-Mama, e soare! Putem să ne jucăm în curte când vin copiii! Oare se va usca pe jos? Sper.

Fetiţa e toată o lumină vie.

Activitate febrilă. Câteva zeci de baloane adunate în mai multe mănunchiuri seamănă pete de culori plutitoare în toată curtea. Sărbătorita se caţără cu dexteritate fie pe un scaun, fie pe o scară, pentru a le agăţa de crengile pomilor, de poartă, de garduri, la colţurile piscinei. Coifuri de hârtie colorată sunt pregătite pentru fiecare musafir, până şi căţelul Bobi îşi are propriul coif. Se căzneşte să şi-l scoată, dându-şi peste cap când cu o labă, când cu alta. Până la urmă reuşeşte, îl ia-n bot şi aleargă cu el ca şi cu un trofeu câştigat cu greu, spre distracţia copiilor care fug după el şi încearcă a i-l lua, ca să i-l pună din nou pe cap, dar nu reuşesc. Câinele, dotat cu instinct de conservare bine dezvoltat, se ascunde în fundul cuştii şi-i mârâie ameninţător.

În scurtă vreme, toţi uită de câine, se zbenguie care încotro.

-Nu te apleca, Vlăduţ, la piscină, pentru că ai să cazi şi te uzi tot. Nu avem aici haine de schimb.

Vorbeşte dacă ai cu cine. Raţa de jucărie, care plutea imperturbabilă pe apele la fel de imperturbabile ale piscinei, este mult mai importantă. Dacă o poate scoate, le demonstrează celorlalţi de ce performanţe este el în stare.

Sărbătorita dispare fără ca cineva să bage de seamă. Fiecare îşi vede de ale lui. De mâncat, de băut, de povestit, de zbenguială.

-Mami, vreau suc. Nu din ăsta de soc. Nu-i bun. De portocale. De portocale cu morcov. Nu cu bule. Vreau Tedy.

-Hai să mergem pe stradă, are o idee năstruşnică unul dintre picii deja plictisit de oferta existentă.

-Nu e voie pe stradă. Nu-i curtea suficient de mare?

-Eu sunt pisică, vreau pe stadă. Miauuu, emite onomatopee cât îl ţin bojocii Ciprian.

-Cum să fii pisică? Eventual motan. Unul vagabond.

Râsete.

-Miauuu!, nu se lasă. Vreau pe stradă!

Nu mai are succes, pentru că brusc se lasă tăcerea. Toate capetele se întorc spre prinţesa care apare pe scări, păşind elegant în rochia ei cea nouă. Seamănă nu cu o cadră, nu cu un tablou, nu cu o actriţă faimoasă, ci cu o minune de frumuseţe aproape de irealitate. Plutea de-a dreptul şi aveai senzaţia că nu atinge pământul de sub tălpi. E plină de importanţa momentului şi-a propriei persoane, conştientă de privirile fascinate ale celorlalţi, fixate asupra ei. Alcătuiau o asistenţă amuţită de admiraţie.

În urmă venea tortul. O prinţesă şi un prinţ din gelatină tronau în mijloc, înconjuraţi de flăcările lumânărelelor, zece la număr, marcând conştiincioase vârsta sărbătoritei.

Vraja se sparge la aplauzele maturilor, care revin mai repede cu picioarele pe pământ. Copiii îi urmează, îndesuindu-se în jurul tortului şi intonând un La Mulţi Ani! împănat cu falseturile emise de vocile caracteristice vârstelor între cinci şi zece ani. Au fost o folie.

Suflat în lumânări, urale şi din nou aplauze. Petale de trandafir aruncate deasupra capului celei mai importante persoane din perimetru: sărbătorita. Încântare sfioasă, priviri candide, poleite cu un fel de ruşinare instinctivă, care priveşte în jos, dar şi pe furiş, cu coada ochiului, către lateral, pentru a-şi satisface curiozitatea de-a vedea atitudinile celor prezenţi. Învinge vitalitatea şi o piruetă demonstrativă, menită a scoate în evidenţă splendoarea rochiei şi pe posesoarea ei.

Cu aplomb se taie tortul. Copilama aşteaptă cu sufletul la gură de parc-ar fi înfometaţii pământului şi n-ar mai fi gustat o felie de tort de-un veac. Copii!

Incredibil. Se aşterne liniştea. Fiecare se retrage pe unde apucă şi-şi savurează bucăţica din prinţ sau prinţesă, ce-a nimerit. Pacea nu ţine mult. Vacarmul îşi reia locul cu prioritate.

* * *

Între curţi, spre casa vecină, un gard din sârmă contorsionată sofisticat. De găurile neregulate, stă lipit un năsuc trist. Un băieţel îşi alimentează jindul. Din casă ies doi adulţi, mama şi tata, şi-l invită la o partidă de fotbal. Cei mari încearcă să creeze atmosferă, favorizându-l evident la înscrierea golurilor. Se muncesc transpirând din greu, alergând pe întreg gazonul, ca să-i facă plăcere puştiului. Scot ţipete de stadion, dar se aud doar vocile lor. Cel mic se mişcă cu încetinitorul, evident lipsit de chef şi evident fără a intenţiona cea mai vagă atitudine de a se preface că-i place. Din când în când trage cu ochiul spre curtea vecină, unde chiotele sunt iar în toi.

-Cristina, ia vino puţin aici.

Feţiţa, schimbată într-o pereche de pantaloni vernil şi tricou asortat, haine bune pentru zbânţuială, se conformează în fugă.

-Da, Naşi, răspunde cu un gâfâit uşor şi o şuviţă de păr căzută în ochi, pe care o aduce la respect cu dosul palmei.

-Cine-i băieţelul din vecini?

-Cine, ăla?

Se uită într-acolo oarecum stânjenită şi cu o boare de purpură specială ivită instantaneu pe obrajii ei proaspeţi.

-Da. Îl cunoşti?

-Sigur. E Cristian.

-Ia uite, e tizul tău. Îl ştii doar ca vecin sau vă şi jucaţi din când în când?

-Ne jucăm, bineînţeles. Suntem prieteni.

-Atunci de ce nu-i şi el invitat la ziua ta?

Tăcere. Mama, care se nimereşte în prejmă, aude discuţia.

-I-am spus să-l invite. N-a vrut. Treaba ei.

Femeia trece mai departe şi-şi vede de musafiri.

-Cum aşa Cris, iubito?! Ai spus că sunteţi prieteni!

Fata tace.

-Care-i problema? Hai, spune. Trebuie să fie ceva. V-aţi certat chiar acum?

-Naşa!.. Mie-mi place de el!

Se uită fix în ochii femeii, ca să vadă ce reacţie are. Aceasta, stăpânindu-şi zâmbetul care o invada, abordează cea mai serioasă aliură cu putinţă.

-Foarte bine. Cu atât mai mult nu înţeleg de ce nu-i aici.

-Păi... N-am putut să-i dau telefon. N-am putut! Înţelegi?! N-am putut!

-De ce?

-Mi-e ruşine.

-De ce?

-Nu ţi-am spus că-mi place de el?

-N-ai de ce să-ţi fie ruşine că-ţi place de el. Foarte bine. Ai văzut cum s-a uitat prin gard la voi până când au ieşit afară părinţii lui să se joace cu el? Crezi că lui îi cade bine să vă vadă la petrecere, iar el să stea singur? Nu-i frumos, Cristina! Nici dacă nu ţi-ar plăcea de el, nici atunci n-ai fi avut voie să nu-l inviţi. Numai ca vecin şi trebuia să faci gestul. Aşa-i civilizat. Hai, acum mergi şi-l adu aici.

-Nu, nu, nu! Nu mă duc!

Dă din picior.

-Ascultă, îţi place sau nu-ţi place?

-Îmi place.

-Atunci fă cum îţi spun. Merg eu cu tine să-l aducem aici, măcar acum. Bine?

-Îhîm!

Zâmbeşte cu ochi de stele.

Ies pe stradă. Cartierul e nou. Rezidenţial, dar încă se construieşte. Ici, colo, terenuri virane, pe care se lăfăie pojarul macilor înfloriţi sălbatec. Piciorul cocoşului şi albăstrele le ţin companie. Miroase a câmp. Oraşul cu trotuarele încinse e uitat.

După câţiva paşi, Cristina îşi trage mânuţa din cea a naşei ei.

-Nu pot. Nu merg.

-Cristina!

Stau pe loc în mijlocul străzii încă necizelate, aproape de poarta lui Cristian.

-Nu pot. Nu pot, n-auzi?!

Femeia o apucă la timp de mână ca să n-o lase să dea bir cu fugiţii.

-Măi, fato, îţi place de el sau nu-ţi place?

-Da.

-Bun. Vrei să-i placă şi lui de tine?

-Da.

-Ţi-ar plăcea să fie la ziua ta?

-Da.

-Atunci, taci şi fă ce-ţi spun! Nu eşti singură. Eşti cu mine. Cum vrei să te placă, dacă tu nici nu-l inviţi la ziua ta? Ţie cum ţi-ar fi să vezi că el se sărbătoreşte cu prietenii, iar pe tine nu te cheamă? Hai!

Ajung la poartă. Sună. Vine mama să deschidă. Băieţelul în urma ei. Tata se ţine la câţiva paşi distanţă.

-Bună ziua, doamnă. Ne scuzaţi de deranj, se formalizează naşa, după toate regulile etichetei, pentru a face o cât mai bună impresie. Mă numesc Cornelia Crăciun şi sunt naşa Cristinei. Am venit să vă cerem permisiunea să vină şi Cristian la ziua ei.

-Păi, ştiţi, noi suntem aşa de puţin timp acasă, încât Cristi abia aşteaptă să se bucure de prezenţa noastră, răspunde mama.

-Poate că un pic se va putea rupe. O să-l aveţi toată seara. Cristian, tu ce zici? Vrei să vii?

-Da. Vreau. Vreau.

Vorbele ies ca din mitralieră. Dorinţa copilului este mai mult decât evidentă. Mama se înduplecă. Naşa ia pe fiecare copil de mână şi pleacă cu ei. După câţiva paşi, le împreunează mânuţele, iar ea îi ia pe după umerii mici, care se strâng emoţionaţi. Femeia simte în palmă un fel de trepidaţii mărunte, ca nişte aproape imperceptibile frisoane. Pentru câteva momente e tăcere. Un bâzâit de muşte obraznice se propagă prin aerul cald.

-Tu câţi ani ai, Cristian?

-Zece. Peste două luni. Numai cu două luni sunt mai mic decât Cristina, dă lămurirea cu un ton ruşinat, de scuză şi vinovăţie.

-Două luni nu contează. Sunteţi de aceeaşi vârstă. Eu mă bucur că sunteţi prieteni, dacă sunteţi vecini.

Copiii din curte abia observă că a mai venit unul.

-Cristina, te rog prezintă-l celorlalţi.

Totul reintră în normal. Se reface integritatea grupului deranjată pentru o fracţiune de secundă. Doar că, în mijlocul grupului, ei doi sunt permanent unul lângă altul. Frumoşi de pică. Şi el este un băiat foarte frumos. Fac o pereche ca-n poveşti.

-Unde-ai fost?, o întreabă bunica pe naşă.

-Cristina e îndrăgostită. Uită-te la ei. Nepoata ta tocmai îşi trăieşte prima poveste de dragoste.

* * *

Soarele începe să se scoboare spre apus. Primele umbre ale înserării se arată la faţă. Pe cerul rozaliu, doi norişori albi se ţin de mână.

Cristian îi observă.

-Uite, Cristina, la norii aceia. Nu ţi se pare că seamănă cu doi oameni?

-Ba da. Ai dreptate. Seamănă.

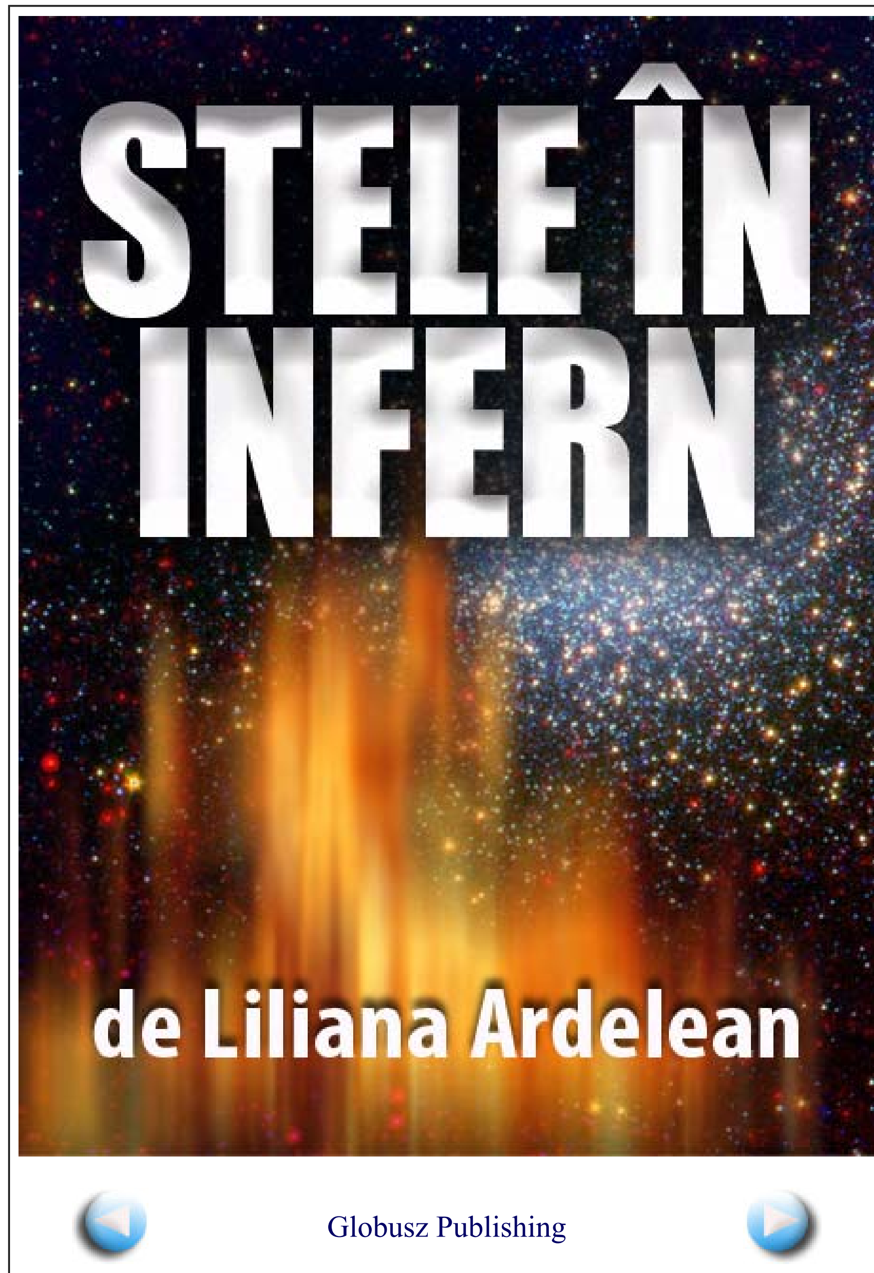
Dacă cineva se uită bine, îşi va da seama că acele chipuri ale celor doi oameni din nouri sunt chipurile lui Pavel şi al Femeii lui.

Soarele se lasă din ce în ce mai jos. Atmosfera se face tot mai gri lăptoasă. Felinarele cu baterie solară din jurul piscinei încep să clipească lumini reflectate artistic în apă. Chipurile nourilor îşi schimbă fizionomia. Devin o Cristină şi un Cristian, în toată splendoarea tinereţii lor.

* * *

„Încă o poveste o ia de la capăt! Aceasta este esenţa lumii: Iubirea."

Globusz Publishing